KARA ŞİFRE

lawrence block–harold king

L. Block - H. King
Kara Şifre
(Code of Arms)
Türkçesi : **Meral** GASPIRALI

GÎRİŞ
1940 yılının ilkbahar sonlarında Orta Avrupa, Adolf Hitler'-Se Üçüncü Reich'a aitti. Almanya'ya karşı koymak içinse geride yalnız İngiltere'yle Britanya Adaları kalmıştı. Blitzkrieg') (Yıldırım Savaşını) izleyen on iki ay boyunca sürdürülen gizli savaşın, Almanya'nın yenilgiye uğratılmasında en etkin rolü oynadığı söylenmiştir.
10 Mayıs 1940 ile 10 Mayıs 1941 arasında neler olup bitti?
Luftwaffe'si (*) Britanya Savaşında RAF'ı (**) ezemeyince, Hitler İngiltere'nin istilasını erteleyerek tüm dikkatini Rusya'nın fethine yöneltti.
Sıradaki üçüncü Nazi olan Führer Vekili Rudolf Hess, barış pazarlığı yapmak üzere tek başına Iskoçya'ya uçunca, tüm dünya şaşkınlığını gizlemedi. Ne çare ki, Hess savaşın geri kalan bölümünü Londra Kulesinde geçirecekti.
Buckinghamshire eyaletinin göze batmayan bir malikâne-sindeki suntadan kulübelerde MI6'nın Şifre Okulu, çağımızın en büyük sırrı Ultra'yı barındırmaktaydı. O Ultra ki, sonunda, Alman Yüksek Komutasının «asla çözülemez» denilen Enigma şifre mekanizmasını çözecekti.
(*) Alman Hava Kuvvetleri (**) İngiliz Hava Kuvvetleri

Ele geçen Wehrmacht belgeleri ve Ultra şifreli mosaj suretleri, bu olaylar sonucunda Hitler'in Bin Yıllık Reich hayalinin nasıl yok olduğuna tanıklık etmektedir.
Evet, Goethe'nin, «En önemli şeyler her zaman dosyalarda bulunmaz,» sözleri ne kadar doğru...
BAŞLANGIÇ
ARALIK 1938
Teneke damlı tahta kulübeler, malikânenin geniş çimlik alanlarına güzellik ve düzene meydan okuyan bir biçimde serpiştirilmişti. Parkın demir parmaklıklarının dışından geçen herhangi biri, şöyle durup bir an bakacak olsa, Victoria Çağının ürünü olan gösterişli köşkün iki adım ötesinde, bu kulübelerle sedir ağaçlarının sarmaş dolaş olmalarını doğrusu garip karşılar ve köyün meyhanesinde bu konuda hiç olmazsa bir çift laf ederdi.
Kulübelerin Bletchley Park arazisinde inşa edilmelerinin nedeni buydu zaten. Öyle olduğunu Reggie Hamilton da biliyordu. Bilmek, İngiliz SIS Örgütünün başkan yardımcılarından biri olarak görevi kapsamına giriyordu çünkü. Bu gece de Not-tinghill'deki evinde, ateşin karşısında oturup elinde viski bardağıyla **The Times**'in ekonomi sayfalarını gözden geçirecek yerde, burada rehberlik yapışı da görevinin gereğiydi. Bununla birlikte, bu renksiz kulübelerin tahta duvarları arasında uygulanan proje, her türlü zahmete katlanılacak derecede ilginçti. Ne çare ki, Hamilton'un konuğunda fazla bir heyecan göze çarpmıyordu.
Hamilton sonunda Carstairs'in içine kapanık, garip bir kişi olduğuna karar verdi. Buna fazla şaşmamıştı aslında. İskoç asıllı James Trevor Carstairs hakkında çok şey duymuştu.

E-ton Kolejinde okumuş, Dünya Savaşında Haig'le birlikte SIS'de —
10 —
bulunmuştu. Pek acımasız birine benzemiyordu, ama dost canlısı olmadığı da bir gerçekti.
Hamilton böyle düşünerek üç numaralı kulübeden çıktı. Ellerine deri eldivenlerini geçirirken, soğuğun etkisiyle yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu. «İlginç, değil mi?» diyerek doğrulama bekler gibi konuğunun yüzüne baktı.
Ölgün ışıkta Carstairs'in ağzından dumanlar çıktığı görülüyordu. «Harika,» diye karşılık verdi. «Ama işe yararsa tabii.»
Hamilton güvenle, «İşe yarayacak,» dedi. «Yaramak zorunda...»
Carstairs önde olmak üzere karların üstünden köşke yürüdüler. Hamilton içerleme duygusunun pençesindeydi. Bu Carstairs sanki konuk değil de, başkan yardımcısıydı. James Carstairs hakkında çok şey duymuştu Hamilton, Archie Prid-dy pis bir iş olunca onun çağırıldığını ileri sürerdi, ama Hamilton bu geceye kadar ona inanmamıştı. Carstairs çok uzun boyluydu, Hamilton'dan belki bir baş daha uzundu. Kemerli bir Ro-malı burnu, mağrur bakışları vardı. Ama espirinin, şakacılığın eseri yoktu onda. Ona niçin otomobilin gönderildiğini, görüşmenin niçin rahat küçük kulübünden bu kadar uzakta yapılacağını sormamıştı bile. Zaten fikir başkana aitti. Carstairs'in etrafa bir göz atmasında yarar olacağını ve ona hava değişikliğinden söz etmenin gerektiğini söylemişti.
Hamilton paltosuna biraz daha sıkı sarındı. Kendisi olsa mutlaka soru sorar, belki de daveti reddederdi. Son haftalarda kaç kez titreye dona yaptığı seksen kilometrelik otomobil yolculuğu dayanılır gibi değildi hani. Fakat Carstairs hiç şikâyet etmemiş, hava değişikliği hakkında ne düşündüğünü ima bile etmemişti.
Hamilton bir adım arkada olduğu halde, sonunda evin kapısına vardılar. Carstairs kalan tütünü boşalttıktan sonra, piposunu paltosunun cebine kaydırdı. Karanlık, mehtapsız bir geceydi. Hamilton, havayı sınayan bir kaplumbağa edasıyla başını paltosunun içinden ağır ağır dışarı uzattı. «Evet, James, ne düşünüyorsun?» dedi.
Carstairs bu kadarı yeterli yanıtmış gibi omuzlarını silktik-ten sonra, «Enigma, yani Bilmece,» dedi. «Alman Ordusu ona
— 11 —
öyle diyor, değil mi? Enigma...»
Hamilton evet gibilerden başını eğdi. «Bir şifre makinesi çin uygun bir ad bence.» Pencerenin dışından çalışma odasına bir göz attı. Odada gürül gürül bir ateş yanıyordu. Hamilton, «Makinelerinin aynına sahibiz,» Dirseğinin hareketiyle kulübeleri işaret etti. «Bu da Freddy Winterbotham'in sorunu. 0-nun ve elektronik aygıtıyla matematikçi ekibinin. Hoş, ne yaptıklarını bilmiyorum ya. Sayılarla aram oldu bitti iyi değildir. Benim alanım strateji. Şifrelerle dört haneli sayıları çocuklara bırakıyorum.» Hamilton kollarını göğsünde çaprazlayarak ellerini koltuk altlarına soktu. Şimdi tam zamanı, diye düşünüyordu. Herifin kulaklarıyla ayakları donmadan. Biraz çekinerek, «Avrupa'da olan bitenleri anlıyor musun?» diye sordu.
«Hitler'i mi kastediyorsun?» Carstairs başıyla onayladı. «Ne yaptığını görüyorum. Ama ona neden engel olunmadığına aklım ermiyor. Südetler bir testti çünkü. Sıra Çeklere, sonra da Polonya'ya gelecek.» Carstairs, ellerini ceplerine soktu. Havanın soğukluğunu ilk kez farketmiş gibiydi. «Yarın öbür gün Bohemya elden gidecektir,» diye devam etti. «Başkan Hacha'nın Prag'da şimdiden bu olasılığın düşüncesiyle titrediğinden eminim. Evet, ne olup bittiğini çok iyi anlıyorum.»

Hamilton, «Savaşın yaklaştığı apaçık,» diye belirtti. «Patron, bir yıla, bilemedin, iki yıla kalmaz, diyor. Ve geçen kez olduğu gibi, biz de yine işin içine itileceğiz. Zaman çok daralıyor.»
«Ya bunlar ne?» Carstairs eliyle kulübeleri işaret etti. «Bunlar hazırlık.»
«Bu hazırlıkta bana da pay düşeceğini sanırım.»
«Burada gördüğümüz işin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi, James?»
Uzun boylu adam bunu doğrularcasına başını eğdiyşe de, bir şey demedi.
«Güvenlik başta geliyor.» Hamilton eldivenli ellerinin içine üfledi. «Sen de buna katılırsın kuşkusuz. Yüzde yüz güvenlik zorunlu.»
Carstairs çimlik alanda bakışlarını gezdirdi. «Evet, evet tabiî. Demek sorun güvenlik.»

«Çok özel bir tasarının üzerinde duruyoruz. Eşsiz bir tasarının... Başından beri patronun fikri bu. Sadece onu biçimlendirecek adamı bulmamız gerekliydi.» Hamilton sözünün bu yerinde bir duraklama kaydetti, fakat Carstairs beklemekle yetindi. Bunun üzerine Hamilton açıklamak zorunda kaldı. «Yani anlayacağın, işi senin üstlenmeni istiyor. Açıkçası, James Cars-tairs'i buraya getir, ona etrafı gezdir, sonra da konuyu aç, dedi.»
Carstairs, «Evet, neymiş bu konu?» diye sordu.
Hamilton, «Berlin'le Londra, arasında bir kanal istiyoruz,» dedi. «SIS ya da MI6 ile bağlantılı olmayacağından amirallik tarafından çalıştırılamaz. Patron bağımsız bir casusluk örgütü istiyor. Bunun da senin tarafından yönetilmesini.»
«Demek bağımsız olmasını istiyor?»
«Aynen öyle. Enigma'nın şifresini çözdüğümüz takdirde, bu, savaşın en büyük sırrı olacak.. Bu da çok özel bir güvenlik gerektiriyor.»
Carstairs omuzlarını silkti. «Bir savaş olduğu takdirde tabii.»
Hamilton, «Yani savaş olacağından kuşkun mu var?» diye sordu.
Carstairs çimlerin üstündeki kulübeler dizisine bir bakış fırsattı. «Sence, şifreyi çözebilecekler mi?» «Patron öyle düşünüyor.»
«Öyleyse...» Carstairs kurşuni gözlerini Hamilton'un yüzüne dikti. «... Berlin'le Londra arasında özel bir köprüye ne gerek var? Gizli telsiz trafiklerine kulak misafiri olacaksak, de-mek istiyorum.»
Hamilton, «Alman Başkomutanlık makamı savaş alanındaki taktiklerini nasıl olup da çözdüğümüzü merak edip şüpheye düşmekte gecikmez. Enigma mekanizmasını çözdüğümüzden kuşkulanırlarsa, başka bir yol bulurlar.» Hamilton kulübeleri işaret etti. «O zaman da bütün bu çalışmalar boşa gider.»
«Soruma cevap vermedin.»
«Ha evet...» Hamilton, uzun boylu adamın yüzünden bakışlarını kaçırdı. «Kurulacak örgüt bir tür sahtekârlık olacak. Sırrımızı korumaya yarıyacak bir tuzak.» En sonunda Carstairs'in

yüzüne bakabildi. «Almanlar bir şeyden şüphelenirlerse, onlara senin peşine düşüreceğiz. İçeriden bilgi aldığımızı sanmaların» sağlayarak Enigma'yı çözdüğümüzü anlamalarını engelleyeceğiz. Buna rahatça kanarlar da. SIS'in eski müdür yardımca James Trevor Carstairs'in başkanlığında özel bir haberleşme-ağı... Bu tür bir operasyonun varlığına Almanların inanmamaları için hiçbir neden yok.»
Carstairs arkadaşının yüzüne baktıysa da, bir şey demedi..
Hamilton çatlamış dudaklarının üstünde dilini gezdirdi. «Bunun için Nazilerden birinin bize haber sızdırdığına Almanları inandırmamız gerek, ama bu iş pek zor olmaz sanırım. Nazı Partisinin başta gelenlerinden birini, Göbbels - Göring grubunun bir üyesini seçmemiz gerekli. Adam Hitler'e yakın olmalı, ama profesyonel bir asker de olmamalı. Bu seçimi yapmak" sana düşecek.»

Carstairs, «Ne çare ki, Berlin'de öyle hiçbir adamınız yok.»' dedi sonunda.
Hamilton atıldı. «Hiç kuşkusuz orada adamlarımız var,, ama...»
«Ama benim işime yarayacak biri yok, değil mi?» Hamilton bir kaşını kaldırdı. «Yani işi kabul ediyor musun?»
Carstairs cevap vermedi.
Hamilton, «Bu işin yapılması gerekli,» diye devam etti. «Sen kabul etmezsen, başkasını bulurlar. Ama patron özellikle seni istiyor.»
«Demek içlerinden birine hain süsü vereceğim.»
Hamilton evet gibilerden başını eğdi. «Nazilerden birine,. *•
Carstairs, «Anlıyorum,» dedi. «Böylece kanalı bile bile harcayacağız, öyle mi?»
«Gerekirse evet. Dediğim gibi, hedef buradaki projenin korunması. Aynı zamanda Hitler'in dost çevresini allak bullak edebiliriz. Birbirlerine bir daha güvenemez olurlar.»
«Şimdi güveniyorlar mı ki?»
Hamilton omuzlarını silkti. «Projemizle ilgilendin demek?» Carstairs kendi kendine konuşur gibi, «Sahte bir kanal,»

diye mırıldandıktan sonra, Hamilton'a bakarak sordu. «Personel nasıl?»
«Hepsi becerekli elemanlar olacak. İş başka türlü yürümez.»
Carstairs bir an düşünür göründü. Sonra, «Oldu,» dedi. «Kabul ediyorum.»
Hamilton'un yüzü güldü. Carstairs'in omzunu sıkarak, «Mükemmel,» dedi. «Mükemmel!»
«O elemanların... yani İngiltere dışındakilerin gereğinde harcanabileceklerini umarım bilincindesindir.»
Dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme dolaşan Hamilton, «Kuşkusuz,» dedi.
«Peki, onlar bunu bilecekler mi?»
Hamilton bir an şaşırır gibi oldu. «Planımızı bilmeyecekleri kesin... Küçük numaramızı herkese duyurmamız doğru olmaz.»
«Anlıyorum. Demek aldatacaklarımız yalnız Naziler olmayacak.»
Hamilton savunmaya geçmek gereğini duydu. «Eğer savaş patlak verirse, hepimiz tatsız işler göreceğiz. Şahsen hoşuma gitmiyor, ama ne çare.»
«Haklısın.»
«Önemli olan görevimiz. Çok önemli bir sırrı korumuş olacağız. Rehberimiz bu olmalı. Ultra ne olursa olsun tehlikeye atılmamalı. Uzun dönemde hayatlar kurtarmamız söz konusu. Bunu unutmamalısın. Çok sayıda hayat kurtulacak.»
«Ultra da ne?»
«Enigma şifresine bu adı taktık. Çok gizliden daha da gizli demek. Yalnız bir avuç kişinin bileceği bir sır.» Hamilton paltosunun yakasını kaldırdı. Soğuğa ek olarak rüzgâr da çıkmıştı. Uyuşan parmaklarını canlandırmak için ayaklarını yere vurdu. «Pişmanlık yok, değil mi?» dedi. «Her şeyi itirazsız kabul ediyorsun?»
Carstairs cevap vermedi. Meçhul bir noktaya gözlerini dikmişti. Kulübelerden birinin içinden çarpılan bir kapı sesi kulaklarına geldi. Carstairs sonunda, «Ona ne ad takacağımızı biliyorum,» dedi. Hamilton'a bakmadan konuşmuştu.
«O kim?»

«Üçüncü Reich'in içindeki varolmayan muhbirimiz canım. Bu Ultra planı işlerlik kazandığı takdirde, bize sırlar ulaştıracak kişi. Birden aklıma geldi... Bir bilmeceyi çözmek matematikçiler gerektirdiğine göre, bir başka sırrı korumak da bir cebir uzmanının görevi olmalı. Öyle değil mi ya?» Carstairs konuşmanın başından beri ilk kez gülümsüyordu.
Hamilton paltosunun siperinin içine büzülmüştü. «Çok romantiksin,» diye mırıldandı.
«Orası doğru. Sayılar her şeyin temelidir.»

«Bu da nesi?»
«Pitagor,» dedi Carstairs. «Ona Pitagor adını taktım.»
OCAK 1939
Reich'in ulusal güvenlik polisinin şefi ellerini sırtında dev-şirmiş, bürosunun köşe penceresinde duruyor ve üç kat aşağıdaki Prinz Albrecht Caddesine bakıyordu. Kanısınca, Berlin'in en tenha sokağıydı burası. Görünürde yalnız kar vardı, bir de sokak lambalarını çevreleyen ışık haleleri. Buna ek olarak, Wagner'in «Nürnberg Şarkıcılarının bir gramofon plağından yükselen ezgileri bilincini dolduruyordu. Işıkların ipnotize edici etkisiyle birinci perdenin prelüdü onu sanki zamanın gerilerine götürüyor, Heydrich, Saksonya'daki çocukluğuna, babasının. Halle'deki konservatuvarda orkestranın önündeki suflör çukurunda oturduğu günlere dönüyordu. Plaktan flütlerle kemanların yumuşak notaları dökülürken, bir an gözlerini kapadı. Wagner en sevdiği bestecilerden değildi aslında. Wagner'in eserlerinde, Reich'in ulusal güvenlik polisi şefinin kendisiyle uzlaş-tıramadığı doymaz bir hırs özlemi vardı. O şahsen Mozart ile Haydn'daki vakarla sükûneti yeğ tutuyordu. Ama Berlin'de günün modası Wagner'di. Füfrer, Wagner'i tutuyordu, Füfrer'in tercihleriyse bugünlerde her şeyin ölçütüydü.
Bir karaltı geniş bulvarı koşarak aştı, iki ışık halesinin arasından ok gibi geçti ve gri binanın yan kapısının ağzındaki gölgeler tarafından yutuldu. Sokakta bir saate yakın zamandır

•sik hayat belirtisiydi bu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Berlin'deki bu adresin başkasıyla karıştırılması ya da bu geç saatte neşeli bir sivil tarafından ziyaret edilmesi olanaksız gibi bir şeydi. Prinz Albrecht Caddesi No. 8, Himmler'in SS merkezi bürosunun karargâhıydı çünkü. Aynı zamanda da partinin tek haber alma örgütü SD'nin ve «Geheime Staatspolizei,» yani devletin gizli polisi Gestapo'nun merkeziydi.
Fakat bu gece burada yapılacak görüşmenin siyasî polisle bir ilişkisi yoktu. Bu büroda olağan olduğu üzere, konuşma banla da alınmayacaktı. Güvenlik polisi şefinin, SD içerisindeki •ajanlardan gözde olan biriyle yapacağı çok özel bir görüşmeydi bu. Gözde olan kişi de boş caddelerden koşarak geçen adamdı: Johann Regenbauer.
Güvenlik polisi şefi daha önce Regenbauer'le hiç karşılaşmamış, karşılaşması gerekli olmamıştı. Zaten adamı, hayatı hakkında derlenmiş dosyadan tanıyordu. Yakından ateşlenen dokuz milimetrelik bir mermiyi durdurabilecek kalınlıkta, eksiksiz bir dosyaydı bu. Güvenlik örgütü şefi, Regenbauer'in mükemmel bir pilot olduğunu biliyordu örneğin. İspanya'da Richt-hofen'in Kondor Alayında tam not almış, burada özellikle düşmana karşı yalnız başına yaptığı çıkışlarla dikkati çekmişti. Dosyada onun, insanlarla birarada bulunmayı seven bir adam olmadığı ve yakın bir arkadaşının bulunmadığı belirtiliyordu. Reich'in güvenlik polisi şefine çekici gelen de bu yalnız adam niteliğiydi. Regenbauer'in babası, Dünya Savaşından sonra iflas etmiş ve 1922'de hayatına son vermiş Wedel'li bir işadamıydı. Gençliğinde geçirdiği müzmin egzama Regenbauer'in yüzünü delik deşik bırakmıştı. Yirmisinden önce zorbalık su-çundan birkaç kez tutuklanmıştı. Hiçbir zaman kanıtlanama-makla birlikte, on yedinci yaş gününde bir karakolu ateşe vermiş olmasından şüpheleniliyordu. Ama davranışlarının kabalı-ğına karşın, işlek, ince bir zekâsı vardı. Kiel Üniversitesindeki mühendislik sınıfında üçüncü olmuş, dil derslerinde olağanüstü yeteneğiyle dikkati çekmişti. Genç Regenbauer, Kiel'de Nasyonal Sosyalist ideolojiyle tanışmış ve bu ideolojiyi benimseyerek Nazi düşmanlarına karşı girişilen düzinelerle gece baskınını yönetmişti. Lufthansa nakliye uçaklarında pilot yardımcısı

olarak bulunmuş, 1928'de partiye kaydını yaptırmış, 1935'de de-Luftwaffe'ye katılmıştı. Hava kuvvetlerinde önce çevirmen olarak çalışmış, sonra şifre bölümüne verilmiş, yalnız çalıştığı sürece burada çok başarılı olmuştu. Ne çare ki, çoğu kez arkadaşlarına karşı ters ve küçümser,

üstlerineyse küstah davranırdı. Sonunda, ispanya'da faal göreve verilmiş, geçimsizliği nedeniyle burada da yalnız başına görevlere gönderilir olmuştu.

Bu aşamada S3, daha doğrusu, Reich güvenliğinin şefi, Regenbauer'le ilgilenmeye başlamıştı. Heydrich, Regenbauer'in kendini partisine adamış, ama aynı zamanda özgür, bağımsız, haris ve zeki bir adam olduğunu kavramıştı. Acımasız oluşu da lehine bir puandı. Regenbauer böylece özel ajan olarak SD'ye alınmıştı. Görevi, Luftwaffe yüksek komutası içinde parti politikasını beğenmediğinden kuşkulanılan bazı rütbeli subaylara karşı muhbirlik yapmaktı. Regenbauer'e direktifler postayla gönderilir, raporları da Berlin'deki belli bir posta kutusuna atılırdı. Tüm direktifler ona, dolaysız olarak güvenlik polisi şefinden gelirdi. Regenbauer bir yılı aşkın süredir görevini kusursuzca yerine getiriyordu. Şimdi, şefin planladığı ve yazılı olarak bil-dirilemeyecek kadar gizli ve önemli görevlere hazırdı. Karşılaşmalarının da zamanı gelmişti en sonunda.

Heydrich az sonra koltuğunun arkasına yaslanmış, masasının karşısında hazırol vaziyetinde duran genç SS yüzbaşısını süzüyordu. Adamın yüzü resimlerindekinden daha ablak, yanaklarındaki çirkin izler belirgindi. Hiçbir duygu yansıtmayan,, karanlık gözlerinin delici bir bakışı vardı. Sinirli gözükmüyor, terlemiyordu da. SS albayı, onun arkadaşları olmayışına hiç şaşmadı.

«Oturun, yüzbaşı.» Heydrich karşısındaki adamı daha iyi görebilmek için koltuğunda doğruldu. «SD'de bu ana kadarki çalışmalarınızdan çok memnunum,» diye söze başladı.

«Teşekkür ederim, komutanım.»

«Tanışmamızın zamanı geldiği kanısındayım. Sizi yakından görmek istedim.» Heydrich masanın üzerinden biraz öne eğildi. «Yapılacak başka işler de var.»

«Evet, komutanım.»

«Sizi normal olarak SD ajanlarına verilen olağan işlerin dışında tuttum. Bütün yaptıklarınız yalnız benim için yapılmıştır. Çalışmalarınızı başka kimse bilmiyor. Sanırım, siz de biliyorsunuz bunu.»

Regenbauer evet gibisinden başını eğdi.

Heydrich devam etti. «Yaşam öykünüzü inceledim. Bu tür işlerin sizin için biçilmiş kaftan olduğu söylenebilir.» Heydrich bir tepki beklermiş gibi, konuşmasına ara verdiyse de, Regenbauer susmayı sürdürüyordu. Bunun üzerine güvenlik polisi seti yine konuşmaya başladı. «Otoriteyle pek bağdaşamayan özgür ruhlu biri olduğunuzu söylüyorlar. Siz rütbede bir parti üyesi ve özellikle bir SS subayında hoş görülmeyen özellikler bunlar. Her SS subayı sizi taklit etse, oluşacak karmaşayı gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Her neyse, devlet hizmetinde siz yetenekte bir adam için daima yer vardır. Başkalarına benzemeyen adamlara... zeki, liderlik ve yaratıcılık yetileri gösteren, biraz da kurnaz adamlara gereksinmem var benim. Ama hepsinden önemlisi, yüzde yüz güvenebileceğim bir adamım olmalı.» Heydrich bu son cümlesini vurgulamak için elinin ayasını masanın üstüne çarptı. «Evet, en önemlisi bu. Size güvenebilmeliyim. Anlaşıldı mı?»

Regenbauer'in bakışı Heydrich'in üstünden ayrılmamıştı. «Evet, albayım,» dedi.

Heydrich masanın arkasındaki yerinden kalkarak pencereye yürüdü ve birkaç saniye sokağı seyretti. «Size güvenmem gerektiğini söylerken, Reich Başkanı Himmler ve bizzat Führer'imiz adına konuşuyorum tabii,» diye devam etti. Masanın önünde oturan adama bakmadan ağır ağır konuşuyordu. «Dediğim gibi, şu ana kadar ki çalışmalarınızdan memnunum. Ama şunu iyice bilmelisiniz ki, yalnız benim için çalışacaksınız. Yalnız bana rapor verecek, benim vereceğim direktifleri eksiksiz yerine getireceksiniz. Başka hiç kimseye karşı sorumlu değilsiniz.» Heydrich birden Regenbauer'e dönerek tekrarladı. «Anlaşıldı mı?»

Yüzbaşı yine evet gibisinden başını eğdi.

«İtaatsizliğin ya da direktiflerimin yerne getirilmesinde başa-

rısızlığın cezası derhal idam edilmeniz olacaktır. Emirlerimi sorgusuz sualsiz uygulayacaksınız. İçtiğiniz andın temeli kayıtsız şartsız bağlılıktır. SD'nin özel ajanı olarak en başta gelen ödeviniz Reich'in güvenliğidir. Benim olduğu gibi, sizin de en birinci ilkeniz bu olmalı. Devletin kendi içinde düşmanlar var. Bunların ortaya çıkarılmaları, haince planlarının açığa vurulması, muhalefetlerinin ezilmesi gerek. Bu hainleriyse ancak bağımsız birkaç kişi ortaya çıkarabilir.» Heydrich hâlâ pencereden dışarı bakıyor, bir yandan konuşurken öfkesi artıyordu. Ellerini iki yanında yumruk yapmış, şakaklarındaki damarlar şişmişti. Ansızın fırtına gibi Regenbauer'e dönerek homurdandı. «Onları yok edeceğim! Boğazlayacağım onları! Reich'in hıyanete tahammülü yoktur!»
Gözlerine bir an boyu deli bakışı gelen Heydrich, hemen sonra derin bir soluk alarak normale döndü. Bu patlayış kendisini, Regenbauer'den de çok şaşırtmışa benziyordu. Eliyle ağzını silerek masasına yürüdü. Yüzbaşı oturduğu yerde kalmıştı. Duygusuz bakışı hâlâ Heydrich'in üstündeydi. «Size nasıl hizmet edebilirim, komutanım?» diye sordu sonunda.
«Demek hizmet etmek arzusundasınız, öyle mi?» Heydrich hoşnut bir tavırla başını salladı. «Güzel!» Masasının üstünden bir dosya alarak sordu. «Abwehr'in görevlerinin yabancısı değilsinizdir herhalde.»
«Askeri haberalma örgütünün mü?» Regenbauer başını öne eğdi. «Görevlerini biliyorum, komutanım.»
«Amiral Canaris'in yönetimindeki Abwehr, Reich'in en başta gelen casusluk ve karşı casusluk örgütüdür. Bu sorumlulukların bir bölümünü SD'ye devrettirmem kolay olmadı. Küçük Willie, küçük casuslar imparatorluğunu başkasına kaptırmamaya kararlı. Ne çare ki, SS'in bünyesindeki güvenlik kuvvetlerimin, Abwehr sahasında resmi yetkileri yok. Zamanla bu değişecek tabii. Gestapo, Kripo ile SD şimdilik asayişle ilgili işlerle meşguller. Bu da değişecek. İyi kalpli amirale bağımlı olmak istemiyorum; oysa o, edindiği bilgilerden ancak işine gelenleri benimle paylaşmaya yanaşıyor.»
Regenbauer evet der gibi başını salladı. «Canaris'e güvenmiyorsunuz demek.»

Heydrich, «Kimseye güvenmiyorum,» diye Regerbauer'e çıkıştı. Sonra bakışı yumuşadı. «Ama belki size güveneceğim,» dedi. «Benim casusum olacaksınız, yüzbaşı. Özel casusum.»
«İyi ama, umarım Abwehr'den şüphelenmiyorsunuz, komutanım...»
«Orasını görürüz.» Heydrich tatsız bir gülümseyişle karşılık vermişti. «Wehrmacht komutanları arasında ileri görüşlü olmayanlar var. İçlerinden bazıları, Almanya'nın yazgısının kesinlikle Führer'in elinde olduğunu kabul etmiyorlar. Oysa Reich demek Führer demektir! Beş yıldan kısa bir süre sonra tüm Avrupa göklerinde Alman bayrağı dalgalanacak. Reich içerisindeki gizli düşmanlarımızın hıyanetlerine, alçakça düzenlerine karşı önlemler almak biz SS'lere düşüyor.» Şefin gözlerinde yine o deli bakışı belirlenmişti. «Ben o düşmanların kökünü kurutacağım, yüzbaşı. Siz de birçok durumda benim aletim olacaksınız,» diye homurdandı. Sonra elindeki dosyayı açarak içinden çıkardığı bir kâğıdı Regenbauer'e uzattı. «Bu adları ezberleyin,» dedi. «Her bir vakayla ilgili olarak ne yapılacağına dair ben size kesin direktif vereceğim.»
Heydrich bundan sonra masanın arkasındaki koltuğuna döndü. «Çok güçlü bir adam olmak yolundasınız, yüzbaşı. Ges-tapo'nun sınırsız olanaklarından gerektiğinde sorgusuz sualsiz yararlanabilmeniz için emir vereceğim. Beni düş kırıklığına uğratmayın.»
SS yüzbaşısı elindeki kâğıttan birden bakışlarını kaldırdı. «Bu adlar...» «Evet?»
«Bu listede yalnız Wehrmacht isimleri yok.» Regenbauer yine gözlerini kâğıda dikti. «Parti üyeleri, politikacılar, devlet memurları... bir de Amerikalı...» Genç adam Heydrich'e bakarak kaşlarını çattı.

Güvenlik Polisi şefi, «Almanya'da her yerde düşmanlarımız var,» dedi.
«Peki, bu kimseler ne olacak?»
«Öldüreceksiniz onları,» dedi Heydrich. «Hayal gücünüzü kullanın. Ölümlerine kaza süsü verilmesini istiyorum. Cinayetten asla şüphelenilmemeli. Amerikalıyla işe başlayabilirsiniz.»
Regenbauer peki der gibi başını salladı. Listeye bir, iki saniye daha baktıktan sonra başını kaldırarak, «Ne zaman?» diye sordu.
Güvenlik polisinin şefi bunun üzerine gürültülü bir kahkaha attı. Regenbauer buna bir anlam veremeyerek ona bakakal-mıştı.

BİRİNCİ BÖLÜM
1
10 MAYIS 1940
Ted Campbell kumanda kolunu yavaşça sağa çekerek Sprint'i yatay duruma getirdi. Bin metre kadar aşağısında Konstans Gölü kıyısındaki Meersburg günün ilk ışığıyla yavaş yavaş uyanmaktaydı. Ted, Fürstenhausle şato kulesinin güneşi yansıttığını ve uzun gölgesini güney yönündeki dört sivri tepeliğin üzerine düşürdüğünü görebiliyordu. İki yanında yarı ahşap evler dizili Steigstrasse, eski şatonun etrafında dolanarak Marktplatz'a açılana dek karanlıkta kalmaktaydı.
İnanılmayacak güzellikte bir gün doğuşuydu bu. Güneş Alp-lerin arasından âdeta fışkırıyor, göl sabahın yumuşak aydınlığıyla Almanya'dan ta İsviçre'ye dek ışıldıyordu. Ted'in gereksin-diği de buydu zaten: Friedrichshafen ile oradaki hüzünden kaçıp daha tatlı anıların beşiği olan uçağın içinde şafağı selamlamak.
Sprint'i yönetmek bir kartalı yönetmek gibi bir şeydi. Onunla Leipzig-Essen-Bem yarışında Renaix ödülünü kazanmasının üzerinden iki yıl geçtiğine Ted'in inanası gelmiyordu. Dünya politikası hayatına karmaşa getirmeden önce Avrupa kıtasındaki son hava yarışlarından biri olmuştu bu. Al-

manya'nın genişlemeye böylesine dinmez bir açlık duymaya başlamasından, Südetler ile Avusturya'nın ilhakından, Çekoslovakya ve Polonya'nın işgalinden önce... Savaştan önceydi. Aynı zamanda da o korkunç araba kazasından önce...
Ted, Sprint'in burnunu sert bir dönüşle kuzeye çevirdi ve baş döndürücü bir açı oluşturarak üç bin beş yüz metreye tırmandı. Kazayı anımsamak onu kızdırıyordu. Uçağa bir süre inişler, çıkışlar yaptırdı, yılankavi bir yol izletti. Bu egzersiz onu ferahlatmıştı. Yükseklerde kısa bir süre için bile olsa özgürdü, yerde ona baskı yapan sorumluluk yükünden kurtuluyordu. Fried-richshafen'deki havaalanından ne kadar çok uzaklaşabilse, o kadar mutlu olacaktı. Sprint'in minik gölgesinin Tuttlingen olabilecek bir kentin hemen dışında Tuna'yı aştığını gördü. Güneş şimdi tam arkasındaydı. Sıcaklığını ensesinde hissedebiliyordu. İleride Neckar Nehri kuzeyde ufuktaki Stuttgart'a doğru dolanıyordu. Yakıt göstergesine bir göz attı. Bir saat kadar bir süre daha havada kalabilecekti. Neckar'ı Karaorman vadisi boyunca Stuttgart'a kadar izleyecek, sonra Hohenzollernler üstünden dönüş yapacak ve evde kahvaltıya yetişebilecekti.
Nehrin batı yanından Rottenburg'a yaklaşıyordu ki, bombardıman uçaklarını gördü. Beş Dornier ile bir Junker saydı. Bin iki yüz metre kadar aşağısında, Junker başta olmak üzere, sıkı bir düzen içerisinde uçuyorlardı. Yönleri batıydı. Nereye gittiklerinin kuşkusu yoktu. Ren Nehri en çok seksen kilometre ilerideydi, bunun ötesindeyse Fransa vardı.
İzlenmeleri kolaydı. Ted yedi, sekiz kilometre arkalarında kaldı ve yüksekliğini korudu. Arkasındaki sımsıcak sabah güneşi sayesinde kör noktalarının içinde kaldığını biliyordu. Bunun bir saldırı gücü olduğu apaçıktı. Üstteki avcılar, silahlarını sınamak için ateş açmışlardı. Ted oluşan duman üfürtülerini görebiliyordu.

Ted Campbell biraz yavaşladı. Daha ağır ve yüklü uçaklara yetişmek için motoru durma derecesinde yavaşlatması gerekiyordu. Yükün altında zorlanan motorlarını da duyabiliyordu şimdi. Dornier'lerdeki büyük bir olasılıkla Daimler-Benz'lerden-di. Bir Junker'i yakından görmemişti, ama onun da motoru öbürlerinin aynı ya da bir Bristol Mercury olmalıydı. Yüklendikleri

ağırlık için buna gereksinmeleri vardı. Oysa bu kadar bir motor Sprint ölçüsünde bir uçdğı parçalardı. Ama Sprint hız yapması gözönünde tutularak ima! edilmişti, bomba taşıması için değil. Bir telsizi bile yoktu.

Ren gözükünce bombardıman uçakları iki gruba bölündüler. Junkers, Dornier'lerin ikisini güney doğuya götürdü, öbürleriy-se ilk yönlerinin birkaç derece kuzeyine kaydılar. Ted o zaman top ateşini gördü. Alman topları Ren'in öbür yakasını ateşe tutmuşlardı. Tabii... Maginot Hattı vardı orada! Olmuştu en sonunda! Fransa'nın istilasına tanık olduğu birden Ted'in kafasına dank etti!

Stuka'yı ta ki cızırdayarak yanından geçene dek görmedi, gördüğündeyse iş işten geçmişti. Sprint, Stuka'nın ateşinin sar-sıntısıyla sarsıldı, kumanda kolu da Ted'in elinden kurtuldu. Uçak aynı anda ters dönerek, Karaormanın karla örtülü sırtlarına doğru üç bin beş yüz metrelik sarmal bir düşüşe geçti.

Ted Campbell onu koltuğunda arkaya fırlatan yer çekimiy-le mücadele ediyordu. İçgüdüsü ona, uçağı, kapıldığı saatin aksi yönündeki dönüşten yavaş yavaş kurtarmasını buyurmaktaydı. Sprint'in ne derece zarar gördüğünü bilmediğinden, onu hızla döndürmenin, böylelikle de elinde kalan azıcık kontrolü yitirmesinin sırası değildi. Açık olan bir şey varsa, o da Sprint'in yarış günlerinin sona erdiğiydi. Uçağı en kısa zamanda yere indire-mediği takdirde, Ted'in kendi hayatı da sona ermiş sayılırdı. Ne yazık ki, yarış pilotları yanlarına paraşüt alıp uçaklarının yükünü arttıramazlardı. Zaten bugüne kadar paraşüte gereksinmesi olmamıştı Ted'in.

Niçin saldırıya uğradığını düşünmeye vakti yoktu. Tek kaygısı yanan bir enkazın içinde ölmemekti. Taş bir köprü ayağına çarparak ters dönmüş ve benzin tankı delinmiş, paramparça bir yarış arabası hayalinde canlandı. Her tarafından alevler çıkıyor, içeride hapis kalmış sürücünün tüyler ürpertici feryatları ha-ayı dolduruyordu. Edward Campbell böyle ölmüştü.

Sprint'i doğrultmaya çabaladıysa da beceremedi. Ted ayak-arının altındaki dümen pedallarında hayat olmadığını hissedi-ordu. Stuka'nın saldırısı kuyruğa giden kabloyu koparmıştı, anrı belasını versindi o Stuka'nın! Ted düşüş açısını dikleştirdi.

O topaç gibi dönüş nedeniyle mide bulantısını önlemek için bakışlarını hız göstergesinden ayırmıyordu. İbre saatte 210 mile takılıp kalmıştı. Derken kıpırdamaya başladı, 220'ye kaydı. Dönüşü dengeleyecek dümenin yokluğunda, Ted'in uçağı kontrol altına almasının tek yolu, aracın burnunu aşağıya çevirip, gücün o yöne akmasını sağlamaktı. Hem de çok çabuk yapmalıydı bunu.

Saatte iki yüz otuz mil.

Şakaklarının zonkladığını hissedebiliyordu.

İki yüz otuz beş.

«Hadisene yavrum!»

İki yüz kırk.

Ted şimdi fırıldak gibi dönüşü denklemişti, ama şimdi hemen hemen dikey bir dalış halindeydi. Uçağı düzeltemediği takdirde yere çakılacaktı. Sonunda kumanda kolunu kendine çekebildi. Sprint burnunu havaya kaldırdı.

Altimetre de çıldırmıştı bir ara, ama şimdi altı yüz elli metrede sabitleşmişti. Uçak birkaç saniyenin içinde üç bin metre düştüğü halde, hâlâ tek parça halindeydi. Ama ne kadar sürerdi bu? Kubbe camı parlak siyah bir sızıntıyla yol yol olmuştu.
Yakıt...
Yağ basıncı sıfıra düşmüştü. Yağ ısısına bir göz attı. Motor ısısî silindir başlıklarını aşındırıyordu. Genç adam yakıt karışı-mmı ayarladıktan sonra, nerede olduğunu görmeye çalıştı.
Aşağıdaki arazide birkaç çiftlik vardı. Sürülmüş tarlalar ve çitler göze çarpıyordu. Yararı yok. Nehir vardı tabii, ama burnu böylesine ağır bir kuşu oraya indirmek tehlikeli olurdu. Uçak batmadan önce içinden çıkmayı başarıp başaramayacağı kestirilemezdi. Birden otoyolu anımsadı. On iki mil kadar uzaklıkta dört şeritli Münih-Stutgart otoyolu uzanıyordu.
Aletleri kontrol etti. Motor ısısı düşmekteydi, ama yağ yokluğunda birkaç dakikaya kalmaz fazla ısınır ve silindir başlıklarını eritirdi. Topu topu dört, beş dakikası kalmıştı. Sprint'i fazla zorlamadığı takdirde indirmeyi başarırdı belki. Dümensiz iniş yine de tehlikeli olacaktı. Ama başka seçenek olmadığına göre, şansını denemekten öte ne yapabilirdi? Ancak önce Sprint'i

otoyolun yukarısına getirmesi gerekti. Uçağı nehrin yukarısında tek kanadının üstünde döndürerek inişe geçti.
Bunun o kadar da zorlu bir iniş olmayacağını düşünüyordu. Günün bu erken saatinde trafik yok gibi bir şeydi. Küçük yarışçıyı kontrolü kaybetmeden saatte kırk ya da kırk beş millik hıza düşürebilirdi. En kötü olasılık, uçağın baş aşağı bir dalış yapması ya da bir kanadının üstüne kaymasıydı. Derken dikiz aynasında bir parıltı Ted'in dikkatini çekti. Yere saplanmamaya tüm dikkatini yönelttiğinden, düştüğü durumun sorumlusunu unutmuştu. Stuka ölüm darbesini indirmeye geliyordu.
Ted Campbell, Stuka'nın niyetini hemen farketmişti. Aynı anda bakışı gösterge tablosuna kaydı. Motor ısısı hâlâ kırmızıdaydı. Dümeni işlemiyordu. Sprint tutuştuğu takdirde paraşütü yoktu. Hoş, bunun önemi yoktu ya. Ted, bir Stuka'nın yirmi milimetrelik toplarının neler başardığını görmüştü. Buna ikinci kez izin vermeyecekti.
Kumanda kolunu sağ eliyle arkaya çekerken, gaz kısma kolunu sol eliyle stop'a getirdi. Sprint'in burnu hemen yukarı dikildi. Makine dikey bir luping yaparken, Ted omuzlarının arkasındaki koltuğa yapıştığını hissediyordu. Kubbe camındaki ufuk işareti güneşi kesti. Derken soluk mavi, bulutsuz gök gözüktü. Ted kumanda kolunu baldırlarının arasına sıkıştırarak, yeşil yamalı yeryüzü görüş açısına girinceye kadar böylece tuttu, sonra vargücüyle öne' îtti. Neckar Nehri tam ilerisindeydi, o da bu hedefe yöneldi.
Manevrası başarılı olmuştu. Stuka'nın pilotu, küçük uçağın önünde belirip ters bir luping çevireceğini hesaba katmamıştı. Daha küçük ve hafif bir uçak olan Sprint'in daha kısa bir dönüş ekseni vardı. Saldırıyı sürdürmek istediği takdirde, Stuka pilotunun iki seçeneği olduğunu Ted biliyordu: Ya yan giderek yeni bir açı üzerinden dönüş yapacak ya da onu luping boyunca izleyecekti. Ted onun ikincisini seçmesi için dua ediyordu. Böylece vakit kazanarak Almanı geride bırakacaktı... Sprint'in motorunun patlamaması koşuluyla tabii.
İzleyicisini görmek için telaş içinde göğü araştırdı. Onun daha geniş bir açı çevirerek doğru üzerine geldiğini görünce,

fena bozuldu. Şimdi ne yapabileceğini düşünüyordu. Yeni bir luping intihar demek olurdu. Alman buna hazır bulunacak olduktan başka, Sprint bu zorlamaya dayanamazdı. Dengeyi sağlayacak dümenin yokluğunda ani dönüşler, yine döne döne yükseklik kaybetmesine neden olur, bu yükseklikte de yere düşüşü engelleyemezdi. Pike iniş tek kurtulma şansını oluşturuyordu. Uçağın burnunu yere çevirecek ve motorun patlamamasını dileyecekti. Stuka'nın pilotu belki bir kaçığı izlediği kanısına vararak takipten vazgeçerdi. Allah vere de,

yerçekimi uçağın burnunu doğrultmasından önce onu bayıltmasaydı. Ted ısıyla basınç göstergesine son bir bakış fırlattıktan sonra, kumanda kolunu öne doğru itti. Uçağın burnu hemen yere çevrildi. Altimetrenin ibresi hızla düşmeye başlamıştı.
Güneşin tepesini yaktığını hissediyor, fakat nehrin bir dönemecinden başka şey göremiyordu. Su pırıl pırıldı. Onu davet ediyordu âdeta. Ona doğru atılıyor, göz göre göre genişliyordu. Ted birden aynaya bir göz attı. İnanılır gibi değil, ama Stuka hâlâ peşindeydi. Sprint'i aşağıya doğru kovalıyor, belki de öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanıyordu! Aralarındaki açıklık altı, yedi yüz metre var, yoktu.
Bir Stuka'nın ortalama menzili ne kadardı? Beş yüz metre mi? Yoksa dört yüz mü?
Ted birden düşmanını aidatamadığını kavradı. Stuka pilotu onun dönüş yapamayacağını biliyordu. Onu pike inmeye zorluyordu âdeta. Ted, Junker-87'nin bir pike bombardıman uçağı olduğunu unutmuştu.
Altimetrenin ibresi şimdi yük seksen metreyi gösteriyordu. Ted nehrin kıyılarındaki tek tek ağaçları görebiliyor, buna rağmen kolu öne doğru bastırmayı sürdürüyordu. Aynada Stuka'nın yaklaştığı görülmekteydi. Birkaç saniye sonra ateş durumuna gireceği belliydi. Ted'in tek yapabileceği, mermilerin öldürücü vuruşlarını beklemekti. Nehir ya da ağaçlar yüzünden kaygılanmasına gerek kalmamıştı. Uçağı daha yere çarpmadan ölmüş olacaktı.
Altimetreye bakılırsa, şimdi yüz otuz beş metredeydiler. Ted'in aletleri kontrol etmesi içgüdüsel bir hareketti sadece. Yakıtın, yağın, ısının ne önemi kalmıştı artık...

Aman Tanrım! Luping onu hemen hemen durma derecesinde yavaşlatmış, hızı saatte iki yüz mile indirmişti. Tevekkeli Stuka ona yetişmiyordu. Vay sersem vay!
Uçağın ne olacağını düşünmeye vakit kalmamıştı artık. Ne olduysa olmuştu. Her şey bir ölüm kalım sorunuydu bundan böyle . Stuka'nın pilotunun parmaklarını tetiğin üstünde görür gibiydi. Artık menzile girmiş olmalıydı. Altimetrenin ibresi doksan metreyi gösterdiği sırada, Ted harekete geçti. Elleri kolların, ■düğmelerin üstündeydi. Uçak doğrulmaya çalışırken, Ted arkasındaki basınçtan sağ kolunun kırılacağını sandı.
Altmış metre kalmıştı.
Stuka yanıbaşından geçtiği sırada, genç adam kumanda -kolunu salıverdi. Burnu dikilirken, Sprint boydan boya şiddetle titredi. Her iki kanattaki vidalar fırlıyor, aşırı zorlamadan filaplar bükülüyordu. Ama kumar işe yaramıştı.
Ted'in manevrasının Stuka üzerindeki etkisi, Sprint'in ansızın durması gibi bir şey olmuştu. Onu gözden kaybetmemek için Alman pilotu pikesinin açısını dikleştirmek zorunda kaldı. Eğitimi gereği bunu içgüdüsel olarak yapmış olmalıydı. Uçağı artık yere çakılmaktan kurtaramayacağını iş işten geçmeden kavramaya vakit bulamadı.
Luftwaffe bombardıman uçağının Neckar'ın sağ kıyısına çarpmasının yol açtığı patlamayı Ted duymadı.Stuka'nın pilo-tuyla yardımcısını düşünmüyordu artık. İkisi de ölmüşlerdi nasılsa. Bütün sorun Ted'in de onlara katılmasını önlemekti.
Motor tutuşmuştu. Kaportanın deliklerinden boşanan dumanlar görüşünü engelliyordu. Son numarası Sprint'in canına okumuştu. Düşüyordu artık. Ted dumanın ilerisini görmek için başını kaldırdı. Yerin sadece on beş metre yukarısında, ağaçların hemen üstündeydi ve iniş yapamayacak kadar hızlı yol alıyordu. Yere çarpması an meselesiydi. Sağında bir çiftlik evi gözüne ilişti, görüş açısının kenarında da taşıtlar vardı. Hızlanan bir otomobilin camından görülen kazıklı bir çit gibi sis içinde kayıp giden bir sürü taşıt...
Önce sürülmüş tarlayı, arkasından da yakın ucunu çeviren alçak taş duvarı gördü Ted. Hafif engebeli arazinin yukarısında saatte yaklaşık yüz beş mil hızla sürükleniyordu. İntihardı bu.

Fakat duvar kafasının içinde başka bir düşüncenin biçim almasına vakit bırakmadan onu buldu.

Sonunda onu kurtaran uçağın hızı oldu. Sprint'in iniş mekanizması, patlama gibi bir gürültüyle taş engele çarparak parçalandı. Uçak yan yattı ve yaralı karnının üstünde hopladı. Pervane soyulmuş bir muz kabuğu gibi motorun üzerine kıvrılıvermiş-ti. Sprint bir kez daha yere çarptı, sağ kanadı gövdeden ayrıldı, uçak da yana yatmış durumda altmış metre kadar kaydıktan sonra durdu.
Ted'in eli, avcundaki bir yaradan kanıyordu, bacakları da iyice uyuşmuştu, ama boğucu dumanla benzinin burnu yakan kokusu onu harekete geçirdi. Genç adamın parçalanmış cam kubbeyi itip gösterge tablosunun üzerinden kendini yukarıya çekmesi birkaç saniye aldı. Yere düşerek güçlükle doğruldu. Bacaklarını kıpırdatmaya zorladıysa da, adım atamayarak olduğu yerde yığıldı, kaldı. Alevler o ana dek Sprint'i yutmuştu. Bir balığın sırt yüzgeci gibi göğe dikilmiş tek kanadıyla bir çamur denizinin üstünde çabalayan büyük bir yılana benziyordu.
Ted ancak o zaman sesleri duydu. Omzunun üzerinden, onların koşarak yaklaştıklarını görebiliyordu. Üniformalı adamlardı bunlar. Almanca bir şeyler bağırıyorlardı, ama genç adam kelimeleri seçemiyordu. Aslında başını bile doğrultamıyordu. Başı fazla ağırdı, bütün vücudu çok ağırdı. Sırtüstü yuvarlanarak güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Gözlerini açık tutmaya çalışıyordu... uçağının o feci inişini açıklamak zorunda kalacaktı... ne çare ki, göz kapakları açık tutulamayacak kadar ağırlaşmışlardı. Olduğu yerde yatıp kalması, karanlığın onu sarmasına izin vermesi daha kolaydı. Çok daha kolay...

2

Ted Campbeli duyduğu acıdan uyandı. Eii cayır cayır yanıyordu. Biri gazlı bezle sarmıştı ama bandajın avuca rastlayan kısmı kıpkırmızıydı. Parmakları da pıhtılaşmış ve kurumuş kan-

-dan yol yol olmuştu. Wehrmacht subaylarıyla kaynaşan büyük bir odanın köşesindeki yatakta yatıyordu. Bir grup, telsiz malzemesiyle yüklü bir masanın etrafında toplanmıştı. Aldıkları haberlere coşkun bir sevinç duyuyor gibiydiler. Ted'in kafasının içi hâlâ bomboştu, öyleyken duyduklarından kuzeyde büyük bir askeri harekâtın yürütüldüğünü anlayabilmişti. Zırhlı birlikler Hollanda'yla Belçika'ya akıyorlar, paraşütçü kıtalar Moerdijk, Dordrecht ve Rotterdam'a saldırı düzenliyorlardı. Ted, Maaş Nehri üzerindeki Gennep Köprüsünün zaptetildiğini duydu.
Genç adam doğrulup oturmaya çalıştı. Fakat bacaklarından birinin bir büfeye sürtünmesi üzerine dayanılmaz bir sancı kalçasına kadar şimşek gibi yayıldı. Kendini tutamayıp bir çığlık atmıştı. Aynı anda etrafını muhafızlarla çevrili buldu.
Silahlı iki eri omuzlayıp kendine yol açan bir yüzbaşı Almanca olarak, «Demek kendine gelebildin,» dedi. «Almanca anlıyor musun?»
Ted ağrıyan bacağını ovuşturarak, «Evet» diye cevap verdi.
«Burada ne işin var? Kimsin?»
«Adım Ted Campbell...» Yüzbaşıya bakarak ekledi. «İndiğim yeri de isteyerek seçmediğimi belirtebilirim.»
Yüzbaşının gözleri irileşti. «İngiliz misin?»
«Amerika'lıyım.» Genç adam aşağıdan yukarıya bakmamak için arkasını duvara vererek oturdu. «Bir bardak su isteyebilir miyim, yüzbaşı? Kafam hâlâ yerinde değil.»
Almanın kısa bir emir vermesi üzerine muhafızlardan biri Ted'e matarasını uzattı. Genç adam kana kana içti.
«Bu işi nasıl becerdin?» Yüzbaşı başıyla tavanı işaret etti. «Seni gökte izliyorduk. Luftwaffe pilotunun düşmesini nasıl sağladın?»
Ted, «Pilotunuzun başına gelenden ben sorumlu değilim,» dedi. «Ben sadece hayatımı kurtarmaya çalışıyordum.»
Yüzbaşı zaten bu cevabı bekliyormuş gibi başını öne eğdi. •«Orada ne yapıyordun?» diye yineledi.
«Ben... Ben...»

«Kimsin sen?»
«Söyledim size. Adım Campbeli. Theodore Campbell.»

«Kimlik belgelerin nerede? Üstünde hiçbir şey bulamadık.);
Ted, «Herhalde uçakta kalmışlardır,» dedi. Kimlik belgesinin Sprint'in enkazında olmadığını biliyordu. Pasaportuyla Almanların verdiği kimlik belgesi Friedrichshafen'deki odasındaki konsolun üstünde, onları bıraktığı yerde olmalıydı. Ama varsın. Almanlar uçağın içinde arasınlardı.
Alman yüzbaşı, «Uçağın yandı,» dedi.
«Yandıysa, suç benim değil.»
Yüzbaşı derin bir soluk aldı. «Bana kalırsa, sen İngilizsin.»
«Amerikalı olduğumu söyledim. Adım Ted Campbell. Fried rie h sh crfen"de aileme ait bir köşkte oturuyorum. Pilot ve uçak mühendisiyim. Bu sabah Konstans Gölünün etrafında bir gezinti yapmak için havalandım. Hepsi bu kadar. İfademi kontrol edebilirsiniz. Hem bana bir doktor gönderseniz iyi olur. Bacaklarım feci sancıyor. Sanırım, biri kırılmıştır.»
Yüzbaşı çenesini kaşıdı. Dışardaki bir gürültü dikkatini çekmişti. Bir otomobil gıcırdayarak durdu. Muhafızlardan- bazıiaa bakmak için yatağın başından uzaklaşınca, Ted de pencereden dışarısını görebildi. Bir toz bulutu havalanmıştı. Bunun dağılması üzerine, Ted uzaktaki bir tarlada Sprint'i görebildi. Uçak siyah bir maden yığını görünüşü almıştı. Güzelim uçağını bu halde görmek Ted'in yüreğini sızlattı.
Otomobilden inen adam kapıda durup Ted'e bakıyor ve yüzbaşının anlattıklarını dinliyordu. Üniformalı olmadığına bakılırsa, Wehrmacht'tan olmasa gerekti. Sade bir gri kostümün üzerine deri bir pardösü giymişti. Başında şapka vardı. Ted birden yüzünü buruşturdu. Yeni gelenin Gestapo'dan olduğunu anlamıştı.
Gestapo'nun adamı az sonra Ted'in karşısında durdu. Yüzünün korku verici bir anlamı vardı. Ya da böyle bir izlenim uyandırmak istiyordu. Kollarını göğsünde çaprazlayarak Ted'e tepeden şöyle bir baktıktan sonra, «Kimsin sen?» diye sordu.
«Campbell. Theodore Campbell.»
«Kimlik belgelerin yokmuş.»
«Arkadaşınıza açıkladım. Herhalde uçağın içinde yandılar.»
Gestapo, «Bütün yabancılar kimlik belgelerini her an üstlerinde taşımak zorundadırlar,» diye belirtti. «Kimlik belgelerim nerede?»

Ted öfkeyle içini çekti. «Bakın, söyledim size, kimlik belgelerim yanımda değil. Adım Theodore Campbell.»
Gestapo kaşlarını çattı. «Batıdan geldin. Kimlik belgelerin de yok. Kimsin sen?»
«Kim olduğumu size söyledim. Yanımda size gösterecek pasaportum olmadığına üzgünüm, ama hava kuvvetlerinizin beni düşüreceğini bilemezdim, öyle değil mi ya?»
Gestapo, «Batıdan geldin,» diye yineledi. «Bence sen bir casussun.»
«Ne casusu! Fransız bile değilim üstelik.» Gestapo öfkeyle, «Bir İngiliz casususun!» diye homurdandı. «Yahu Amerikalıyım ben!» Ted ne kadar tehlikeli bir durumda olduğunu en sonunda kavramıştı. Bugünlerde Almanya'da casuslar kurşuna diziliyordu.
«Friedrichshafen'den geliyorum,» dedi. «Ailemin orada bir köşkü var. Adresi, Adler Sokağı 17 numara. İsterseniz, soruşturabilirsiniz. Kâhya kadının adı Glebe. Bayan Anna Glebe. Ben uçak desinatör ve mühendisiyim. Willy Messerschmitt beni tanır. Ona telefon edin. Augsburg'dadır. O size benim hakkımda...»
Gestapo elinin tersini Ted'in yüzüne çarptı. «Sus be!» Ted elini ağzının köşesine götürüp kanı görünce, «Sersem herif!» diye homurdandı.

Gestapo yüzbaşıya döndü. «Onu arabama götürün.» Ted, «Beni bir yere götüremezsiniz,» diye bağırdı. «Amerikalıyım ben. Hem bir doktor getirin bana!»
Fakat iki muhafız onu yataktan koparırcasına kaldırdılar. Gestapo, «Kim olduğunu göreceğiz,» dedi ve dudaklarında hain bir gülümseyişle muhafızlara işaret etti.
Onu ayağa kaldırdıklarında Ted çığlığı bastı. Bacaklarında-ki sancı ok gibi beynine saplanmıştı. Otomobile varana kadar kendini kaybetti.
Ted bir şeyin kemirildiğini duyar gibi olarak gözlerini açtı. Bir ranzada, şilte yerine tarazlanmış bir yün battaniyenin üstünde yüzükoyun yatıyordu. Yanına dönmesi üzerine derme çatma

yatak gıcırdadı, kemirme sesi de durdu. İnanılmayacak kadar küçük bir odaydı burası, taş duvarlarda rutubet lekeleri vardı. Tepedeki büyük bir kirişten bir tek ampul sarkıyordu. Tek bir hücreye hapsedildiğini anlamıştı. Çok ağıra benzeyen tahta kapıda bir dikiz deliği vardı. Bunun ötesinde bir yerde damlayan bir suyun tekdüze yankısı Ted'in kulağına ulaştı.
Eliyle duvara abanarak ağır ağır oturur duruma geçti. Bu çaba başını döndürdüğünden ayağa kalkmamaya karar verdi. Bacakları uyuşmuştu. Ayakkabılarını da çıkarmışlardı. Birisi elini temizlemişti, kurumuş kan temizlenmişti, parmaklarının arasındaki oyuklar turuncu bir sıvıyla yapış yapıştı, sargılar da değiştirilmişti. Sancı da büyük ölçüde hafiflemişti. Ted sağ pantolon paçasının diz hizasına kadar yırtıldığını farketti, sarkan kanadı kaldırınca, bileğinin görünüşü karşısında dehşet içinde soluğunu içine çekti. Bileği fena halde şişmiş ve mosmor bir renk almıştı. Bacağındaki duyarsızlıktan endişeye düşeceği sırada, uyuşturulmuş olacağını akletti. Sersemliğinin nedeni verilen ilaç olmalıydı. Birden Gestapo'nun adamını anımsadı.
Ted seslenince, bir fare taşların arasındaki çatlağın içine dalıp gözden kayboldu. Ted'in ayakkabılarını kemirmekteyken rahatsız olmuştu.
Genç adam yineledi. «Orada kimse var mı?»
Suyun damlaması dışında ses olmadı.
Ted sesini yükseltti. «Orada biri olduğunu biliyorum. Tanrı aşkına, çıkarın beni bu delikten! Hey! Ben casus falan değilim? Hey! Heeeey!»
Ted belki bir saat haykırdı. Sonunda bitkin düşüp sesi de boğuklaşınca, başını ranzanın çelik başlığına dayayarak dinlendi. Ampulün ışığı gözünü kamaştırdığı için sargılı elini alnına dayamıştı. Biraz sonra daha sakin bir tavırla, «Tamam, Tamam,» dedi. «Hem yorgunum, hem de karnım acıktı. Konuşalım sizinle. Hey oradaki? Duyuyor musun beni?» Duraklayıp sessizliğe kulak verdi. «Tamam mı?»
Cevap çıkmaması üzerine devam etti. «Adım Theodore Campbell. Ama dostlarım bana kısaca Ted derler. Haziran ayında otuz yaşımı doldurdum. Doğum yerim İskoçya'nın Edinburgh kenti. Ama ben Amerikalıyım. Annemle babam rastlantı sonucu

doğumun sırasında İskoçya'dalarmış. Babamı duymuşsundur... Edward Campbell'di adı. Ünlü bir oto yarışçısıydı. Büyük Savaşta Fransızların safında avcı pilotluğu yapmıştı. As bir pilottu. Hatırladın mı şimdi? Öbür tarafta savaştıysa suç herhalde benim değil. Söylediklerimi anlıyor musun, yoksa yavaşlamamı mı istersin? Friedrichshafen'e bir telefon etsen ikimize de vakit kazandırırsın. Pasaportum hakkında yalan söyledim. Köşkte yatak odamdaki konsolun üstünde duruyor. Onu yanıma almayı ■unuttum. Kısa bir gezintiye çıkıyordum sadece. Bu işlerin olacağını bilemezdim. Gerçeği söylüyorum. Duyuyor musun beni?
Ted biraz sonra başını salladı. «Yine anlayamadın. Teddy Campbell'im, be adam! Edward Campbell'in oğlu. 1911'de beni kaçırmışlar, elli bin dolar fidye istemişlerdi. Bunu da anımsaya-madığını söyleme bana. Bütün gazeteler yazmıştı. Yirmi dört saat sonra Louvre

yakınında bir park sırasının altında bir sepetin içinde bulunmuştum. Bebek Campbell'im ben... Küçük Teddy Campbell. İşte o benim.»
Yine cevap olmaması üzerine, Ted çaresizlik içinde kapıya çevirdiği kollarını iki yanına düşürdü. «Ne yapmamı istediğini söylesene be adam. Kim olduğumu söyledim. Suçum nedir? Stuka'nın düşmesinden sorumlu tutuluyorsam, bu yüzden af dileyecek değilim. Adam beni öldürmeye çalışıyordu. Yalan mı yani? Hangi sersem olsa, Sprint'in silah taşımadığını anlayabilirdi. Beni burada tutmanız yasal değil. Bir Amerikan vatandaşıyım ben. Amerikan Büyük Elçiliğinden birini istiyorum. Duyuyor musun? Şu uğursuz musluğun damlamasını durdur, Tanrı aşkına!»
Ted bükülü dizlerini göğsüne dayadı. Karnı açtı. Öfke kafasındaki sisleri dağıtmış ve midesini harekete geçirmişti. Ne kadar zamandır bu hücredeydi acaba? Herhalde bir gün olmamıştı buraya getireli. Belki birkaç saat geçmişti. Onu uyuşturmuşlardı, oma uyurken karnını doyurmuş olamazlardı. Belki de aradan bir flün geçmişti. Ya da iki gün. Ne istiyorlardı ondan? Genç adam usulca ayak bileğine dokundu. Yine sancımaya başlıyordu. Ted bileğinin kırık olup olmadığını kestiremiyordu, ama sancı yine başlıyordu. Verilen ilacın etkisi azalmış olmalıydı.
Ted çenesini dizine dayayarak kapıya seslendi. «Bir kere buradan çıkayım, gösteririm sana. Göring'le küçük bir konuşma

yapayın, hele. Belki haberin yok, ama tanırım onu. Geçen kasım ov'ida onunla Karinhall'da tam bir hafta avlandım. Göbbels'i de tanırım. Von Ribbentrop, Himmler, Rosenberg ve Hess'i de. Bu olay hiçbirinin hoşuna gitmeyecek. Özellikle Führer Vekili çok kızacak. Polislerinden biri tarafından bu deliğe tıkılmam oldukça üzücü olacak onun için. Oysa bütün bunlara hiç gerek yoktu. Bir tek telefon tüm anlaşmazlıkları giderirdi. Ama hayır. Her şey senin istediğin gibi olmalıydı. Hey, duyuyor musun beni?»
Sancının artık şüphe götürür tarafı yoktu Ted için. Ayak bileği fena halde zonkluyordu. Bacaklarını yataktan yavaşça aşağıya kaydırdı. Sağ ayağı yere değince, yakıcı bir ağrı bacağın» kapladı. Soluyarak kapıya baktı. «Hey, bak bana, bana doktor çağırın! Yalvarırım! Çok fenayım!»
Sol ayağının üstünde durabilmek için tüm gücünü harcadı. Duvara abana abana ve tek ayağının üstünde hoplayarak kapıyı buldu. Bir yandan da bağırıyordu. «Açın bu kapıyı, alçaklar! Bıktım artık...»
Kapıya önce yumruğunu vurdu, sonra da omzuyla tosladı. Ama boşuna yorulmuştu. Kapı dışarıdan sürgülü değildi. Menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Ted de aralıktan öte yana düştü. Ellerini taş döşemeye dayayarak düşüşünü hafifletmeye çalıştı. Sargılı elindeki kesiğin açılmasıyla yüreğine sanki bir ok saplandı. Yere yuvarlanırken bileği de yere sürtünce, kalan gücünü toparlayarak haykırdı...
En sonunda nasıl bir yere düştüğüne bakmak için başını kaldırdı. Ne kadar zamandır yerlerde yattığından habersizdi. İçerisinde bulunduğu oda hücreden büyüktü. Ama pencereleri ve kapısı yoktu. Tam ortada bir masayla iki sandalye gözüne ilişti. O tarafa süründü ve tüm iradesini kullanarak sandalyelerden birine oturabildi. Masanın üstünde, ortasında düğme olan metal bir kutu vardı. Ted düğmeye bastı. Kutunun ne anlama geldiğini düşünecek durumda değildi. Sadece yardıma gereksinmesi vardı. Zil sesine elbet biri gelecekti. Kim olduğu önemli değildi. Yeter ki, Ted'in acısını dindirsindi. Genç adam kollarını göğsünde devşirdi ve başını eğerek bekledi. Şu son saatlerde kendi kendine konuşmasının önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Yalnız biri şu ağrılarını, sancılarını dindirseydi...

Önce sigara dumanının kokusu Ted'in burnuna çarptı. Gözlerini açınca, odada artık yalnız olmadığının hayal meyal farkına vardı. Hâlâ aynı yerdeydi. Ayıklıkla baygınlığın sınırı

üstünde bocalıyordu. Başını kaldırması kolay olmadı. Sarhoş gibiydi. Ama aradan birkaç saniye geçince ağrısının dindiğini farketti. Birisi karşısında sigara içiyordu. Ted gözlerini kırpıştırarak adamı görmeye çalıştıysa da, yüz hatlarını pek seçemedi. Adam o sırada sigarayı yere atarak ayağıyla çiğnedi.
«Sana bir iğne yaptılar,» dedi. «Herhalde ağrıların dayanılmaz derecedeydi.»
Ted şimdi adamı biraz daha net görebiliyordu. Oda da çok parlak ve aydınlıktı. Işığa gözlerini uydurması biraz zaman aldı. Adam çok uzun boylu gözüküyordu, ama Ted'in görüş açısından öyle gözüküyordu da olabilirdi. Gülümsüyordu.
Ted'e, «Yakında uyuyacaksın,» dedi. Mavi gözlü olduğu genç adamın dikkatini çekti. «Ama önce cevaplandırılması gereken sorular var,» diye devam etti. Masanın köşelerini kavrayarak öne eğilmiş, gülümseyişi de yok olmuştu. Birden, «Kimsin sen?» diye uludu. «Adın nedir? Nereden geldin?»
Ted gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını belirtti. Adamın suratına aptal aptal bakıyordu. «Benim kim olduğumu biliyorsunuz!» diye geveledi, «Ben... Ben... Adım Campbell...»
Adam o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Ted kulak zarları patlıyor sandı. «Bay Campbell öldü! Kim olduğunu söyleyeceksin bana. Şimdi söyleyeceksin.»
Ted konuşamayacak kadar şaşkındı. Olamazdı bu. Ona inanmıyorlardı.
«Adın nedir? Çabuk!»
Ted, «Ben o Campbell değilim!» dedi.
«Değilsin tabii. Gerçek adın nedir?»
Ted başını salladı. «Ben onun oğluyum. İnanın bana, ben...»
Adam onu tokatladı. Elleri eldivenliydi. Ted'in yüzüne arka arkaya tokatlar yağdırıyordu. Genç adam birden, arkasında duran birinin, başını arkaya devirdiğini hissetti ve kendini inanılmayacak bir parlaklığa bakar buldu. Gestapo'nun avazı çıktığı kadar bağırarak yüzünü yumrukladığını hissediyor, bir yandan

dan da her şey yavaş yavaş bilincinden siliniyordu. Bayılıyordu, adamlar da buna karşı bir şey yapamıyorlardı. Etrafındaki ışık yavaş yavaş soluyordu. Gözlerinin açık mı, kapalı mı olduğunu bilemiyordu, ama önemi yoktu bunun. Karanlığın içine kayarken, bir çift mavi gözün yüzüne dikili olduğunun hayal meyal farkındaydı. Kafasının içinde boşu boşuna yanıtını aradıkları soru vardı.

3

3 KASIM 1939

Ted sandalyesinin arkasına yaslanırken, saatine de kaçamak bir göz attı. Ann'ın babası konuğun yiyecek ve içecek başka bir şey istemediğini bir türlü anlamak istemiyordu.
«Ann, Ted'e şu pandispanyadan bir parça daha versene. Tabii, çayını da yenile,» dedi..
Pandispanya bir şeye benzemediğinden genç adam ilk dilimini ancak güçlükle yutabilmişti. Ama çay güzeldi. Koskoca Britanya adalarında hiç kimse doğru dürüst bir kahve yapamadığından, Ted çaresiz çaydan zevk almaya kendini alıştırmıştı. Yine de yemekten sonra bir tek fincan çay yeterliydi.
Alfred Bullard kurnaz, aynı zamanda da geleneklerine bağlı bir İngiliz centilmeniydi. Onun için her şeyin önceden belirlenmiş bir zamanı vardı. Yaşamını da düzenli bir program uyarınca yürütüyordu. Bu âdeti devlet hizmetinde geçen uzun yıllarının bir kalıntısı olsa gerekti. Ted sözkonusu hizmetin Amirallikte mi, yoksa Savunma Bakanlığında mı görüldüğünü pek bilemiyordu, zaten umurumda da değildi. Lord Bullard hayatında başardığı iki işten dolayı çok gururlanıyordu. Bunların ilki Ann'dı tabii. Annesinin ölümünden beri genç kız yaşlı adamın gözbebeği, yaşamının tek amacıydı. Bullard adının Ann'la birlikte son bulacağı-

na gizlice esef ediyor olsa bile, pek fazla üzerinde durmuyordu. Sir Alfred (kendisine böyle denilmesini yeğliyordu) Ann'la Ted'in evlenmeleri olasılığını hoşnutlukla karşılıyordu. Hatta bilinci dışında bu yönde sürüklendiğinden zaman zaman Ted'in kuşkulandığı oluyordu.
Sir Alfred'in ikinci dikkate değer başarısı 1917'de bizzat Kral V. George tarafından Buckingham Sarayında şövalyelik pa-yesiyle ödüllendirilmesiydi. Edward Campbell'in oğlu olarak garip de düşse, Ted bu unvanlar ve onur payelerinden fazla etkilenmiyordu. İnsanların adam öldürmedeki başarıları için birbirlerine ödül vermeleri pek garip bir ahlak ölçüşüydü onun kanısınca. Oysa babası gerçek bir Amerikan savaş kahramanıydı. Bunun kanıtı ailenin Nantucket Sound'daki aile malikânesindey-di. Üç yiğitlik madalyasını: Fransızların «Légion d'Honneur»le-riyle «Croix de Guerre»lerini ve Kongre'nin «Şeref Madalyası»nı sergileyen siyah kadifeyle astarlanmış bir mahfaza.
Yarışma ruhu ve yılmaz bir kazanma hırsı Ted'e de aşılanmış bir aile geleneği, ödüllerle madalyalar da bu geleneğin zorunlu yeminiydi. Babası uçakları yarıştırmaya merak sarmasından önce dünya çapında bir oto yarışçısıydı. Savaştan sonra da yarışma alanlarında birinci sınıf bir pilot olarak ün yapmıştı. Ted'e uçmasını öğreten de babası olmuş, genç adam son on, on iki yıl içerisinde aile koleksiyonuna kendi hava yarışı ödüllerini katmıştı.
Ted ancak son üç yıldır havacılık politikasına merak sarmıştı. Almanya o tarihlerde yeni uçak modellerinin alımıyla sınanması alanlarında öbür ulusları çok geride bırakmıştı. 1936'da Ted'in babası, yenilik iklimi orada çok daha verimli olduğu için, yeni uçak şirketini Birleşik Amerika'dan Almanya'ya taşımıştı. Görünüşe bakılırsa, yalnız Almanya havacılığın askeri alandaki imkânlarına layık olduğu değeri veriyordu. Birleşik Amerika'nın güçlü bir hava gücü gereksindiği yolundaki kanısı, Ted'i 1938'de «Atmaca'dan Sakın» adlı bir eser yazmaya sevketmişti. Uçağın görmezlikten gelinemeyecek güçte bir yıkım aracı olduğuna ilişkin bir uyanydı bu. Ne çare ki, kitap kitapçı dükkânlarında tozlanıp kalmıştı.
Eserin yayınlanmasının üzerinden altı ay geçmeden de Ted-

in dertleri başlamıştı. Amerikalılar onu Nazi yanlısı olmakla suçlamışlardı, ki bu saçmaydı. Sersemin biri, Paris-Brest-Bordeaux hava yarışını kazanmak için bir memura rüşvet verdiği yolunda bir haber yayınladığı için de Fransa'da yarışmaktan vazgeçmişti. Fakat bütün bunlar kazanın yanında önemsiz kalırdı... 3 Mart 1939'da Edward Campbell Münih'te İtalyan malı bir spor arabayı sınarken, parçalanan arabanın içinde yanarak ölmüştü.
«Ted? Dinliyor musun beni, oğlum?»
Sir Alfred masanın karşı yanından ona biraz gücenmiş gibi bakıyordu. Adam konuşurken — zaten konuşmadığı an var mıydı ki— Ted kendi düşüncelerine dalmıştı. Tabağındaki tatlıya endişeli bir bakış fırlattı. Ona dokunmamıştı. Krema bir yana kayarak altındaki ıslak pastayla mor meyvaları açığa çıkarmıştı.
Ted, «Bağışlayın,» diye mırıldandı. Böyle derken Ann'a baktı, genç kız da babası adına özür dilermiş gibi gülümsedi.
Sir Alfred, «Savaş haberlerini duymak isteyeceğini söylemiştim,» diye yineleyerek kalktı ve şömine rafının üstündeki radyoyu açtı. Ekledi. «Birazdan başbakan konuşacak.»
Ted savaş haberlerini hiç de dinlemek istemiyordu. Ann'ı görmek için gelmişti oraya. Savaşı düşünmek bile istemiyordu. Savaş da savaş olsaydı bari. Aylardan kasımdı. Almanya'nın Polonya sınırını aşmasının üzerinden sekiz hafta geçtiği halde, batı cephesinde hiçbir şey olmuyordu. İngiliz ve Fransız kuvvetleri Kuzey Fransa'da pinekliyorlardı. Almanlar Siegfried Hattının berisinden sessizce batıyı gözetliyorlar, Maginot Hattının muazzam istihkâmlarından çıt çıkmıyordu. Durum insanı deli ederdi, Ted' in kanısınca. Savaş olsun ya da olmasın, tarafsız bir ülkenin vatandaşı olarak Almanya'da seyahat etmeye izni vardı. Ailesine ait işler onu bekliyordu. Ayrıca Friedrichshafen'deki köşkü satıp satmamaya karar vermesi zorunluydu. Haftalar öncesinden Almanya'ya dönmüş olması gerekirdi. Sabaha yola çıkacaktı.

BBC'nin spikeri, «Şimdi de Berlin'den Katherine Bucha-nan'ı dinleyeceğiz,» dedi.
Ted de dinledi. O otoriter sesi hiçbir zaman dinlemezlik edememişti. Gizli polis o sabah tutuklanmalarına karşı koyan iki kişiyi vurmuştu... Kontra-Komintern'in yayıncısı, bu Bolşevik karşıtı derginin bundan böyle yeni bir adla çıkacağı bildiriliyor-

--41--
du... Almanya'nın gerçek düşmanları komünistler değil, Yahudi-lerdi çünkü... Bakanlar, Amerikan bandıralı «City of Flint» gemisinin Baltık'a erişemeden Norveçliler tarafından zaptedilmesini kınıyorlardı...
Ted'in aklı geçmişlere gitmişti. Massachusetts'li ateşli İrlandalı kız Kate'in günün birinde bir Nazi mikrofonuna konuşacağı akla gelir miydi? Ted'den çok daha politik eğilimli olmuştu hep. Yeşil gözlü Kate şimdi tarafsız bir ulusun gazete muhabiri olarak Hitler Almanyası'nın kalbinden belli ki sansür edilmiş haberler duyuyordu. Bu görevinden ne kadar nefret ediyordu kim bilir? Ted ise her iki yanada sempati duyuyordu. Bu savaş gerçekten çok garipti.
Derken haber yayını sona erdi ve kültürlü bir ses Cornwall ! yöresinden folk müziği çalınacağını bildirdi. Chamberlain'in kokuşmasını yapmayacağına Ted bayağı sevinmişti.
Sir Alfred radyoyu kapatıp koltuğunu ateşe biraz daha yaklaştırdı. «Demek yarın gitmeye gerçekten kararlısın, Ted,» dedi. \ Ann'ın ona gizlice holü işaret ettiğini Ted'in dikkatinden k'açırmamıştı. «Evet, efendim,» dedi.
\ Ann'ın babası hayıflanır gibi başını sallayarak, «Büyük tedbirsizlik,» diye belirtti.
\ «Gerçekten gitmek zorundayım, Sir Alfred. Fabrikayla köşkü^ işleri beni bekliyor.»
\ İhtiyar centilmen başını eğdi. «Evet, evet. Ama dikkatli olacaksın, değil mi oğlum? Gerçi Amerikalısın, ama anadilin ne de olsa İngilizce. Nazilerse şu sıralarda bizlere hep kuşkulu gözle bakıyorlar.»
«Ama Almanca da biliyorum.»
Sir Alfred omuzlarını silkti. «Gestapo'nun bu sabah vurduğu iki zavallı da sanırım Almanca biliyorlardı.» Yaşlı adam başıyla radyoyu işaret etti. «Kadın tutuklanmaya karşı koydular diye-dursun...»
Ted, çıkar beni buradan, der gibi Ann'a baktı.
«Yarın Lizbon'a uçuyorsun, değil mi?» Ann'ın babası oturduğu iskemlenin kolluğundaki küçük işlemeli örtüyle oynuyordu.
«Evet, efendim. Sabah erkenden.»

--42--
Sir Alfred, «Nestor Gülbenkyan da Lizbon'da,» dedi. «Otuz dört yılına kadar Yunan Ticaret Bakanlığında görevliydi. Emekli olunca, iklimi nedeniyle Portekiz'e yerleşti. Rossio'da antika paralar satan küçük bir dükkânı var. Orada ne kadar kalırsın acaba?»
«Bilmiyorum. Bir, iki gün. İşlerime bağlı.»
«Bir hafta kalırsan hiç şaşmam. Kent Almanya'dan kaçan Yahudilerle doldu diyorlar. Bakalım, kalacak yer bulabilecek misin? Sen Nestor'u bir ara, olmaz mı, Ted? Gerekirse seni seve seve misafir eder. Sana Ann'ı soracaktır. Onu mutlaka görmelisin. Ha evet, bir yerlerde ona iade etmekliğim gereken bir de kitap var. Postayla gitmesi kim bilir ne kadar uzar. Sana fazla yük olmaz, değil mi?»
Ted içini çekti. «Ne münasebet, efendim. Seve seve götürürüm.»
«Eksik olma, oğlum. Nestor'u seveceksin. Fazla gevezedir, ama...»
Ann babasının yanına yürüyüp elini onun omzunun üstüne koydu. «Babacığım, Ted'in beni görmeye geldiğini unutuyorsunuz galiba. Biraz dolaşmak istiyoruz.»
Sir Alfred birden bunu anımsamış gibi kaşlarını kaldırdı. «Ha, evet. Haklısın canım. Haydi gidin. Yalnız karartma olduğunu unutmayın. Karşıdan karşıya geçerken çok dikkatli olmalısınız.»

«İyi geceler, babacığım.»
Ted'le Ann Kensington Bahçelerine doğru el ele yürüdüler. Gökyüzü berrak, hava yumuşaktı. Işıkları söndürülmüş Lorjdra' nın silueti gecenin içinde dev bir kaleyi andırıyordu. Böyle bir yerin iradesini yenik düşürmeyi hangi fatih umabilirdi? Uzqklar-dan Big Ben'in, insana güven veren, güçlü darbeleri kulağa geliyordu. Ted kolunu Ann'ın beline doladı. Genç kızın saçlarının taze ve temiz kokusu burnuna doluyordu.
Ann şişman olmamakla birlikte, dolgun yapılı ve uzun boyluydu. Kızıl sarı saçları, soluk bir teni vardı. Neşeli, canlı ve dürüst kişiliğiyle herhangi bir erkeğin sahip olmayı isteyebileceği bir kızdı.
Birden, «Onu çok düşünüyor musun, Ted?» diye sordu. «Kimi düşünüyor muyum?»

«Yapma, canım!» Ann'ın gülümseyişi duyduğu kıskançlığı maskeleyemiyordu. «Adının, senin üstünde yaptığı tepkiyi, sesini nasıl dinlediğini gördüm. Ben de yalnız sesini biliyorum onun. Resmini hiç görmedim.»
«Kate'den mi söz ediyorsun?» «Evet.»
«Eski flörtlerimin resimlerini üstümde taşıyacak halim yok benim!»
«İsabet. Güzel mi bari?»
Genç adam sırıttı. «Tabii kii güzel!»
«Ya...»
«Bir güzellik kraliçesi olabilecek kadar güzel.» «Bilmek istiyorum.» «Neyi bileceksin?»
Ann genç adamın koluna girdi. «Sen Almanya'ya gidiyorsun. O da Almanya'da. Öyle olunca da...»
Ted, «Almanya büyük yer,» dedi. «Daha da büyüyor üstelik.»
«Berlin'e gidecek misin?» «Olabilir.»
Genç kız kısa bir süre sustuktan sonra, «Ben de gidebilmek isterdim,» dedi. Erkeğin yüzüne bakarak ekledi. «Sana güvenmiyor değilim, ama...»
Ted, Ann'ı kollarının arasına çekerek saçlarını öptü. «Zaten sen daha güzelsin.» «Çok naziksin.» «Doğru söylüyorum.» «Nasıl şey bu Kate?» «Fazla bir özelliği yok. Kızıl saçlı.»
«Sen de kızıl saçlılardan hoşlanıyorsun galiba.» «Senin saçların çok daha açık bir ton.»
«Başka hangi özellikleri var?»
«Dur bakayım. Gözleri galiba yeşildi. Boyu senden biraz kısa. Ha evet, çok iyi bir tenisçidir.»
«Sportmen bir kız desene. Bense onun oldukça şişman olduğunu, çenesinde de bir beni olacağını düşünüyordum.»
Ted kaldırımın kenarında durdu. «Doğrusunu istersen, bir

beni var,» dedi. «Ama çenesinde değil.»
«Ne kadar ahlaksızsın, Ted Campbell.»
Ted gülümseyerek kızın önünde eğildi. «Bunu sen istedin, güzelim.»
«Şimdi Almanya'ya kaçıp savaşın orta yerinde o ince yapılı ve seksi Amerikalı sevgilinle buluşacaksın. Zavallı, tombul, küçük Ann ise karanlık Londra'da oturup içi içini yiyecek.»
Ted parmağını dudaklarına dayayarak sevgilisini susturdu. «Değme, sinema artisti sana benzemeye can atardı, akılsız kız!»
«Sahi mi söylüyorsun?»
Ted onu kollarının arasına alırken, Ann içini çekerek gözlerini kapadı. Genç adam giysilerinin arasından kızın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Yaklaşan bir otomobil rahatsız edin-ceye kadar sarmaş dolaş kaldılar.
Tekrar yürümeye başladıklarında Ann, «Seni çok seviyorum,» dedi. «Ne olur, çok dikkatli ol, sevgilim. Gerçi Amerikalısın, ama gideceğin yer Almanya. Almanya'daysa ne de olsa Al-manlar var.»

Ted, «Dikkatli olacağım. Söz veriyorum,» dedi.
Bir lokalde bir, iki kadeh bir şey içtikten sonra, kapanış saati olan on buçuktan önce evin yolunu tuttular. Sise rağmen, gelişlerindekinden daha ağır adımlarla yürüyorlardı.
Babasının evi en sonunda karşılarında belirince, Ann, «Yalnız olabileceğimiz bir yer olmasını isterdim,» dedi.
«Biliyorum.» Ted dudaklarını genç kızın saçlarında gezdirdi. «Biliyorum.»
«Oteline gidebiliriz, Ted.»
Bunun düşüncesinden çok, önerinin Ann'dan gelmesi Ted'i şaşırtmıştı. Kaç kez kendisi benzer bir öneride bulunmuş, fakat her defasında Ann tatlı ve de kesin hayır'ı basmıştı. Genç adam, «Birdenbire ne büyük değişiklik bu, Ann? Senin gibi küçük bir hanımefendiden beklemezdim bunu,» demekten kendini alamadı.
Bu sözleri üzerine genç kızın kıpkırmızı olduğu havanın loşluğuna rağmen, dikkatinden kaçmadı. Ann, «Savaşta değerler değişebilir,» diye mırıldandı. «Hem Amerikan güzelin... hani şu kızıl saçlı arkadaşın ne derece hanımefendiydi acaba?»

«O iş yıllar önceydi.»
«Aradan o kadar uzun yıllar geçmemiştir, canım.»
«Ama sana söyledim, o iş başkaydı.»
«Onu seviyordun, değil mi?» Ann buğulanmış gözlerle erkeğe baktı. Kapıya birkaç adımlık uzaklıktaydılar. Genç kız, «Öyle değil mi?» diye üsteledi. «Peki, sence başka olan nedir? Ben onun kadar kadın değil miyim? Ben de Amerikalı olsam, her şey kolaylaşır mıydı? O kadar başka olan ne olabilir?»
«Ne oluyor sana böyle, Ann?»
Genç kız kollarını sevgilisinin boynuna doladı ve başını onun göğsüne dayadı. Ted onu sakinleştirmek için saçlarını okşuyordu.
Ann neden sonra, «Üzgünüm,» diye hıçkırdı. «Sana sarılmak, senin elllerini üstümde hissetmek, senin tarafından sevilmek istiyorum.» Bir yandan gözlerini silerek devam etti. «Korkuyorum. Benimkisi herhalde bencillik, ama beni sevmeden başını alıp gitmeni istemiyorum.» Başını kaldırarak erkeğin yüzüne baktı «Ya sana bir şey olursa? Ah Ted, seni öyle seviyorum ki. Sana bir şey olursa, yaşayamam ben.» Başını yine erkeğin göğsüne dayadı. «Bu birlikte olacağımız son gece olduğu halde, bak, neler saçmalıyorum,»
Ted, «Niçin birlikte son gecemiz olsun?» dedi. «Benim bambaşka tasarılarım var.» Genç kızın çenesini parmağının ucuyla kaldırarak gözlerinin içine baktı.
«Oh, Ted!» Ann kollarını hâlâ Ted'in boynuna dolamış durumda onu öpmeye başlamıştı. Böylece sarmaş dolaş halde kapının dibine geldiler. Tekrar öpüştüklerinde Ted büyük kapının kocaman menteşelerinin etrafında gıcırdayarak açıldığını duydu. Binanın holünde karartma nedeniyle hiç ışık yoktu. Çıkan' kimse de herhalde onları göremeyerek Ted'e tosladı.
«Bağışlayın, suç benim.»
Ted basamaklardan yuvarlanmaması için Ann'ı yakalayarak parmaklığa tutundu. İçeriden bir ses kulaklarına geldi. «Ann, sen misin?»
Ted, Sir Alfred'in sesini tanımıştı. «Evet, efendim,» dedi.. «Ann'ı eve getirdim.»
«Çok güzel. Ben de sözünü ettiğim kitabı hazırladım.» Genç;

adam, yaşlı beyin kapının eşiğinde durduğunu gördü ve koltuğunun altına bir pakedin sıkıştırıldığını hissetti. Sir Alfred, «Nes-tor'a bana iki satır yazmasını söyle, olmaz mı?» dedi. «Of, burası ne kadar soğukmuş. Bu pis havada dışarıda durmamalısınız, çocuklar.»
Ted çarpıştığı adamdan özür dilemek üzere dönünce, uzun paltolu bir siluetin hızlı hızlı karşı kaldırıma geçtiğini gördü. Aradan bir saniye geçmeden sis adamı yutmuş bulunuyordu.
Ann babasına sinirli sinirli, «Geliyorum, baba,» diyordu. «Bir, iki dakika sonra.»

«Salona girseniz daha iyi olmaz mı?»
«Babacığım!»
Lord Bullard bir an şaşalayarak, «Peki, peki,» dedi. Sonra Ted'e bakarak ona iyi yolculuklar diledi.
İki genç yalnız kalınca yine birbirlerine sarıldılar. Ted bakışlarını sisin içine dikerek, «Babanın arkadaşları pek nazik değiller,» dedi. «Seni şu merdivenden aşağı yuvarlayabilirdi. Arkasına bile bakmadan çekip gitti.»
Ann içini çekti. «Sessiz adamın biridir.»
«Adını biliyor musun?»
Kız cilveli bir tavırla, «Bana bak sen,» dedi. «Sırf gevezelik etmek için mi bu soğukta duruyoruz?»
Ted ellerini Ann'ın mantosunun içine sokarak göğüslerini okşamaya başladı. Kız da erkeğin pantolonunun kemerini gevşeterek duyarlı yerlerine dokundu. Vücudunu erkeğe yapıştırarak, «Ne olur, şimdi...» diye soludu.
Beceriksiz hareketlerle ayakta birbirlerine sahip olmaya ça-lıştılarsa da, beceremediler. Ann sonunda mantosunun önünü ilikleyerek, «Ne zavallı âşıklarız,» diye kıkırdadı. «Bir dahaki se-fere belki daha şanslı olursun, Amerikalı!»
Ted, «Bana kalırsa, bu numarayı sen düzenledin,» dedi. «Bir an önce sana dönmemi garantilemek için.» Kızı bir kez daha öptü.
Ann biraz sonra onun kollarının arasından sıyrılarak yüzüne baktı. «Hemen şimdi gitmezsen, hareketlerimden sorumlu olmam,» diye mırıldandı. «Beni kudurtuyorsun, Ted Campbell.» Kapıya doğru çekilerek yineledi. «Seni seviyorum, sevgilim.»
— 47 —
Ted, «Ben dönene kadar karanlık kapı aralıklarından kaç,, olmaz mı sevgilim?» dedi.
«Olur.» Kızın sesi heyecandan boğuklaşmıştı. Ted, Ann'ın gözlerinin köşelerinin nemli olduğunu görerek, gitme zamanının geldiğini anladı. Ann'ın, ağladığının onun tarafından görülmesini istemeyeceğini biliyordu. Genç kız kapıyı iterek içeriye bir adım attı. «Sen dönene kadar karanlık kapı aralıkları olmayacak. Söz veriyorum,» dedi. Gülümsemesine rağmen, Ted onun ağladığını farkediyordu. Ann'ın, «Bay Carstairs bir daha kapı aralıklarında bana toslayamayacak. Yolun açık olsun, sevgilim,» diye mırıldandığını duydu.
Derken kapı yavaşça kapandı ve Ted soğukla sisin içinde yalnız kaldı.
Avrupa'nın son yüzyıl içindeki en soğuk kışı savaşı durak-latmıştı. Hava bu denli kötü ve yollar geçilemeyecek durumda olduğundan, Ted zamanının en büyük bölümünü Friedrichsha-fen'deki köşkünün konforu içinde geçiriyordu.
Babasının uçak model ve imalat şirketi üzerinde tam denetim kurabilmesi her nedense engelleniyordu. Genç adamın tüm yetkisi yöneticilikten ibaretti, yani dilediği adamı işe alabiliyor ya da yol verebiliyordu. Ama bazı teknik ayrıntılar çözümlenin-ceye kadar kaydıyla bunun ötesinde bir şey yaptırmıyorlardı ona. Örneğin, Alman hükümetinin izni olmadıkça fabrika Almanya içinde yer değiştiremeyecek, daha önemlisiyse, Almanya dışına çıkarılmayacaktı. Ted'in itirazları etkisiz kalıyor, her girişimi, «Savaş var. Bay Campbell,» gibilerden çıldırtıcı bahanelerle savuşturuluyordu.
Asıl nedenin bu olmadığını Ted çok iyi biliyordu. Campbell firması harikulade uçak modelleri üretiyor, Almanya ise Goring' in hava gücüne uçaklar üretmek için özel sektörün katkısına büyük gereksinme duyuyordu. Bu durumda, Ted'in fabrikayı Almanya dışına nakledip başka güçler hesabına çalıştırmasına meydan verecek değillerdi.
Genç adam çaresiz bekliyordu. Firmasının eninde sonunda onun kontrolüne verileceği inancı içindeydi. Ancak Almanlar onunla flört etmekten de geri kalmıyorlardı. İkide bir de Luft-

Bir şey mi var?»

«Yok, yok.» Ted koltuğunun arkasına yaslandı. «Bu sabah arabayla Münih'ten döndüm ve üstümü değiştirir değiştirmez buraya geldim. Breguet'i bir kontrol için havalandırabiliriz, diye düşünmüştüm. Şöyle gölün etrafını döndükten sonra, Augsburg'a kadar uzanır, sonra da geri döneriz. Hava nefis olacak, Karl. Ne dersin?»
Karl'ın içini çektiği duyuldu. «Breguet mi?» «Tabiî.»
I «Üzgünüm, Bay Campbell, bilmiyordum. Yani pazara kadar Münih'te olursunuz, diye düşündüm.» («Münih'te canım sıkıldı.»
Makinist derin bir göğüs geçirdi. «Breguet'de iş yok. Hans'-la birlikte iki gün önce motorunu onarım için indirmiştik.» «Allah kahretsin...»
«Üzgünüm. Bay Campbell, bilmiyordum.»
«Yok, yok, üzülme. Önemi yok.» Ted yazıhaneyi hangardan ayıran cam bölmeden dışarıya bir göz attı. Hangarın içinde çift motorlu hafif bir uçak duruyordu. Genç adam çenesini kaşıyarak makiniste, «Havalandırabileceğim bir makinemiz yok mu?» diye sordu.
■ Kari kısa bir duraklamadan sonra, «Küçük uçak var,» dedi.
) «İyi ama tek kişilik, o.»
/ «Evet.» Kari hafifçe öksürerek genzini temizledi. «Bağışlayın ama bu kadar erken döneceğinizi bilmiyordum. Freda'yla bén bugün Kaufbeuren'e gidiyoruz. Freda'nın kızkardeşinin doğum günü...»
] «Anlıyorum,» dedi Ted. «Kusura bakma. Keyfinizi bozmak islemem.»
«Zeppelin Fabrikasında Sigel'e telefon edip size bir uçak hazırlamalarını isteyebilirim.»
j «Boş ver. Başka şey düşünürüm. Breguet'i de gelecek hafta deneriz.»
Ted nöbetçi makinistin yanından geçerek otomobiline yürüdü. Fakat arabayı hareket ettirmeyerek bir sigara yaktı. Köşke dönmek istemiyordu. Sabahleyin kâhya kadın Bayan Glebe'-

yi uyandırmamaya özen göstererek içeri girmiş ve çıkmıştı. Köşkten bıkmış usanmıştı. Kışın bir uzantısı gibi boş, tekdüze ve soğuktu orası. Münih'ten otomobille geliş onu canlandırmıştı. Breguet'le şöyle bir dolaşmak gerçekten çok hoş olurdu.
Omzunun üzerinden arkaya bir göz attı. Avusturya Alple-rinin yukarısında ufkun karanlığı göz okşayıcı bir pembeliğe yerini bırakıyordu. Gökte bir tek bulut yoktu. Genç adam oto-mobilden bacaklarını aşağı sarkıttı ve sigarasını nemli otların arasına fırlattı. Evet, neden olmasındı? Güneşi yalnız başıno da selamlayabilirdi.
Acele adımlarla hangara dönerek makiniste, «Sprint'i çıkar ve depolarını doldur,» diye seslendi. Yazıhane kapısının yanındaki kancaya asılı deri ceketini çekerek ekledi. «Onunla şöyle bir dolaşacağım.»
4
Ted önce kuş cıvıltılarının, sonra da ışığın bilincine vardı. Sırtüstü yatıyordu. Önünde tellerle manivelaların oluşturduğu bir mekanizma vardı. Bunun bağlı olduğu şişkin, beyaz silindirin ucunda da ayak parmakları görünüyordu. Genç adam ayak parmaklarının ona ait, mekanizmasınınsa alçıdaki sol bacağına destek olan bir donanım olduğunu neden sonra kavrayabildi.
Küçük bir beyaz odada, pencere yanındaki bir yatakta ve görünüme bakılırsa, bir hastanenin ikinci ya da üçüncü katında bulunuyordu. Uzakta Frauenkirche'nin ikiz katedral kulelerini tanıdı. Münih'teki bir hastanedeydi.
«Sonunda uyanabildiniz.»
Sesi duyup başını çeviren Ted, uzun boylu ve iri yapılı bir adamın oturduğu sandalyeden kalkarak okuduğu gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdığını gördü.
«Bu sabah nasılsınız bakalım?» Saçları seyrelmeye yüz

tutmuş ve bıyığı özenle kırpılmış adam gülümsüyordu. Geldi, yatağın ayakucunda durdu.
Ted, «Siz kim oluyorsunuz?» diye sordu. Birden Sprint'i, uçağın düşüşünü, hücreyi ve kara gömlekliyi anımsamıştı. O adam da Ted'i dövmeye başlamadan önce gülümsemişti.
«Sizinle tanışmıştık.» Yabancı kaşlarını çatmıştı. «Hatırlamıyor musunuz?» dedi. «Adım Albrecht Haushofer.»
Yüz, Ted'e pek o kadar yabancı gelmiyordu şimdi. Birden adamın İngilizce konuştuğunun farkına vardı. Havaya dikilmiş bacağına bakarak, «Neredeyim?» diye sordu. «Buraya nasıl geldim?»
Haushofer, «Münih'teki Eichendorff Hastanesindesiniz,» dedi. «Korkarım, gizli polisle aranızda tatsız bir olay geçmiş.» Adam derin bir göğüs geçirdi. «Bu kadar uzun uyuyacağımızı tahmin etmemiştim. Herhalde verilen ilaçlardandır. İki gündür gidip geliyorum.»
Ted birden sordu. «Günlerden nedir?»
«Pazartesi.»
«Pazartesi ha?»
Haushofer yeni bir iç çekişle, «Sanırım, ne olup bittiğin! öğrenmek istiyorsunuzdur,» dedi.
«Ondan kuşkunuz olmasın!» Ted dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalıştıysa da, bacağını kaldıran donanım buna engel oldu. «Yanıtlanmasını istediğim bir sürü soru var,» dedi. «Niçin tutuklandım? Ne derece ağır yaralıyım? Amerikan Büyükelçisi nerede?»
Haushofer omuzlarını silkti. «Bay Hess, Führer Vekili gelip sizi görmemi istedi. Başınızdan geçen olaya ve yaralanmanıza çok üzüldüğüne inanmanızı isterim, Bay Campbell.»
Ted başını yastığına dayadı. Şaşkınlık bir an için ona öfkesini unutturmuştu. Önemli kişiler tanımanın yararı bir kez daha kanıtlanmıştı. Şimdi Haushofer'i de anımsamaya başlıyordu. Daha önce de bir kez karşılaşmışlardı. Hem de Hess'in evinde. Albrecht Haushofer, Münih Üniversitesi Jeopolitika Enstitüsünün kurucusu Kari Hausofer'in oğluydu. Profesör Haushofer bir ulusun ulusal sınırlarını genişletme gereksinmesine içtenlikle inanıyordu. Albrecht de babasının izinde yürümüştü.
— 53 —
Ted onun Berlin Üniversitesinde siyasal coğrafya profesörü olduğunu ve en özel merakının dış politika olduğunu anımsıyordu. Albrecht Houshofer de Hess gibi İngiliz olan her şeye hayrandı. Führer vekiliyle paylaştığı bir başka duyguysa, Ruslardan hiç hoşlanmayışıydı.
«Çok ağrıyor mu?»
Haushofer'in sesi Ted'i bir an şaşırttı. «Ne dediniz?» «Ayak bileğiniz,» dedi Haushofer. «Çok ağrıyor mu?» Ted ayağına kaşlarını çatarak baktı. «Hayır. Kırıldı mı yoksa?»
«Tabii, nereden bileceksiniz.» Haushofer yine içini çekti. «Evet, korkarım kırılmış. Liflerinin de hemen hemen kopacak kadar gerildiğini söylediler. Sağ bacağınızın kaval kemiği çatlamış. Doktor bu tür yaralanmaların çok acı verebileceğini söylüyordu.» Haushofer, Ted'in sargılı elini işaret etti. «Sol avu-cunuzdaysa oldukça derin bir kesik varmış. Düşen uçağınızdan sağ olarak çıkabilmenizin bir mucize olduğunu söylediler bana.»
Ted o an Stuka'yla bombardıman uçaklarını anımsadı. «Savaş,» diye atıldı. «Ben az daha,..; Ne oldu, bitti? Aradan tam dört gün geçti!»
«Savaş sürüyor.» Haushofer genç adama gazeteyi uzattı. «Hollanda bugün teslim oldu. Belçika'nın düşmesi de gün meselesidir. Göbbels çok yakın bir gelecekte Paris'e gireceğimizi söylüyor, ama dostumuz Joseph ordunun peş peşe zaferlerinin sarhoşluğuyla konuşuyor belki.»
Ted kulaklarına inanamıyordu. «İyi ama Fransız ordusu,» dedi. «Ya İngilizler...»
Haushofer odanın öbür ucundaki bir noktaya bakışlarını dikmişti. «Nasıl da kandılar,» diye karşılık verdi. «Onlara hazırlanan tuzağa çocuk gibi düştüler.»
«Neler söylüyorsunuz siz?»

Profesör bakışını Ted'e çevirdi. «Ardenne'ler,» dedi. «Şu anda Alman ordusunun elli tümeni Fransız stratejisinin bu zayıf noktasından içeriye akıyor. Evet, Ardenne'ler.» Profesör başını salladı. «Doğuda Polonya işgal edildikten sonra, Ribbent-rop beni Dışişleri Bakanlığına çağırarak çalışmalarıma devam

etmemi istedi. Ben de kabul ettim. Bu istemin, Almanya'na Ukrayna yönünde genişlemesi için uygulanacak bir stratejinin başlangıcı olduğunu sanmıştım, ama yanılmışım. Şimdi Ruslara sırtımızı çevirerek Batıya saldırıyoruz!» Haushofer çaresizlik içinde başını salladı. Tekrar Ted'e baktığımda, yüzünde gerçekten mutsuz bir anlam vardı. «Sorun şu,» dedi. «Fransızların muazzam akılsızlığı yüzünden, korkarım, bu savaşı kazanacağız.>v «Korkuyorsunuz ha?»
«Dışişleri Bakanlığının bir mensubu için garip bir duygu, değil mi?» Haushofer gülümsedi.
«Demek istediğim şu: Kanımca, Almanya yanlış düşmana karşı savaşıyor.»
«Demeyin.»
«Aynen dediğim gibi. Üstelik, Almanya'da bu inancımı paylaşan başkaları da var.»
«Herhalde etkin olan kişiler değil.» Haushofer bir kaşını kaldırdı. «Tersine...» «Bakın, Bay...»
«Bana Albrecht deyin.»
«Aibrecht, kimin savaşı kazanacağı benim umurumda bile değil. Politikayla ilgilenmem. Bir işadamıyım. Uçak modelleri çizer, uçak kullanırım. Ve en kısa zamanda işimin başına dönmek istiyorum.»
«Yani bu savaşa tümüyle tarafsız bir gözle baktığınızı mı söylemek istiyorsunuz?»
«Öyle.»
«Ne mutlu sizin için, Bay Campbell.»
Ted, «Ne çare ki, sandığınız kadar mutlu değilim,» diye atıldı. «Reich'in formaliteleri ve kırtasiyeciliği nedeniyle kendi firmamı yönetebilmekten aciz kaldım. Hangi kapıyı çalsam, savaşı suçluyorlar. Oysa şu ana kadar savaş yoktu.»
Haushofer, «Ancak şimdi gerçek bir savaşın içersindeyiz,» diye onun sözünü kesti.
Ted, «Ben bu savaşın içinde değilim,» dedi. «Bir Amerikalıyım ben.» Sargılı eliyle alçıdaki ayağını işaret etti. «Hoş, bunu söyleyip durmamın bir yararı olmadı ya. Şimdi bütün istediğim, daha fazla canım yanmadan bu ülkeden uzaklaşmak!» Kollarını göğsünün üstünde çaprazladı.
«Kim olduğumu söylemem-

den sonra, gizli polisin beni ne amaçla kıyasıya dövdüğünü söyleyebilir nişiniz bana?»
Haushofer, «Gestapo adına konuşamam,» diye karşılık verdi. «Anladığım kadarıyla, uçağınız askerî bir bölgede düşmüş. Hatta General von Leeb'in C grubu ordusunun yedek bir piyade tabutunun çok yakınına. Üstelik, üstünüzde kimlik belgesi de yokmuş.»
«Kim olduğumu söyledim onlara! Bütün yapacakları, Fri-edrichshafene bir telefon açmaktı...»
Profesör «Friedrichshafen'e telefon edildi. Ancak böylelikle Münih'te olduğunuz saptandı,» dedi. «Polis soruşturmayı de-rinleştirdikter sonra, köşkünüzdeki kâhya kadına haber vermeden tatilden döndüğünüzü öğrendi. Sonuç olarak hayattasınız. Bu da az şey olmasa gerek.»
Haushofer biraz sonra, «Ulaştırma ve Ticaret Bakanlıklarının bürokrasisinin size zor günler geçirttiğini söylüyordunuz, değil mi?» dedi.
Ted evet gibisinden başını salladı. «Hem de nasıl.»
«Size o konuda yardımım dokunabileceğini sanıyorum.»
Ted alay;ı bir tavır takındı. «Nasıl yani?»
«Bunun birçok yolu var. Nüfuzlu dostlarım olduğunu tahmin edersiniz»
«Hım,» dedi Ted. Ve içini çekerek sordu. «Kaça patlar bu
iş?» /
«Anlamadım...»}
«Açık koıuşalırn. Dostlarınızın yardımını elde etmek ne kadar paraya mal olur?»

Haushofer, «Araerikalı olduğunuz belli,» dedi. «Hayır, Bav Campbell, paranızı İstemiyorum.»
«Öyleyse, ne...I
«Sizin de nüfuzkı dostlarınız var. Birleşik Amerika'da, İspanya'da, Portekiz'djB, Fransa'da... ve İngiltere'de.»
Ted, «Almanya dışında pek gözde olduğum söylenemez,» diye belirtti. «Alman hava kuvvetlerinin kalitesi hakkında yazdıklarım yurdumda p«k çok kimsenin hoşuna gitmedi. Sizin anlayacağınız, Üçünct Reich'in gerçek ya da düşsel erdemlerinden söz etmek şu sırada Birleşik Amerika'da insana dost

kazandırmıyor.»
«Demek, oradaki insanlar iddia edildiği kadar özgür değiller.»
Ted ziyaretçisinin yüzüne şöyle bir baktı. «Amerika'nın kusursuz olduğunu söylemedim size. Ama ora polisi hiç değilse suçsuz insanları dövmüyor.»
Haushofer bu gerçeği kabul etmiş gibi başını salladı. Sonra aynı konuya döndü. «Ama siz yine de orada önemli kişüer tanıyorsunuz.»
«Bakın, amacınızın ne olduğunu bilmiyorum, ama tanıdığım kimselerden bana burada Almanya'da hiçbi; yarar yok. Firmam burada, İspanya ya da Portekiz'de değil.»
Haushofer alçak bir sesle sordu. «Sonuç olarak firmanız size iade edilecek olsa, Madrit'e ya da Lizbon'a gitmeye *ran* olur muydunuz?»
«Ne için gidiyormuşum oraya?»
«Diyelim ki, bir mesaj götürmek için.»
«Kime?»
Haushofer omuzlarını silktiyse de cevap veımedi.
Ted, «Postaya emanet edemediğiniz bir şeyi istüme almak istemem,» diye kaşlarını çattı. Pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. Haushofer bir şey demiyordu. Genç adam az sonra bakışlarını yine ona çevirdi. «Siz beni aptal mı son/orsunuz nedir? Alman Dış İşleri Bakanlığının bir mensubunun mesajını götüreceğim ha? Tarafsız olduğumu unuttunuz mı yoksa? Ayrıca, insanların bu gibi şeyler yüzünden casus diye tutuklandıklarını size hatırlatırım.»
«Orası öyle,» dedi Haushofer.
«Ayrıca...» Ted bacağını işaret etti. «Daha br süre hiçbir yere gideceğim yok.»
«Sözünü ettiğim iş birkaç hafta bekleyebilir.»
Ted dayanamayıp patladı. «Hem kendinize postacı olarak niçin beni buldunuz? Almanya'da bu kadar insan varken, bana gelmenizin anlamı ne?» /
Houshofer dudaklarını büzdü. «Çünkü siz Theodore Camp-bell'siniz... Çünkü tarafsız bilinen bir Amerikalısınız. Ve bilincinde olun, olmayın, bu savaşın her i Hi yanında da nüfuzlu.
■■■■■■

hatta güçlü dostlarınız olduğu için.» Profesör paltosunu attığı sandalyenin başına yürüdü. Paltosunu kolunun üstüne atmış olarak Ted'e döndüğünde, bakışları sakin bir güveni dile getiriyordu. «Fakat en başta, bu işi daha önce de yaptığınız için geldik size. Bay Campbell,» dedi.

5

Garson otuz iki dişini meydana çıkaran bir sırıtışla, «Şampanya,» dedi. «Bayan Buchanan ve arkadaşları için.» Şişeyi açıp doldurduğu kadehleri Amerikalı dört gazete muhabirinin önlerine sürerken ekledi. «Balkondaki centilmenlerin saygıla-nyla.»
Kate omuzunun üzerinden arkaya baktı. Siyah üniformalı üç Alman SS subayı ona gülümseyerek bakıyorlardı. Bir tanesi elindeki kadehi onun şerefine kaldırdı.

Garson devam ediyordu. «Centilmenler, Bayan Buchanan ve arkadaşlarının Berlin'de görevli bulundukları için çok şanslı olduklarını söylüyorlardı. Pek yakın bir tarihte Fransız şampan-yası başka hiçbir yerde bulunamayacakmış.»
Kate SS'lere gülümseyerek başını eğdikten sonra, «Umarım, gırtlaklarında kalır domuzların,» diye yavaşça mırıldanarak, United Press ajansından Grayson'a döndü. «Bu kentte o siyah çizmeli pezevenklerin içeri alınmadıkları bir tek yer de mi yoktur acaba?»
Lowell elini kızın kolunun üstüne koydu. «Yavaş.» Garsona akarak Almanca konuştu. «Centilmenlere, şampanyaya te-ekkür ettiğimizi söyleyin.»
\ Garson gülümseyerek uzaklaştıktan sonra Kate, «Niçin şöyle demedin.» diye arkadaşına çıkıştı. «O centilmenler şam-paıyalarını alıp...»
Chicago Tribune gazetesinden Neil Manning, «Bedava afrıponyayı beğenemediniz mi, küçük hanım?» diyerek yanın-

da oturan basın fotoğrafçısı Chuck Walsh'la kadeh tokuşturdu. Sonra şampanyasını yudumlarken, «Zaten peşinden ayrılmamamın nedenlerinden biri de bu,» dedi. «O kadar ilginç hayranların var ki.»
«Ha hah!» dedi Walsh.
Kate kendini zorlukla frenleyerek, «Bir ayyaş güruhusunuz siz,» diye söylendi. «Bir sürü satılık ayyaş.»
Grayson, «Çok doğru,» dedi. Kate'in Chesterfield pakedin-den bir sigara çekerek ekledi. «Yoksa Berlin'de ne işimiz olacaktı?»
Gerçekte Berlin bugünlerde gazeteciler için en gözde görevi oluşturuyordu. Savaş yayılıp, Avrupalı gazetecilerinin ya sınır dışı edildikleri ya da geri çağırıldıkları şu sıradaysa, yüzyılın en sansasyonel olayını bildirmek Amerikalılara kalıyordu. Bunun sonucunda, Amerika'nın en seçme erkek ve kadın gazetecileri buradaydılar. Kate bu gece böyle seçkin bir grupla c-turup içtiğinin farkındaydı. Örneğin, Lowell Grayson önemli b/r şeylerin olageldiği her yerde bitiveren bu işin dâhilerinden bi-riydi. Neil Manning de öyle. Chicago Tribune'un Berlin muhabiri olmadan önce sekiz yıl süreyle United Services'in Alman başkenti büro müdürlüğünü yapmıştı. Chuck Walsh ise Avrupa kıtasındaki en usta foto muhabiri olarak biliniyordu. Grubun içindeki gazetecilerin Kate dışında en genci oydu. Meslek yaşamına 1934'de Paris'te Meclisi basmaya çalışan faşist gurubunun fotoğrafını çekmekle başlamıştı. Kate tek kelimeyle / olağanüstü bir grubun üyesiydi ve Nazi çılgınlığının kıskıvrak / ettiği bu kentteki gerilimi biraz olsun hafifleten bu gece top- i lantıları olmasa aklını oynatabilirdi. / Genç kadın kadehine bir kez daha şampanya doldurarak/ «Bu gece neye içtiğimizi kimse söylemeyecek mi bana?» diyé sordu. /
Grayson, «Biraz yavaş gitsen nasıl olur,» diye onu uyardı, j
«Niçinmiş o? Garsonun söylediğini duydun, pek yakınaa bu nesneyi arasında kırarcasına sıkıyordu. «Bazen Berlin dışında olmaya nasıl can attığımı bilseniz...» Işıl ışıl yanan yeşil

bakışlarını Walsh'a çevirdi. «Ama dediğim gibi, sadece bazen. Evet, neye içiyorduk?»
«Gerçeğe ve güzelliğe içiyoruz.» Manning yarılanmış kadé[1] hini kaldırdı. «Daha doğrusu, ı\ate Buchanan'a içiyoruz.»
Genç kadın, «BOŞVP" Kate'i,» diye atıldı. Kadehini Man-ning'inkine değdirerek, «Kahraman küçük Hollanda'ya içsek nasıl olur?» dedi.
«Bir sakıncası yok.»
Kate şampanyadan bir yudum aldıktan sonra ekledi. «Yüce gönüllü küçük Belçika'ya da içebiliriz.»
Grayson içini çekti. «Yüce gönüllü küçük Belçika için yirmi beş yıl önce de kadeh kaldırılıyordu.»

Kate şampanyayı döke döke kadehini tekrar kaldırdı. «İspanya'ya da içelim.»
«Kate, bırak...»
Genç kadın uyarıyı umursamıyarak devam etti. «Göring'in uçan gangsterlerinin Guernica'yı bombalayışları, bugün olan bitenlerin provasıydı...» Böyle diyerek kadehinde kalan şampanyayı bir defada boğazına döktü.
Kadehini tekrar doldurmaya hazırlanması üzerine Grayson koluna dokundu. «İnan bana, yeter artık.»
Fakat Kate onu dinlemedi. «Rotterdam yeryüzünden silindi,» dedi. «Oraya gittindi, değil mi, Lowell... Neil? Ne kadar güzel bir tarihî kentti.» Küçük masanın etrafı sessizleşmişti. Kate'in sesi boğuklaştı. «Her neyse, orasını gördüğüme seviniyorum, çünkü bir daha eskisi gibi olamayacak.»
«Savaş bu, Kate.»
Genç kadın Walsh'a bakışlarını çevirdi. «Savaş mı? Ben cinayet derim buna.»
Neii Manning yüzünü buruşturdu. «O kadar abartma canım.»
Kate, «Gerçeği maskeleyemezsiniz,» dedi. «Evet, Rotter-dam'ı yerle bir ettiler. Bu arada kaç kişinin öldüğünden haberiniz var mı sizlerin? Sivil halktan söz ediyorum.»
Walsh, «Hollandalılar uyarılmıştı,» diye hatırlattı. «Ya kenti teslim ederlerdi ya da bombardıman edilecekti. Seçenekleri vardı.»

«Aman ne seçenek!» Kate'in gözlerinde şimşekler çakıyordu. «Bombardıman uçakları geldiğinde teslim görüşmeleri enikonu ilerlemişti. Kendi ülkenizin radyosunu dinlemez misiniz siz? Göring darbeyi indirdiği sırada, o zavallılar teslim olmak üzerelerdi.»
Grayson, «Kate, lütfen...» dedi. «Hiçbirimiz Hermann Gö-ring'i savunmuyoruz ki.»
Genç kadın boşalmış şişeye yan gözle baktı. «Şampanyamız bitti galiba. Birisi o geri zekâlıya duyursa şunu.»
«Umarım, daha fazla şampanya istemiyorsundur.»
«Yok,» dedi Kate. «Bourbon istiyorum. Belki Alman kuvvetleri Kentucky eyaletine girince, onu da Berlin'de buluruz.»
Grayson, «Belki ondan önce İskoç viskisi bulurlar,» dedi.
«Nasıl yani?»
«Manş okyanus kadar derin ve geniş değildir demek istiyorum.»
«Yani herif İngiltere'yi mi istila edecek?» Kate gözlerini iri iri açmıştı. «Daha Fransa'yı bile işgal etmedi.»
«Aklı varsa. Hitler fazla beklemez. Şurasını kabul etmek gerek: Fransa'nın işi tamam, İngiltere ise uyuyor.»
Kate doğru gibilerden başını sallayarak, alnına düşmüş kızıl renkli bir bukleyi arkaya attı. Lokantada bourbon ya da İskoç viskisi olmadığından garson onlara bir şişe konyak getirdi. Gazeteciler bir yandan bunu yudumlarken, Kate'in tükenen Chesterfield'lerinin ardından bir paket Gauloise sigarası açtılar. Fransız mallarının tadını çıkardıklarım düşünüyordu, Paris'te bile bu kadar hoşça vakit geçirilemezdi, çünkü Paris'te bu gece kutlanacak hiçbir şey yoktu. Genç kadın Paris'te en son bulunduğu zamanı anımsadı. Douglas da oradaydı o sırada. Henüz hayattaydı.
İspanya'da iç savaş patlak verdiğinde, Douglas'la Kate bir yıla yakın bir süredir evliydiler. Derken, genç adam faşist Franko'ya karşı savaşmak için uluslararası tugaya katılmıştı. Kate de muhabir olarak İspanya'ya atanmaya çalışmış, ama kimse ona görev vermemişti. Bir kadındı o, kadınlarsa böyle tehlikelere atılamazlardı. Kate böylece Paris'te kalmış ve fazla düşünmemek için kendini siyasal çalışmalara vermişti.

Douglas sonunda İspanya'da ölmüştü. Dediklerine göre, Barselona'da. Cenazesi gönderilmediği için, Kate onun öldüğüne aylar boyu inanamamıştı. Derken, bu ölüme tanık olmuş olan Chicago'lu bir öğretmenle konuşmuştu. Adam onu avutma çabasıyla, «O an öldü,» demişti. «Başına bir kurşun yemişti. Ne olduğunu anlamadı bile.»
Kate bunun üzerine kocasının davasını benimsemişti. Nazilere karşı girişilen mücadelede oynadığı rol küçük olsa bile, hiç değilse bir şeyler yapıyordu ya. Haber yorumcusu olarak fcirçok kişiyle bağlantısı vardı, böyle zamandaysa herhangi bir bilgi bile yararlı olabilirdi. Ancak ilettiği bilgiler kendisine önemli gelmediğinden, yaptığı işin casusluk olarak nitelendirile bi'e-ceğinden habersizdi. Fakat üstleri ona, o küçük küçük kırıntıların casusluğun temelini oluşturduğunu söylediler.
Son birkaç hafta pek yorulmuştu, tükenmiş gibiydi. Bir şevler oluyor, o ise buna bir ad koymaktan ürküyordu. Douglas'ın anısı kafasında yine pek canlıydı. Onu kaybetmişliğin yası bilincini doldurdu. Bu adamlarla birlikte olmayı bu nedenle gereksiniyordu. Ona görevini hatırlatıyordu onlar.
Konyak şişesindeki sıvının düzeyi düştükçe, morali de dü-zeliyordu. Amerika'nın bu savaşla ilişkisinden söz açıldı ve tahmin ettiği gibi, çok iyi tanıdığı bir ad ortaya atılmakta gecikmedi. Ted Campbell ne halt etmeye o Naziierle canciğerdi? Göring gibilerle boy göstermekle Amerika'ya bir yararının dokunduğunu mu sanıyordu?
Kate, Ted Campbell'in yalnızca Ted Campbell'in yararını düşündüğünü söyleyebilirdi, ama bu takdirde, onu nereden tanıdığını anlatması gerekecekti, ki bunu istemiyordu. Ted de Douglas gibi geçmişinin bir parçasıydı, ama daha da uzak bir geçmişinin.
Arkadaşlar dağıldıklarında saat gece yarısını geçmişti. Kate'in saat birde, saat farkı nedeniyle New York'da akşamın yedisinde dinlenecek olan bir yayını vardı. Lovell Grayson onu yayın için radyo evine götürdü ve programın bitimine kadar stüdyonun dışında bekledi.
Otomobiline yürüdükleri sırada, genç kadına bir sigara u-.zatarak, «Oldukça yorgun görünüyorsun, Kate.» dedi.

«Sen de öyle.» Genç kadın sigarayı yakmak için bir *an* durdu. Dumanı hazla ciğerlerine çektikten sonra, «Beni buraya kadar getirmene teşekkür ederim,» dedi. «Metroyla da gele-bilirdim ama...»
Grayson omuzlarını silkti. «Centilmen adamımdır ben.» Ka-te'e arabanın kapısını açarken ekledi. «Hem bir arkadaş gerek-siniyormuş gibi bir halin vardı.»
Yolun en büyük bölümünü konuşmadan aldılar. Lowell, Kate'in konuşmak istemediğini sezmişti! Daha önce de aynı sahneyi yaşamışlar, gece, genç kadının apartımanında aşkla ilgiss olmayan yakın bir ilişkiyle son bulmuştu. Kate çok dişi bir kadın olduğunun bilincindeydi, ancak Douglas'ın ölümünden berr bu dişiliğinden habersizmiş gibi davranıyordu. Ama bu, sekse tümüyle sırt çevirdiği anlamına gelmezdi. Herhangi bir erkek, kadar cinsel doyuma gereksinme duyuyordu. Bir vaat içermeyen bir geceyse çok pratik ve herhalde kendi kendine doyumdan daha zevkliydi. Lowell'in de arada sıradaki beraberliklerine böylesine nesnel bir gözle bakıp bakmadığının farkında değildi, ama önemi yoktu bunun. Birbirlerinin gereksinmelerini karşılıyorlardı ve arkadaştılar, hepsi bu kadar.
Londra'da Great Portland Caddesindeki yazıhanenin bir duvarı bir Batı Avrupa haritasıyla baştan başa örtülüydü. Geniş bir odaydı burası. Ceviz ağacından zengin duvar kaplamalarının içine ağır kitap rafları gömülüydü. Pancurlu Pencerelerden Regent's Parkına bakan bir balkona çıkılıyordu. Fakat odanın ilk bakışta dikkati çeken özelliği haritaydı.
Haritanın üst bölmü Büyük Britanya ile İrlanda'nın güney yarısını, Kuzey Denizini, Danimarka'nın bir bölümünü ve Born-holm Adasının doğusuna kadar Baltık Denizini kapsıyordu. Yerin hemen hemen bir ayak yukarısına kadar inen haritanın dibiy-se Portekiz'le İspanya'nın en büyük bölümünü ve İtalyan çizmesinin Taranto ucuna kadarki Batı Akdeniz'i

göz önüne seriyordu. Haritanın yüzeyi bir plastikle kaplıydı. Alman ve Müttefik kuvvetlerinin Fransa'yla Belçika ve Hollanda'daki durum ve

•hareketleri oklarla işaret edilmişti. Birçok kentin üstüneyse sarı kartondan daireler iliştirilmişti.
James Carstairs elinde uzun bir cetvelle haritanın önündo durmuş, işaretleri inceleyen yardımcısı Nigel Trentlyon'un tepesinden bakıyordu.
Haritanın üstündeki çizgileri cetveliyle izleyerek, «Hollanda'nın işi bitti,» dedi. «İngiliz - Fransız kuvvetlerinin sol kanadı Dyle Nehrinde mevzilenmişti... aynen Almanların tahmin ettikleri gibi. Von Rundstedt ordusunun A grubu tam buraya saldırdı.» Cetvel hareket ederek Kuzey Lüksenburg'da durdu. «Dukalık hemen teslim oldu, tanklar da Ardennes ormanlarında Eupen - Malmedy arasını yardı. Oysa Fransızlar Ardennes'lerin geçit vermeyeceğine yeminler etmişlerdi. Bir önlem olarak da en zayıf on tümenlerini Ardennes'leri korumakla görevlendirmişlerdi.» Carstairs dişlerinin arasından soluğunu salıverdi. «Rudstedt'in A grubunun tahmini gücü ne kadardı dersin?»
Trentlyon, «Kırk beş tümen,» diye yanıt verdi. «Almanların zırhlı ve motorize kara kuvvetlerinin en büyük bölümü.»
«Aynen öyle,» dedi Carstairs. Cetvel yine yürümeye başlamıştı. «Tanklar Meuse'ü aştılar ve iki kolon Sedan'da birleşti. Andre Corap'ın orada aralığın doldurulması gerekiyordu, a-ma sekiz Alman tümeni, Dokuzuncu Orduyu gafil avladı. Şimdi de Von Kleist'in tankları aralıktan su gibi akıyorlar. Almanların deniz kıyısına ulaşmaları bu gidişle bir hafta ya da bilemedin on günü geçmez. Bu olduğu takdirde de...»
«Çepçevre kuşatıldık gitti.»
Carstairs evet gibilerden başını eğdi. «İngilizlerin yolladıkları tüm kuvvetler, Fransızların Birinci ve Yedinci orduları ve hiç kuşkusuz Belçikalı'lar Frandres'da kapana kıstırılmış olurlar.»
«Fransız müttefiklerimiz bu kez zafer marşlarını söyleyemeyecekler.»
«Sersem keratalar!» Carstairs cetveli koltuğunun altına sıkıştırarak odayı arşınlamaya başladı. «Fransız Genelkurmayı geri zekâlılarla dolu,» diye homurdanıyordu. «Fransa'nın işi bitti.» Çenesiyle haritayı işaret etti. «Kanıtı da işte burada! Belçika'da yurtla bağlantısı kesilmiş kırk tümen, Maginot'nun ar-

kasında da burnunu karıştırmakla meşgul bir ikinci kırk tümen, daha. Fransız askerî dehasının ölçüsü apaçık ortada... Milyarlarca dolara patlayan bir istihkâm, seksen yedi mil boyunca Almanya üzerine çevrili toplar. Neanderthal adamları daha a-kıllıymış bunlardan! Maginot Hattı Fransa'dan çok Almanya'yı' koruyor!»
Trentlyon, «Evet, efendim,» diyerek, ellerini arkasında dev-şirdi ve haritada gözünü gezdirdi. Carstairs'i, bu havadayken sözünü kesmeyecek ya da karşıt bir fikir ileri sürmeyecek kadar iyi tanıyordu onu. Buraya cağırılmasının bir nedeni vardı, bu nedense Fransızların çekiştirilmesi değildi. Trentlyon böylece dinlemesini ve gerektiğinde onaylayan sesler çıkarmasına sürdürdü.
Carstairs, Trentlyon'dan çok kendi kendisiyle konuşur gibi on dakika daha fikir yürüttü. En sonunda susarak cetveli haritanın yanındaki rafın üstüne bıraktı ve çay istetti. Pencerenin yanında durarak Marylebone Caddesinin, Regent's Park metro istasyonu yanındaki Park Alanıyla kesiştiği yerdeki trafik akımını seyrediyordu. Biraz sonra yardımcısına, «Çok sabırlı adamsın,» dedi, «Seni niçin buraya çağırttığımı merak etmiyor musun?»
Tretiyon omuzlarını silkti. «Uygun gördüğünüz zaman söyleyeceğinizi biliyorum, efendim.»
Carstairs dönüp onu bir an süzdükten sonra, dikkatini yine parka yöneltti. «Almanlar şimdi aşağıda trafiği yönetse, metroyu çalıştırsa, parkları pisletseler ne düşünürdün?» Carstairs

karşısındakinden cevap beklemeden devam etti. «Çünkü bundan sonraki aşama bu olacak. Fransa düşecek, Hitler de kara otomobilini Calais kıyısına sürdürerek aç bakışını Dover Boğazının ötesine dikecek, bu adayı da koleksiyonuna katmak, isteyecektir.»
Trentlyon, «Bunu becerebilirse tabii,» diye dudak büktü.
«Öyle.» Carstairs birden yardımcısına dönerek, «Şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni istiyorum,» dedi. «Bu adanın geleceğinin bundan sonraki bir saatin içinde burada yönlendirilmesi mümkün.»
«Anlamadım, efendim...»

Carstairs, «Hitler'in İngiltere'yi istilâ etmesi engellenmelidir,» dedi. «Biz bunu başarabiliriz.»
Carstairs brifingini sona erdirdikten sonra, Trentlyon kıpırdamadan oturmasını sürdürdü. Kalbinin ölçülü atışlarını, balkonun dışında güvercinlerin kanat çırpışlarını, üç kat aşağıdaki sokak gürültülerini duyabiliyordu, fakat bunların hepsi şu an için ona çok uzak ve sanki bu odanın dışındaymış gibi gerçekle bağlantısız geliyordu.
Ultra'yı hiç duymamıştı tabii. Enigma'yı da öyle. Bletchley Park onun için hükümetin şifre okulu, memurları ve sayfaları anlamsız harf gruplarıyla dolu garip şifre kitapçıklarıyia can sıkısı bir yerdi yalnızca. Duydukları da bir şey farkettirmiyordu ya. Bu Ultra işi gerçekti, Carstairs öyle olduğunu söylemişti. Asıl şaşırtıcı olan, onu gizli tutmak için gösterilen aşırı çabaydı.
«Sana anlattıklarımın kesinlikle çok gizli olduğunu anla-mışsındır tabii.»
«Evet, efendim.»
Carstairs acı bir gülümseyişle ekledi. «Kurşuna dizileceği-mi sanmıyorum ama sana Ultra'yı açıkladığımın duyulması ikimiz için de hayırlı olmaz. Kendi kararımla aydınlattım seni. Senden olağandışı görevler bekleyeceğim için bunların nedenlerini anlaman önemli bence.»
«Anlıyorum.»
Trentlyon, Pitagor Harekâtında on bir ay süreyle Carsta-irs'le çalışmıştı. Bütün Avrupa'dan — Almanya, Fransa, Hollanda ve İtalya'dan— şebekede çalışmak üzere ajan seçilmesinde yardımcı olmuştu. Bu şebekenin aslında önemli olmadığını da biliyordu; bir tür hile, Almanya'yı yenmek için tasarlanmış daha büyük bir planın parçasıydı, ama Trentlyon o zamanlar bunun da nedeninden habersizdi. Şimdiyse biliyordu. Gerçek neden, korunulan bir Ultra'ydı.
Carstairs, «Yeni bir planım var,» diyordu. «Bunun ayrıntı-fSanyla ilgilenmek için de bir koordinatör gereksiniyorum. Da-

ha önce de benim için çalıştın, ama bu görev başka hiçbir şeye benzemiyor.»
O an en kötü olasılık Trentlyon'un aklına geldi: Almanlar, Enigma mekanizmalarının tehlikeye düştüğünden şüphe-lenmişlerdi. Carstairs bu nedenle çağırmıştı onu. Şebekeyi eie-vermenin, şifre makineleri yerine bir İngiliz casusluk örgütünün-Almanya içinden çok gizli bilgiler elde ettiğine Almanları inandırmanın zamanı gelmişti. Bunun çok parlak bir hile olduğunu düşünüyordu Trentlyon. Ultra her şeye rağmen sır olarak kalacaktı. Adam koltuğunda öne uzandı. «Ne derseniz yapacağım tabiî,» dedi. «İşin böyle son bulmasına üzüldüm. Hilemizin, daha uzun Ömürlü olmasını istediğinizden eminim çünkü.»
Carstairs kaşlarını çattı. «Neden söz ediyorsun sen?»
«Pitagor kanalının açığa vurulmasından,» dedi Trentlyon..
«Öyle değil mi?»
Carstairs, «Kesinlikle hayır,» diye böğürdü. «Pitagor ağ? ne pahasına olursa, olsun korunmalıdır. Ben Ultra projesini-terkediyorum.»
Trentlyon şaşkınlığından söyleyecek söz bulamadı.

Carstairs, «Ultra işi yürümüyor,» dedi. «Başından beri öyle olacağını sezmiştim. Şimdiyse kuşkun kalmadı. Pitagor başarılı olacaktır. Benim eserim o çünkü. SIS, Ultra'ya duyduğu yersiz güven nedeniyle bana eksiksiz bir güvenlik kurmam için tam yetki vermişti. Sonuç umduklarından iyi oldu. Ultra pahalî bir düşten başka bir şey değil, asıl hile o. Ama Pitagor Harekâtı başarılı olacak.»
Trentlyon soluğunu tutmuştu. Carstairs bu savaşta etkin» bir rol oynamak istemişti; başından beri belliydi bu. Almanları kandırmak için yaratılmış bir kanal yoluyla yalan mesajlar yollamak ona göre iş değildi. Görkemli ve çılgınca buluşlarıyla ün yapmıştı; bu iş için seçilmesinin nedeni de buydu, ama şimdi öne sürdüğü, düpedüz itaatsizlikten başka bir şey değildi. SS'e, Amiralliğe, hatta Başbakana meydan okuyordu, buysa vatana ihanetten başka şey olmasa gerekti.
Carstairs, «Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum,» dedi. «A-ma inan, deli değilim. Önce beni dinle. Bir, iki gün düşündük-

ten sonra bana kararını bildir. Benimle aynı fikirde olursan, hemen kolları sıvayabiliriz.»
«Ya fikrinize katılmazsam, efendim?» Trentlyon, gözlerini Carstairs'in yüzüne dikmişti. «Ya bu konuşmayı Albay Men-.zies'e nakledersen?»
Carstairs kayıtsızlık anlatan bir bir el hareketi yaptı. «O zaman İngiliz haberleşme örgütünün başkanı beni içeri attınr. Kararın buysa, planım nasılsa işlerlik kazanamaz zaten.» Carstairs, Trentlyon'a sert sert baktı. «Çünkü seni razı edemezsem, oyun peşinen kaybedilmiş sayılır.»
İtiraf etmek gerekirdi, ihtiyar yiğit adamdı. Trentlyon, «Sizi dinliyorum,» dedi.
«Aferin.» Carstairs fincanına ikinci kez çay doldurdu. «Önce şunu belirteyim,» diye başladı. «Gerçek şu ki, Ultra işe yaramıyor. İşe yarasaydı, İngiliz kuvvetleri Fransa'da bir ölüm kalım savaşına girişmezlerdi. Çünkü tüm Ultra planının amacı Almanların en gizli tesliz yayınlarını, yani taktiklerini, ordu hareketlerini, tank yollarını bize açıklamasıydı. Ne çare ki, bize hiçbir şey bildirmedi. Bletchley Park'taki şifre çözücü harika sustu. Ultra'nın güvenilirliği tek kelimeyle bu.»
«İyi ama Albay Menzies...»
«Albay Menzies'le Başbakan Ultra'ya inanmaya devam ediyorlar. Ultra'nın o sırada tam işlerlik kazanmamasını köîü şans olarak niteliyorlar. Çoğunluğun kararı, Ultra'ya güvenmeyi sürdürmemiz .merkezinde.»
Trentlyon omuzlarını silkti. «Hiç kuşkusuz tüm İngiliz ha-foeralma örgütü Ultra'nın yardımlarına dayanmıyor.»
«Hayır, bu savaşa benim katkım ona bağlı değil. Beni en •çok ilgilendiren de hiç kuşkusuz benim katkım.»
«Yani gururunuzun okşanması için mi bir haberalma örgütü faaliyete geçireceksiniz?»
«Hayır. Pitagor ağına işlerlik kazandırmakla Berlin'le aramızda dolaysız bir bağlantı hattı kurmuş olacağız. O zaman Ultra'nın yaşamadığını başarabiliriz. Belki' de Almanları İngiltere'ye sokmamayı başarırız. Ancak her şeyin anahtarı o hat ta-t)iî. Yani Pitagor.»
Trentlyon, «Nasıl olur bu?» diye sordu. «Berlin'de adamımız

yok. Pitagor varolmayan yüksek rütbeli bir Nazi ajanına takılan; bir şifre adı. Sözde bizim hesabımıza çalışıyordu. Ama gerçekte Pitagor diye biri yok.»
Carstairs, «Bir de olduğunu düşün,» diye yardımcısının sözünü kesti. «Bunun bizler için ne demek olacağını düşünebiliyor musun? Ya Berlin'de bir adamımız olursa? Bunu düşün bir kez!»
Trentlyon koltuğunda kıpırdadı. Üstünü yeterince dinlemişti. Orada daha fazla oturması ikisini de zor duruma düşürmekten başka işe yaramazdı. Hemen o akşam Albay Menzies'der»

bir randevu isteyecekti. «Çok üzgünüm, ama Berlin'de herhangi bir Nazinin işimizi görebileceğini sanmıyorum,» dedi. «Şimdi de izninizle...»
Carstairs istifini bozmadan, «Rudolf Hess'in herhangi bir Nazi olduğunu iddia edemezsin,» dedi.
«Hess mi?» Trentlyon oturduğu koltuktan âdeta havaycs sıçramıştı. «Rudolf Hess!»
Carstairs hafifçe gülümsedi. «Yanılmıyorsun. Pitagor.»
6
Cüretkârlığı oranında garip ve mantıksız bir fikirdi bu. Rudolph Hess'in Pitagor'a dönüştürülmesi, Üçüncü Reich'in Führer vekilinin İngilizler hesabına bilinçsiz de olsa casus olarak çalıştırılması projesi başarılı olduğu takdirde, Ultra sönüp gidecekti.
Başarılı olduğu takdirde kuşkusuz...
Carstairs'in planı Trentlyon'u afallatmıştı. Ama bir bakıma: akla yakındı plan. Hess öteden beri İngilizlere sempati duyardı, bu savaşı da istememişti. Bununla birlikte, bir Naziydi, Na-zilere ise güvenmeye gelmezdi. Carstairs burasını da düşünmüştü.
«Ona güvenecek değilim. Kullanıldığını bilmeyecek tabii

Önemli olan, Hess'in, İngiltere'nin istila edilmesine açıkça karşı oluşudur. Almanya'yla İngiltere'nin birleşerek, gerçek düşmana, Bolşeviklere karşı savaşmalarını ister.»
Hess, Hitler'in üzerindeki etkisini yitirme yolundaydı. Bugünlerde gözde olan Göring'di. Ama Hess'in önerilerinin buna rağmen küçümsememesi, onu Carstairs için önemli kılıyordu.
«Hess'in bugünlerde fazla dostu yok. Güçlü Naziler sett Hitler'in hatırı için ona katlanıyorlar. O da bu nedenle başka dostlara, sözünü dinleyecek olan bazı kişilere yaklaştı. Bu ki-şilerse yalnız onun değil, bizim de dostlarımız.»
Bu dostların arasında Ribbentrop'un Dışişleri Bakanlığında çalışan bir jeopolitika profesörüyle Göring'le yemek yiyen ve onu küçük adıyla çağıran Amerikalı bir havacı vardı. Here ikisinin dolambaçlı yoldan İngiltere'yle bağlantıları bulunuyordu. Birisininki düşünceden, öbürününkiyse duygudan kaynaklanmaktaydı. Şimdiki halde ikisinin de planla bir ilgileri yoktu, ama Carstairs durumun pek yakında değişeceğinden emindi.
«Koşullar onları bize yardım etmeye itecektir. Haushofer ilk adımı attı bile. Ancak Campbell'i henüz razı etmemiz gerekiyor, bunun için de Londra'ya getirilmesi gerekli ve bu durum olanaklarımın sınırları içinde. Senin için önemli olan planın başarılı olacağını kavramak. Onu uygulayıp uygulamayacağımıza karar vermek sana düşüyor.»
Trentlyon hangi yönde olursa olsun kararının yol açacağı sorunlar ve sonuçlarla boğuşarak günler boyu St. James Park semtinin sokaklarını arşınladı. Aynı derecede arzu edilmez ko-şullar arasında bir seçim yapma söz konusuydu. Carstairs'in önerisini geri çevirmek, on yıla yakın bir süre boyunca beraberinde çalıştığı ve hayatını İngiltere'ye adamış bir vatansever olarak tanıdığı bir adamı rapor etmek anlamına gelecekti. Üstelik o inanılmaz planının başarıya ulaşması olasılığı da vardı. Bunu peşinen reddetmekse İngiliz ulusunun kaderini tayin edebilirdi. Öte yandan Carstairs'in entrikasına evet demek, Büyük Britanya İmparatorluğuna karşı bir düzene katılmak e-lacak, bunun Carstairs için içerdiği utanç ya da ceza Trentlyon tarafından da paylaşılacaktı. İngiltere savaş halinde olduğuna göre, söz konusu gözden düşüş vatana hiyanetle suçlanmaya

bile dönüşebilirdi... Ama birde plan başarılı olduğu takdirde... Carstairs, Hitler konusunda yerden göğe kadar haklıydı. Almanya, Fransa'nın teslim olmasından sonra İngiltere'yle barış yapamadığı takdirde — ki Churchill başbakan seçilirse bu olanaksızdı — ülke mutlaka istila edilecekti. Başka bir nedenle olmasa bile askerî mantık yönünden apaçıktı bu. Hitler şu ya da bu şekilde İngiltere'yi etkisiz kılmak zorundaydı.

Trentlyon kendini hiçbir zaman özellikle vatansever olarak nitelememişti; bu yolu seçtiği için görevini yapıyordu yalnızca. Şimdiyse hayatında ilk kez olarak, sadakat ve bağlılık konusu heyula gibi karşısına dikiliyorüu. Carstairs'e, Albay Menzies'e, hatta İngiliz haberalma örgütüne değil, doğrudan doğruya İngiltere'ye olan bağlılığı ve sadakatiydi bu.
Sonunda kararını etkileyen, Carstairs ya da kendi adına duyduğu herhangi bir endişe olmadı. Amirallikteki bir meslektaşının ona gösterdiği telgrafı okur okumaz, kararının ne olacağı kafasında apaçık belirlendi ve bunu bildirmek üzere Carstairs'e koştu.
Üstün düşman gücü karşısında Fransa'deki İngiliz kuvvetlerinin savunması çökmüştü. Geriye sadece tahliye umuduyla Dunkerk limanına çekilmek ya da düşmana teslim olmak seçenekleri kalıyordu. İngiliz kuvvetlerinin komutanı bu seçeneklerin ilkini öneriyor, denize dökülmeden önce en kısa zamanda kendisine direktif iletilmesini talep ediyordu.
İngiliz ulusunu istiladan ancak bir mucize kurtarabilirdi artık. İngiltere'nin askeri strateji uzmanları ellerinden geleni yapmışlar, ama bu kadarı yeterli olmamıştı. Carstairs'e de bir şans tanımalıydı.
Trentlyon beş gün önce olduğu gibi yine Carstairs'in karşısında oturuyordu şimdi.
Üstü, «Demek kararını verdin?» dedi.
«Sizin projenize katılmaya karar verdim.»
Carstairs belirli belirsiz gülümsedi. «Doğru hareket ettiğine inanabilirsin.» Carstairs konuğu için bir kadehe konyak koydu. «Şimdi ilk iş olarak, Theodore Campbell'i tanımaya başlaman gerek. Çünkü planımızda onun rolü son derecede önemli.»
«Onu nasıl bizim safımıza katılmaya razı edeceğinize aklım

ermiyor. Anladığım kadarıyla tarafsızlığını vargücüyle savunanlardan.»
Carstairs içkisini Trentiyon'a uzatırken açıkladı. «Heydrich o tarafsızlığın hakkından geldi bile. Campbell, Alman Gizli Polisinin babasına yaptığı nedeniyle bize yardım edecektir.»
Trentlyon üstüne bakakalmıştı.
Carstairs, «Onu katlettiler,» diye araya giren sessizliği bozdu. «Uçak fabrikalarına el koymak için Edward Campbell'i öldürdüler.» Orta yaşlı adam küçük kadeh konyak kadehini kaldırdı. «Pitagor'la dostlarının şerefine içiyorum.»
Trentlyon içkisini bir defada yuvarladıktan sonra kadehi önündeki masanın üstüne bıraktı.
«Tanrı yardımcımız olsun.»

İKİNCİ BÖLÜM
7
Ted, Belçika'nın teslim olduğu gün Friedrichshafen'deki köşke döndü. Binlerce İngiliz ve Fransız askeri Dunkerk'in yağlı sularında, onları Alman toplarının hışmından kurtaracak olan gemi filosuna ulaşmaya çalışıyordu. Katliamdan kurtulmak için ufacık kayıklarla şişirme salları elleriyle, teneke miğferleri ve tüfek kabzalarıyla süren, hayatta kalmak için umutsuzca didinen yarım milyon insan... Ted hastane odasının güvenliğinde böylesine bir facia tablosunu aklından, hayalinden geçirrnemiş-ti. Savaş hâlâ kayıtsız kaldığı uzaklardaki bir olaydı onun için. Güney Aimanya'daki köşk Amerika'nın Atlantik kıyısındaki Nantucket Sound kadar savaşa uzaktı kanısınca. Başkalarının savaşına katılmaya hiç niyeti yoktu Ted'in.
Genç adam evin içinde tekerlekli koltuğuyla gümbür gümbür dolaşıyor, alçıdaki sol bacağı bir lobut gibi önden gidiyordu. Kaç kez bir köşeyi dönerken. Bayan Glebe'yi dizlerinden biçmesine ramak kalmıştı. İlk birkaç gün, hastaneden sonra hoş bir değişiklik olmuştu onun için. Hiç değilse etrafta dolaşabiliyordu şimdi. Ama koltuktan çabuk bıktı. Tekerlekleri it-mekten kolları ağrıyor, ellerine kramplar giriyordu. Üstelik sol elindeki kocaman sargı işini hiç de kolaylaştırmıyordu.

Ann'a iki günde bir yazdığı mektuplar İsviçre yoluyla postalanıyordu. Genç kızın mektuplarıysa, yazılmalarından bir haf-

ta ya da on gün sonra, hiç kuşkusuz sansürden geçmiş olarak Portekiz üzerinden eline ulaşıyordu. Ann'ın onu sevdiği, özlediği ve yanında istediği sansürün silemediği gerçeklerdi. Ted'in duyabildiği ufak tefek savaş haberleıinin kaynağı radyoydu. Öyleyken savaş genç adam için hâlâ çok uzaklardaki bir olaydı.
Köşke gelen konuk azdı. Ted'in dışarıdaki dünyayla tek bağlantısı, Ulaştırma ve Ticaret Bakanlıklarının ilgilileriyle telefon görüşmeleri ya da mektuplaşmaları ve ona satranç öğret-meye çalışan başteknisyeni Karl'la geçirdiği akşamlardı. Dolayısıyla Ann'a yazdığı bir mektubu tamamlamaya çalıştığı bir öğleden sonra açık kahverengi şapkalı adamın ziyaretine gelmesi hoş bir sürpriz ve sosyal bir olay oldu onun için. Konuk Amerikalı olduğuna göre Ted biraz İngilizce konuşabilecekti.
«Bana ne teklif ettiğinizi anladığımı sanmıyorum.» Ted tekerlekli koltuğunu bir tahta bankın üstünde oturan United Press bürosu şefinin tam karşısına getirmişti. «Yani servisiniz için muhabirlik yapmamı mı istiyorsunuz, Bay Grayson?» dedi.
«Hayır. Almanya'daki muhabirlerimiz gereğinden de fazla. Sadece New York'daki patronlar, Theodore Campbell'in bir gözlemci sıfatıyla hava savaşı hakkında raporlar göndermesinin ilginç olacağı kanısındalar.»
«Ama ben bir muhabir değilim.»
Büro şefi, «Biliyorum,» dedi. «Ama bunu yazdınız.» Böyle diyerek Atmacadan Sakın'ın bir kopyasını Ted'e uzatmıştı. «Patronlar, Luftwaffe'nin savaştaki olağanüstü başarısı hakkında açıklayıcı bilgiler verebilecek durumda olduğunuzu düşünüyorlar.»
Gazetecinin sırf kendisine buyurulduğu için, bu teklifte bulunduğu belliydi. Soğuk nezaketi, başka yerde olmayı ya da teklifi başkasına yapmayı yeğleyeceğinin kanıtıydı. Bu hali Ted'i kızdırdı. Bir Amerikalıyla hoş bir görüşme yapacağını ummuş, bunun yerine «doğru dürüst bir gazeteci değilsin» gibilerden bir tutumla karşılaşmıştı.
Ted, «Ne yapmam gerekecekti ki?» diye sordu.
Büro şefi kaşlarını çatarak, «İlgi duymuyorsunuz bile!» di-
ye atıldı.

«Olabilir.» Ted bacağını işaret etti. «Alçı iki hafta sonra çıkıyor, onun için de o güne dek bir şeye kalkışamam zaten.» Bu konuşma hoşuna gitmeye başlamıştı.
«•Daktilo yazısını bilir misiniz?»
Ted az önce Ann'a mektubunu tape ettiği köşedeki makineyi işaret etti. «Kazadan beri yalnız sağ elle yazabiliyorum, ama bu çıktıktan sonra...» Sargılı elini gösterdi. «Sanırım, dakikada otuz, otuz beş kelime tape edebilirim.» Gülümsedi. «Yeterli mi acaba?»
Büro şefi istemeye istemeye evet gibilerden başını eğdi ya da Ted'e öyle geldi. «Bilmem, sizin için farkeder mi, ama o kitaptaki her kelimeyi ben yazdım, yazar kiralamadım,» diye bir açıklamada bulundu Ted, «Hoş, Birleşik Amerika'da genellikle okunmayan bir kitap için bu önemli olmayabilir.»
«Ben kitabınızı okudum.» Grayson başındaki şapkayı hafifçe arkaya itti.
«Ya?» Ted şaşmıştı.
Büro şefi omuzlarını silkti. «Kitabınız Nobel Ödülünü kazanmadı ama ne yapalım, sıra Pearl Buck'ınmış. Bana bakın, Campbell, bu görüşme tatsız başladı. Aslında, önerimle ilgile-neceğinizi sanmıyordum. Bu kadar yolu boşuna teptiğimi bile düşündüm.» Gazeteci cebinden bir sigara pakedi çıkardı. «İçer misiniz?»
Ted hayır gibilerden başını salladı.

Grayson sigarasını yaktı ve dumanı elinin bir hareketiyle yüzünden uzaklaştırdı. «Evet, ilgileneceğinizi düşünmemiştim,» diye yeniledi. «Beni şaşırttınız. Kitabınızın gördüğü ilgisizlikten sonra, Luftwaffe hakkındaki görüşleriniz konusunda memlekette ne düşünüleceğini umursayacağınızı sanmıyordum.» Grayson sigarasından derin bir nefes çekti. «Ama umursuyorsunuz, değil mi?»
Ted, «Şey... ben...» diye geveledi.
Grayson, «Onlara ne kadar bir ücret vereceklerini bile sormadım,» dedi. «Hayır diyeceğinizden o denli emindim.» «Sorun para değil. Asıl, ne yapmamın bekleneceğini açık-

larsanız iyi olacak. Almanya'da gazetecilik yapmak için bir yere kayıtlı olmak falan gerekmiyor mu?»
«Gazetecilik yapmak için bir lisans gerekmez, sadece bir basın kartı yeterli.»
Ted düş kırıklığına uğramış numarası yaptı. «Tamam işte. Benim basın kartım yok. Bu sorunun çözümlenmesi zaman alır sanırım.»
Büro şefi bir kahkaha attı. «Yok canım. Theodore Campbell için dert değil bu. Beş dakikadan fazla uzasa, Göring» Göbbels'in başının etini yer. Belki farkında değilsiniz, ama güçlü Luftwaffe hakkında yazacağınız öykü Hermann için kıvanç verici bir şey olacak. Özellikle şimdi Mussolini de işe karıştığına göre...»
«Mussolini'ye ne olmuş?»
«İtalya...» Büro şefi birden durarak kaşlarını çattı. «Yani duymadınız mı?»
«Neyi duyacakmışım?»
«İtalya dün gece Büyük Britanya'yla Fransa'ya savaş ilan etti.» Grayson yüzünde şaşkın bir anlamla Ted'e baktı. «Bir radyonuz yok mu? Hiç gazete okumaz mısınız?»
Radyoyu Kari geceki satranç partilerinden sonra ödüne almıştı. Gazeteyse masanın üstünde daktilonun yanındaydı. Ted onu henüz eline alıp bakmamıştı. «Haber gözümden kaçmış,» dedi. «Olan bitenleri pek o kadar yakından izlemiyorum birkaç zamandır.»
«Nasıl yani?» Grayson eliyle yüzünü ovuşturdu. «Bir savaş olduğundan haberiniz yok mu sizin? Almanya Müttefiklere karşı savaşıyor dostum. Dünkerk geçen hafta düştü. Paris de bu haftanın içinde düşer. Fransa'nın teslim olması gün meselesi.»
Ted susuyordu.
«Bütün bunların sizin için bir anlamı yok mu?»
«Benim için bir anlamının olup olmaması önemli değil.» dedi Ted. «Ama belli ki United Press için büyük anlam taşıyor. İngiltere uğruna kanlı bir savaş olmasını beklediklerine bahse girerim.»
«Yanılmıyorsunuz.»

«Görünüşe bakılırsa da, sonuç büyük çapta havada tayin-edilecek.»
«Çok doğru. Gerçi bir strateji uzmanı değilim, ama İngiltere'nin istila edilmesi için Almanya'nın havada üstünlük sağlamasının zorunlu olduğunu hangi sersem olsa anlar.»
«Anlıyorum.» Ted uzanıp bacağını saran alçının, dizinin hemen altındaki bir noktasını kaşıdı. «Benim gibi bir sersemin de Amerikalılar için bu savaşı görüp yazmasını istiyorlar, öyle mi?»
Büro şefi derin bir göğüs geçirdi. «Yanılmadığım anlaşılıyor. Önerim sizi ilgilendirmiyor. Hatta ve hatta olanları umur-samıyorsunuz bile.»
«Bir kez daha böyle hurdahaş edilmek hiç hoşuma gitmez.»
Gazeteci alayla dudak büktü. «Sizin savaşa katılmanızı düşünmedik. Sadece gözlemci olacaktınız.»
Ted, «Bir düşüneyim,» dedi. Ama bu sözleri bir vaat niteliği taşımıyordu. Devam etti. «Ancak ilk kaygım buradaki çıkarlarım olacak tabiî. Savaş halindeki yabancı bir ülkede bir A-merikan vatandaşıyım. Tarafsızlık statümü tehlikeye atacak bir davranışta bulunmak istememem.»

Büro şefi, «Hepimiz tarafsız Amerikalılarız,» diye öfkeyle onun sözünü kesti. Bakışını bir an malikâne üzerinde gezdirdi. «Ama bazılarımızın başkalarından daha tarafsız olduğu anlaşı-lıyor. Eğer bir karar verirseniz, beni Berlin'de Adlon Otelinde bulabilirsiniz.»
«Tamam.»
«Rahatsız olmayın. Geldiğim gibi gidebilirim. Vaktinizi boşuna harcadıysam bağışlayın.»
«Dert etmeyin,» dedi Ted. «Bir Amerikalıyla konuşmak hoşuma gitti.»
«Ondan kuşkum yok.» Grayson dönerek uzaklaşmaya niyetlendi. Fakat birkaç adım attıktan sonra ani bir kararla dönüp elindeki kitabı Ted'e uzattı.
O soğuk nezaketiyle, «Bunu benim için imzalar mıydınız a-caba?» dedi. «Bazı dostlarım imzanızı görmekten heyecan duyacaklar. Hatta imzanız bir gün değerli bile olabilir.»
Ted, «Ondan şüphem var,» diyerek cebinden bir dolmakalem çıkardı. Kitabın birinci sayfasını açınca bir duraklama ge-
— 78 —
çirerek konuğuna baktı.
Büro şefi, «Tarafsız bir Amerikalı'dan Lowell Grayson'a deyin ve altını imzalayın, yeter,» dedi. «Bu gibi şeylerin ne zaman değerli olacağı hiç belli olmaz.»
*
**
Berlin'in bazı aydın çevrelerini temsil eden bir grup, 1930'-ların sonlarında bir kulüp oluşturarak çarşamba günleri toplanmaya başlamıştı. «Çarşamba» adlı kulüpte tarih, sanat, fen ve edebiyat konuları ve bunların her biri üzerinde Nasyonal Sos-yalizm'in olumsuz etkileri tartışılıyordu. Albrecht Haushofer'in de de üyesi bulunduğu grup, aynı zamanda Nazi rejimine kuramsal direncin ifadesini bulduğu bir alandı. Çarşamba Kulübü tarafından bilinmeyen bir nokta, Haushofer ile diğer iki üyenin —eski Roma Büyükelçisi Ulrcih von Hassel ile Prusyalı Ticaret Bakanı Johannes Popitz'in— direnç kuramlarını birkaç adım daha ileriye götürdükleriydi. Bu kişiler ilk yıllarda Hitler'e karşı çıkmışlar, bu görüş ayrılığının etkin bir dirence dönüşmesiy-le de, şimdi elbirliğiyle düzen kurmanın eşiğine gelmişlerdi.
Her zamanki çarşamba toplantısının arkasından bu üç kişi, özel bir toplantı yapmak amacıyla yakınlardaki bir parkın yolunu tutmuşlardı.
Haushofer daha sonra metroyla evine giderken, bunun pek de hoşnutluk verici bir toplantı olmadığını düşünüyordu. Haushofer, Hitler'in şiddet yoluyla bertaraf edilmesinden yana olan Hassell'in fikirlerini söze dönüştürmesine engel olmuştu. Bu evrede düşünülemeyecek bir hareket tarzı olurdu bu. Tartışılabilecek başka seçenekler vardı. Popitz ise bir Hohenzollern Prensini Hitler'in yerine geçirmek dışında bir fikir öne süremo-miş, bu arada Hitler'e ne yapılacağına ilişkin bir öneri getirememişti.
Başka toplantılar da yapılacaktı tabii. Benzer direnç hücreleri her yerde mantar gibi bitiyordu. Fakat pek çoğu Gestapo'-nun tehdidi karşısında dağılıp gidecekti. Ne var ki, Almanya etrafındaki boğucu Nazi mengenesini kırmak için pek yakında ortak bir çaba gösterilmediği takdirde, Hitler zaptedilemez ha-
79 —
le gelmekte gecikmeyecekti.
Bu savaş mutlaka durdurulmalıydı!
Asıl dava buydu! İngilizler Almanların düşmanı değillerdi. Ah, Haushofer, Hitler'e karşı Alman direnci konusunda İngilizlerle bağlantı kurabilseydi...
Dostu olan Hamilton Düküne fikirlerine tercüman olan bir mektup yazmıştı bile. Dük de onun, barış görüşmeleriyle ilgili tezini uygun görmüştü. Ote yandan, Hamilton bir Winston Churchill değildi ve İngiliz ulusu üzerindeki önemsenecek bir etkisi yoktu.
Bu savaş son bulmalı!

Haushofer paltosuyla şapkasını holde bırakarak doğru çalışma odasının yolunu tuttu. Büyük yazı masasının çekmecelerinden birinin kilidini çevirdi ve en gizli mektuplarıyla günlüğünü sakladığı gizli bölümü açtı.
Hamilton Dükü Douglas - Hamilton, İngiltere'deki tek dostu değildi. 1936'daki Berlin Olimpiyatlarında aralarında Harold Balfour ve Kenneth Lindsay da bulunan birçok İngiliz milletvekiliyle ahbap olmuştu. Tanıştığı İngilizler arasında jeopolitik kuramlarıyla ilgilenen bir kimse daha vardı. 1937'de Chatham House'da Alman ulusunun Versailles Antlaşmasına duyduğu nefreti dile getiren konferanslar verdiği sırada, Sir Alfred Bullard tarafından misafir edilmişti. Sir Alfred'in Amirallikle bağlantısı vardı. Haushofer bu dostluğa pratik açıdan bakmaktan geri kalmamıştı, hükümet çevrelerinde dost sahibi olmakta yarar vardı. Hamilton Düküyle olduğu gibi, Sir Alfred'le mektuplaşmalarında da Nazi heyulasının ona verdiği korkuyu dile getirmişti. Fakat Dükün fazla açılmamasına karşın, Sir Alfred anlattıklarına gerçek bir ilgi göstermişti. İngiltere'yle Almanya'nın karşı karşıya gelmelerinin mutlaka savaşla sonuçlanacağına, bundan da sadece Sovyetler Birliğinin yararlanacağına fikir birliğiyle karar vermişlerdi.
Şimdiyse İngiltere'yle Almanya savaş halindeydiler. Aryan-lar kendi adalarında savaşırlarken de Rusya sessizce sınırlarını genişletiyordu. Litvanya'yı, Letonya'yı ve Estonya'yı yutmamış mıydı?

Almanya yanlış bir savaş sürdürüyordu!
Haushofer çekmecesinin gizli bölmesinden çıkardığı posta kartını parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. Resim bir köy sahnesiydi; bir çobanla koyunları, uzakta da hasır damlı bir ev. Dekor İngiltere de olabilirdi, Almanya da. Haushofer kartı çevirerek kısa notu bir kez daha okudu.
«Kış uzun ve çetin olacağa benzer, fakat sağlığımız iyi. Sizin de bizim kadar sağlıklı olmanızı dileriz. Kitabınızı elden geri yolluyorum. Tanrı sizi korusun.
Selamlar, B.»
Haushofer kitaplıktan söz konusu kitabı çıkardı. Aylar önce getirilmişti. Şurasında burasında altı çizilmiş sözlerle cümleler düzene konulunca bir mesaj oluşturuyordu. Bir umut mesajı oluşturuyordu. Bir umut mesajı... Avrupa'daki son karışıklıkları düzeltme için bir plan içeriyordu, ancak koşullarını kabul ettiği takdirde Haushofer için büyük tehlikeleri vardı bu planın. Mesajda haberleşmelerini sağlayacak özel bir bağlantı hattıyla bu haberleşme için gerekli düzen ve şifrelerden de söz vardı. Haushofer razı olduğu takdirde, plan hemen uygulanabilirdi. Bunun için Lizbon'da antika para satan bir dükkâna bir kart yollayıp belli bir parayı istemesi yeterliydi. Bu durumda planın hissesine düşen bölümünü üstlenmeyi kabul ettiği anlaşılacaktı.
Gestapo'nun işi öğrenmesi halinde kendisi için varolan tehlikenin küçümsenemeyeceğini Haushofer çok iyi biliyordu. Bu tehlikeye değer miydi? Kış süresince vicdanıyla mücadele ettikten sonra kararını vermişti. Sorumluluğunun bilincinde olarak kitabın sayfalarını çevirdi. Bu planı ancak iki kişi başarıya götürebilirdi. Bunlardan biri dostu Führer Vekiliydi. İngilizlerin bir barış önerisini kabul edeceklerine Hess inandırılabilirdi. Führer Vekilinin bu düzendeki rolünün boyutlarından haberdar edilmeyişinin akla yakın bir nedeni vardı. Adam ne de olsa bir Nazi ve Hitler'in sadık bir bendesiydi. Haushofer'i daha çok ilgilendiren adam ikincisiydi, Amerikalı yani.

Aradığı altı çizilmiş bölümleri kitabın sonlarında buldu. C... bilinçsiz... ve büyük olasılıkla isteksiz... olarak... anan tor... Göreviniz... onu... razı etmek.

Haushofer kitabı masasının üstüne bıraktı. Hastanede ziyaretine gittiğinde Theodore Campbell'e, onu düşünmeye sev-kedecek bazı sözler söylemişti. Ona yeni bir ziyaret yapmanın» zamanı gelmişti.
8
Kate, «Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,» dedi. «Pisliklerine inanmış gibi davranmak için gerekli mide yok bende.»
«Neyi yapabileceğini sanmam sorun değil. Yoldaş Buchanan. Sorun, neyin yapılmasının gerektiği.»
Kate ile üyesi olduğu hücrenin şefi Kirschenstrasse'dekî bir bordum katı dairesindelerdi. Ludwig Freimark kısa boylu, fakat kalın ensesiyle etkileyici görünüşü olan bir adamdı. Var-şova'da doğmuştu. Şimdi Propaganda Bakanlığına bağlı olarak şoförlük yapıyordu. Kate'in onun hakkında korkunç bir sigara tiryakisi ve görünüşe bakılırsa veremli olduğu, ayrıca kendisini partiye hizmete adadığı dışında fazla bir şey bildiği yoktu. Başka erkeklerin ona bedensel bir ilgi duyduklarını sezmesine karşın, Freimark'ta öyle bir şey yoktu. Adamın ona duyduğu, tek ilgi, partinin hizmetindeki bir işçi oluşundan ileri geliyordu.
Şimdi de bir sigara dumanı perdesinin arkasından, «Onlardan biri gibi gözükmek suretiyle bize en iyi biçimde hizmet edebilirsin, Yoldaş Buchanan,» diyordu. «Propaganda amacıyla bir Amerikan gazetecisine gereksinmeleri var. O zaman sana açılırlar, önemli bazı açıklamalarda bulunurlar, hareket serbestliği verirler.»

Kate adamı avantajları düzgün kolonlar şeklinde toplayan bir hesap makinesine benzetti. Freimark ucu hâlâ yanan sigara izmaritini kansız dudaklarının arasına sıkıştırarak, bunu yeni bir sigara yakmada kullandı. Küçük masanın öbür yanından salıverdiği dumanlı nefesi, Kate'in içine öğürtü veriyordu. Hastalık Freimark'ın ciğerlerini çürütmüştü anlaşılan.
Genç kadın, «Herkes benim duygularımı bilir. Birdenbire değiştiğime kimi inandırabilirim?» diye itiraz edecek oldu.
«Canlarının istediğine inansınlar. Bazıları satın alındığını sanırlar. Başkaları da gerçekten fikir değiştirdiğini İnançlarına bağnazca bir bağlılıkları olduğu için, inandırılmaları en kolay olanlar katı Naziler oiacak. Senin onlardan yana dönmen, onlar için inançlarının gücünün kanıtı olacak.»
Kate elini yumruk biçiminde sıktı. «Nazilerden nefret ediyorum.» Freimark'a bakarak ekledi. «Bir Nazi gibi davranmak da bana aynı derecede nefret veriyor.»
Freimark bulanık bakışını genç kadının yüzüne dikti. «Yani red mi ediyorsun, yoldaş?»
Kate gözlerini onunkilerden kaçırdı. Freimark'ın yüzünde öfke, hatta hoşnutsuzluk okuyamaması, kendini suçlu hissetmesine neden olmuştu. Başını salladı.
«Cevabını duymadım,» dedi Freimark.
«Hayır.» Kate alnına düşen bir tutam saçı arkaya itti. «Hayır, reddetmiyorum. Ama... Ama çok güç oiacak benim için.»
«Çetin günler yaşıyoruz, yoldaş. Bazı özverilerde bulunmamız zorunlu.» Freimark uzanarak ovucuyla genç kadının masanın üstündeki elini örttü. Parmakları soğuk ve nemiiydi. Kate elinde olmayarak ürperdi. «Parti uğruna bazı özverilerde bulunmaya hazırsın, değil mi?» diyen Freimark ender gülümseyişlerinden biriyle genç kadına bakıyordu.
Sözlerinin gizlediği anlam apaçıktı. Kate de, «Demek onlarla yatmamı da isteyeceksiniz,» derken bu kadar sakin olabilmesine şaştı.
Freimark, «Hepsiyle demedim,» diyerek elini genç kadının-kinin üstünden çekti. «Hepsi senin için bile pek fazla olur.

Walter Ernst Klaussen'i tanır mısın?» «Hayır.»

Freimark notlarının arasından bir fotoğraf çekerek genç kadının önüne sürdü. «Dışişleri Bakanlığında görevlidir,» diye açıkladı. «Mevki aslında pek o kadar önemli değil, ama Hitler -Stalin paktıyla ilgili olarak yapılan toplantılarda bulunuyor. O-nunla tanışmanı istiyoruz. Bu toplantılarda ne olup bittiğini bilmemiz gerek.»
«Klaussen bunları niçin bana söylesin?»
Freimark omuzlarını silkti. «Onunla dost olmanı istiyoruz.»
«Şaka değil demek! Onu ayartmamı istiyorsun?»
Freimark, «Biz bilgi istiyoruz,» dedi. «Bu bilgiyi nasıl elde ettiğin bizim için önemli değil.»
Kate sandalyesinin arkasına yaslandı, susuyordu.
«Bay Klaussen partilere çok düşkündür.» Freimark sigarasını söndürdü. «Bana kalırsa, onunla bir partide tanışmalı-sın.»
Kate sınav gününün geldiğini düşünüyordu. Bir gece öne© yataktan kaldırılmış, özel bir uçağın onu Paris'e götürmek üzere beklediği Tempelhof'a gitmesi buyurulmuştu. Ani bir apandisit krizi geçiren Bili Travers'in yerini almaya gönderiliyordu. Hava alanına giderken, Travers'in görevinin ne olduğu açıklandı. Almanlarla Fransızlar arasındaki ateşkesi izleyecekti.
Paris hayalinde yaşayan kent değildi artık. Gece sokağa çıkma yasağı, karartma vardı. Görünürde taksi yoktu. Sokaklar hemen hemen boş denecek kadar tenhaydı. Kentten kaçmayan Paris'liler, bu ani yenilgiye ve getirdiği utanca hâlâ akıl erdire-miyormuş gibi bomboş yüzlerle dolaşıyorlardı.
Yeni Başbakan Mareşal Pétain bir önceki pazartesi Almanlardan ateşkes istemişti. İki gün sonra Wehrmacht'in mühendisleri Paris dışındaki Coıtıpiegne Ormanında, 1918 barışının imzalandığı Meraşal Foch'un vagonunu barındıran müzeyi yıkmakla meşguldüler. Fransızlar, Hitler'in sadistçe intikam arzusunu doyurmak için Almanlara, yirmi iki yıl önce Birinci Dünya Savaşının son bulduğu noktada teslim olacaklardı.
Kate bugünün, yeni Nazi olarak ilk sınav günü olduğunu

düşünüyordu. Bunu göze almış, fakat Fransa'da, güneşli bir öğleden sonra sevgili Paris'inin yakınında olageleceğini hesaba katmamıştı. Ama önemi yoktu belki; Paris ilk Alman tankımın Zafer Anıtının altında gıcırdayarak durduğu an ölmüştü.
«Saatin kaç olduğunu bilen var mı?»
Kate açıklığın çevresinde toplu bir Amerikalı muhabir ve fotoğrafçı grubunun kıyısında duruyordu. Vagon selvi ağaçlarıyla çevrili iki yüz metre çapındaki dairevi parkın tam ortasın-daydı.
Lowell Grayson, «Benim saatim üçü çeyrek geçiyor,» dedi. Kate'in yanından, vagonun etrafında düğüm olmuş üniformalı Nazilere bakıyordu. «Hitler gecikti,» diye devam etti. «Oysa bugün tam zamanında randevu yerinde yerinde olması beklenirdi.»
Kate derin bir soluk aldı. Tam zamanıydı. «Bu da onun ayrıcalığı, değil mi ya?» dedi. «Adam savaşı kazandı.» Ağzında acı bir tad vardı genç kadının.
Grayson dönerek ona bir garip baktı.
Kate arkadaşıyla göz göze gelmemeye çalışarak, «Bence Almanlar bu küçük törene gerekli havayı veriyorlar,» dedi. «Versailles Antlaşmasına layık bir son.»
«Kulağım beni aldatıyor mu yoksa?»
Lowell Grayson niçin ilk hedefi oluyordu Kate'in? «İnsan onlara hayranlık duymaktan kendini alamıyor,» dedi. «Fransızlara mı?
«Yok canım, Almanlara,» diye çıkıştı Kate. «Bugünü uzun zamandır bekliyorlar.»
«Delirdin mi sen?» Grayson güneşe karşı gözlerine elini siper ederek genç kadına baktı. «Onların gangster olduklarını söyleyen sen değil miydin?»
«Belki fikrimi değiştirdim.»

«Belki ha?»
«İşte geliyorlar!»
Üç Alman askeri taşıtı Alsas-Loren Anıtının önünde durmuştu. Öndeki arabanın arkasından Adolf Hitler indi. Kruvaze düğmeli gri üniformasını giymişti. Tek süsü sol cebine iğnelenmiş Demir Haç'tı. Alman savaş flamalarıyla örtülü anıta durup bir ■an baktıktan sonra, açıklığın kenarına yürüdü. --85--
Bir ajans fotoğrafçısı, «Bütün çete burada!» diye homurdandı., «Reich Mareşalinin açık maviler giydiğini görüyorum.»
Birisi kıkırdadı. «Göring'de sendeki flaş lambalarından çok üniforma var.»
«Yanındaki Keitel değil mi? Ya şu öteki kim? Von Runds-tedt mi?
«Von Brauchitsch.»
Erich Raeder'in Alman donanması başamiralinin mavi üniformasının içinde ciddi bir görünüşü vardı. Kate partinin asker olmayan iki üyesini de tanıdı. Griler giymiş bu iki kişi, Reich'in Dışişleri Bakanı Joachim von Ribbentrop'la güneşe gözlerini kırpıştırarak bakan Führer Vekili Rudolf Hess'di.
Fakat Kate'in bakışları asıl Hitler'in üzerindeydi. İntikamının tadını çıkaran, yenik düşenlerin utancından zevk alan, yüzü gülmez, ciddi, ufak tefek bir adam. Şu anda ne düşünüyordu aca-ba? Birinci Dünya Savaşında sadece bir onbaşıydı, bir er, emir kulu. Şimdiyse yeni Reich'in ta kendisi demek olan Führer'di. Kate şimdi onu öldürmenin ne kadar kolay olacağını düşünmekten kendini alamadı. Bu uzaklıktan bir tabanca, bir e! bombası yeterdi.
Birisi, «Ne yapıyor şimdi?» diye sordu. «İbareyi okuyor.» «Ne ibaresi?»
«Alman İmparatorluğunun caniyane gururu 1918 Kasımının on birinci günü köle etmeye çalıştığı özgür uluslara yenik düşerek burada çöktü.»
«Bu sözlere ne kadar gülüyordur kim bilir.»
Chuck Walsh bu tablonun resmini çekmek için bir dizinin üstüne çöktü. «Hadi, gülümsesene, Adolf,» diye aiayla fısıldadı. «Ne tatsız adamsın sen.»
Kate en iyi pozisyondan resim çekmek için itişen fotoğrafçıları seyrediyordu. Alman grubu şimdi vagona girerek yerlerini ■almışlardı. Bir kuşak önce Hitler'in koltuğunda Mareşal Foch oturmuştu.
«Fransızlar nerede kuzum? Almanların onları bekletmesi gerekmez miydi?»
«Yok canım. Fransızların Hitler'in ayağına gelmesi gereki-
--86--
yor. İşte gözüktüler. Pek mutlu görünmüyorlar, değil mi?»
Dört Fransız Alman şeref müfrezesinin yanından mekanik adımlarla geçerek vagona girdiler. On iki dakika sonra her şey bitmişti. Hitler sağ kolunu kazık gibi kaldırarak selam verdi ve vagondan çıktı. Göring. Brauchitsch, Raeder, Hess ve Ribben-trop de onu izlediler. Yeşil çuha kaplı masanın başında yalnız Keitel ve karşısındaki Fransızlar kalmıştı.
Kate ile gazeteci grubu, Nazilerin otomobillerine dönüşlerini sessizce izlediler. Alman bandosu da bir yandan «Deutsch-land Uber Allés»i çalmaya başlamıştı.
Reuter ajansının adamlarından biri, «Bir dans melodisi çalmalarını yeğlerdim,» diye yavaşça homurdandı.
Kate hızla ona doğru döndü. «Saygısızlık etmesen iyi olur, Fielding.» Zamanlama kusursuzdu. Göbbels'in yardımcılarından biri tam o sırada onları duyacak kadar yakından geçmekteydi. Eğer bir Nazi yandaşı olacaksa, Kate'in işi resmiliğe vurmasının tam sırasıydı. Sesini yükseltti. «Tarihi bir gün yaşıyoruz.»
Muhabir biraz bozulmuştu. «Evet, Almanya için öyle,» diye karşılık verdi.
«Tüm dünya için öyle,» dedi Kate. «Tanrı'nın sana bahşettiği beynin bir gramını çalıştırsan, Nasyonal Sosyalizm'in bu bozuk dünya için ne büyük önem taşıdığını anlardın.»
Reuter'in adamı genç kadından birkaç adım uzaklaştı. Grayson da ona yüzünde şaşkın bir anlamla bakıyordu. Kate bu işin hiç hoş olmayacağını kavramıştı. «Bak bana,» dedi. «Ameri-

kalıyım ben. Bizim bu savaşla bir ilgimiz yok. Ne için mücadele ettiklerini bilmeden Almanya'yı taşlamanın bir anlamı yok.»
Grayson genç kadını kolundan tutarak sürüklemek istedi. «Kate...»
«Beni susturmaya çalışma, Lowell. Canımın istediğini söylemekte özgürüm. Bütün sorun, sizin gibilerin Almanya'nın ilerlemesini istememesi. Bu tavırlarınız ve çirkin esprileriniz beni iğrendiriyor. Hepiniz için söylüyorum bunu!»
Bu sözlerini izleyen sessizlik içinde bakışlarını önüne eğdi. Gazeteciler şimdi yanından uzaklaşmaya başlamışlardı, fakat Kate, Reich propaganda örgütünün adamının bir otomobilin açık kapısının önünde defterine bir şeyler kaydettiğini gözucuyla gör-

dü. Olay daha gece olmadan Berlin'e rapor edilecekti. Amerikalı bir gazeteci Reich'ı savunuyordu. Kate, Almanların bu haberi nasıl kullanacaklarını merak ediyordu. Birden midesinin bulandı-ğını hissetti.
Lowell Grayson o sırada basın arabalarının birine binmekteydi. Genç kadına anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra, otomobilin arka koltuğuna yerleşti. Kate amacına ulaştığını anladı. Grayson öfkeli ya da düş kırıklığına uğramış, hatta üzgün görünmemişti. Kate onun yüzünde yalnızca acıma okumuştu. Lowell Grayson'u aldatmayı başardığı takdirde, herkesi aldatabileceği-ni biliyordu genç kadın. Ne var ki, geleceğin ona hazırladıklarının, arkadaşsız, sevgisiz ve yalnız başına üstesinden gelmek zorunda olduğunun da bilincindeydi.

9

Ted haziran sonunda tekerlekli koltuktan kurtuldu. Bununla birlikte, sol bacağı hâlâ güçsüz olduğundan bir bastonun desteğiyle dolaşmak zorundaydı. Köşkün dışında elinden geldiğince çok vakit geçiriyor, atölyede kurbağa gibi yürüyüşüyle herkesin işini engelliyordu. Kari sonunda Konstans Gölünde tekne gezilerine çıkmasını önerdi. Genç adamın yelkencilik denemeleri fiyaskoyla sonuçlandıysa da, bol bol yüzüyordu, sonunda da kumsalda küçük bir ev kiraladı. Sabahları yüzüyor, öğleden sonraları güneşleniyor, kitap okuyor ya da Ann'e mektuplar yazıyordu. Gün batışından önce de en az bir saat daha yüzüyordu. So-■nuç olarak, bütün kışta olduğundan daha yalnız bir yaşam sürmeye başlamıştı.
Ted küçük eve taşındığı sıralarda Ann'ın mektupları seyrelmeye başladı. Temmuzun ilk haftasındaysa tümüyle kesildiler. İlk aklına gelen, savaş nedeniyle postanın aksaması oldu, ama sonra, Londra'daki iş ortaklarından mektup almayı sürdürdüğünü, Ann'ınkilerin gecikmesinin nedeni olmadığını farketti. Bir

telgraf yolladı, dört gün süreyle cevap bekledikten sonra da telefon etmeyi denedi. Fakat Cenevre üzerinden telefon bağlantısı kurulamayınca, Londra'ya gitmekten başka çaresi olmadığına karar verdi. Campbell Havacılık Şirketinin belasını versindi* işinin başındaki yetkisi çek imzalamaktan öteye gidemediğine göre, çalışmalar on günü geçmeyecek yokluğunda da pekâlâ yürüyebilirdi.
Ted bundan sonra Münih'le birkaç telefon konuşması yaptı. Ülkeden çıkmak ve tekrar içeri girmek için bir seyahat vizesi gerekiyordu.
Seyahat hazırlıklarını tamamladığında âdeta tükenmişti. Lufthansa'yla Münih'ten yola çıkacak, Bern ve Barselona'da iki aktarma yaptıktan sonra da Madrit'e varacak, oradan bir İspanyol uçağıyla İngiltere'ye geçecekti. Bir telefonu saatlerce elde tutmak şaşılacak derecede yorucu oluyordu. Boyun kaslarını çalıştırmak için bir süre yüzdükten sonra, küçük evi kapadı. Serin akşam havasında köşke üstü açık arabayla yolculuk onu ferahlattı. Londra'ya Ann'ı görmeye gidiyordu!
Köşke vardığında Bayan Glebe akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. Birkaç kişinin telefon ettiğini söyledi. Özellikle bir centilmen en kısa zamanda aranılmasında ısrar etmiş, bir Berlin numarası vermişti.
Ted çalışma odasındaki telefondan, «Alo, ben Theodore Campbell. Bay Wagner kendisini aramamı istemiş.» dedi. Bay Wagner'in kim olduğunu bilmiyordu ama yeri Berlin olduğuna

göre, hükümetin bir adamı olsa gerekti. Ted seyahat vizesiyle ilgili bir sorun çıkmaması için dua ediyordu.
«Alo.»
«Bay Wagner...»
«Evet. Friedrichshafen'deki Bay Campbell'le mi görüşüyorum?»
«Evet,» dedi Ted. «Benim.» «Bir dakika lütfen.»
Bir dakika lütfen. Bu sözleri bir tek günün içinde ne kadar sık işittiğini Tanrı bilirdi. Telefonu küt diye kapatmamak için kendini-güç tuttu.
«Théodore...»

Sesi hemen tanımasıyla birlikte Ted'in öfkesinden eser katmadı. «Bay Hess?»
Führer Vekili, «Bu akşam nasılsınız, Théodore?» diye sordu. «Umarım, bacağınız daha iyidir.»
«Teşekkür ederim, çok daha iyi. Hatta tümüyle iyileşmiş sayılır. Bol bol yüzmemin büyük yararı oldu.»
«İyi öyleyse. Demek artık rahat yürüyebiliyorsunuz?»
«Öyle sayılır.»
«Ya eliniz nasıl?» Hess gerçekten ilgileniyormuşa benziyordu. «Eliniz de tümüyle iyileşti mi?» «Yara izi gözükmüyor bile.»
«Bunu duyduğuma sevindim,» dedi Hess. Ted onun odanın içindeki rasgele bir cisme dikili melankolik bakışını ve başını sollayışını görür gibiydi. Hess devam etti. «Sizi hastanede yoklayamadığıma üzgünüm. İnsanın bir arkadaşa çok meşgul olduğunu söylemesi çok üzücü bir mazeret. Ama beni bağışlayacağınızı umarım.»
Arkadaş ha? Rudolf Hess'in arkadaşı olmak az şey değildi. Ted birden bunun bir noktaya kadar doğru olduğunu kavradı. Hess gibi adamların arkadaşlarının olması nedense insana ters geliyordu.
Genç adam «O da söz mü,» dedi. «Zaten hastaneler konuk kabul etmeye uygun yerler değildir.»
Hattın öbür ucunda bir mırıltı oldu. Derken, yine Führer Vekilinin sesi duyuldu. «Bay Haushofer, Münih'de ziyaretinize gittiği zaman, moralinizi iyi gördüğünü söyledi.»
Ted o günkü ruh halini keyifli olarak tanımlamakta güçlük çekiyordu. Profesör Haushofer, Hess'in yerine bir arkadaşın arkadaşı olarak geldiğini söylemişti. Führer Vekilinin arkadaşları da garipti hani. Ted o gün Haushofer'le konuştuklarını Hess'in bilip bilmediğini merak etti.
«Korkarım, bu savaşı kazanacağız.»
Ted dudak büktü. Haushofer herhalde yüksek sesle düşünüyor, özel düşüncelerini güvenebileceğini sandığı birisiyle paylaşıyordu.
«Almanya yanlış düşmana karşı savaşıyor... Almanya'da bu inancımı paylaşan başkaları da var.»

Boş umut, diye düşündü Ted. Haushofer'in bu sözleri herhalde Hess'in görüşünü yansıtmıyordu. Hitler'in tahtının sıradaki ikinci varisinden bunu ummak çılgınlık olurdu. Ama yine de kapalı kapıların ardında nelerin döndüğünü insana merak ettirecek kadar ilginçti Haushofer'in sözleri. Hiç kuşkusuz, daha akla yakın bir olasılık daha vardı: Haushofer'in, Ted'i sınamak, geçirdiği uçak kazasından sonra tutumunun ne olacağını öğrenmek için Gizli Polisle işbirliği etmesi. Gestapo'nun böyle bir düzen çevirebileceğine aklı yatıyordu; buna bir güvenlik önlemi olarak Hess bile razı olurdu. Ama bu takdirde Hess niçin şimdi onu aramıştı?
«Théodore? Orada mısınız?»
Hess'in sesi Ted'i bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Son zamanlarda kafasının içinde kendi kendisiyle konuşmayı âdet haline getirmişti. Yalnız yaşayanlara özgü bir gariplikti bu.

Ted, «Bağışlayın, zihnim çok meşgul,» dedi. «Birkaç güne kadar nişanlımı görmeye gidiyorum da...»
«Evet, Almanya'dan ayrılacağınızı duydum.»
Demek duymuştu. Ted Münih'le birkaç telefon konuşması yapmıştı. Rudolf Hess bunları haber mi almıştı? Aman Tanrım!
«Ne zaman yola çıkmayı tasarlıyordunuz?»
«Cumartesiye.»
Hess kısa bir aradan sonra, «Anlıyorum,» dedi. Ted bir takvimin yapraklarının çevrilişini andıran bir hışırtı duydu. «Bu ayın yirmisi oluyor, değil mi?»
«Evet, efendim,» dedi Ted.
«Tabii uçacaksınız.»
Ted elindeki aygıta kaşlarını çatarak baktı. «Kusura bakmayın, anlayamadım.»
«Sanırım, uçağınızı kendiniz kullanacaksınız. Hedefinizse... İsviçre, değil mi?»
Ted, Hess'in onunla dalga mı geçtiğini, yoksa birçok şeyden gerçekten habersiz mi olduğunu kestiremiyordu. «Uçağımı kendim kullanamam,» dedi. «Yani bir Campbell uçağını Almanya dışına çıkaramam. Ülkede iş sahibi olan bir yabancı uyruklu olarak uymam gereken birtakım kurallardan biridir bu. Hiç değilse şirketim üzerinde tam kontrol sahibi oluncaya kadar.»

Berlin'den gelen ses, «Saçma,» dedi. «Geri döneceksiniz» değil mi?»
Ted sözlerini fazla vurgulamadan, «Buna mecburum,» diye karşılık verdi. «Almanya'daki bir şirketi Amerika'dan yönete-mem, değil mi?»
«Ya da Londra'dan yönetemezsiniz.»
Ted derin bir soluk aldı. «Çok doğru.»
Hess, «Sizi görmek isterim, Théodore,» dedi. «Yola çıkmadan önce. Berlin'e gelebilir misiniz? Führer cumaya Kroll Opera binasında önemli bir konuşma yapacak. Orada olmanızı isterdim. Sonra da Hermann Göring Leipziger Sarayında büyük bir davet veriyor. Size bir de sır fısıldayacağım...» Hess sesini al-çattı. «Dostumuz Hermann, Führer tarafından bir nişanla ödüllendirilecek.» Ted, Hess'in hoşnut olup olmadığını sesinden an-, layamıyordu. Adam ısrar etti. «Geleceksiniz, değil mi? Geleceğinizi söyleyin lütfen.»
Ted'in duraklaması uzadı. Bir şey söylemeye hazırlandıysa da, Hess onun sözünü kesti. «Cuma akşamı geç saatlere kadar sürecek bir davet, sonra da cumartesiye hareket sizi düşündürüyor, değil mi? Anlıyorum. Ama merak etmeyin. Gerekirse, sizi İsviçre'ye ben uçakla götürürüm. Nasıl, beğendiniz mi?» O sırada hattın öbür ucunda bir konuşma olunca, Ted, Hess'in yanında biri olduğunu anladı. Tekrar telefona döndüğünde Hess çocuk gibi heyecanlıydı, «Mükemmel bir fikrim var, Théodore!» diye atıldı. «Hiç Messerschmitt'le uçtunuz mu?»
«Hayır,» dedi Ted.
«Ama uçabilirsiniz, değil mi?»
«O da bir uçak olduğuna göre, uçabilmem gerekir.»
Hattın öbür ucunda bir gülüş duyuldu. «Tabii, Theodore Campbell'siniz. Augsburg'da böyle bir uçağım var. Benim de pilot olduğumu duymuşsunuzdur. Uçak her an uçuşa hazır tutu-luyor. Onu seve seve size ödünç veririm. Onu dönüşünüze kadar İsviçre'de bırakabilirsiniz.»
Ted şaşırmıştı. Londra uçağına yetişmek için Führer Vekilinin özel uçağını ödünç alacaktı ha! Yalnız Alman askeri uçaklarını kullandığı görüldüğü takdirde, yansızlık imajı daha ne kadar zaman dayanabilirdi? Bern Havaalanında gamalı haçla süslü

avcı uçağından inişini hayalinde görür gibiydi. Basın öyle bir diline dolardı ki bunu! Haushofer'inkinden de mantıksız bir öneriydi bu... Haushofer! Ted'in birden tüyleri diken

diken oldu. Profesör onu hastanede kimin adına yoklamaya gelmişti? Şu anda Hess'in yanında olan kimdi?
Genç Amerikalı sonunda, «Sîzin de canınız uçmak isteyebilir.» dedi. «Uçağınızdan sizi yoksun etmek istemem.»
Hess, «Orasını düşünmeyin,» diye karşılık verdi. «Emrimde iki uçak var. Bir tanesinin onarımda olması halinde, ikincisi hazır durumda bekletiliyor.»
Ted birden, «Siz asıl ilgililerle görüşüp kendi uçaklarımdan biriyle uçmamı sağlayabilir misiniz?» diye sordu.
«Bir çare düşünürüm.» Hess'in bu vaati bir tür garantiydi. Ekledi. «Demek iki gün sonra Berlin'de olacaksınız. Güzel. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum.»
Ted uzun bir süre masasının başında oturup telefona baktı. Hess'in ondan bir şey beklediği apaçıktı, ama ne olabilirdi bu?
O sırada tombul Bayan Glebe kapı aralığından belirerek» yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Genç adam çalışma odasının elektriğini söndürürken Ann'ı düşünüyordu. Birkaç gün sonra beraber olacaklardı. Önemli olan da buydu, savaş veya Ulaştırma Bakanlığı ya da Campbell Havacılık Firması değil. Tatlı ilişkilerini bıraktıkları yerinden sürdüreceklerdi. Bunun içerdiği anlamın yanındaysa her şey silikleşiyordu.
**
Ellerini parti üniformasının ceplerine sokmuş olan Rudolf Hess, geniş çalışma masasının önünde bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Sonunda durup avuçlarını masaya dayadığında titriyordu.
" Hemen hemen duyulamayacak kadar hafif bir sesle, «Korkuyorum,» dedi. «Üç gün sonra Führer İngilizlere barış önerisinde bulunacak, bu çarpışmalara son verilmesini teklif edecek. Ve korkanm ki, Churchill onun bu önerisini geri çevirecek.» Führer Vekili ağır ağır başını kaldırdı. Sinirli bakışları, sürekli kâbuslar gören bir adamın bakışlarıydı. Devam etti. «Bu olasılık-

düşünülerek istila için gerekli hazırlıkların yapılması emri verildi. Raeder buna Deniz Aslanı Harekâtı adını taktı.» Hess gözlerini kapayarak eliyle alnını ovuşturdu. «Führer saldırmaya mecbur olacak, İngiliz kardeşlerimiz de bu anlamsız ve boş mücadelede hayatlarını kaybedecekler. İngiltere'nin aklını başına getirmek bizim görevimizdir. Bir deneme yapmamız gerekli, değil mi? Führer'in cumaya yapacağı barış önerisi eğer reddedilirse, mutlaka biz bir deneme yapmalıyız. Ne dersiniz?» Bu son cümle, sorudan çok, yalvarış ifadesiyle söylenmişti.
s Hess sırdaşına baktı. «Denememizin bir başarı şansı var mı sizce?» Büyük bir içtenlikle konuşmuştu.
«Evet, olduğuna inanıyorum.» Albrecht Haushofer oturduğu Queen Anne stilindeki koltuktan yavaşça kalktı. «Kanımca, Bay Campbell bize yardım edebilir. Çok önemli mevkilerde dost-ları var.»

10

Johann Regenbauer özel cimnastikhanenin dış basamaklarında durarak, Potsdam garına giren bir trenin yavaşlamasını seyretti. Berlin'e son gelişinin üzerinden aylar geçmişti. Rütbesinin yükseltilmesiyse üç gün önceki dönüşüne özel bir anlam katıyordu. SS Binbaşısı Regenbauer'di şimdi. Yeni apoletlerinin örgüsüne geçirilmiş yassı gümüş tel sabah güneşinde ışıldayarak üniformasının siyahıyla arasındaki çelişkiyi vurguluyordu. Güvenlik örgütünde kendine bir yuva bulmuştu Regenbauer, terfi de SS içinde kalburüstlüğünü ona kanıtlıyordu.
Regenbauer binanın ana koridoruna girdi. Cimnastik Salonuna açılan çift kanatlı kapının önüne gelince durup saatine »baktı. Biraz erken gelmesi Heydrich'in hoşuna gidecekti. Güvenlik Polisi şefi randevulara tam vaktinde gelinmesinin üzerinde •önemle dururdu. Regenbauer kasketini çıkardı ve sol koltuğunun altına sıkıştırdı. Kapıları itmeden önce üstünü başını son bir kez

daha gözden geçirdi ve ceketinin göğsündeki bir toz zerresine eliyle süpürdü. Bir yılı aşkın zamandır bizzat rapor vermeye gelmemişti, bu yüzden de iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.
Heydrich cimnastikhanenin tam ortasında elinde flöresiyle hazırol durumundaydı. Hasmına karşı bir sayı kazanmıştı. İkr eskrimci orta çizgisinin üstünde tekrar start durumuna geçer-lerken, Regenbauer boş seyirci galerisinin dibine yöneldi.
Regenbauer'in bu spor hakkında amatörce bilgisi vardt Öğrenim gördüğü Kiel Üniversitesinde zorunlu derslerden biriydi bu, fakat Regenbauer'in fazla bir ilgisini uyandırmamıştı. *Okul* arkadaşları, bu spor koordinasyondan ve uyumlu hareketlerden çok güreşle ilgiliymiş gibi, birbirlerine karşı hantalca» hamlelerde bulunurlardı. Fakat Heydrich hantal bir öğrenci de-ğildi. Sürekli hareket halindeydi, hasmını sıkıştırıyor, zayıf pozisyondan saldırıya zorluyor, numaradan hamle yapıyor, hasmını yanlış hesaplara sürükleyerek sayı kazanıyordu. Düello sı-rasında flörecilerin ikisinden de çıt çıkmadı. Heydrich ancak, birbirini izleyen beşinci sayısından sonra geri çekilerek, «Yeter,» dedi.
Maskesini çıkarıp hasmını elinin hareketiyle savdıktan sonra, ceketinin koluyla yüzünü silerek Regenbauer'e doğru yürüdü. Flöresinin ucuyla genç subayın apoletine dokunarak, «Kutlarım, binbaşı,» dedi. «Rütbe size yaraşmış.»
«Teşekkür ederim, efendim.»
«Berlin'e dönmek güzel, değil mi?»
«Hiç kuşkusuz, efendim.»
Heydrich eskrim ceketini üzerinden sıyırdıktan sonra, «Rahatlayın, binbaşı, burada yalnızız,» dedi. «Oturun. İsterseniz sigara da içebilirsiniz.»
Regenbauer üstü açık sıraların ilkinin sonuna ilişti ve kasketini yanına koydu. Aynı anda, altındaki sıra sarsıldı ve caddenin öbür yanındaki Potsdam istasyonuna giren bir trenin düdüğü kulak zarlarını titretti.
Heydrich, «Duyduğuma göre atletlerimizden bazıları Berlin Olimpiyatları için bu cimnastikhanede antrenman yapmışlar,» dedi. Bir yandan konuşurken, eskrim donanımını çıkarıp düzenli biçimde bir masanın üstüne diziyordu. Devam etti. «Ana bina-

1938'de yanana kadar bir erkek okulunun bir bölümüymüş buralı. Hep özel bir cimnastikhanem olsun isterdim. Buna da kavuştum sonunda. Evet, binbaşı, Hollanda'yı nasıl buldunuz?»
«Ülkeyi gezip görmeye fazla zamanım olmadı, generalim.»
Heydrich doğrudur gibilerden başını eğdi. «Evet, çok meşgul olduğunuzu raporunuzdan anladım. Direniş oldukça güçlü orada.» Regenbauer'e bakarak sordu. «Ama yavaş yavaş çöküyor, değil mi?»
«Yoksa çalışmalarımdan hoşnut değil misiniz, generalim?»
«Kim demiş bunu?» Heydrich kaşlarını çattı. «En iyi ajanım-sınız, Johann. Bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Sizi -bu yüzden Berlin'e çağırttım.» Güvenlik örgütünün başı masanın üstündeki kılıcı alarak keskin kenarının üstünde parmaklarını »kaydırdı.
«Eskrim yapmıyorsunuz sanırım, binbaşı.»
«Yapmıyorum, efendim.»
«Eskrim bir beceri, hız ve kurnazlık oyunudur. Kaba kuvvet bu sporda fazla bir avantaj sağlamaz. Hareketlerin kontrolü ve seri düşünüş, çoğu sporlarda ciddi bir sakınca olan kısa boylu-luğu ve güçsüzlüğü karşılayabilir. Buna karşın, karmaşık ve çetin bir spordur eskrim.» Heydrich bileğinin bir hareketiyle kılıca Regenbauer'in gözlerinin birkaç santim ötesinde ıslık gibi bir «esle havayı yardırdı. «Elle göz arasındaki uyum çoğu kimsenin harcı değildir,» derken bir kaşını kaldırdı. «Benimle aynı fikirde misiniz, binbaşı?»

Regenbauer, «Spor hakkındaki kısıtlı bilgime dayanarak, size katılırım, efendim,» dedi. Genç adam yüzünün önünde kavisler çizen çeliği görmezlikten gelerek bakışlarını Hydrich'den «ayırmıyordu.
Heydrich sonunda gülümsedi. Flörenin ucunu Regenbauer' in omzuna dayayarak, «Çok soğukkanlısınız, binbaşı,» dedi. «Bazı meslektaşlarınızın sizden buzdan adam diye söz ettiklerini biliyor muydunuz? Sizin alaycı ve acımasız olduğunu söylüyorlar. (Jtrecht'te bir kadını çırılçıplak soyup bileklerinden astığınız «doğru mu?»
Regenbauer hafifçe başını eğdi. «Evet. Yeraltı örgütünün «adamıydı. Ondan bazı bilgiler almak istiyordum.»
Heydrich başını salladı. «Demek söylenenler doğru. Peki,

istediğiniz bilgileri elde ettiniz mi?» «Evet.»
«Ya kadın ne oldu? Öldü mü?»
«Evet,» diye yanıtladı Regenbauer. «Sonunda öldü.»
Heydrich flöreyi masadaki yerine bırakarak, «Tam aradığına adamsınız,» dedi. «Sadist ruhlusunuz, aynı zamanda da zeki, becerikli ve kendini amacına adamış biri. Bu değerlendirmeye bir itirazınız var mı?»
Regenbauer bir şey demeden Heydrich'in yüzüne bakmayt sürdürdü.
Güvenlik Polisinin şefi hafifçe gülümseyerek, «Evet,» dedi, «Sizinle ben birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de kendimize göre uzman birer eskrimciyiz. Yaptığımız iş bizim için doğal. Baz» şeyler insana öğretilemez. Kurnazlık, blöf ve gerektiğinde şiddet gerektiren oyunları oynamak için yaratılmışız ikimiz de.» Heydrich ellerini önünde devşirdi. «Bu sözlerimden bir anlam çıkarabildiniz mi, binbaşı?»
Regenbauer kısa bir durakladı. «Hayır.»
Heydrich başkasıyla konuşurmuş gibi, «Fikrini açık açık söylemekten de çekinmiyorsun,» dedi. «Bazı sınırlar içinde kalmak koşuluyla o da iyi.» Ellerini arkasında devşirdi. «İlk karşı-laşmamızı hatırlıyor musunuz, binbaşı?»
«Evet.»
«En belirgin olarak onu hatırlıyorum.» Regenbauer, «İtaatsizliğin cezası ölümdür, demiştiniz,» diye belirtti.
Heydrich kaşlarını çattı. «Evet, ama başka şeyler de tartışmıştık.»
«En belirgin olarak onu hatırlamıyorum.»
«Ama size bir vaatte bulunmuştum, öyle değil mi? Çalışmalarınızı beğenmeye devam etmem koşuluyla bir gün sizi çok güçlü bir adam yapabileceğimi söylemiştim. Bunu anımsıyor musu-nuz?»
«Evet.»
Heydrich, «Sözünü ettiğim gün yaklaşıyor,» dedr. «İngiltere'nin fethine kısa bir zaman, belki topu topu birkaç hafta kaldığını söylemem herhalde bir sürpriz olmaz sizin için. Avrupa;

kontrolümüz altına girince de Schutztaffel'in dış haberleşme bölümünü genişletmenin gerekeceğini kabul edersiniz. Bu bölümün başında şimdilik General Schellenberg var. Çok parlak ve yetenekli bir gençtir, ama başka emelleri olduğunu duyuyoruz. Zamanı gelince, ondan boşalacak yer için sizi düşünüyorum.»
Regenbauer hiç istifini bozmadı. Öne sürülen fikri çok akla yakın bulmuş gibi Heydrich'e bakmayı sürdürüyordu.
Örgüt şefi sonunda, «Bir diyeceğiniz yok mu, Regenbauer? Demin ne söylediğimin farkında mısınız?» diye sordu.   .
Regenbauer bir an düşünür göründükten sonra, «Evet, farkındayım, efendim,» dedi.

Heydrich kulaklarının iyi duyduğundan kuşkuya düşmüş gibi başını salladı. «Farkındasınız demek? Sizi hiçbir şey etkilemez mi, binbaşı? Reich'in içindeki en güçlü mevkilerden birini size vermeyi önermeme karşılık, sadece ne dediğimin farkında olduğunuzu mu söylüyorsunuz?»
«Açık konuşmama izin verir misiniz efendim?»
«Gayet tabii.»
Regenbauer ayağa kalktı. «Bir kere işi henüz bana vermiş değilsiniz. O mevki için beni düşünmeniz, tecrübem konusunda henüz kararınızı vermediğinizi gösterir. Ayrıca başka adayların sınanmakta olmaları da mümkün. Bu görev için eşsiz yeteneklerimin bulunduğunu söylediniz, ki bu doğrudur. Öte yandan eskrim yapmam. Sporlarla oyunlara ayrılacak vaktim yoktur. Benim işim acı vermek ve ölümle, belli bir hedefe en kısa zamanda ulaşmakla ilgilidir. Bunun içindir ki, bu işi yürütecek en uygun kişi olduğumu söyleyebilirim. Bu, sizinle üçüncü yüz yüze görüşmemiz. Bundan önceki iki görüşmemizde bana, başkalarının habersiz bulunduğu bazı özel görevler verildi. Bunlar sizin kişisel emirlenizdi. Ben de onları eksiksiz olarak yerine getirdim. Sizin için yaptığım işin, Reich içindeki başka yüksek makamlar tarafından hoş görülüp görülmemesini hesaba katmadım. Emirlerinizi kendime ödev saydığım, bana bir noktaya kadar güç bahşettikleri için seve seve yerine getirdim. Günün birinde bütün bir kıtaya hükmedecek olan bir avuç insandan birisiniz. Size

yardım etmekle kendi kendime de yardım etmiş olurum.» Regenbauer sözlerine kısa bir ara vererek çene hattının yukarısın-daki yara izlerini ovuşturdu. «Sadık hizmetkârınızım, saygıdeğer generalim, ama özel çıkarlarını düşünmeyen biri olduğumu da söyleyemem. Dediğiniz kadar birbirimize benziyorsak, güçlü olmaya ne denli bir iştah, hatta hırs duyduğumu anlayabilirsiniz. Ancak bu hırsım siyasal amaçlı değil. Güvenlik Örgütünde kalmak bana yeter. Sadece yazgım üzerinde bir dereceye kadar egemen olmak isterim.»
Heydrich masaya abanarak dikkatle dinlemişti. İşaret parmağıyla alt dudağının üstünde tempo tutuyordu. Sonunda masadan uzaklaşarak, «Bu bir tehdit mi, binbaşı?» diye sordu.
«Kesinlikle hayır. İkimiz de pratik adamlarız. Sadece açık-gözlülüğümün ileride yararlı bir anlaşmaya varmamızı sağlaması umuduyla aramızdaki ilişkinin bir değerlendirmesini yaptım. Tek istediğim, eşsiz hizmetlerime karşılık bana bazı ayrıcalıkların tanınması, ki bunları hak ettiğimi sanıyorum.»
«Sizi her an kurşuna dizdirebileceğimi, bundan dolayı da kimsenin benden hesap soramayacağını biliyorsunuz tabii.»
Regenbauer, «Evet, biliyorum, efendim,» dedi. «Ama bu takdirde çok etkili bir araç ve de size kesinlikle sadık bir hizmetkâr kaybetmiş olursunuz.»
Heydrich, «Etkili olmasına etkili, belki de sadık, ama mutlaka ki fazlasıyla kendini beğenmiş,» diye söylendi.
Regenbauer evet gibilerden başını eğdi. «Kişiliğim bu. Önce kendi kendimi beğenmek zorundayım.» Bir yandan konuşurken ceketinin göğüs cebinden bir zarf çıkarmıştı. «Size sadakatinin bir nişanesi olarak bunu buyrun,» dedi.
Heydrich zarfı aldı. «Nedir bu?»
«Hizmetinizdeki görevlerimden biri de Wehrmacht'in yüksek rütbeli üyelerinin kuşkulu hareketlerine karşı gözlerimi açık tutmaktı.» Regenbauer, Heydrich'in zarfın içindeki belgeyi gözden geçirmesini seyrediyordu. Devam etti. «Bu kadar yüksek düzeydeki subaylar arasındaki gizli bir ittifakın, aralarında bir haberleşme sorunu içereceğini düşündüm efendim. Yüksek komutanın üyeleri bütün Avrupa'ya dağılmış durumda olduğuna göre, eğer varsa, bunlardan Reich'a karşı bir düzene girişenlerin birbirleriy-

le bağlantı kurmaları zor olması gerekirdi. Kurye yollamak tehlikeli, telefon konuşmalarıysa olanaksızdı. Askeri görevleri sürekli bir bağlantılarını önleyecekti. Genelkurmayın üyeleri yakayı ele vermeden planlarını nasıl birbirlerine ulaştırabileceklerdi»
Heydrich, «Adları istiyorum,» diye astının sözünü kesti. «Eğer elinizde böyle bir düzenin kanıtı varsa, bununla ilgili olanların adlarını istiyorum.» Zarftan çıkan sayfaları elinde salladı. «Bu karmaşık desenlerle dipnotlar beni hiç ilgilendirmiyor.»
«Sırasıyla her şeyi anlatacağım efendim.»
«Yalnız meiodram istemem. Sadede gelelim. Böyle bir düzen keşfedebildiniz mi, keşfedemediniz mi?»
«Daha fazlasını keşfettim, generalim,» dedi Regenbauer. «Yaptığım kovuşturmanın ayrıntılarıyla canınızı sıkmak istemem. Sadece en üst düzeydeki komutalar arasındaki gizli şifreli haberleşmeleri kontrol etmeye hayli zaman harcadığımı belirtmek isterim. Sonunda düzenciler arasındaki en mükemmel haberleşme aracının şifreli mesajlar olacağına karar verdim. Hollanda'da vaktimi sizin hesabınıza yaptığım çalışmalarla güvenlik örgütündeki görevlerim arasında bölmeseydim, keşifte bulunmayacak, bulunsam bile keşfimi değerlendiremeyecektim.»
Hydrich sabırsızlık anlatan bir iç çekişle, «Ee, sonra?» dedi.
Regenbauer, «Şifre bölümünde memur olan Polonya casusluk örgütünün bir görevlisini yakaladım,» diye devam etti. «Hollanda yeraltı örgütüyle bağlantı kurmuştu ve bir balıkçı tekne-iyle İsveç'e, oradan da İngiltere'ye kaçırılacaktı.»
«Bir Polonyalı'nın Wehrmacht içerisindeki hainlerle ne ilgi-i var?»
Regenbauer, «Hiçbir ilgisi yok,» dedi gayet sakin. «Bildiğim adarıyla, askeri düzeyde bir düzen yok zaten.»
Heydrich adama öfkeyle baktı. «Bana bakın, binbaşı, anırışız serüvenlerinizi dinleyerek kaybedilecek vaktim yok be-im.»
Regenbauer, Heydrich'in çıkışını duymazlıktan gelerek, Çok inatçı bir adamdı,» diye devam etti. «Sonuç olarak öldü, ma neyse ki bundan önce Wicher Harekâtının sırlarını benim-e paylaşmaya razı edilebildi. Yani adamın ölürken bulunduğu

itiraflara inanılacak olursa, Wehrmacht'in şifre mekanizmasın* çözme olanağı Polonya casusluk örgütüyle İngiliz casusluk örgütlerinin elinde. O adam bana Enigma mekanizmasının artık sır olmaktan çıktığına yemin etti.»
«Ne?» Heydrich, Regenbauer'e ters ters baktı. «Enigma şifresi çözülmüş mü yani?»
«Bunu gösteren bazı belirtiler var...»
Heydrich, «Belirtiler mi!» diye kükredi. «Şifremizin çözüldüğüne dair elinizde kanıt var mı? Söz konusu mekanizma, şifrenin dıştan çözülmesini imkânsızlaştırmak için değiştirilebilir ro-torlarla bezenmiş mekanik bir alettir. Nasıl çalıştığını gözlerimle gördüm.»
Regenbauer omuzlarını silkti. «Elinizde tuttuğunuz sayfaya bakın. Enigma mekanizmasının bir semasıdır. Polonyalı onu kendi çizdi. Onu makineyle karşılaştırdım. Şema makinenin çalışış biçimini harfiyen tanımlıyor.»
«Kanıt bu mu?» Heydrich öfkeyle başını salladı. «Makinelerimizden birini İngilizlere armağan etsek, onu nasıl kullanacaklarını bilemezler. Rotor şifreleri makinenin kalbidir. Hatırladığım kadarıyla, üç motorlu bir makine için olası değiş tokuş sayısı üç trilyondur. Enigma'nınsa değiştirilebilir beş rotoru var. Makineyi çalıştırmayı bilmekle rotorların sırasını deşifre etmek arasında dağlar kadar fark var. Hayır, Regenbauer, siz, çaresiz bir Polonyalıdan işkenceyle yalan bir itiraf koparmayı başardınız sadece.»
«Ben de önce sizin gibi düşünmüştüm, generalim, ama adamın anlattıkları yabana atılamayacak kadar akıllara durgunluk vericiydi. Ve eğer doğruyu söylediyse, çok muazzam sonuçlan olabilirdi. Bu nedenle ölümüne kadar geçen iki günün her dakikasını onun yanında

geçirdim ve sözlerinin tek kelimesinin değişmediğine tanık oldum. Söylediklerine inandığı kanısındayım. İnsan aklının acıya direncinin bir sınırı vardır; bunun ötesine çı-kılınca, insanlar size bütün bildiklerini söylerler. Polonyalı yaları söylemiyordu, söyleyemezdi. Bana söyledikleri, bildiği kadarıyla gerçekti.»
Heydrich, «Hayatını kurtarmak için çırpınan bir zavallının sayıklamaları,» diye söylendi. «Buna kanıt denemez.»
— 101 —
«Belki şu sizi inandırır.» Regenbauer çenesiyle bir kâğıdı İşaret etti. «Üç gün önce, on beş temmuzda Utrecht'teyken, Enigma mekanizmasının şifrelediği özel bir mesajı Berlin'deki Gestapo genel karargâhına yollamıştım. Mesajda Polonyalı subayın adı ve rütbesi veriliyordu. Kaçtığını, geceyarısı Haarlem' don ayrılacak küçük bir Hollanda balıkçı teknesinde olacağını haber aldığımızı bildiriyor, onu bulup yakalamak için donanmadan yardım istiyordum.»
Heydrich kâğıda bakarak sordu. «Sahte bir mesaj mı bu?» «Evet efendim.» «Ne oldu peki?»
«İki İngiliz destroyeri Kuzey Denizinde balıkçı teknesini beklediler.»
Heydrich kaşlarını çattı. «Bunu kesinlikle doğrulayan var mı?»
Regenbauer, «Ben o balıkçı teknesindeydim,» dedi. «O destroyerleri gözlerimle gördüm. İngilizler, Polonyalının sözümona o teknede olacağını ancak mesajımı okumak suretiyle öğrenebilirlerdi. Mesaj da Enigma'dan geçirildiğine göre...»
«Evet, binbaşı, anlıyorum.» Heydrich hoş cimnastikhanede birkaç adım attıktan sonra durup öfke dolu bakışını Regenbauer'e dikti. «Bu bir rastlantı da olabilir... Yani destroyerler demek istiyorum. İngilizlerin bütün Kuzey Denizinde devriye gezen gemileri var.»
Regenbauer omuzlarını silktiyse de, bir şey söylemedi. Heydrich, «Inanamam,» diye devam etti. «Şifre mekanizmasının sırrı çözülemez.» «Generalim...»
Reich'in güvenlik sorumlusu, «Hayır!» diye kesip attı. «Başka bir açıklama olmalı!» Yeni bir trenin ıslığını izleyen sarsıntı, masanın üstündeki kılıcın titremesine neden oldu. Heydrich, «Bakın, binbaşı,» dedi. «Müttefikler eğer şifre mekanizmasının teknolojisini çözdülerse, yıldırım savaşını niçin bilemediler?»
«Bu soruyu ben yanıtlayamam.»
«O zaman Fransa'nın istilası için yaptığımız planlar, Danimarka'ya, Hollanda'ya, Belçika'ya sevkedilecek birliklerin yerle-

— 102 —
ri, Ardenne stratejisi, İngilizlerle Fransızların kıyıda kuşatılması öğrenilecekti.» Heydrich başını salladı. «Hepsi öğrenilecekti bunların! Yani İngilizlerin bir tek Polonyalıyı, Fransa'nın tümünü kurtarmaya yeğ tuttuklarını mı söylüyorsunuz?»
«Şey... başka bir neden olmalı, efendim.»
«O nedeni siz başka yerde arayın, Regenbauer. Polonyalı sakın bir tuzak olmasın? Sizi asıl kovuşturmadan saptırmak için düşünülmüş bir çare.»
«Hayır.»
«Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?» «Bana tüm bildiklerini anlattı.»
«Etraflı düşünmüyorsunuz, Regenbauer. Ya yüksek komuta içerisindeki biri, İngilizlerle işbirliği halindeyse? Wehrmacht' in içinde bir hain olamaz mı? İngilizler bu kadar hayati bir haber kaynağını korumak için önlemlere başvurmazlar mı? Böyle bir olasılık Polonyalıyı ve gizli şifre mekanizması sabote etmek için kurulan bu inanılmaz düzeni açıklamıyor mu?»
Heydrich başını salladı. «İyi bir güvenlik subayısınız, Regenbauer, ama bazen hayal gücünden ve türlü ipuçlarının sentezini yapabilme yeteneğinden yoksun oluyorsunuz. Bir oyuna kandığınız apaçık. Yüksek komutada bir casus olduğuna oldu bitti inanmışımdır. Bu anlattıklarınız kuşkularımı doğruluyor.»

Regenbauer konuşamayacak kadar şaşkındı. Heydrich gerçeğe inanmaya yanaşmamış, olayları görmezlikten gelerek bir hayale dört elle sarılmıştı. Regenbauer'in ağzı açık kalmıştı. Polonyalının doğruyu söylediğini Heydrich anlayamamıştı!
Heydrich birdenbire işaret parmağını Regenbauer'e dikerek, «Onu bulun!» diye emretti. «Her kim olursa olsun, ister bir, ister elli kişi olsun, haini bulun. Bunun için her türlü çareye başvurun. İşte size, değerinizi sınayacak bir görev. Haini bulup bana getirirseniz, yurt dışındaki güvenliğimizin şefliği ödülünüz olacak. Buna söz veriyorum!»
«Generalim...»
«Görevinizi yapın!» Heydrich'in sözleri cimnastikhanenin içinde yankılandı. «Anlıyor musunuz beni?»
«Evet, generalim.» Regenbauer kendini frenlemek için solu-

ğunu ağır ağır salıverdi. «Görevimin ne olduğunu çok iyi anladım,» dediyse de, sesi bir başka trenin gümbürtüsünün içinde silindi.

11

Ted, Kroll Opera binasının alt kat galerisinden süngüsü düşmüş bir Adolf Hitler seyrediyordu. Bu, Führer'i ikinci görüşüydü ve adamın boyu olduğundan daha kısa görünüyordu. Gücü hemen hemen elinden alınmış Alman parlamentosu Reichstag' in 1933'de yanışından beri resmi toplantı yeri olan opera binası bile, sinemalardaki dünya haberlerindekinden küçük gözüküyordu. Ancak bu gece ağzına kadar doluydu.
Ted diplomatlar bölümünde İtalya'nın Kont Ciano'sunu, Norveç Başbakanı Ouisling'i ve Amerikan Ticaret Ataşesi Alexander Kirk'i tanıdı. Göring, konuşmacı koltuğundaki Hitler'in arkasında yer almıştı. Hess de sahnede büyük bir ciddiyetle oturmaktaydı. Basın galerisi gazetecilerle hıncahınç doluydu. Dünya kadar insan Hitler'in söyleyeceklerini duymaya gelmişti.
Führer mantık ve sağduyu adına konuşurmuş gibi güvenle, alçakgönüllülükle ve ölçülü bir sesle bir barış çağrısı yaptı. Parlak bir konuşma, diye düşündü Ted. Hitler söylevine orta yerde ara vererek, on iki generali mareşalliğe yükseltti, Göring'iyse Demir Haç'ların en büyüğüyle ödüllendirdi. Bir barış çağrısının orta yerinde devletin en ünlü savaşçıları adına bir törene yer verilmesi garipti. Fakat Führer konuşmasına son verirken, Ted bu manevranın gerçek anlamını kavramıştı. Hitler görülmezlikten gelinmeyecek bir güç düzeyinden barış önerdiğini İngiltere'ye belirtmekteydi.
«Lütuf dilenen bir yenik değil, sağduyu adına konuşan bir galip olduğum için, kendimi bu çağrıyı yapabilecek durumda görüyorum. Bu savaşın süregelmesi için hiçbir neden görmüyorum».

Oturumun sonlarına doğru bir haberci Ted'e bir not getirdi. Hess gecikeceğini, bir sakıncası yoksa, Ted'in Leipziger Sarayına yalnız gitmesini bildiriyordu. Ted sokağa çıktı ve opera binasının basamaklarında toplanan kalabalığın biraz uzağında bir taksi beklemeye koyuldu.
«Evet, Campbell, temsili nasıl buldunuz?»
Başını çeviren Ted, daha önce de bir kez karşılaştığı haberler bürosu şefi Lowell Grayson'u tanıdı.
Gazeteci sigarasını yaktığı kibriti söndürdükten sonra, «Bacağınız nasıl?» diye sordu.
«Çok iyi.»
Grayson, «Sizi burada görünce şaşırdım,» dedi. «Yani Berlin'de demek istiyorum. Friedrichhafen'den hiç ayrılmadığınızı sanıyordum.»
«Artık bacağım düzeldiğine göre arada sağa sola gidiyorum.»

«Bir süre taksi bulabileceğinizi sanmıyorum.» Grayson sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, çenesiyle sokağın ucunu işaret etti. «Behrenstrasse'de küçük bir lokal var. Size bir bira ısmarlayayım.»
Ted o sırada geçmekte olan bir taksiye eliyle işaret ettiyse de içinde müşteri olduğunu çok geç farketti. «Davetinize teşekkür, ama biriyle buluşacağım,» dedi ve Grayson'a bakarak sordu. «Leipziger Sarayının nerede olduğunu biliyor musunuz kuzum?»
«Bilmez olur muyum... Siz galiba Berlin'i tanımıyorsunuz.» «Tokyo'yu ne kadar tanırsam...»
«Öyleyse siz...» Grayson durup Ted'i sözdü. «Leipziger ha. Göring'in küçük davetine mi gidiyorsunuz?»
«Sarayın yolunu bulabilirsem gideceğim.»
«Ha-ha.» Grayson sigarasının külünü sokağa silkti. «Bacağınız gerçekten tümüyle iyileşmiş olmalı.»
Ted bu sözleri duymamış gibi davranarak, geçmekte olan ikinci bir taksiye işaret etti.
«Önerimi düşündünüz mü?»
Ted omuzlarını silkti. «Düşündüm.»
«Ve?»

«Düşünmeyi sürdürüyorum. Ama gerekmeyebilir.»
«Bay Hitler'in içerideki küçük gösterisini mi kastediyorsunuz?» Ajans müdürü gülümsedi. «Sahi, nasıl buldunuz onu?»
«Söylevi mi?» Ted omuzlarını silkti. «Etkilendim doğrusu. Almanlar İngilizlerle savaşmak istemiyorlar.»
Grayson sırıttı. «Fransa'yla da, Belçika'yla da, Hollanda'yla da savaşmak istemiyorlardı. Hatta Danimarka'yla ve Polonya'yla da. Ama Almanların neyi isteyip istemediklerinin önemi yok, değil mi? Karar nasılsa burnunun altında küçük bir fırça olan adama ait.»
Ted dönerek karanlığın içinde bir taksi araştırdı.
Grayson, «Konuştuğum herkes, Bay Hitler'in İngilizlere çok yüce gönüllü bir öneride bulunduğunu düşünür görünüyor,» dedi. «Siz ne dersiniz?»
«Demeç olarak mı soruyorsunuz?»
«Niçin olmasın? Theodore Campbell'in savaşı sona erdirmek, geçmişte olanları unutmak için yapılan bu cömertçe öneri hakkında ne düşündüğüyie ilgilenenler olabilir.»
«Ben de bu savaşı sürdürmenin akılsızlık olacağı kanısındayım.»
«Demek İngilizlerin pes etmelerinden yanaşınız?»
Ted hızla döndü. «Öyle bir şey söylemedim.»
«Hayır, ama sözleriniz aşağı yukarı bu anlama gelir, öyle değil mi? Führer uzlaşma koşulları sıralamadı sanırım. Üstelik Churchill'i övücü sözler de söylemedi. Bu savaşa son verdirmeye ne derece meraklı olduğunu bayağı merak ediyorum.»
Ted, «Peki, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?» diye sordu.
Grayson, «Bence bu Hitler çok kurnaz bir herif,» diye karılık verdi. «Barış önermek ve ılımlı bir dil kullanmak suretiyle avaşın bitmesini isteyen Almanların desteğini kazanıyor, öneri-ini reddetmeleri halinde de Müttefiklere kara leke sürüyor. Müttefiklerin yanıtı hayır olacak tabii. Çekoslovakya'dan beri kimse itler'in sözüne inanmamıştır.»
«Her şeyi etiketlediniz gitti.»

«Her şeyi değil. Örneğin, Führer hazretlerinin niçin Roose-elt'e de çamur atmadığına akıl erdiremedim.»
--106--

«Niçin atacaktı ki?»
«Niçin mi?» Grayson kaşlarını çattı. «Galiba dünya haberlerini yakından izlemiyorsunuz. Dün Chicago'daki kongrede Başkanın üçüncü seçim devresi için adaylığı kondu. Anlaşılan, halk Nazilere karşı katı tutumunu beğeniyor.»
«Demokratlar demek istiyorsunuz. Ama unutmayın, Roosevelt daha seçilmedi.»
Grayson omuzlarını silkti. «Ama nasılsa seçilecektir. Bunu anlamak için rakiplerine bir göz atmak yeter. Cumhuriyetçilerin Wilkie'si mi seçilecek? Adamın bir köpeği bile yok.» Gazeteci sigarasından son bir nefes çektikten sonra izmariti caddeye fırlattı. «Üçüncü Reich'daki dostlarımızın, Roosevelt'i üçüncü bir dört yıl daha Beyaz Saray'da görmeye meraklı olmadıkları apaçık. Başkan'la Churchill pek sıkı fikidir. İngiltere Başbakanının annesi Amerikalı ne de olsa. Yalnız başına bunun bile bu kentteki hazretleri sinirlendirdiğinden eminim.»
«Bana bakın, Grayson, yetti artık. Yansız olduğumu size daha önce de söylemiştim.»
«Öyle öyle. Siz yansızlar da şimdi Göring'in yeni Reich Mareşali unvanını kutlamaya gidiyorsunuz. Tüm yansızlar bu gece orada olacaklar. Göbbels, Himmler, Hess...»
Tam o sırada bir taksinin kaldırımın kenarına yanaşması, Ted'i gazetecinin iğneli sözlerinden kurtardı. Genç adam arkasına bakmadan arabaya atladı.
«Şu halde etkilendiğinizi yazmama izin veriyor musunuz?» Grayson, taksinin penceresine doğru uzanmıştı.
«Yazacaklarınız umurumda bile değil.»
«Sonuna kadar yansız kalacaksınız ha?»
Ted dikiz aynasından sürücünün yüzüne bakarak, «Leipziger Sarayına lütfen,» dedi.
Grayson, «Hermann'a selamlarımı iletin,» dedi. «Dilerim, nefis bir akşam geçirirsiniz.» Açık avucunu uzatarak, «Heil Hitler,» diye fısıldadı. .
Ted, «Çabuk, şoför, çabuk!» diye gürleyince, sürücü gaza bastı. Kaldırımın kenarında kalan Grayson kahkahalarla gülüyordu.
— 53 —
Ted'i uzun tuvaletli ve beyaz eldivenli, uzun boylu bir genç kadın karşıladı. Sarı saçları başının tepesinde bukleler halinde toplanmıştı. Tuvaleti önde göğüslerinin arasına kadar açıktı. Ted kondlni tanıtınca, genç kadın bozuk bir İngilizceyle ona birkaç söz söyledi, sonra konuğun Almanca karşılık vermesi üzerine yüzü güldü.
«Amerikalı konuklarının olması Reich Mareşalini çok sevindiriyor,» dedi. «Bu akşam bir tercüman gereksinecek misiniz?»
Ted başını salladı. «Teşekkür ederim, istemem. Almancam yı sayılır.»
«Hem de çok iyi,» dedi genç kadın. Adı Else'ydi. Ted'e bir içki getirdikten sonra onu bir Luftwaffe albayı ve karısıyla tanışırdı. Göring, Reichstag'daki toplantıdan sonra üstünü değiştir-iş, bu kez çeşit çeşit askeri nişanlarla süslü uçuk mavi bir üniforma giymişti. Luftwaffe'nin iriyarı başkomutanı küçük bir su-ay grubunun içinden sıyrılarak kocaman elini Ted'e uzattı.
Babacan bir gülümseyişle, «Sizi gördüğüme sevindim, Bay Campbell,» dedi. «Neyse, yine yürüyorsunuz. Güzel. Umarım, bacağınız size fazla iş açmadan iyileşmiştir.»
«Öyle,» dedi Ted. «Eskisinden de iyi şimdi.» «Harika, dostum.» Göring, Ted'i omzundan kavradı. «Ne ersiniz? İhtiyar Hermann yükseliyor, değil mi? Yeni madalyamı asıl buldunuz?» Boynunun etrafındaki bir kurdeleye takılı nişa-ı daha iyi görmesi için Ted'e yaklaştırdı. «Fransa'yı kazanma-ın ödülü bu. 1918'de Hindenburg'dan sonra ilk kez bana verili-or.»

Ted, «Çok güzel,» dedi. Ailenin Nantucket Sound'daki mali-ânesinde babasının mahfaza içindeki üç madalyasını anımsa-ıştı. Siyah haça parmağının ucuyla dokunarak, «Yalnız dikkat din de geri almasınlar,» demekten kendini alamadı.
Göring güldü. «Evet, evet, dikkat edeceğim. Söylesenize, ührer'in bu akşamki nutku sizi etkilemedi mi?»
«Hem de çok etkiledi.»
«Churchill üzerinde nasıl bir etkisi olur sizce?» Ted omuzlarını silkti. «Orasını bilemem. Churchill bana ektup yazmayı kesti.»

Reich Mareşali çıngıraklı bir kahkaha atarak Ted'in omzuna bir şamar indirdi. Afallayan bir konuğa, «Amerikan esprisi,» diye açıkladı ve bir gruptan ötekine geçerek bunu anlatmaya girişti.
Ted konukların arasında dolaşıyordu. Pierre Laval hükümetinin bir Fransız temsilcisiyle el sıkıştı, bir Alman sinema artistinin elini öptü. Çoğu Alman olan başka konuklarla da tanıştırıldı, ama onlara arkalarını döner dönmez adlarını unuttu. Etrafındaki konuşmalar davet sahipleriyle Berlinli dostlarının zarif Al-mancası ve yabancı konukların okul Almancasıyla süregeliyor-du. Genç adam söylenenlerin hepsini anlamakla birlikte, niçin buraya geldiğini merak ediyordu. Onu Hess davet ettiğine göre, kendisi neredeydi? Gürültü, itiş kakış, çın çın öten kahkahalarla sigara dumanı canını sıkmaya başlamıştı. Hess birazdan gözükmediği takdirde gidecekti.
İnsan denizinin içinde Hess'i aradığı sırada, salonun öbür ucunda birden başı kızıl buklelerle süslü genç kadını gördü.
Kate "Buchanan.
Ted onu görmeyeli beş yıl olduğu halde, Kate hiç değişmemişti. Belinin inceliğini belirleyen kırmızı kemerli siyah bir elbise giymişti. Eski özlem birden genç adamı pençesine aldı. Kate bir zamanlar yaşamındaki en önemli varlık olmuştu. Çok özel beraberliklerinin anısı bilincini sardı. Kate dünyanın en güzel kadını, Ted'in İrlandalı gülüydü. Bunu anımsamasıyla birlikte genç adam utanç duydu. Artık tek sevgilisi Ann'dı. Onu bu kadınla kıyaslamaksa haksızlık olurdu. Fakat Kate de onu görmüş yaklaşıyordu.
Ted'in çok iyi bildiği arsız tavrıyla, «Vay vay,» dedi. «İnsanın bu küçük toplantılarda kimlerle karşılaşacağı hiç belli olmuyor.»
«Kate, ben...»
«Kapa çeneni, Ted. İnsana öyle bakakalmak ayıp şey.»
Genç adam silkindi. «Bu ne sürpriz, Kate. Çok şaşırdım. Daha da güzelleşmişsin! Sahi, burada ne işin var senin? Bu özel kutlamaya gazetecilerin davetli olmadıklarını sanıyordum.»
Kate bir an boyu gözlerini erkeğinkilerden kaçırdı. Sonra gülümseyerek, «Gazeteci olarak gelmedim,» dedi. «Sadece gel-

dim. Ya sen nereden çıktın? Güneyde bir yerde uçak üretmekle meşgul olduğunu sanıyordum.»
«Şirket içindeki yetkim elimden alındı. Bugünlerde Almanların yabancılara karşı tutumları bir tuhaf. Büsbütün boş kalmamak için ülke içinde carter uçuşları yapmakla yetiniyoruz.»
«Geçirdiğin küçük kazayı duydum.» Genç kadın içkisinden bir yudum aldıktan sonra, Ted'in bacağına baktı. «Duyduğuma göre, hurdahaş olmuşsun.»

Ted başıyla onayladı. «Ama sen asıl öbür herifi görmeliydin.» Bara yönelen Fransızla aktrisin geçmeleri için biraz yana çekildikten sonra, «Baksana, İrlandalı,» dedi. «Bu tür yerlerin balkonu, taraçası vardır. Biraz temiz hava alalım mı, ne dersin?»
Bir veranda küçük bir bahçeye iniyordu. Ted genç kadını bunun kenarına sürükledi ve taş korkuluğa abanarak konuşmaya başladılar.
Kate, «Berlin'e ne yapmaya geldin?» diye sordu. «Herhalde gece hayatına heveslenmemişsindir.»
«Bu geceki nutku dinlemeye davet edildim.»
«Ya?» Kate erkeğin yüzüne baktı. «Nasıl buldun peki?»
Ted derin bir göğüs geçirdi. «Ötekinin berikinin, bu konudaki düşüncelerimi bu denli merak edeceklerini bilseydim, daha dikkatli dinlerdim.»
Kate, «Ben harika buldum,» diye başını salladı. İçindeki içkiyi yuvarladıktan sonra boşalan kadehini taş korkuluğun üstüne bıraktı. «Kesinlikle harikaydı.»
«Harikasını bilmem, ama meramını anlattı.»
«Hiç kuşkusu yok bunun.»
Ted loş ışıkta onu daha iyi görmek için başını çevirdi. Kate" İn birden hırçınlaşmasına bir anlam verememişti. «Hasta falan değilsin ya?» dedi.. «Hiç bu kadar iyi olmamıştım.» «Kızmışa benziyorsun da.»
Kate genç adama ters ters baktı. «Hiç değişmemişsin, Ted. Hâlâ kendini adayacağın bir dava bulamadın. Etrafında olan bitenler umurunda bile değil.»
«Nasıl yani?»
«Örneğin, savaş umurunda değil!»

Bahçeye inen basamaklarda oturmakta olan bir çift şaşkınlıkla onlara baktı ve kalkıp uzaklaştı. Ted elini saçlarının üzerinde gezdirdi. O kadınla erkeğin İngilizce anlamamalarını diliyordu.
«Kesin olan bir şey varsa, sen değişmedin,» dedi sonunda. «O kadar emin olma bundan.»
«Bana bak, Kate, birisi Nasyonal Sosyalizm'den söz edince kusmuyorsam, bu demek değildir ki...»
Kate onun sözünü kesti. «Beni yanlış anladın galiba. Nasyonal Sosyalizm'in ne kusuru var? Ulusal bir hareketin bir ülkeyi diriltmesine kim kusur bulabilir? Führer dağılmak üzere olan bir Almanya'yı dünya çapında bir güç haline getirdi. Bu ülkede yaşayıp da buna inanmamak olanaksız.» Soluk soluğa kaldığı için genç kadın susarak Ted'in kadehine uzandı. «Ver şunu bana.» Konyağın arta kalanını da içti, fakat korkuluğun üstüne bırakmaya hazırlandığı kadeh parmaklarının arasından kurtularak taraçanın taşlarının üstünde tuzla buz oldu. «Aman Tanrım!»
Ted onun kolunu tuttu. «Boşver.» Genç kadının yüzünde az önceki patlamasının bir açıklamasını arıyordu. «Kate... sana ne oldu böy!e?» diye sordu.
Genç kadın kolunu kıvırarak onun elinden kurtardı. «Biraz sarhoşum sadece. Birazdan geçer.»
«Peki, peki.» Ted kabul anlamına gelen bir hareketle ellerini kaldırdı. «Böyle konuşman benim için âdeta şok oldu. Bildiğim kadarıyla, senin kadar faşizme karşı az kişi vardır.»
«Otokrat bir yönetim ve saldırgan bir ulusal politika Almanya'nın tek seçeneğiydi.»
«Öyle olsun. Seninle tartışacak değilim. Yalnız sakin ol artık.»
Kate arkasını duvara verdi. «Üzgünüm. Gerçekten biraz fazla içtim. Hem seni birdenbire karşımda görünce biraz sarsıldım galiba. Massachusetts'deki eski âşığımla burada burun buruna geleceğim aklımın köşesinden geçmezdi.»

«O kadar da eski değil,» demek Ted'in dilinin ucuna kadar geldiyse de, cesaret edemedi ve «Harika olmuşsun. Burasının havasının sana yaradığı belli,» demekle yetindi.
Genç kadın söylediklerini duymamış gibi onun yüzüne baktı.

«Seni gördüğüme gerçekten sevindim, Ted. Bu akşam bir dosto öyle ihtiyacım var ki.» Davetlilerin bulunduğu yöne bakarak omuzlarını silkti. «Bu toplantılar öyle canımı sıkıyor ki, içimden ağlamak geliyor.»
«Niçin geliyorsun öyleyse?»
«Niçin mi?» Genç kadın bu soruyu, yanıtını kendisi de merak edermiş gibi sormuştu. Arkasından, «Tabii nereden bileceksin,» dedi. «Bugünlerde Propaganda Bakanlığının pek gözünde-yim. Hitler'den yana olan Amerikalı gazeteci pek fazla olmasa gerek. Bu özelliğim gazeteci olarak bana yarıyor. Beni her yere davet ediyorlar, sorunların içyüzünü açıklıyorlar. Ama bu avantajım kentteki başka gazetecilerin hiç hoşuna gitmiyor tabii.»
«Gerçekten değişmişsin sen.»
«Belki akıllandım.»
«Fikrini değiştirmenin nedeni ne? Doug mu?»
Kate elini Ted'in kolunun üstünden çekti ve bakışlarını korkuluğun ötesindeki bahçeye dikti. «Onu kaybetmek...» diye mırıldandı. Derin bir soluk alarak bakışlarını Ted'e çevirdi. «İspanya gözlerimi açtı denebilir. Neydi sanki? Bir avuç çocuğun Bolşevikler tarafından kullanılması. Neyse, boşver. Başka şeyden söz edelim. Örneğin, senden. Bu tür davetlerin canını sıktığın; sanırdım.»
«Ama bazı ödülleri de oluyor.» «Nasıl yani?»
«Seni burada buldum, değil mi ya?» Bu sözler istemeyerek ağzından çıkmıştı. Kate Buchanan'la arasındaki iiişki artık dirii-tilemeyecek kadar gerilerde kalmıştı. Ayrıca sabaha yola çıkacaktı. Ann onu bekliyordu.
Genç kadın birden, «Sahi, niçin buradasın, Ted?» d.'ye sordu. «Reich Mareşali ile pek sıkı fıkı olduğunuz gözümden kaçmadı. Yoksa Hermann, ona şık bir avcı uçağı çizmen için mi kandırdı seni?»
Ted genç kadının sarhoş olduğuna karar verdi. Az Önce Nazilerden yana gözükürken, şimdi, bir zamanlar o kadar sevdiği alaycı İrlandalı olmuştu.
«Evet?»
«Bir turistim sadece,» dedi Ted. «Führer'in söylevini dinle-

mek için buraya davet edildim. Sabaha da Londra'ya gidiyorum.»
«Londra mı!» Kate'in ağzı açık kalmıştı.
«Merak etme, beni Luftwaffe İngiltere'ye paraşütle indirmeyecek. Dolaylı yoldan gidiyorum. İsviçre, İspanya, Portekiz üzerinden.»
Kate'in gözleri şaşkınlığını yansıtıyordu. «Berlin'den Londra'ya gidiyorsun ha? Almanlar İngiltere'yi bombardıman etmeye başladılar bile! Sense oraya gidiyorsun.»
Tem omuzlarını silkti. «Sevgilim orada.»
Kate bir kaşını kaldırdı. «Sevgilin ha. Demek Teddy'ciğimi-zin tek amacı işi değil. Ne zamandır böylesin? Seni tanıdığım tarihlerde radyal motorlardan başka şeyle ilgilenmiyordun?»
«Ann'ın babası babamı tanırdı.»
«Demek anlaşmalı bir evlilik olacak bu.»
«Öyle sayılmaz. Bırakalım bu konuyu, olmaz mı?»
«Hayır,» dedi Kate. «Bu kızın adı ne?»

«Ann. Ann Bullard.»
«Kızın ailesi senin burada yaşaman hakkında ne düşünüyor?»
«Senin Nazilerden yana olduğunu sanıyordum.»
«Buradaki kişilerin bazılarından hoşlanmam. Örneğin Himmler'den. O ve SS'leri tüylerimi ürpertiyor. Ama beni bırak. Gelelim sana: İsviçre'ye uçmak iznini nasıl elde ettin? Bir yığın kısıtlama var. Ben gazeteci ve de Amerikalı olduğum halde, birkaç haftadan daha kısa bir sürede İngiltere'ye geçebileceğimi sanmıyorum.»
Ted omuzlarını silkti. «Ben yalnızca olur mu diye sordum. O kadar zor iş olduğunu bilmiyordum. İşim olursa, kendi uçağımla İsviçre'ye uçacağım.»
«Kendi uçağınla ha! Sen sandığımdan da forsluymuşsun. Çok güçlü dostların olmalı. İhtiyar Hermann'ı da unutmayalım.» Kate gülümsedi. «Gazeteci olarak senin yerinde olmak isterdim.»
Ted birden haberler ajansı şefini anımsadı. «Birkaç hafta önce birisi beni görmeye gelmişti. Onun için çalışmamı istedi.» «Yok canım.»

«Yazdığım kitabı okumuş. Luftwaffe hakkında da bir şeyler yazmamı istedi. Belki onu tanıyorsundur. Adı Grayson.» Kate birden canlandı. «Lowell Grayson olmasın?»
«Onu tanıyorsun demek.»
«Tanırdım. Ama artık onu görmüyorum sayılır.» Genç kadın, omuzlarını silkti.
«Girgin herife benziyor.»
«Bu kentteki en iyi gazete muhabirlerinden biridir. Önerisini, kabul etmedin, değil mi?»
«Ben sadece şirketimi yönetmek istiyorum. Gazeteci değilim.»
Kate, «Kelimeleri yan yana dizmeyi biliyorsun,» dedi. «Lowell Grayson'unki hiç fena fikir değil aslında.» «İlgilenmediğimi sana söyledim.»
«Fikrini değiştirebilirsin. Bu takdirde Lowell Grayson yerine,, beni ara. Kabul mu?»
Ted hayır gibilerden başını salladı. «Bak, Kate...»
«Kabul mü dedim?» Kate ona elini uzatmıştı.
Ted içini çekti. «Gazeteci olmadığım gibi, radyo spikeri de değilim.»
«Orasını düşünme sen. Fikrini değiştirirsen ilk önce beni ara. Oldu mu?»
Ted, kızın elini sıktı. «Delilik bu. Yapmayacağım.»
«Hiç belli olmaz.» Birden Ted'in bileğindeki saate gözünün ilişmesiyle genç kadın, «Bu doğru çalışıyor mu?» diye bağırdı.
«Saat on biri kırk beş geçiyor. Ne var ki?»
«Saat birde bir yayınım var. Hemen gitmeliyim. Bir sürü hazırlık yapmam gerekiyor.»
Kate birden uzanıp genç adamı yanağından öptü. «Döndükten sonra, eğer dönersen, beni ara. Akşam yemeğine çıkarız.»
Ted onun arkasından bakarken, elinin dokunuşunu hâlâ elinin üstünde, kokusunu burnunda hissediyordu. Kate olağanüstü güzel bir kadındı. Onları ayıran ne olmuştu? Bencillik mi? Bu ya da onun akılsızlığı. Kate dava uğruna acı çekmeye hazırlanan İnatçı bir idealistti, kendisiyse uçaklardan başka metres arama-

yan bir sivri akıllı. Ne garip! Sonuç olarak, kendisi kişiliğine sadık kalmış, değişense Kate olmuştu. Yön değiştirmesinden belki de Doug sorumlu olmuştu, ama bunun nedenini açıklamak mantık dışı bir şey olurdu. Hoş, önemi yoktu ya, Kate'in ona duyurduğu heyecan, unutulması çok daha hayırlı bir ihtirasın son kıpırtılarıydı.
Ted bara yönelerek sulu bir İskoç viskisi istedi. Laval'in kabinesine mensup Fransız da orada sarhoş olmakla meşguldü. Aktrisinse sıkılıyormuş gibi bir hali vardı. Ted

biraz ötede bir adamın Churchill hakkında yaptığı espriyi yinelediğini duydu. Dudaklarının arasında fildişi bir çubuk olan bir kadın, bunun ucundaki sigarayı çekerek yere attı ve sivri burunlu iskarpiniyle ezdi. Barın yanındaki bir masada oturan bir hava generali ka-dehindeki konyağı beyaz keten örtünün üstüne devirdi. Yanındaki sarışın hostes lekeyi bir peçeteyle silmek üzere davranınca, general elini kadının etekliğinin altına kaydırdı.
Ted bu görüntülere arkasını dönerek içkisini yuvarladı. Bir gecelik bu kadar kutlama yeterdi. Buradan uzaklarda, sigara dumanı, gürültü ve sarhoş sersemlerin bulunmadığı göl kıyısındaki kulübede olmak istiyordu. Hess'in nerede olduğunu bilmiyor, umursamıyordu da. Adama sabahleyin telefon edebilirdi.
«Ateşiniz var mı acaba?»
Ted başını çevirince, cebinden bir tabaka çıkaran bir adamla karşılaştı. Gümüş tabakanın üstü, çelenkle çevrili bir gamalı haçı kavramış bir Reich kartalıyla süslüydü.
«Özür dilerim. Sigara içmem,» dedi.
Adam sigarayı yine tabakanın içine koydu. «Amerikalı ■Campbell'siniz, değil mi?»
«Evet.» Ted adamın omuzunun üzerinden odanın öbür u-cuna bir bakış fırlattı. Hess'i gördüğünü sanmıştı, ama gördü-.ğü, kül tablalarını boşaltan üniformalı bir uşaktı.
«Nasıl? Beğendiniz mi?»
Ted yabancının yüzüne baktı. Adam onunla konuşmaya kararlı gözüküyordu. «Neyi beğendim mi?» diye sordu. «Daveti.»
«Çok güzel geçiyor.» Ted adama daha dikkatli baktı. «Siz Alman değilsiniz galiba.»
— 115 —
«Belfast'lıyım.» «İrlandalı ha?»
«Kuzey İrlandalı. Yakın zamana kadar Cumhuriyetçi Ordudaydım.»
Son zamanlarda Almanya'da öfkeli İrlandalılar çoktu. Almanya'nın İngiltere'ye karşı destek kazanmak için, İrlanda* Cumhuriyet Ordusuyla flört ettiği söylentiler arasındaydı. Aslında, ortak politik görüşleri yoktu, ama düşmaniarı ortaktı. Ted adama, «Almancanız çok iyi,» dedi.
«Büyükannem Almandır. Çocukken bir süre Bremen'de c-turdum. Çoğu yazları da gelirdik. Annem bize Almanca ve Fransızca öğretti.» İrlandalı, Ted'e gülümsedi. «Öğretmendir.» «Ya babanız?»
Adamın yüzünden gülümseyiş silindi. «İngilizler onu yirmi[1] birde öldürdüler.»
Ted içini çekti. «Yazık...» «Berlin'de mi oturuyorsunuz?»
«Hayır, Friedrichshafen'de. Berlin'de dostları görmeye geldim.»
«Ya.» İrlandalı başını salladı. «Eşiniz de sizinle beraber mi?»
Ted bahçeden içeri giren bir grup üzerinde bakışlarını gezdirdi. Bu Hess de nerede kalmıştı? «Evli değilim,» dedi.
«Demek az önce yanınızda gördüğüm hanım eşiniz değildi?»
«Hayır. Katherine Buchanan'dır.»
Adamın gözleri parladı. «Amerikalı radyo muhabiri hu? Yayınlarını dinledim.»
«Bir hayranı olduğunu ona söyleyeyim öyleyse.» Ted kadehini barın üstüne bırakmak üzere dönmüştü. Aynı anda salonun öbür ucundaki kapının yanından ona elini sallayan adamı gördü. Ama bu Hess değil, Haushofer'di. Ted gümüş tabakalı adama bakarak, «İzninizle,» dedi.
«Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Campbell.» Ted yaklaşırken Haushofer kapıyı açmıştı. «Bu taraftan lütfen. Bay Campbell,» dedi. «Führer Vekili gelemediğine üz-

gün. Şimdi benimle geldiğiniz takdirde, sizinle çok ivedi bir konuyu görüşecek.»

«Nerede ki?»
«Evinde.»
Ted, Hess'in Berlin'deki evine hiç gitmemiş, Münih'deki e-vinde görüşmüşlerdi hep. Motoru çalışır haldeki bir otomobil kapının dışında onlar» bekliyordu. Haushofer arka kapıyı açarak Ted'e, «Buyrun,» dedi.
Amerikalı, «Bay Hess niçin davete gelmedi?» diye sordu.
«Führer'in konuşmasına İngilizlerden bir tepki bekliyorduk.» Profesör sinirli bir tavırla avuçlarını açıp kapıyordu. «Bir saat kadar önce İngiliz radyosunun spikeri Sefton Delmer BBC'de bir demeç verdi. Gerçi resmî bir bildiri değildi, ama korkarım, resmî görüşü yansıtıyordu.»
«Ne dedi ki?»
Haushofer, «Führer'e hakaret etti,» dedi kısaca ve cebinden bir kâğıt çıkararak genç adama uzattı. «Buyrun, kendiniz de okuyun.»
Ted daktiloyla yazılmış satırları görmek için kâğıdı pencereye tutarak okudu. Sonra kâğıdı katlayarak tekrar Haushofer'e uzattı. «Pek övgülü bir dil kullanmadığı kesin.»
Haushofer, «İngilizler büyük akılsızlık ettiler,» diye belirtti. «Kullanılan sözlerin Führer'i ne denli kudurtacağının farkında değiller.»
Ted omuzlarını silkti. Bu iş onun hiç üstüne vazife değildi. «Siyasal konulara karışmak istemediğimi size söyledim, Ba>/ Haushofer,» dedi. «Führer Vekili ya da siz beni aracı gibi kullanacağınızı düşünüyorsanız, şimdiden vazgeçin. Özel nedenlerle Londra'ya gidiyorum. Başka hiçbir amacım yok.»
«Evet, hanım arkadaşınızı göreceksiniz.» Haushofer başım salladı. «Bay Hess bundan söz etmişti.»
«Öyleyse sorun yok,» dedi Ted.
Führer Vekili Ted'i evinin salonunda bekliyordu. Gayet sade ve gösterişten uzak döşenmiş, az önceki görkemli dekordan yerden göğe kadar farklı bir odaydı burası, Ted, Hess'in
--117--
Karinhall gibi bir yerde oturacağını düşünmemişti ama, partinin üçüncü en büyük adamının Berlin'de daha zengin bir evi olacağını sanırdı. Yakın çevreleri Reich liderlerinin kişilikleri hakkında çok şey öğretiyordu kısacası. Göring süse püse ve gösterişe düşkündü. Güzel cisimleri ve güzel insanları sergilemeyi seviyordu. Zengin malikânesi de bu zevkin belirtisiydi. Hess'in evi karanlık ve ciddiydi. Neşeli hiçbir şey yoktu içinde. Esrarengiz bir kişi olan sahibine özellikle benzetilmişti sanki.
Hess, «Gelmenize minnettarım,» diye onu karşıladı. «Bu gece Hermann'ın evindeki kalabalığa tahammül edemeyeceğimi hissettim.» Ted'e oturmasını işaret ettikten sonra, hemen konuya girdi. «İngiltere'den gelen haberler kötü.»
Ted küçük bir masanın bir yanında, Hess'inkinin karşısına düşen kapitoneli bir koltukta oturuyordu. Haushofer'in şöminenin yanındaki bir koltuğa geçtiğini gördü. Profesör'e, «Londra'da sizin hesabınıza karışık işlere girmeyeceğimi söyleyin bu adama,» demek geliyordu içinden.
Hess, «Yarın İsviçre'ye geçiyorsunuz, değil mi?» diye sessizliği bozdu.
«Gayet tabii.» Hess masanın bir gözünden bir kâğıt destesi çıkararak konuğuna uzattı. «Bunlar kendi uçağınızla Alanya'dan çıkmanız ve geri dönmeniz için gerekli belgeler, ir zaman kısıtlamasına tabi olmadığını da göreceksiniz. Yirmi ört saat önceden bir uçuş planı bildirmeniz ve ilk hedefimin yansız bir devlet olması koşuluyla bu belgeden ne zaman isteseniz yararlanabilirsiniz. Ben de bu belgelere İsviçre baş-kentine gitmek için bir yol öneren kendi özel krokilerimden bi-ini kattım.»
Ted destedeki kâğıtlara göz attıktan sonra, «Teşekkür e-erim, Bay Hess. Yüce gönüllülüğünüze minnettarım,» dedi. «Karşılığında sizden bir ricam var.»

Ted, Haushofer'in yüzüne baktıktan sonra, bakışlarını ev tıhibine çevirdi. «Sizi dinliyorum.»
Hess, «Karanlık günler yaşıyoruz,» diye başladı. «Führer u anlamsız kavgaya son vermek için İngilizlere çok yüce gö-üllü bir teklifte bulundu. Ama korkarım ki, İngilizler bizi an-

— 60 —
layamıyorlar. Biz Almanlar savaş istemiyoruz, İngilizlerle çarpışmak istemiyoruz.»
Ted anlayışla başını salladı.
Hess, «İngiliz kabinesindeki kışkırtıcılar, İngiliz ulusunu gerçek çıkarlarından, Almanya'yla dostluk politikasından ve c-zellikle Bolşeviklere karşı ortak bir dayanışmadan kopardılar.» diye devam etti ve Ted'in gözlerinin içine bakarak vurguladı. «Bay Winston Churchill ise bu kışkırtıcıların başı.»
Ted koltuğundan rahatsız bir şekilde kıpırdadı. «Bay Hess, ben...»
«Führer'in içinden geçenleri çok iyi anlıyorum, Theodore. Kimse onu benim kadar iyi tanıyamaz. İngilizlere olan büyük hayranlığını ve İngiltere Imparatorluğuyla dost olma arzusunu biliyorum. O bu savaşı istemedi. İngiltere'den bir istemi de yok. Alman görüşü İngilizlere hakkıyla açıklanabildiği takdirde, bir anlaşma olasılığından emindi.»
Hess derin bir göğüs geçirdi. «Ama... ama artık bilmem. Führer'in sabrı taşmak üzere. Vakit kaybetmeden bir şey yapılmadığı takdirde, bir seçeneği olmayacak. O zaman akıllarından, hayallerinden bile geçmeyen bir şiddetle İngilizlere karşı saldırıya girişecek ve onlar da Fransızlar gibi ezilecekler.»
Ted ellerinin arasındaki kâğıt destesinin avuçlarının terinden ıslandığını hissediyordu. Sesi gereğinden tiz çıktı. «Benim bu işlerle ne ilgim var?»
«Durumu anlamanızı istiyorum, dostum. Anlamalısınız ki.. Londra'deki dostlarınıza açıklayabilesiniz.» Hess'in karanlık DG–kışları Ted'in üzerindeydi. Odaya birden bir ölüm sessizliği e-gemen olmuştu.
«Dostlarım mı?» diye sordu genç adam.
Hess, «İngiltere'nin istilası planlandı bile,» dedi. «Kuramsal bir strateji, Almanya'ya karşı savaşta bir üst olarak kullanılmasını engellemek için gerekirse ülkenin tümü işgal edilecek.»
«Durun biraz!» Ted ayağa kalkmaya yeltendi. «Bunları bana nasıl anlatırsınız, Bay Hess?!»
Konuşan, şöminenin yanındaki yerinden Haushofer oldu «Hiç merak etmeyin. Bu konuşma yapılmıyor.»
--119--
«Yapılmıyor mu?»
Profesör, «Bu gece burada toplandığımızı kimse bilmiyor ve bilmeyecek,» dedi. «O bakımdan hiçbir kaygınız olmasın.»
Adam resmen deliydi. Pencereleri kalın perdelerin arkasına gizli bu zindan gibi odada oturmuş, purosunu tüttürüyor ve Ted'e, Üçüncü Reich'in Führer Vekilinin ondan, kesinlikle yansızlık sınırlarını aşan, hatta aşmakla kalmayarak, Almanya'ya hiyanet olarak nitelendirilebilecek ve bunu öğrendikleri takdirde, Gestapo tarafından kurşuna dizilmesiyle sonuçlanacak bir şey istemesine kaygılanmamasını söylüyordu.
Genç Amerikalı daha fazla dayanamayarak yerinden fırladı. Sesini yükselterek, «Kusura bakmayın ama, siz resmen delisiniz, Bay Hess,» dedi. «Sizce ben kimleri tanıyorum aca-foa?»
«Lütfen oturun.» Hess'in sesindeki sükûnet Ted'in tüylerini ürpertti.
Genç adam alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. Şimdi buradan çıkıp gidebilirdi. Hatta koşarak. Ama bu takdirde yarın ne olacaktı? Derin bir soluk alarak oturdu.

«Teşekkür ederim, Théodore,» dedi Hess.
Ted başını çevirerek Haushofer'e ters ters baktı. «Yanlış ^anlamayın. Hiçbir şeye eyvallah demiş değilim.»
Profesör başını salladı. «Zaten sizden daha önce yapmadığınız bir şeyi yapmanızı isteyecek değiliz.»
«Bana bakın. Aynı şeyi daha önce de söylediniz, ama inanın, neden söz ettiğinizi bilmiyorum.»
Hess eliyle bir hareket yaptı. «Sanırım, Bay Campbell, İngiliz haberalma örgütü tarafından kullanıldığını bilmiyordu, Alb-* reeht.»
Ted, Hess'e şaşkın bir bakış yöneltti. «İngiliz haberalma •örgütü mü?»
«Bu gibi şeyler sandığınızdan da sık olagelir. Suçsuz bir kimse, bir haberalma örgütü tarafından kullanılan bir aracıya bir şey teslim eder, ama yaptığı işin niteliğinden habersizdir. Siz de böyle kullanıldınız.»
«Ben mi?» Ted gülümseyerek hayır gibilerden başını sal-ıladı. «Sizin gözünüzde fazla akıllı olmayabilirim, ama—»

— 61 —
Hess genç adamın sözünü kesti. «Lizbon'daki bir adama bir kitap teslim ettiniz. Londra'daki bir dostun hatırı için yaptınız bu işi. Öyle değil mi?»
«İyi ama...»
Haushofer, «Adam Ingliz haberalma örgütünün ajanıdır,» diye lafa karıştı. «İngilizlerin de, aynen bizim gibi, Portekiz'de, ispanya'da ve başka yansız ülkelerde aşanları vardır. Lizbon'daki o adamı görmeye gittiğiniz kayıtlarımızda var.»
«Benim casus olduğumu sanıyorsanız, aklınızı kaçırdınız derim.»
Hess, «Öyle bir şey sandığımız yok,» dedi. «Ama İngilizler her nedense sizinle ilgilendiler.»
Ted başını eğdi. «Benden yararlandılar derseniz, daha doğru olur galiba.»
Hess, «Benim için de benzer bir görevi yerine getirmenizi isterdim,» dedi. «Ama bile bile ve umarım, isteyerek.»
«Ne biçim bir görev olacak bu?»
Hess önce Haushofer'e baktıktan sonra cevap verdi. «Savaşı sona erdirmek.»
Ted gözlerini devirerek tavana baktı. «Tabiî, tabiî.»
«Şaka etmiyorum. Londra'daki dostlarınız, bu savaşın sona erdirilmesi için yapılacak pazarlığa aracı olabilirler.»
«Bakın, Bay Hess...» Ted elinin tersiyle çenesini ovuştur-dı. «Benim hakkımda kiminle konuştuğunuzu bilmiyorum, ama inanın, o düzeyde dostlarım yok benim. İstediğiniz işi yapacak adamların en azından kabine üyesi olmaları gerek. İster inanın, ister inanmayın, ben Winston Churchill'i tanımıyorum »
Hess, «Churchill çılgınına başvurmak aklımdan geçmez,» dedi. «Ama siz Hamilton 'Dükünü tanıyorsunuz, Theodore. Dostîarınızdandır.»
Ted, «Sadece bir tanıdığımdır,» diye düzeltti. «İskoçya'da-ki yerine birkaç kez gitmiştim.»
«Dungavel Şatosuna mı?»
«Oraya gitmek Dükle canciğer arkadaş olmamı gerektirmez. Hem bu işlerle onun ne ilgisi var?» «Kralın danışmanıdır.» «Bu neyi farkettirir ki?»
--121--
Profesör, «Bu, Hamilton Dükü'nün İngiltere Kralı VI. Ge-orge'la yüz yüze görüşebilmesi demektir.»
Ted'in ağzı açık kalmıştı. Churchill ile tüm İngiliz kabinesi-; ni atlatıp davalarını doğrudan doğruya Krala götürmeyi planlıyorlardı. Doğrudan doğruya Krala bir barış

önerisinde bulunacaklardı. Bunun yararı olduğu ve gerçek bir pazarlığa girişi-lebildiği takdirde, Hess, Führer'inin gözünde bir kahraman olacak, Göring'le tüm nişan ve madalyalarını gölgede bırakacaktı. Evet, bütün bunların nedeni apaçıktı. Hitler'in yakın çevresinde Hess'in yıldızı sönmek üzereydi, ama İngiltere'yle barış pazarlığına oturulmasını yalnız başına sağladığı takdirde, Hitler'in eskisinden de çok gözüne girecekti.
Haushofer'in etkisinde olduğu belli olan Hess eğer kaçığın biriyse, bu akla hayale sığmayan girişime katıldığı takdirde, Ted ondan da beter bir kaçık olurdu. O, uluslararası politikadan ne anlardı zaten! En büyük hatası Friedrichshafen'den ay-rılmak olmuştu. Berlin'e hiç gelmemeliydi. İngiliz haberalma örgütüyle Ann'ın babasının arasındaki bağa gelince... Ted, Lord Bullard'dan bunun hesabını soracaktı kuşkusuz.
Hess koltuğunda hafifçe öne eğilerek, «Tehlikeyi göze alıyor musunuz?» diye sordu. «Çünkü tüm çabalarıma rağmen, tehlike etkenini tümüyle yok edemediğimi itiraf ederim. Ama savaşı sona erdirmeye değer, değil mi? Eğer başarılı olursak, bu işde sizin rolünüz en azından benimki kadar anlamlı olacak.»
«Peki, ya başarılı olamazsak?»
Führer Vekili içini çekti. «O zaman barış uğruna yapılan soylu bir girişim boşa gitmiş olacak.» «Ya ben ne olacağım?»
«Bu konuşmanın yapıldığını kimse bilmeyecek. Buna söz veriyorum.»
Ted bakışlarını masanın üstüne dikmişti. Bu işe karıştığı İçin sonunda pişman olmaktan korkuyordu. Bu gibi işlerde .nutlaka bir aksilik olurdu çünkü. Londra'da kalacak ya da Amerika'ya gidecek olsa, onun için bir şey farketmezdi, ama Umanya'ya dönmek zorundaydı. Şirket dünya yüzündeki bü-ün malvarlığıydı.

Sonunda, «Pekâlâ,» dedi. «Bu işin bir de çıkar yönünü ölçüp biçelim. Barış için yapılacak soylu girişimi bir an için unutalım, Bay Hess. Gerçek şu ki, planınız başanlı olduğu takdirde, Göring için kâbus olacak bir zafer kazanmış olacaksınız. Yine Führer'in gözdesi olacaksınız.»
Haushofer öfkeyle atıldı. «Führer Vekili kişisel çıkarını düşünmüyor.»
Hess profesöre elinin bir hareketiyle susmasını işaret ederek, «Benim amacım barışı sağlamak,» dedi.
Ted yavaşça, «Kabul,» dedi. «Yalnız ben size böyle bir yardımda bulunmak için yeterli bir neden görmüyorum. Öyle ya. her şeyi kaybedebilirim. İşin ucunda benim için bir kazanç olmadığına göre, niçin bu tehlikeye atılayım?»
Hess'in gözleri yuvalarından fırladı. Sesini yükselterek, «Bir savaşı sona erdirmekten söz ediyoruz,» dedi. «Bunun sizin için hiç mi bir anlamı yok?»
«Sözünü ettiğiniz savaş benim savaşım değil. Benim Amerikalı, dolayısıyla da yansız olduğumu, bu yansızlığı bozmanın-sa son derece tehlikeli olabileceğini herkes unutmuş görünüyor. Benden istediğinizin yansızlığımı bozmak olduğu apaçık. Önerinizi kabul edersem, ki henüz etmiş değilim, karşılığında serbestçe İsviçre'ye geçebilmekten daha fazla bir şeyler isterim.»
Hess'in ani gülüşü Ted'i şaşırttı. Führer Vekili, «Théodore,» dedi. «Siz ilginç bir adamsınız.» «Diyelim ki, pratik bir adamım.» «Belki gereğinden de fazla.»
«Pratiklik ve inatçılık Campbeil'lerin bir aile bir özelliğidir.» «Babanız da öyle miydi?» «Hepimizden de daha inatçıydı o.»
Hess evet gibilerden başını eğdi. «Sözlerinizde bir gerçek payı var. Bu görevle ilgili duygularımı paylaşmanızı bekleye-mem tabiî. Açık konuşalım, yardımınız karşılığında ne istiyorsunuz?»

Ted hemen, «Campbell uçak fabrikasını,» diye atıldı. «Şirketimin tam kontrolünün bana iade edilmesini istiyorum.» «Anlıyorum.» Hess bir an düşündükten sonra, «Başka?»
— 63 —
dedi.
Ted omuzlarını silkti. «Başka bir şey istediğim yok. Tek istediğim firmamın bana iadesi.»
Hess hemen cevap vermedi. Bakışlarını odanın içindeki belirsiz bir noktaya dikmişti. Neden sonra Ted'e bakarak, «Oldu,» dedi.
«Demek kabul ediyorsunuz?»
«Almanya'ya döndüğünüzde uçak fabrikası hiçbir kayda bağlı olmaksızın size teslim edilecek. Buna söz veriyorum. Anlaştık mı?»
Ted başını sallayarak onayladığını belirtti. Houshofer'e baktıktan sonra, dirseklerini masaya dayayarak dikkatini yine Hess'e verdi. Kendinden hoşnut bir adam tavrıyla, «Evet,» dedi. «Hamilton'a ne söylememi istiyorsunuz?»
Freimark bir apartımanın mahzen katındaki dairesinde bir duman helezonunu tavana doğru üfürerek, «Théodore Campbell ha?» dedi. «Hani şu Amerikalı pilot?»
Kate başıyla doğruladı.
«Göring'in davetinde işi neydi?»
«Herhalde o da oradakiler gibi davet edilmişti.» .
«Yarın da İngiltere'ye gidiyor, öyle mi?» Freimark bu bilgiyi not defterine kaydetti.
Kate yorgunluğunu ele veren bir iç çekişle, «Bu sabah gidiyor,» diye düzeltti. «Saat sabahın üçü. Artık ben de gitsem iyi olacak. Ayakta uyuyorum.»
Adam yazmaya devam ederek, «Birazdan gidersin,» dedi. «Adlar ve suratlar henüz belleğinde tazeyken bildiklerini anlatmalısın.»
«Doğru dürüst bir şey hatırlayamıyorum.» «Campbell niçin Berlin'e gelmiş?»
«Reichstag'daki nutku dinlemeye ve birisiyle buluşmaya.»
«Kiminle buluşacaktı?»
«Söylemedi.»
«Niçin İngiltere'ye gidiyor?»
Kate adamın sigarasının dumanından yanan gözlerini o-

— 124 —
vuşturdu. «Londra'da bir sevgilisi var. Belki de evlenecek. Bilmiyorum. Bak bana, fena halde başım ağrıyor. Bu sorguya başka zaman devam etmemize ne dersin?»
Freimark kalemi elinden bırakarak, «Çok önemli bir davetteydin,» dedi. «Orada bulunan yüksek rütbeli subaylar ve parti liderleri bizim için çok önemli. Görevin, elden geldiğince çok kimseyle tanışıp ahbap olmaktı.» Adam sigarasından son bir nefes daha çekti. «Ama sen bunu başaramadın.» Freimark'ın soluk yüzünde belirli belirsiz bir gülümseyiş okunuyordu. Devam etti. «Vaktinin çoğunu o Amerikalıyla geçirdin. Davette edindiğin izlenimlerden bir şeyler öğrenmeye çalışmak zorundayız. Çünkü verilen direktiflere uymayan sen olduğun halde, başarısızlığının hesabını ben vereceğim.» Freimark kalemini yine eline aldı.
Genç kadın içini çekti. «Üzgünüm, ama o gelip beni buldu. Nazi arkadaşlarının ağzından laf alabilmem için gitmesini nasıl söylerdin ona?»
Freimark bir sigara daha yaktı. «Tabiî, tabiî.»
Kate'in içinden bağırmak geliyordu. Bu sefil küçük odada boğulacak gibi oluyor, Freimark'tan ve pis kokulu nefesinden tiksiniyordu. Tek istediği bir kadeh bir şey içtikten sonra, bir duş yapıp yatmaktı. Sabahleyin saat onda bir yayını olduğuna göre,

saat sekizde kalkması gerekecekti. Buysa, şansı yardım ettiği takdirde, beş saat uyku demekti. Freimark, hazırlayacağı rapor için bir sayfa dolusu not almıştı.
Kalın enseli komünist biraz sonra sahte bir babacanlıkla, «Evet, yoldaş,» dedi. «Théodore Campbell'le konuştuklarından hatırında kalanları bir kez daha anlatır mısın?»
12
Lufthansa'nın bir makinisti V-12 motorlu tek kişilik uçağı uçuşa hazırlamada Ted'e yardım etti. Ted, cumartesinin Tem-

•pelhof Havaalanının en faal günü olduğunu unutmuştu. Kalkış sırasının gelmesine kadar iki saat beklemek zorunda kaldı. Terminaldeki kalabalığa bakarak vakit öldürmeye çalışırken, bir ara tanır gibi olduğu bir yüz farketti, bir gece önceki davette gördüğü adam olabilirdi bu. Fakat bir yakıt tankeri aralarına girdi, tanker geçtiğindeyse adam gözden kaybolmuştu.
Saat on iki sularında Ted havadaydı, saat ikiye yaklaşırken de yakıt almak için Stuttgart'ın Echterdingen Havaalanına inmiş bulunuyordu. Ondan önce sırada yalnız eski bir Blohm ile bir Junker vardı. Çıkış vizesini denetleyen memurun ona gösterdiği saygı Ted'i şaşırttı. Adam bir otomobille gelerek onu karşılamış, tüm formalitelerse beş dakikanın içinde tamamlanmıştı. Hess'in herhangi bir güçlükle karşılaşmaması için elinden geleni yaptığı açıktı.
Otuz dakika sonra tekrar havalanmıştı ve güney yönündeki sınıra doğru uçuyordu. Schaffhausen'in yukarısında üç yüz metre daha yükselerek, Hess'in verdiği kroki uyarınca Bern'e doğru Aare'yi izlemeye koyuldu.
Güzel bir ülkenin yukarısında güzel bir uçuştu bu. Ted görünüme dalarak, Hess'in ona yüklediği görevi aklından çıkardı. Bunu düşünmeye daha sonra bol bol vakti olacaktı. Şimdiki halde dertli kıtanın yukarısında kayarken Ann'ı düşlemek ona yetiyordu.
Gümrükten geçtikten sonra özel hangarların birinde yer kiraladı ve uçağa bakacak bir makinist buldu. Hangar yöneticisinin odasında kıyafet değiştirdi ve erken bir akşam yemeği •yedi.
Saat sekizde Pan American kontuarına başvurduğunda, »dinlenmiş ve kırk dakika erken gelmişti.
Memur rezervasyon dosyasını karıştırarak, «T. Campbell, Barselona ve Madrit'e,» diye mırıldandı. Bileti bulup damgaladıktan sonra Ted'e uzatırken, yolcunun yüzü gözüne ilişmişti. .Birden kaşları çatıldı. «Théodore Campbell'siniz, değil mi?»
Ted evet gibilerden başını salladı.
Memurun az öncesine kadar ona gösterdiği dostluktan ■eser kalmamıştı. «Şu ana kadar bir bağlantı kuramamıştım. A->ma şimdi anlıyorum,» diye homurdandı.

«Neymiş o?»Memur yüzünü buruşturdu. «Bugün dostlarınızdan ikisi kontuarımıza uğradılar. Rezervasyonunuzun O.K. olduğundan emin olmak istiyorlardı.»

«Ya?»
Adam dudak bükerek, «Alınandılar,» dedi. «Nazi olduklar», görünüşlerinden belliydi.»
«Nazilerin belli bir görünüşleri olduğunu bilmiyordum.»
Genç adam azametle doğruldu. «Öyle ya, siz nereden bileceksiniz. Bay Campbell?»
Ted memurun nefret dolu bakışını üstünde hissederek u-zaklaştı. Karşılaştığı ilk Nazi düşmanıyla kavgaya tutuşmasının hiçbir yararı yoktu. Amerikalıların ona besledikleri antipatinin İsviçre'ye kadar uzanabileceğini hesaba katmamıştı. Artık Almanya dıışnda olduğuna göre buna alışması gerekecekti. Hem-serilerinin çoğunun gözünde

bir Nazi yandaşı, hatta birçoklarının kanısınca bir vatan hainiydi. Hess'in bu dış ülkede bile onunla ilgilenmeyi uygun görmesi bir şanssızlık olmuştu. Almanlar büyük bir olasılıkla İspanya uçağında yer bulmada bir sorunla karşılaşmamasını garantilemek için gönderilmiş yerel ajanlardı.
Genç adam bekleme salonunda pencere yanında bir yer bularak, birisinin unuttuğu gazeteye göz gezdirdi. Başsayfada-ki başlık Führer'in İngiltere'ye barış önerişiydi. Nutkunun met-niyse iç sayfalarda veriliyordu. Ayrıca, mareşal terfilerinden ve Göring'e Reich Mareşali payesinin verilmesinden söz ediliyordu. Gazetenin iç sayfalarını karıştıran Ted, Lowell Grayson'un imzasını taşıyan sütuna göz gezdirdi. Reichstag nutkunun söz konusu edildiği sütunun alt yarısında TEPKİLER başlığını taşıyan bir bölüm Ted'in dikkatini çekti.
Bunda beş parti liderinin kısa düşünceleri ele alınıyordu.. Son paragrafsa Theodore Campbell'e ayrılmıştı.
Amerikalı havacı ve uçak mühendisi Theodore Campbell? Alman Şansölyesinin nutku hakkındaki fikri sorulduğunda «çok etkilendiğini» söyledi.
Rahmetli Edward 'Eddie' Campbeil'in oğlu olan ve şu sıralarda Güney Almanya'daki bir köşkte yaşayan Ted Campbell,

«Alman ulusu İngilizlerle savaşmak istemiyor. İngilizlerin bu savaşı sürdürmeleri akılsızlık olur,» dedi.
Nutuktan sonra Kroll Opera binasından **Reich Mareşali Hermann Göring onuruna verilen bir davete koşan ünlü havar** cı, **Birleşik Amerika Cumhur Başkanı Franklin Roosevelt'in, partisi tarafından Beyaz Saray'daki üçüncü bir devreye aday gösterilmesi hakkında, «Unutmayın, daha seçilmedi,» dedi.**
Ted donakalmıştı. Grayson kelime cambazlığı yaparak, Berlin'deki yüzlerce Amerikalının arasından Ted'e dikkatleri çekmeyi başarmıştı. «İşte gerçek Theodore Campbell: Kendine Amerikalı diyen Nazi budur, arkadaşlar,» diyordu âdeta.
Genç adam gazeteyi katlayarak oturduğu koltuğun arkasına attı. Elinde fırsatı varken, Lowell Grayson'un suratını dağıtmadığına esef ediyordu. Grayson serserisi Almanya dışındaki durumunu kat kat güçleştirecekti.
İki adam gözüne ilişince, Ted bir an için öfkesini unuttu. Bekleme salonunun uzak ucunda duruyorlardı. Elinde gazete olanı gazeteyi okumuyor, Ted'i gözetliyordu. Uzun boylu, şapkalı olanı yüzünün gölgede kalması için hafifçe yana döndü.
Uçağı anons edilince, Ted acele adımlarla çıkış kapısına Yürüdü. Uçağa binerken bir ara arkasına baktı. İki adam pencerenin yanından ona bakıyorlardı. Ama uçağa binmediler.
Yolcular Barselona'da uzun bir süre bekletildiler. Motorlardan biri sorun çıkardığından on dört yoicu onarım tamamlanıncaya kadar küçük bir ofise tıkıldılar. Kollarının arasında bir bebek oian çok genç bir kadın uçaktan ayrılmak istememişti. Almandı ve tek kelime İspanyolca bilmiyordu. Onu yerinden kaldırmaya çabalayan havaalanı polis komiserine karşı koydu. Ted'in tercümanlığı da para etmedi. Kadın yerinden kıpırdama**dı,** bebeğin uyanıp konuşmaları bastıran bir sesle haykırmaya başlaması üzerine de polis daha fazla ısrardan vazgeçti.
Polis, Ted'le terminal binasına doğru yürürken, «Sık rastlanılan bir olay,» diye belirtti. «Tekrar uçağa binmelerine izin ■verilmemesinden korkuyorlar.»
«Öyle mi?»
Polis omuzlarını silkti. «Bu tür olay çıkaranlar yalnız Al

manlar ve genellikle kadınlar. Geri yollanacaklarını sanıyorlar.»

Ted, «Kız çok gençti, değil mi?» dedi. «Yani o bebeğin, annesi olamayacak kadar genç demek istedim.»
Polis bu sözleri, «Öyle,» diye doğruladı. «Ama çocuk onun olmayabilir, senyor. Bu tür olaylara kaç kez tanık oldum. Kız bebeğin annesini, babasını belki tanımıyordur bile.»
«Anlayamadım,» dedi Ted. «Kız niçin başkasının çocuğuyla seyahat etsin?»
«Anne babalar, Almanya dışına çıkamayanlar çocuklarını başkalarıyla yolluyorlar.» Polis bir lamba direğinin altında durmuş, cebinde bir sigara arıyordu.
«İyi ama niçin?» Ted başını çevirmiş, uçağa bakıyordu-«Neden korkuyorlar ki? Bu savaş kısa bir süre sonra bitebilir.»
Polisin yüzünde şaşkınlık belirdi. «Bay Campbell, onları korkutan savaş değil.»
«Öyle mi? Şu halde neden korkuyorlar?»
Polis, «Farkettiniz sanmıştım,» dedi. Uçağın pist üstündeki siyah siluetini çenesiyle işaret etti. «Kadın Yahudi.»
Ted Madrit'e bundan önceki gelişinde yirmi dokuz yaşındaydı. Bir gün önce İspanya Ulusal Hava Yarışını kazanmış, bu zaferi şampanya ve havyarla kutlamıştı.
Fakat bu kez uçağı yere inince, devrimden önce tanıdığından farklı bir kentle karşılaştı. Terminal binası tam bir karmaşa içindeydi. Bagajlarını arayan yolcular, eşyalarını torbalar ve bohçalar içinde nakletmeye çalışan mülteciler, insan kitlelerini sığır sürüsü gibi çıkış kapılarından uzaklaştırmaya çalışan polisler... Havaalanının lokantasıysa yiyecek yokluğundan kapalıydı.
Ted bombardımana uğramış bir kentin nasıl olduğunu böylece ilk kez görmüş oldu. Madrit, Franko'nun mücadelesinde savaş alanı olduğundan büyük bir bölümü yerle bir olmuştu. Ted'in bindiği taksinin, yanından geçtiği sıska öküzler tarafından çekilen sallantılı arabalar, kentteki yakıt kısıtlamasının canlı kanıtıydı. Bu savaşın tek galipleri karmaşayla açlıktı.
Ted şoförüne, «Nereye gidiyorlar?» diye sordu.

«Kim bilfr, senyor?» Şoför omuzlarını silkti. «Bugünlerde insanlar at hırsızlığından kurşuna diziliyorlar.» «Kentten kaçmak için mi at çalıyorlar?» «Hayır. Karın doyurmak için.»
Kentin merkezi sanki başka bir ülkenin parçasıydı. Banli-yölerdeki yıkıntılarla burası arasında bir bağ görmek zordu. Sokaklar temizdi, tranvaylar çalışıyordu ve ancak birkaç binadaki mermi delikleriyle yüksekteki sokak lambalarının soyulan mavi boyası, burasının kısa bir süre önce kuşatılmış bulunduğunu ele veriyordu.
Şoför taksiyi Plaza de la Lealtad'da durdurarak, Ted'e kapıyı açmak için arkaya uzandı, fakat kendisi arabadan inmedi. Sadece müşterisinin yüzüne bakmak için başını çevirerek, «Senyor, Ritz Oteli,» dedi.
Ted birkaç saniye boyu lüks otel girişine baktı. Kapının ilerisinde resepsiyon masası görülüyordu. Ted resepsiyon memuruyla konuşan adamı görür görmez tanıdı. Bern'deki adamlardan gazeteli olanıydı. Hiç kuşkusu yoktu, oydu. Arkadaşı da oralarda bir yerde olmalıydı. Rastlantı söz konusu olamazdı. Onu izliyorlardı. Ted'in uçağı Barselon'üa geciktiği için, daha önce Madrit'e varmışlardı. Bu da kendi taşıtları bulunduğunu gösterirdi. Ted kimin onunla bu denli ilgilenebileceğini merak ediyordu. Bu sorunun bir tek yanıtı olabilirdi. Adamlar meraklı polis ya da Hess'in ona göz kulak olmakla görevlendirdiği kimseler değildi. Doğrudan doğruya Gestapo'ydular.
«Senyor?»
Ted arabanın kapısını çarptı ve koltukta arkasına yaslandı. «Beni geri götürün.»
Şoför alnını kırıştırdı. «Nereye?»
Ted, «Havalanma dönmek istiyorum,» dedi.
«Otele girmeyecek misiniz yani?» , «İyi anladınız. En kısa zamanda Lizbon'a gitmek istiyo-rum.»
«İyi ama bugün başka uçak yok ki. Yarın var, ama bugün yok.»

«Hiç mi uçak yok?»
Şoför hayır gibilerden başını salladı. «Lizbon'a yok, senyor. Ama ekspresle gidebilirsiniz.»
«Lizbon'a mı?» «Evet, ama önce Badajoz'a.»
Ted otele bir göz attı. Adam hâlâ resepsiyon masasının» başındaydı. «Yol ne kadar sürer?» diye sordu.
Şoför şöyle bir düşündü. «O kadar uzun sürmez, senyor.. Durun bakayım...» Kafasını kaşıdı. «Badajoz dört, beş saat eder. İki, üç saat sonra da Lizbon'da olursunuz.»
Ted bu gece orada olabileceğini düşündü. Şoföre bakarak, «Bu gece Lizbon'da olabilir miyim?» diye sordu.
«Oh, evet, senyor,» dedi şoför. «Bu gece olabilirsiniz.»
«Trenin özel kompartımanları var mıdır?»
«Vardır, ama özel kompartımanlar çok pahalı.» İspanyoB parmaklarını birbirine sürttü. «Çok peseta, senyor.»
Ted, «Gidelim öyleyse,» dedi.
Lizbon ekspresi sekizer kompartımanlı beş özel vagonu olan on altı vagonlu bir trendi. Kırk kompartımandan her birinin ücreti bir uçak biletine eşitti ve hepsi de satılmıştı. Aslındo trende satılmamış olan bir karış yer yoktu.
Ted tarafından istasyon müdürünün ofisinde sıkıştırılanı kondüktör, «Altmış kişi için yapılmış yolcu vagonlarına yüz kişi sığdırılmıştır,» dedi.
«O trene binmeye mecburum ben.»
Kondüktör omuzlarını silkti. «Herkes mecbur olduğunu söylüyor.» Büronun kalabalık ve gürültülü istasyon lobisini gören bir penceresini işaret etti. «Üzgünüm, senyor. Yarın akşam yedide bir tren daha yar.»
«Bir özel kompartıman paylaşamaz mıyım?»
Kondüktör kayıtsız bir tavırla saatine baktı. «Bunun için» o kompartımanın sahibiyle anlaşmanız gerekir.»
Kompartıman paylaşmak Ted'e önceleri parlak bir fikir gibi görünmüştü, ama başkalarının da aynı şeyi düşündüklerini farketmekte gecikmedi. Düzinelerle yolcu trenin pencerelerine vuruyorlardı. Bazılarının avuçlarında tomarla para vardı.

Ted de birkaç cama vurdu, ama öbür yolculardan daha başarılı olmadı.
Kompartımanlardakiler çoğu kez onu görmezlikten geliyorlardı. Genç adam bir sonraki vagona yaklaştı, ama burada indirilmiş olan storlar, sonucun ne olacağını belli ediyordu.
«Senyor... Senyor Campbell?»
Trenin düdüğü öttüğü sırada, sesin geldiği yöne başını çeviren Ted, ona el sallayan bir kadın gördü. Hemen onun penceresine koştu. Tren hareket etmek üzereydi.
«Amerikalı havacı Campbell'siniz, değil mi?»
«Evet, benimle kompartımanını paylaşacak birini arıyordum.» Buharlı lokomotif düdüğünü bir kez daha öttürdü ve vagonları sarsılan tren harekete geçti. Ted panik halinde, «Ne is-terseniz, öderim,» diye bağırdı.
«Çabuk...» Kadın vagonun kapısını işaret etti. «Çabuk!»
Kadının adı Theresa Dumas'dı. İyi İngilizce bilen bir Fransız aktrisiydi ve film çevireceği Güney Amerika'ya gitmek üzere Lizbon'dan vapura binecekti.
Ted onun karşısındaki katı deri koltukta rahat etmeye çakışarak, «Hayatımı kurtardınız, Bayan Dumas,» dedi.

Aktris gülümsedi. «Dünya çapında ünlü birine yardımcı olmak fırsatını insan her zaman bulamaz. Bütün arkadaşlarım beni kıskanacaklar. Bu denli nüfuzlu olan birisiyle konuşmak «çok ilginç olacaktır.»
Ted, «Hiç de öyle olduğumu sanmıyorum,» dedi.
«Hiç değilse beni uzun ve can sıkıcı bir tren yolculuğundan kurtardınız.»
«Fazla canınızı sıkmamaya çalışırım.»
Kadın yine gülümsedi. «Oh, hayır.» Kadın pembe dudaklarının üstünde dilini gezdirdikten sonra, alçak sesle sordu. «Söylenenler doğru mu?»
«Doğru olan ne?»
«Hermann Göring eşcinsel mi?»
Ted Maâriften Lizbon'a giderken, dünya yüzünde hâlâ Avrupa'daki savaş hakkında hiçbir fikri olmayan kimseler bulun duğunu öğrendi. Theresa Dumas da bunlardan biriydi. Savaşa iki ulus arasındaki bir ölüm kalım kavgasından çok, artistlik _

karyerine bir engei olarak bakıyordu. Savaş Ted gibi onu do yakından etkilememişti. Ama bu, İngiliz hükümetinin bir temsilcisine Hess'in elçisi olarak başvurmayı kabul etmesinden önceydi Ted için. Genç adam üstelik şimdi Gestapo ajanları tarafından izlendiğine göre, tehlikede de sayılırdı.
Avrupa'daki durumu, bunu zerrece umursamayan bir kadına açıklamaya çalışması da komikti bir bakıma. Madrit'te o-lanların Paris'te tekrarlanması, kentin koskoca bölümlerinin» yok edilmiş olmasının, yarın Londra, hatta Berlin'in başına geleceklerin bir habercisi olması olasılığı onu zerrece etkilemiyordu. O Avrupa'dan ayrılıyordu, bu kıtada olacaklar onun için? mektuplarının Rio de Janeiro'ya zamanında iletilmesi dışında bir önem taşımıyordu. Theresa Oumas'ın bu tavrında Ted birazda kendisini görür gibi oldu ve bundan dolayı da hiç gurur duymadı.
Ted Lizbon garında Theresa'yla vedalaştıktan sonra bir tramvaya bindi ve arka kapının yakınına oturarak bundan sonraki adımını tasarlamaya çalıştı. Oda ayırttığı otelde kalamazdı. Gestapo Madrit'te atlatıldığını farkedecek ve onu burada aramaya girişecekti. Ted niçin izlendiğine akıl erdiremiyordu. Gestapo onu öldürmeyi istemiş olsa, Lizbon'a gelmesini beklemezdi. İsviçre'de, hatta Almanya'da bunun için dünya kadar fırsat olmuştu. Ama Gestapo mantığına akıl sır ermezdi. Bu durumda Ted'in yapması gereken, İngiltere'ye gidecek uçağa binmeden önce onlara yeni bir fırsat vermemekti. Bunun için de Lizbon'a girmemesi gerekirdi. Genç adam sonunda körfezin batısındaki bir tatil kenti olan Estoril'de karar kıldı. Estorif havaalanının tam aksi yönünde olduğuna göre, Ted bu manevrasıyla Gestapo'ya izini kaybettirebilirdi. Estoril'de kalacak bir yer bulacak ve başka bir ad kullanacaktı.
Bulduğu yer bakımsız bir sahil oteli, tuttuğu odaysa kumsalı gören plaj kabini gibi bir yerdi. Telefonu olan tek tük odalardan biri olduğu için Ted burasını seçmişti. Londra'yla bağlantı kurmaya çalıştıysa da, başarılı olmadı. İngiliz havayollarına telefon ettiğinde bir, iki günden önce uçak bulamayacağını öğrendi.
Ted saat dokuzda yattı, fakat aradan iki saat geçmeden

kalktı. Önemli yarışlardan önce de hep öyle olurdu, uyuyamaz, karnı acıkmazdı. Tekrar Londra'yı aradı ama yine başarısızlıkla karşılaştı. Bunun üzerine giyinerek kumsalda yürüyüşe çıktı. Bir ara kumların üstünde oturarak mehtabı seyretti. Aklı Ann'-daydı.
Neden sonra odasına dönerek soyundu, ışığı söndürdü ve başı yastığa değer değmez uykuya daldı.
Onu uyandıran ışık oldu. Odanın içini birden bir parlaklık kaplamıştı. Genç adam gözlerini açınca, yatağının ayaku-cunda duran çok iri bir adamla karşılaştı.
«Bu ne rezalet!»

Bir el hemen ağzını tıkadı. Başka eller kollarıyla omuzlarını kavrayarak onu yatağın içinde oturmaya zorladılar.
Yatağın ayakucundaki adam, «Bay Campbell?» diye sordu. «Bay Theodere Campbell'siniz, değil mi?» Genç adamın hafifçe başını eğmesi üzerine, dudaklarının üstündeki elin baskısı hafifledi.
«Bu ne rezalet!»
Elin baskısı yine arttı.
Ted şimdi ellerin, arkasındaki iki kişiye ait olduklarını fark-ediyordu. Önündeki adam ilk bakışta gözüktüğü kadar iri değildi, ama lambanın ışığı onun arkasındaki duvarı kaplayan koskoca bir gölge düşürüyordu. Amacı her neyse hırsızlık olmasa gerekti. Bir soyguncu olamayacak kadar iyi giyinmişti. Üstelik soyguncular genellikle kurbanlarını uyandırıp adını sormazlardı, öyle değil mi ya?
Adam, «Basit bir evet ya da hayır yeter,» dedi. «Théodore Campbell'siniz, değil mi?»
Elin baskısı bir kez daha hafifledi. «Evet, ben oyum. Siz ne halt...» El ağzının üstüne yerleşti.
Yatağın ayakucundaki adam, «Bırakın onu, Stevenson,» dedi.
Ağzı serbest kalan Ted, «Kimsiniz siz?» diye gürledi. «Bu ne rezalettir!»
Adam, «Adım Chrichton'dur.» dedi. «Sizi tartaklattığıma üzgünüm, ama emin olmak zorundaydım. Size yetişmek kolay

iş değil, Bay Campbell.»
Ted gözlerini kırpıştırarak adama baktı. «Siz İngilizsiniz!» «Galler yöresindenim. Sizi sağ salim götürmeye geldik.» «Nereye götürülüyorum?»
Chrichton bir sandalyenin arkasına atılmış olan Ted'in pantolonunu işaret edince, adamlardan biri onu alarak genç Amerikalıya uzattı. Aynı anda Ted adamı tanıdı. Chrishton'un Stevenson diye çağırdığı adam, Bern'deki gazeteîi herifti.
«Siz Gestapo değilsiniz!»
Chrichton, «Değiliz, efendim,» diye gülümseyerek pantolonu işaret etti.
Ted, «Sizinle hiçbir yere gitmek niyetinde değilim,» dedi. «Bu ne rezalettir! Ne hakla zorla odama giriyorsunuz?»
«Açıklamayı size başkası yapacak. Nedenleri ben bilmiyorum. Ayrıntıları uçaktaki centilmenden öğreneceksiniz.»
«Hangi centilmen bu?»
«Lütfen Bay Campbell, fazla vaktimiz yok.»
Ted öfkeyle başını salladı. «Bana bakın, Chrichton, her kim olursanız olun sizinle gelmiyorum. Ben Lizbon'daki bir Amerikan vatandaşıyım. Benim üzerimde hiçbir yetkiniz yok!»
«Kuramsal bakımdan öyle.» Chrichton bu nokta üzerinde kafasını çalıştırır gibi bir kaşını kaldırmıştı. Ekledi. «Ama yine de bizimle geliyorsunuz.» İki adamına baktıktan sonra tekrar Ted'e döndü. «Haydi hazırlanın, efendim.»
Chrichton, Ted'i otomobil farlarının ışığında yolcu kapısına getirdiğinde, Halifax tipi İngiliz uçağı pistin sonunda ve havalanmak üzereydi. Motorların gürültüsünden adamın ne söylediği anlaşılamadı. Aynı anda bir el uzanarak Ted'i uçağın içine çekti. Chrichton pervanelerin rüzgârından kaçarken, uçak pistte harekete geçti. Derken birisi kapıyı çarptı ve Ted'i bir koltuğa oturttu. Göz açıp kapayana kadar havaalanı aşağılarda kaldı. Uçak yükselerek denize doğru uçmaya başladı.
Birisi yanına oturunca, Ted pencereden bakışlarını ayırdı. Uçağın içinin karanlık olmasına rağmen, salonda sadece iki yolcu olduklarının bilincindeydi.
İri yapılı bir adam, «Günaydın, Bay Campbell,» dedi.

Ted, «Bana yapacağınız açıklama, dilerim akla yakın bir şey olur,» diye homurdandı. «Kimsiniz siz?»
Adam, «Adım Trentlyon, Bay Campbell.» dedi. «Nigel Tren-tlyon. Şu andan itibaren birbirimizi bol bol göreceğiz.»
«Ya? Nasıl olacak bu iş?»
«Sizinle ben bugünden itibaren oldukça sıkı bir işbirliği halinde çalışacağız.»
«Ne olup bittiğini bana hâlâ söylemeyecek misiniz Trentlyon?»
Trentlyon karanlıkta keyifsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. «Biliyorsunuz sanmıştım. İngiltere'yi kurtaracağız.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

13

Ted, Londra'yı son on ayın içinde fazia değişmiş bulmadı, ama havasının değiştiği bir gerçekti. Soylu kent bir felaket önsezisi içinde soluğunu tutar gibiydi. Alman uçakları İngiltere' deki hedefleri bombalamaya başlamışlardı bile. Kentin yukarısında sürüklenen baraj balonları Londra'nın meşum bir bekleyiş içinde olduğunun kanıtlarıydı.
Uçak gün doğarken Heathrow'a indi. Yolcuları bekleyen bir araba Ted'le kafası yavaştan dazlaklaşmaya yüz tutmuş yol arkadaşını Great Portland caddesindeki bir adrese götürdü. Duvarları lambrili geniş yazıhanenin camlı kapıları bir balkona açılıyor, dev bir Avrupa haritası duvarlardan birini bütünüyle kaplıyordu.
Trentlyon uçakta Ted'e hemen hemen hiçbir şey açıklamamıştı, Genç Amerikalı her ne zaman bir şey soracak olsa, «Bir sakıncası yoksa, sizi Bay C.'nin aydınlatmasını yeğlerim,» gibilerden kaçamak bir cevapla atlatılıyordu.
Bu esrarengiz Bay C. de kim oluyordu acaba? Neyse, Ted bunu pek yakında öğrenecekti. Trentlyon rahat koltuklardan birine oturmasını buyurmuş ve çay getirmeleri için zile basmıştı. Bay C.'nin birkaç dakikaya kadar geleceğine de söz vermişti. Ted de çaresiz bekliyordu.
«Günaydın, Bay Campbell. Uçuş sırasında fazla rahatsız ol-

madığınızı umarım.»
Odaya giren adam hemen hemen Ted kadar uzun boyluydu. Elini sıkarken, Ted onun kendisine pek yabancı gelmediğini, hissetti.
Adam, «Adım James Carstairs,» dedi. «Size çay getirdiklerine sevindim. Güzel. Sanırım, bana bazı sormak istedikleriniz vardır.»
«Ondan kuşkunuz olmasın,» dedi Ted. «Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Bana böyle davranmaya hakkınız yok. Kendinizi ne sanıyorsunuz siz?»
Carstairs bir kaşını kaldırdı. «Londra'ya gelmek istediğinizi sanıyordum.»
«Neyi isteyip istemediğim sizi ilgilendirmez.»
Carstairs, «İşte bunda yanılıyorsunuz,» dedi. «Londra'da bulunmanızın nedeni beni çok yakından ilgilendiriyor.» Fincanına çay doldurduktan sonra sordu. «Bay Haushofer bugünlerde nasıl? Hâlâ Dışişleri Bakanlığında çalışıyor, değil mi?»
Ted ani bir hareketle başını kaldırdı. Carstairs'in yüzünde hafif alaycı bir anlam vardı. «Bay kim dediniz?» diye hayretle sordu Ted.
«Yapmayın canım,» dedi Carstairs, «Albercht Haushofer'i bu kadar da çabuk unutmuş olamazsınız. Uzun boylu ve kibar bir centilmendir. Daha üç gün önce onunla beraberdiniz.» Carstairs çayını karıştırdıktan sonra kaşığı tabağın kenarına bıraktı. «Berlin'de onunla ve Führer Vekili Rudolf Hess'le bir görüşme yaptınız. Hatırlıyorsunuz, değil mi?»
Ted öfkeyle atıldı. «Ama İngiliz haberalma örgütünden casuslarını peşime takmasını istediğimi hiç hatırlamıyorum.»
Carstairs omuzlarını silkti. «Önemli olan, şimdi burada bulunmanız.»

«Sizin için önemli olabilir. Bana gösterdiğiniz bu beklenmedik ilginin nedenini anııyamıyorum, ama bu ilginin karşılıklı olmadığına inanabilirsiniz. Londra'ya bir tek nedenle geldim, bu nedense sizinle buluşmak değil.»
«Orası kesin. Ann Bullard'ı görmeye geldiniz.»
Ted kaşlarını çattı. «Bir dakika. Sizi şimdi anımsadım! O gece Ann'ın evinin kapısında bize toslamıştımz. Evet, Carstairs...

Söyler misiniz şimdi...»
Carstairs, «Alfred Bullard yakın dostumdur,» dedi «Eton'da beraber okuduk.» Adam masanın başına geçerek devam etti. «Son otuz yıl boyunca birçok projede işbirliği yaptık. Şimdi de bana yardım ediyor.» Carstairs sicimle bağlı bir mektup destesini konuğuna gösterdi.
«Bunlara benim adıma el koyması da zor olmadı tabii.»
Ted, Ann'ın kullandığı mektup kâğıtlarını görür görmez tanıdı. Masanın üstündeki ikinci bir desteyse onun genç kıza yolladığı mektuplardı.
Carstairs, «Sanırım, Ann, sizden mektup alamadığı için kaygı içindedir,» dedi.
«Pis ahlaksız!» Ted mektupları Carstairs'in elinden kaptı. «Rezil!»
Carstairs küfürleri duymamış gibi devam ediyordu. «Size İjurada gereksinmem var. Ama sizin ve de Almanların şüphesini «yandırmadan sizi nasıl Almanya'dan çıkarabileceğimi bilemiyordum. Sir Alfred en emin yolun, kızıyla aranızdaki haberleşmeyi ■engellemek olduğuna karar verdi.» Adam çenesinin hareketiyle mektupları işaret etti. «Ben pek emin değildim, ama işte geldiniz.»
Ted donakalmıştı. Sir Alfred, Ann'la ona bunu yapmıştı ha!
Carstairs devam etti. «Lord Bullard'ın bu yanı sizi şaşırttı, değil mi? Amirallikten ayrılması, İngiltere yararına çalışmasına son vermemişti. Alfred çok akıllıdır. Sizi bu işe karıştırmak onun fikriydi.
Ted etrafına bakındı. «Hangi işten söz ediyorsunuz?»
Carstairs duvardaki haritayı işaret etti. «İngiltere büyüklük hastası bir manyak tarafından istila edilmenin eşiğinde. Sir Alfred ise Almanların bu amacına karşı koyma planının bir parçası. Almanya'da kimsenin kuşkulanmayacağı bir adama gereksinmemiz vardı. Gerektiğinde yardımına başvurabileceğimiz birine. Onun için bu ara Londra'ya gelmeniz zorunluydu. Şimdi ne yapmanızı istediğimizi açıklamamızın zamanı geldi.»
Pitağor Harekâtı dediği projeyle Ted'in bunun içindeki rolünü açıklamak Carstairs'in yaklaşık bir saatini aldı. Almanların, İngilizler hesabına çalıştığından kuşkulanmayacakları birine ge-

reksinmeleri vardı. Örgütle Rudolf Hess arasında bir bağlantı kurulmalıydı. Sözkonusu kişinin Führer Vekilinin çevresinden olması, onun güvenini kazanmış bulunması ve bu dostluk sayesinde eline geçecek bazı değerli bilgileri örgüt kanalıyla İngiltere' ye ulaştırması gerekiyordu. Ted'in en uygun zamanda ve uygun yerde olma avantajı vardı. Ann'la arasındaki ilişki de işlerine yaramıştı. Bullard, Ted'in er geç Almanya'ya döneceğini bilmişti. Geriye yalnızca Hess'le Ted'i biraraya getirmek kalıyordu, ki Ted bunu başkasının yardımı olmaksızın başarmıştı.
Carstairs sözlerini bitirince, Ted, «Siz delirmişsiniz,» dedi. «Sizin hesabınıza casusluk yapmamı istiyorsunuz!»
«Buna pek o kadar casusluk denemez. Sizden belgelerin fotoğrafını çekmeniz ya da trenleri raydan çıkarmanız beklenmiyor. Sadece ileride yararı olacağı düşüncesiyle Führer Vekiliy-te aranızdaki dostluğu sağlamlaştırmanızı istiyorum. Hess de aynı şeyi istiyor zaten. İngiltere'yle savaşı istemiyor.»
«Hayır, bu sizin istediğiniz düpedüz casusluk.» Ted başını salladı. «Gestapo durumu öğrenirse, ölmüş sayılırım. Hess'e ne yaparlar bilmem, ama beni hemen kurşuna dizerler.»

«Biz sizi koruruz. Hamilton Dükünü ziyaret etme görevinizi de biliyoruz ayrıca.» Ted'in koltuğunda doğrulması üzerine, Carstairs bir kaşını kaldırdı. «Oh evet, biz de sizi kurşuna dizdi-rebiliriz sanırım. Ama böyle bir niyetimiz yok. Size Almanya'da,. Berlin'de... Hess'in yanında gereksinmemiz var.»
«İstediğinizi yapacağımı sanıyorsanız, çılgınsınız siz!»
«Hess'le aranızda yabana atılmayacak bir dostluk var. Size güveniyor.»
Ted adamın onu dinlemediğini farkediyordu. «Hamilton işini biliyorsanız, Hess'in amacını da bilmeniz gerekir,» dedi. «Haklısınız, Hess. İngiltere'yle savaşı istemiyor. Onu, dostluğunu hı-yanetle mi ödüllendireceksiniz?» Ted başını salladı. «Hayır, benim yardımımla yapamayacaksınız bunu.»
«Hess'in planı yürümeyecek.»
«Buna karar vermeyi niçin Hamilton'la Krala bırakmıyorsunuz?» Ted gitmek üzere ayağa kalkmıştı.
Carstairs de ayağa kalktı. Haritanın başına giderek bir işaret değneğini öfkeyle İngiltere'nin güneyine vurdu. «Şurada, şu-

rada, şurada insanlar ölüyor...» Değneği yörenin üstünde dolaştırıyordu. «Ölenler her gün artıyor. Hamilton Düküne başvurmanızın bu ölümleri durduracağına inanıyor musunuz? Hess'in iyi niyeti Göring'in bir tek bombardıman uçağını bile durduramadı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar bombardımanlarda yıkıntıların altında ezilip ölürken, Hess'in politik bunalımına fazla bir anlayış duyamam doğrusu.»
Ted öfkesini frenlemeye çalışıyordu. Bir savaş olmasında suç onun değildi. Almanların bu savaşı kazanma yolunda olmalarında da onun bir suç payı yoktu. Öyleyken bu adam niçin ona çıkışıyordu sanki? «Bana bakın,» dedi. «Benden bir kez haberci olarak yararlandınız, ama bu iş burada biter. İnsanların ölmesi sizin kadar benim de hoşuma gitmiyor, ama bunda benim bir sorumluluğum yok. Siz ve Almanlar bana danışmadan kavgaya tutuştunuz. İngiltere bombalanıyorsa, ben ne yapabilirim? Almanya'ya savaş ilan eden herhalde ben değilim.»
«Belki sizin de Almanya'ya savaş ilan etmeniz yerinde olurdu.»
Ted çaresizlik anlatan bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. «Ulu Tanrım!»
Carstairs tekrar masasının başına dönmüştü. «Sizin fazla vaktinizi alacak değilim,» dedi.
«Daha fazla vakit kaybedemem zaten. Ann'ı görmeye gidiyorum. Lord Bullard'a da söylenecek bir çift sözüm var.»
Carstairs, «O da sizinle konuşmak istiyor,» diye genç adamın sözünü kesti. «Ama gitmeden önce size bir şey göstermek istiyorum.» Çekmecenin bir gözünden çıkardığı dosyayı Ted'in önüne sürdü. «Sanırım, Heydrich'i tanıyorsunuzdur. Reinhardt Heydrich'i?»
«Hayır, onu tanımıyorum.» Ted dosyaya bir göz attı. Grr renkli bir zemin üstünde çapraz bir kırmızı yol dikkati çekiyordu. Genç adam kalkmaya hazırlandı. Carstairs onu durduramazdı. Hiçbir suç işlememişti ki.
Carstairs devam ediyordu. «Reinhardt Heydrich, Reich Güvenlik Örgütünün şefidir. Gestapo'nun başı.»
Ted sinirli bir sesle, «Onun kim olduğunu biliyorum,» diye İngilizin sözünü kesti. «Boş yere vaktimi harcıyorsunuz.»

«Heydrich partinin resmi celladıdır. İstenmeyen kişilerin listelerini hazırlar, o kimseler de kısa bir zaman sonra esrarengiz kazalarda kaybolur ya da ölürler.» Carstairs dosyanın içinden çıkardığı birtakım fotoğrafları Ted'e uzattı. «İşte Heydrich'in faaliyetinin bazı sonuçldrı.»
Genç Amerikalı fotoğraflara göz gezdirdi. Hepsinde sakatlanmış vücutlar, çenesi düşmüş erkeklerle kadınlar görülüyordu. Bazılarına öldükten sonra cellatları tarafından çirkin pozlar verdirilmişti. Bazıları omuzlarından geçirilmiş kancalardan kukla ya da kasaplık et gibi asılı

kalmışlardı. Ölürken duydukları acı ve dehşet, yuvalarından fırlamış gözlerinden okunuyordu. Ayak bileklerine geçirilmiş bir ipe asılı bir kurban o kadar feci dövülmüş ve kan revan içinde kalmıştı ki, erkek mi yoksa kadın mı olduğu bile anlaşılmıyordu.
Ted elinde olmayarak, «Aman Tanrım!» diye mırıldandı.
Carstairs, «Bunlar sadece bildiklerimiz,» dedi. «Bir çoğu Yahudi, ama cinayetler ırk ayırımı tanımıyor.»
Ted İngilize dehşet içinde bakarak, «Bana niçin bunları gösteriyorsunuz?» diye sordu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, genzini temizledi. «Ben ne yapabilirim ki? Bu fotoğrafların özellikle beni ilgilendirmesi gerekirmiş, elimden bir şey gelirmiş gibi davranıyorsunuz. Ama hiçbir şey yapamam, hiç!»
Carstairs ona doğru eğildi. «Kurbanların bir tanesini tanıyorsunuz ama.»
«Bir tanesini ya da yirmisini tanımışım, ne farkeder?» Ted yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Masanın öbür yanındaki adama âdeta bağırmaya başlamıştı. «Yine de elimden bir şey gelmez, öyle değil mi?» Masanın üstündeki mektupları avuç-layarak ceketinin cebine tıktı. «Dehşet gösterinizden bıktım. Daha fazlasını ne görmek, ne de duymak istiyorum. Tek istediğim buradan gitmek. Beni kurşuna dizdirmek istiyorsanız, hemen şimdi tutuklatın. Çünkü sizin ya da başkasının hesabına çalışmayacağım!» Ted'in göğsü kalkıp iniyor, şakaklarının zonk-îadığını hissediyordu.
Carstairs genç adamın duymakta güçlük çektiği bir sesle, «Babanız da o kurbanlardan biriydi,» dedi.
Ted derin bir soluk aldı. «Saçmalamayın!»
— 143 —
Carstairs dosyanın içinden bir tutam fotoğraf alarak genç: adama uzattı. «Kendiniz bakın.»
Ted fotoğrafları öfke içinde karıştırdı. Ama birden öfkesinden eser kalmadı. Fotoğrafları bu kez daha dikkatli gözden geçirdi. Bunlarda kazaya uğramış bir otomobilin değişik görüntüleri vardı. Bir yarış arabasıydı bu. Ted onu hemen tanımıştı. Resimlere giderek artan bir dehşetle bakıyordu.
Carstairs, «Heydrich ötekiler gibi babanızı da öldürttü,» dedi.
Genç adam, «İnanamam,» deyip fotoğrafları ovucunda kırıştırarak masanın üstüne fırlattı. «Siz hastasınız, Carstairs. Beni-böyle adi bir hileyle ovucunuza düşürebileceğinizi sanıyorsu-nuz...»
«Ne yazık ki, sözlerim gerçek, Campbell. Heydrich babanınızın otomobiline bomba koydurttu. Bunu nasıl ve niçin yaptığını biliyoruz.»
«Yalan söylüyorsunuz!» Ted bağırmaya başlamıştı. «Babamın ölümü bir kazaydı!»
Carstairs fotoğrafları alarak buruşuklarını düzelttiyse de,, bir şey demedi.
Ted, «Niçin yapsınlar bunu?» diye söyleniyordu şimdi. «Benim kadar onun da politikayla bir ilgisi yoktu. Almanlar onu seviyorlardı!»
«Ama Campbell uçak fabrikalarını istiyorlardı,» dedi Carstairs.
Ted adama deliye bakar gibi bakıyordu.
«Babanız fabrikayı Almanya dışına nakledecekti.» Carstairs fotoğrafları bırakarak Ted'e baktı. «Doğru ya da yalan, öyle bir söylenti çıkmıştı.»
«Siz delisiniz. Öyle asılsız dedikodulara kim inanır...»
«Bu dedikodu, Reich içindeki bazı nüfuzlu kişileri korkuttu. Tehlikeyi göze alamazlardı. Eddie Campbell fabrikasını Almanya dışına naklettiği takdirde, başkaları da onu izlerdi. Almanlar bunu istemiyorlardı.»
Ted hâlâ başını sallıyordu. «Hayır... olamaz.»
«Babanız onlar için çok önemliydi. Almanya'dan çıkması bir göçün başlangıcı olurdu. Bu nedenle ortadan kaldırılmasına ka-

rar verildi. Onu bir toplama kampına gönderemezler, dünya çapındaki bir kahramanı hedef alan bir suçlama icat edemezlerdi. Sonuç olarak bir kaza düzenlediler. Oğulu babadan daha kolay idare edebileceklerine güveniyorlardı.» Carstairs, Ted'in yüzüne baktı. «Ve yanılmamışlardı.»

«Doğru değil bu!» Ted bu sözleri bağırarak söylemişti.

«Öyle mi? Bana Campbell uçak fabrikalarının bugünkü durumunu anlatır mısınız?»

Ted mevzuatı, formaliteleri, gecikmeleri anımsadı. Reich yasaları, yöneticilik yetkisini kısıtlamış, kendi şirketi üzerindeki egemenliğini elinden almıştı. Hiçbir iş görmeyen bir şirketin sembolik başkanıydı.

Carstairs, «Siz onlar için hâlâ bebek Campbell'siniz,» dedi. «Ünlü bir savaş kahramanının şımarık oğlu. Onlarsa bu durumu lehlerine çevirmeyi çok iyi biliyorlar.» İngiliz koltuğundan ağır ağır kalktı. Az öncesine kadar sesine yansıyan iyi duygulardan hiçbir iz kalmamıştı şimdi.

«Bu savaşta her iki tarafça kullanıldınız, Campbell.» diye devam etti. «İngiltere adına sizden özür dileyecek değilim. Burada bir ölüm kalım mücadelesi yapıyoruz. 8u arada insanları kullanmak gerekirse kullanırız. Sizin işbirli-ğinize güvenmediğimizi söyleyemem. Bu ülkede şimdi sizin de bir çıkarınız var, öyle değil mi? O yüzden bizim taraf için de bir şeyler yapmanızın zamanı geldi.»

Carstairs konuşurken Ted yere bakmıştı. Birden doğruldu. «İyi ama ben size karşı bir şey yapmadım ki!»

«İşte bunda yanılıyorsunuz.»

«Nasıl yani?»

Carstairs haritanın başına döndü. «Campbell Firmasının Almanya'da kaç fabrikası var?»

Ted hızla döndü. «Ne demek istiyorsunuz?» «Kaç fabrikanız var diye sordum.»

«Bir tane bile yok. Hepsi bir yılı aşkın süredir kapalı. Yalnızca. Friedrichshafen'deki hangarla hizmet tesisini çalıştırıyoruz.»

«Kapanan fabrikalar nerelerde?»

«Ravensburg'da, Freiburg'da. Ama bunun ne ilgisi var?» Carstairs cetveli haritanın üstünde gezdirdi. «Güney batı

Almanya'nın şurasında, burasında. Yakın tarihte o fabrikalara uğradınız mı?»

«Hayır. Niçin uğrayacaktım ki? Ayrıca...» Ted birden adamın neden söz ettiğini kavradı. Ravenburg fabrikası kapanırken Ticaret Bakanlığının bir yetkilisi de hazır bulunmuştu. Ted şirket üstündeki tam yetkisinin iadesiyle ilgili teknik formaliteler çözümlenene dek her iki fabrikayı kapamaya karar vermişti. Ama karar sadece ona ait miydi acaba? İki yüz işçinin işsiz kalmas* anlamına geleceği halde, Reich'ın ilgili bakanlığı onun bu kararını çok olumlu karşılamıştı. O fabrikalarda motor parçaları üretilirdi. Luftwaffe uçaklarında kullanılabilen parçalar...

Carstairs, «Ne demek istediğimi kavramaya başladığınızı* görüyorum.» dedi.

«Buna cesaret edemezler.» Ted olamaz gibilerden başını salladı. «Hayır, yapamazlar bunu!»

«Tümü Güneybatı Almanya'dan olmak üzere kamyonlar dolusu V-12 motoru teslim almış Bavyera uçak montaj fabrikalarının faturalarını gösterebilirim size.» Carstairs cetveli elinden bıraktı. «Bana inanmak için daha fazla ne istiyorsunuz?»

«Yapamazlar bunu! Ben bilmeden yapamazlar.»

«Gerçek şu ki, yaptılar. İngiltere, Campbell fabrikalarının ürettiği motorlarla uçan uçaklar tarafından bombardıman ediliyor.» Carstairs balkon kapılarına yürüyerek bakışlarını Regent's. Park Alanına dikti. «Görüyorsunuz ya, bu savaştaki taraflardan birine büyük yardımda bulundunuz,» dedi biraz sonra. Dönerek etlerini sırtında devşirdt ve konuğuna meydan okuyan bir bakış, fırlattı. «Şimdi sıra bizde, Campbell. Önerimi düşünseniz iyi edersiniz. Ama kararınız ne olursa olsun, yansızlık günleriniz artık sona erdi.»

Ted taksinin arkasında konuşmadan oturuyordu. Şoför onu*

iafa tutmayı denemiş, o günkü futbol maçı hakkında bir şeyler -söylemiş, ama Ted umursamamıştı. Tüyler ürpertici fotoğraflar gözünün önünden gitmiyor, geçtikleri lamba direklerine bakarak korkunç görüntüleri hayalinden silmeye çalışıyordu.
Ted'in casus olarak Almanya'ya döneceğine inandığı takdirde, Carstairs'in aklından zoru vardı. Birden hiç dönmemek genç adamın aklından geçti. Burada oturup savaşın sona erme-sini bekleyebilirdi. Yaz sonunda her şey bitebilirdi çünkü. Ama çatışmalar daha uzun aylar da sürebilirdi, ki bu takdirde Ted'in durumu ne olurdu? Şirket Almanya'daydı ve Carstairs'in tüm söylediklerine rağmen, Ted'in malıydı.
Alevler içindeki enkaz, yolun kenarında ters dönmüş, kömürleşmiş karoseri, direksiyonun arkasında ölümün kalıplaştır-dığı siluet bilincinin yüzeyine yükseldi.
«Ortadan kaldırılmasına karar verildi... Bir kaza düzenlediler... Nasıla ve niçin yapıldığını biliyoruz... Bu ülkede şimdi sizin de bir çıkarınız var... Bizim taraf için de bir şeyler yapmanızın zamanı geldi... Oğulu babadan daha kolay idare edebileceklerine güveniyorlardı...»
Genç adam başını koltuğun arkalığına dayamıştı. Şakakları fena halde zonkluyordu. Hess idealist bir uzlaşma umuduna kafasını takmıştı. Ama hepsi politikaydı. Hess de İngiltere'yi kurtarmaktan çok, bir çılgının yanında eski saygınlığını kazanmanın peşindeydi. Haushofer de Göring'den geri kalmayan bir savaş kışkırtıcısıydı; savaş kavramına karşı değildi, yalnız gerçek düşmanların kimler olduğu konusunda ülkenin efendilerinin fikrine katılmıyordu. Carstairs ise bireysel hayatları umursamayan, her şeye hedef ve amaçların açısından bakan o eski askerlerden biriydi. Ya Sir Alfred? Ted gözlerini kapayarak parmaklarının uçlarıyla şakaklarını ovuşturdu. Hepsi de çılgındı bunların. Babasını düşünmemek için kendini zorluyordu. Carstairs amacına hizmet eden bir yalan söylemekten çekinmezdi herhalde. Her neyse, Tanrı hepsinin belasını versindi. Ted, Ann'ı görmek dışında hiçbir şey istemiyordu. Genç kızdan başka her şeyi aklından »çıkardı ve ceketinin cebindeki mektuplara dokundu.
«Ann burada değil, Theodore. Haslemere'deki eve gitti.»

Sir Alfred çalışma odasındaki sevgili koltuğuna oturmuş, purosunu tüttürüyordu. Ted paltosunu hizmetçiye bırakmış, fakat mektupları yanına almıştı. Kadın çekildikten sonra, «Onu görmeye gideceğim,» dedi.
«Tabii, gidersin.» Sir Alfred oturması için Ted'e bir koltuğu işaret etti. «Hem de trenle beraber gideriz. Yolculuğun nasıS geçti?»
Ted olduğu yerde kalmıştı. «Carstairs'i görmekten geliyorum,» dedi.
«Sahi mi?» Yaşlı adam piposundan derin bir nefes çektikten sonra, «James Carstairs ilginç adamdır,» dedi. «Bazen biraz patavatsız davransa bile...»
«Bundan sizin sorumlu olduğunuzu söyledi.» Ted mektup destesini Sir Alfred'e gösterdi. Yarı suçlar, yarı da suçlamasının doğru olmasından korkarmış gibi, ürkek bir tavırla konuşuyordu. Sir Alfred kaşlarını çattı. «Bunlar nedir? Mektup değil mi?» Piposuyla Ted'e yaklaşmasını buyurdu. «Otursana, oğlum. Sen odanın öbür uçundayken nasıl konuşuruz?» Ted işaret edilen koltuğa oturduktan sonra, «Demek JamesTe görüştün,» dedi. «Her şeyi açık seçik anlattı, sen de içerledin, gücendin ve de fena halde sinirlendin, değil mi?» İhtiyar adam başını salladı. Sonra bulanık bakışlarını Ted'e dikerek, «Seni düşündüren buysa, için rahat olsun, Ann'ın hiçbir şeyden haberi yok.» dedi.
«Demek siz de bu düzenin bir parçasısınız?» Ted'in sesi tıslar gibi çıkmıştı. «Siz ve Carstairs...»

«Sen de...» diye genç adamın sözünü kesen Alfred Bullard. devam etti. «Nazilerin babana yaptıklarını gözönünde tutarak, böyle bir fırsat bulduğuna sevineceğini sanmıştım.»
«Bir otomobil kazasının fotoğrafları sadece bir kaza olduğunu kanıtlarlar.»
«Demek babanın ölümünün kaza olmadığına inanmıyorsun,, öyle mi?»
Ted, «Hayır, inanmıyorum,» diye atıldı. «Kullanılmaktan da hoşlanmıyorum. Oyunmuş gibi koşa koşa bu düzene katılacağımı mı sandınız? Carstairs denen adam casusu olmamı istiyor.

Hess'i kullanmamı istiyor. Öf, bunları sanki niçin size anlatıyorum! Siz de onlardan birisiniz.»
«Benimkisi önemsiz bir rol.» Sir Alfred piposundaki külleri koltuğunun yanındaki ayaklı bir kül tablasına slikti. «Baban hakkında sana anlatılanlar doğru, ama şimdi bunları bırakalım. Nazilerin babanı öldürdüklerini sana kanıtlamama imkân olsaydı, inan, yapardım bunu.» Omuzlarını silkti. «Benimkisi bir kayınpeder adayından beklenecek bir davranış değil tabii, ama ne yapalım, olağandışı günler yaşıyoruz.»
Ted, «Sizin hesabınıza casusluk yapmamı istemeyin de,» diye söylendi. «Çünkü benim o taraklarda bezim yok.»
Ann'ın babası piposuna taze tütün doldururken, «James babanın fabrikalarından söz etti, değil mi?» diye sordu.
«Evet. Çok konuşuyor, ama söyleneni kanıtlamak apayrı bir
iş.»
«Demek kanıt görmek istiyorsun?» «Ben Ann'ı görmek istiyorum.»
«Göreceksin. Ama ben sana Almanların Luftwaffe bombardıman uçaklarında Campbell motorları kullandıklarına dair kesin bir kanıt gösterebilirsem, ne yaparsın?»
«Siz, önce o kanıtı gösterin de.»
Sir Alfred gülümsemediyse de, yüzündeki anlam buna niyet ettiğini ima ediyordu. «Gündüz saatlerindeki kısıtlamalar nedeniyle Haslemere'e trenle ancak yarım günde gidilebiliyor,» dedi. «Hemen yola çıkmalıyız. Ann seni gördüğüne çok sevinecek.»
Wellhurst House, Haslemere'in batı yönündeki bir malikâneydi. Kraliçe Victoria döneminde burası at yetiştirilen bir çiftlikti. Şimdi atlar gitmiş, ahırlar konuk dairesine ve büyük bir limonluğa dönüştürülmüştü.
Ted gürültü yapmadan limonluğa girerek, genç kızın arkasına rastlayan bir sıraya oturdu. Ann'ın kokusu, havayı dolduran çiçek kokularından sıyrılarak burnuna doldu. Camlardan giren ışık saçlarına büyüleyici bir kızıl parıltı veriyordu. Ann genç ■adamın hayalindeki kadar güzeldi.
Ted yavaşça, «Bir tane daha bul,» dedi. «Sofrada fazladan ibiri olacak.»

Genç kız hızla dönünce, kucağındaki domatesler ıslak toprağın üstüne saçıldılar. Az daha kendi de düşüyordu. «Ted!» Genç adama bakakalmıştı. Güzelliği, Ted'in gözlerini kamaştırıyordu. Ellerine bulaşmış topraklar ve yanağındaki çamurla onu daha da güzel buldu. Ann ayağa kalkarak genç adama doğru koştu ve onu sallantılı tahta sıradan yere yuvarlamasına ramak kaldı. «Ted!» Genç adam onu kucaklayarak dudaklarından öptü ve bu kez gerçekten yuvarlanarak saksılarla bitkilerin arasına serildiler.
Ann neden sonra biraz geri çekilerek soluk almaya çalıştı. Erkeğin yüzünü avuçlarının arasında tutuyordu. «Ted...»
Ted sırıttı. «Başka kelime bilmez misin sen?»
«Beni o kadar şaşırttın ki! Ne zaman geldin? Niçin önce telefon eımedin?» Kızcağız elini yüzüne götürdü ve üstündeki elbiseye endişeyle baktı. «Halim feci! Niçin kimse bana bir şey söylemedi?»
«Harikasın, sevgilim.» Ted genç kızın yüzündeki çamur izine dokundu. «Pislik bile sana yaraşıyor.»

«Oh, Ted.» Ann önlüğünün ucuyla yanağını ovuşturdu. «Telefon etmeliydin. Şu halime bak. Senin için giyinirdim. Gelir, seni karşılardım. Halim bir felaket!»
Ted, Ann'ı tekrar öptü, sonra kolunu onun beline dolayarak kendini sıranın üstüne çekti. «İyi ki felaketsin, yoksa kendimi tutamazdım.»
«Kendini tutmanı isteyen kim...» Ann erkeğin elini yakaladı ve gözlerinin içine bakarak göğsü hizasında elbisesinin pamuklu kumaşına yapıştırdı. Sonra Ted'in bir suçunu anımsamış gibi eli üstünden itti. «Bana haftalardır tek satır yazmadın, Theodore Campbell! Haftalardır meraktan içim içime sığmıyordu. Belki hastalandın, belki başına bir iş geldi diye öyle korktum ki. Sonra apansız karşımda bittin. Bir telefon edebilir. İki satır bir şey yazabilirdin!»
Ted yüz: yaşına kadar yaşasa, kadınlardaki bu ani mizaç değişikliğine akıl erdiremiyeceğini hissetti.
Bilinçsiz olarak savunmaya geçerek, «Sana yazdım,» dedi ye mektup destesini ceketinin cebinden çıkardı. Trende gelirken İngiliz sansürüyle ilgili bir öykü düşünmüştü. Carstairs'i ya da

Ann'ın babasının bu gülünç düzen içindeki rolünü kızcağıza anlatamazdı ya. Ann'ın mektuplarını trende birer birer okumuş, sonra istasyondaki çöp sepetine atmıştı. Hiçbirinin üstünde postalandıklarının kanıtı olan damgalanmış bir pul olmadığı için o mektupları Ann'a gösteremezdi. Onları atmanın akıllıca bir hareket olacağını düşünmüştü. Ama şimdi çok pişmandı. Carstairs'in deyişiyle kanıtları yok etmişti, bunu yapmamış olmayı çok isterdi.
Sıranın yanında yere oturdular. Ann başını Ted'in göğsüne dayamıştı. Genç kız bu durumda nişanlısının mektuplarını ağır ağır ve tarih sırasına göre okudu. Arada durup beline dolanmış kolu okşuyordu. Okuması sona erince, son mektubun sayfalarını katladı ve onu zarfının içine kaydırdı. Ted'e sevgiyle bakarak,, «Ne kadar güzel yazmışsın. Seni çok seviyorum. Çok!» dedi. Gülümsemeye çalıştıysa da, çenesi titriyordu. Birden kollarını erkeğin boynuna dolayarak yüzünü onun omzuna dayadı. Ted onun ağladığını anlamıştı.
Sanki gereği varmış gibi, «Ben de seni seviyorum,» dedi. Carstairs de, Hess de aklından çıkmıştı. Onun için yalnız Ann vardı şu anda. Barış, minik bir bahçedeki birkaç metre çamurlu toprakla onu kendisi için seven ve isteyen kadındı. Bu kadarn ona yeter de artardı bile.
15
Balo salonu tıklım tıklımdı. Müzik sesleriyle gülüşler birbirine karışıyordu. Bir orkestra aralıksız çalıyor, zaman zaman dans müziğini keserek «Horst Wessel Şarkısı»na geçiyordu. Erkek davetlilerin yarısı smokinliydiler, fakat Kate'i ilgilendiren. Alman üniforması giymiş olan öbür yarıydı. Freimark'in direktifi açıktı, dost edinmek zorundaydı.
Bir ara, gösterdiği çabadan terleyen ve oflayıp poflayan Prusyalı bir subayla dans etmekteydi. Kate ona acıdı. Kim oldu-

ğunu ya da göğsünü kaplayan madalyaların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Adam dansa başladıklarında ona adını söylemişti ama anında, Kate'in hatırından çıkmıştı. Hangi subaylara sokulacağına karar vermesi kolay iş değildi, içgüdüsü çoğu kez onu aldatıyordu. Bu Prusyalının da Freimark'ı ilgilendirecek biri olduğu kuşkuluydu.
Parça bitti. Orkestra yenisine başlarken, sivil kıyafetli ve monokllü bir adam genç kadının önünde eğildi. Kate yorgunluk bahane ederek adamı geri çevirdi. Nazilerin gözdesiydi bugün-lerde. Bizzat Göbbels, «Açık fikirli ve yansız gazeteciliğin en üstün örneği» diye onu açıkça övmüştü. Bu övgü en mükemmel bir kamuflaj olmuştu Kate için. Oysa her gün bir başka Amerikalı gazeteci, kışkırtıcı yazı ya da yayınlar nedeniyle Almanya'yı terke davet edilmekteydi. Örneğin, Herald Tribune'dan Ralph Barnes birkaç gün önce Almanya'yla Rusya arasındaki ilişkilerin bozulmakta olduğuna ilişkin bir yazıyı yurda tellemişti. Aradan bir gün

geçmeden Barnes sınır dışı edildi. Başka muhabirlerin faaliyetleri sınırlanıyor, yayınları sansür ediliyordu. Göbbels'in adamları tersine Kate Buchanan için her şeyi kolaylaştırıyorlar-dı. Örnnğin, bu davete buyur edilen tek basın temsilcisiydi.
«Bayan Buchanan? Umarım, isminizi doğru hecelemişim-
dir.»
Başını kaldıran Kate, SS'in siyah üniformasını giymiş, uzun boylu ve keskin mavi gözlü bir adamla karşılaştı. İnce beli, zayıf kalçaları ve iyi gelişmiş göğsüyle ayna önünde ağırlık kaldı-ran tiplere benziyordu. Tek kusuru, yüzünün çiçek bozuğu oluşuydu.
Kate adamın gülümseyişine aynı gülümsemeyle karşılık verdi. «İngilizce şiveniz çok güzel.»
«İngilizce konuşmak çok hoşuma gidiyor.» Adam şampanya kadehini kaldırdı. «Ne yazık ki, yabancı dil kullanmaya pek fırsat bulamıyoruz. İngilizce birçok yönden Almancaya benzer. Öte yandan kelime sayısı bakımından belki daha zengin olmakla birlikte, Almancanın arılığı ve düzenli gramer yapısından yoksun. Bu yönden bakılınca, yozlaşmış bir dil İngilizce, ama konuşması buna rağmen hoşuma gidiyor.»
Adamın kimin propagandasına kulak verdiği apaçıktı. Gü-

lümseyerek, «Yayınlarınızı dinlemekten de hoşlanıyorum,» dedi.
«Almanya'da mı dinliyorsunuz onları?»
Adam hayır gibilerden başını salladı. «Yayınlarınız bura radyolarından verilmiyor. Almanlar ne diye İngilizce bir yayına dinlesinler? Ama çalışmalarım nedeniyle ben sık sık yurt dışına gidiyorum.»
Bir dans parçası sona ermiş, orkestra bir marşa başlamıştı. Salondaki herkes, Alman bayraklarının İngiltere göklerinde dalgalanmasını öngören günün gözde marşını bir ağızdan söylemeye başladı.
SS subayı Kate'e, «Bu marşı önümüzdeki günlerde daha sık duyacaksınız,» dedi.
«Ama siz söyleyenlere katılmadınız.»
«Sözleri gerçekleşince, bu marşı ben Trafagar Alanında herkesten yüksek sesle söyleyeceğim.» SS subayı konuyu değiştirdi. «Korkarım, İngilizcem dans yeteneğimden üstün. Ama belki bir kadeh şampanya daha istersiniz. Hem biraz taraçaya çık-karsak daha rahat nefes alırız.»
Kate'in temiz havaya gereksinmesi vardı. Adam da ürkütücü haline rağmen ilginçti. Genç kadın uzattığı kolu tutarak onun rehberliğinde kalabalığın içinden sıyrıldı. Adamın bir SS binbaşısı olduğunu, görevlerinin de güvenlik hizmetleri kapsamına girdiğini öğrenmişti. Belki de Gestapo'dandı. Bu olasılık pek huzur verici olmasa gerekti. Koyu Naziler bile Gestapo subaylarının» yakınlığından hoşlanmıyorlardı. Bu adam sanki neden salondaki-bunca kadın içinde onu seçmişti? Öte yandan Kate'i kovuşturuyor olmayabilirdi de. Gestapo subayları bile güzel kadınlardan hoşlanırlardı. Hem Kate dost edinmek için bu davetlere gelmiyor muydu? Bu adamın yanında daha dikkatli olacak ve fakat işi oluruna bırakacaktı. Adı Regenbauer'di adamın. Freimark bunu öğrenmek isteyecekti: Johann Regenbauer.
Kate kayıtsız bîr tavırla, «Gestapo,» diye mırıldandı. «Bu da güvenlik örgütünün bir parçası değil mi? Bir gazeteciye göre-çok cahilim galiba, ama SS o kadar geniş bir örgüt ki, hangi bölümleri kapsadığını doğru dürüst bilemiyorum,» Dolaysız yaklaşım bir şey öğrenmek için en uygun taktikti Kate'in kanısınca..

«Gizli Polis beni adeta büyülüyor, ama hakkında fazla bir şey bilmiyorum,» dedi.
Regenbauer, «Birçok hemşeriniz bu duygularınızı paylaşıyor,» dedi. «Ancak korkarım, ona korkunç bir örgüt gözüyle bakıyorlar.»
«Amerikalılar gizli polis örgütlerinden geleneksel olarak çekinirler.»

Regenbauer omuzlarını silkti. «Tabii, bizdeki güvenlik sorunları Amerika'da yok. Bu durumda bizim yöntemlerimizi anlamalarını nasıl bekleyebiliriz? Ben şimdiye kadar Birleşik Amerika'ya gitmedim.» Gülümsedi. «Ama bu eksiğimi tamamlamak isterim.»
Adamın konuşuş tarzı, karanlığın içinde gülümseyişi, Kate" "m sırtında soğuk ürpertiler dolaştırmaya başlamıştı. «Çok seyahat ediyorsunuz, değil mi?» dedi.
«Mesleğim bunu gerektiriyor.»
Genç kadın ilk sorusunu yanıtlamamıştı. «Çalışmalarınızın niteliği nedir?» diye başka bir yaklaşım denedi.
«Daha çok bazı kovuşturmaları kapsıyor.»
Kate evet der gibi başını salladı. «Gestapo'dan mısınız?» Hemen arkasından ekledi. «Üzgünüm, binbaşı. Gazeteci hastalığı bu. Soru sormadan duramıyorum.»
«Özür dilemeniz gereksiz. Sizi anlıyorum.»
Regenbauer yine gülümsemişti. Kate, kim olduğunu ve ne yaptığını bu adamın çok iyi bildiğini düşünmekten kendini alamadı ve elinde olmayarak bir kez daha sordu. «Gestapo'dan mısınız?»
«Sayılmaz. Ama genellikle Gestapo tarafından yürütülenlere benzer tipte kovuşturmalarla ilgilenirim.»
«Yine bir kovuşturmayla mı meşgulsünüz? Yani Berlin'de demek istedim.»
Regenbauer, «Çalışmalarım beni Avrupa'nın hemen her köşesine götürüyor,» dedikten sonra, genç kadına doğru eğildi. «Size Katherine dememin bir sakıncası var mı?»
«Niçin olsun.»
«Benim de adım Johann. Bu adla çağrılmak, binbaşıdan daha az resmi, değil mi?»

«Öyie.» Kate de aynı fikirdeydi. «Çalışmalarınız sizin için çok zevkli, değil mi Johann?» dedi.
«Almanya için çalışmak başlı başına bir ödül.» Adamın yüzünde soğuk bir anlam vardı. «Sizin çalışmalarınız için de zevkli denebilir. Ayrıca benimkinden de daha ilginç. Şu sırada Berlin' de dev olayların orta yerinde olmak az şey değil.» Sözüne ara vererek genç kadının yüzüne baktı. «Siz de o fikirde değil misiniz?»
Kate başıyla onayladı. «İnsan, ilginç kimselerle tanışıyor.»
«Bundan eminim,» dedi Regenbauer. «Sizin durumunuzdaki bir kadın çok ilginç dedikodu ve söylentiler duyuyordur. Herhalde yayınlarınızda yansıttıklarınızdan çok daha fazlasını duyu-yorsunuzdur.»
«Ben bir gazete muhabiriyim, bir dedikodu yazarı değil.»
Regenbauer genç kadının koluna dokundu. «Sizi gücendir-diysem, bağışlayın. Sadece, çalışmalarınızın size Alman toplumu hakkında derinlemesine bilgi vermesi gerektiğini kastettim.»
Kate sersemliğine küfretti. Regenbauer onu kovuşturmuyor, aynen onun yaptığını yapıyor, yani kendine muhbir arıyordu. Bu fikre gülmemek elde değildi. Alman toplumu hakkında Gestapo' yu ilgilendirecek şeyleri o nereden bilecekti!
«Beni fazla önemsiyorsunuz gibime geliyor,» dedi. «Ben çalışan bir kadınım sadece. Dost çevremse önemli kişileri kapsamına almıyor.»
«O önemli dediğiniz kimseler buna ne kadar hayıflansalar yeridir.» Regenbauer kaşlarını çatmıştı. «Şu Amerikalı havacıyla aranızda bir tanışıklık var gibime gelmişti.»
Kate adamın yüzüne baktı. «Kiminle?» «Bay Campbell.» «Ted Campbell mi?»
«Onu tanıyorsunuz demek.» Regenbauer başını salladı. «Onunla bir kez aynı yerde beraber olmuştum. Çok ilginç bir genç adam.»
Kate birden üşüdüğünü hissetti. SS binbaşısı neden ona Ted'i soruyordu? «Ted eski bir arkadaştır,» dedi.

Regenbauer anladığını anlatan bir baş hareketi yaptı. So-

ğuk gülümseyişi bir kez daha yüzünde belirdi ve silindi. Birden beklenmedik bir şey söyledi.
«Babasına yazık oldu, değil mi?»

16

Savaş, düşlerini yıkana kadar bir hafta beraber oldular. Her ânı birlikte geçiriyorlar. Sir Alfred yalnızca yemeklerde onlara katılıyordu. Bu zamanlarda savaşa pek kısa değinip geçiyorlardı. Savaş gerçeği ancak geceleri kendini onlara kabul ettiriyordu. Çünkü Wellhurst House'da bile karartmaya uymak zorunluydu. Ayrıca çoklukia Spitfire ya da Hurricane olması gereken uçakların motor uğultuları geçene kadar tüm konuşmaları durduruyordu.
İki genç gerçeği gelinebileceği kadar görmezlikten geliyorlardı. Kırlarda piknik yapıyorlar, kentte alışverişe çıkıyorlar, akşamlarını da köşkteki bir şöminenin önünde yan yana geçiriyorlardı.
İlk haftalarının sonu bir salıya rastladı. Ted o günü kutlamak için Ann'ı, Haslemere'in en şık lokantasına götürmüştü. Tavuk kızartması ve başka şey olmadığı için kırmızı şarap ısmarladılar. Kate ve Ted yemek yemedikleri anlarda el ele tutuştular, Ted de yemek sırasında rahatsız edilmedikleri için garsona beş sterlin bahşiş bıraktı. Dönüşte Ann, Bentley'in ön koltuğunda ona sokuldu, karartılmış farları yolun solunda tutmak için Ted'in harcadığı dikkati dağıtan da yalnızca genç adamın içtiği şarap olmadı.
Wellhurst House'a vardıklarında evi boş buldular. Salı kâhya kadının izinli gecesiydi. Sir Alfred de bir briç davetini kabul ettiğine ilişkin bir pusula bırakmıştı. .,
Ann pusulayı okuduktan sonra, «Geç dönecekmiş. Onu beklemememizi istiyor,» dedi. Gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. «Yalnızız... en sonunda.» Erkeğe kollarını uzatarak çok anlamlı bir gülümseyişle ona baktı. «Babam briç hastasıdır,» dedi. «Konyak-

tan da fazla seviyor bu oyunu. Bu gece çok geç döneceğinden eminim.»
Ted biraz sonra, «Senin odana mı gidelim, benimkine mi?» diye sordu.
Ann, «Şimdi... burada,» diye fısıldadı. «Lütfen...»
Ancak bu ilk birleşme ikisini de biraz düşkırıklığına uğratacaktı. Fazla aceleci davranmışlar, cinselliğin duygusal yanını bastırmıştı. Kaybolan zamanı giderme telaşı içinde bu değerli dakikaları heba etmişlerdi. Aşkın sonrasında sessizce giyinirlerken, suç işlemiş gibi birbirlerinin yüzüne bakamıyorlardı. Ted bu arada avutucu birkaç söz söyledi. Ann da fazla hevesli olduklarını belirtmek hatasını işledi. Denemelerini bir attan yuvarlanmaya benzeterek, bunun üstesinden gelmenin en iyi yolunun, tekrar eyerin üstüne tırmanmak olacağını da ekledi. Bu benzetiş durumu pek iyi tanımlamakla birlikte, biraz uygunsuz düşmüştü. Tutukluklannı gidermek ve her bakımdan güzel bir günün tatsız bir şekilde son bulmasını önlemek için kana kana güldüler. Birbirlerinin kollarının arasında yatarak, kaybettikleri enerjiyi yavaş yavaş kazandıkları sırada, Ted yaralı bombardıman uçağını duydu.
Ses sanki bir düşün içinden kulağına ulaşmıştı. Önceleri bir kıyıyı döven dalgalar kadar uzaktaydı, derken giderek yaklaştı ve Ted sakatlanmış bir motorun tiz perdeli sızıltısını tanıdı. Ann'ın kolları arasından sıyrılarak gözlerini tavanın karanlığına dikti. Gözleriyle yapamadığını kulaklarıyla başaracakmış gibi dinliyordu.
<cTed... ne var?»
«Sus!» Genç adam ayağa fırlamıştı. Ses dört bir yanındaydı şimdi. Pencereye koşarak perdeleri ardına kadar açtı.
Bağırmaya hemen hemen vakit olmadı. Ted alevler içindeki siluetin çift motorlu bir Dornier olduğunu ve tutuşmuş sağ kanadının karanlığı dev bir meşale gibi aydınlattığını hayal me-yal farketti. Yaklaşık kırk metre uzaktan âdeta yere değerek Ted'e doğru geliyordu. Pencerenin camları, kulakları sağır edici uğultuya sarsılarak cevap verdi. Ted bir an için pencerenin

önünde durduğu yerde donup kaldı. Derken pilotu gördü ya da gördüğünü sandı. Eğimli pleksiglas'ın arkasındaki siluet, alev-

terin kızartısı arasında sanki ölümün haykıran çehresiydi. Pilot eve çarpmamak için yararsız bir manevra yaparken uçağın burnu havaya kalktı. Yanan kanat yana yatarak hemen hemen yere değdi, arkasından da uçak Wellhurst House'un ikinci katının yüzyıllık taş ve harç duvarlarının içine saplanarak infilak etti.

Ann'ın çığlığı ve dönüp bir uyarı haykıran Ted'in sesi, taşlarla tahtaların kulakları sağır edici patlayışı arasında kayboldu. Çöken tavanın rüzgârı Ted'i arkaya doğru savurdu ve pencereyi uçurdu.

Genç adam kendine gelinceye dek sanki sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçti. Bilincinin derinlerinde ne olduğunu biliyordu, ama ani şok, bunu izleyen sersemlik ve geçici felç, hareketlerine, saniyeleri saat ve karmaşayı sessizliğe dönüştüren düşsel bir ağırlık veriyordu. Derken, kendini ayakta buldu ve duygularının gerçeği kavramasıyla dehşetli sahne gümbürdeye-rek belleğinin yüzeyine çıktı. Sir Alfred'in zarif yazı odası alev alev yanan bir yıkıntı görünümündeydi. Tozla duman havada sis gibi asılı kalmıştı. Ted tepesindeki delikten taraz taraz bir alev çerçevesinin ortasındaki ayı gördü. Aynı anda Ann'ın ona korkuyla dolu bir fısıltıyla seslendiğini duydu ve harabe görnümün-deki odaya doğru sendeledi.

«ANN!»

Tavanın yıkılmasıyla aşağıdaki odaya inen masayı yana itti ve sevgilisini kirişin altında sırtüstü yatar buldu. «Aman Tanrım!» Genç adam kalın kütüğe çılgın gibi saldırdı ve bir ucunu kavrayarak olanca gücüyle kaldırdı. Krişi bir toz bulutu içinde çökerken, Ted tekrar görebilmek için gözlerini ovuşturdu. Sonra Ann'ın yanına çömelerek titreyen parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. «AnnL Ann!..» Ona dokunmaya, onu kıpırdatmaya korkuyordu. Dağınık alevlerin aydınlattığı karanlıkta yüzünü pek iyi göremiyordu. Ann'ın ölmüş olamayacağını düşündü. Kızın elini tuttu, sonra tavanın bir başka bölümü çatırdayarak şöminenin üstüne inerken, onun yüzünü örttü. «Ann!..»

Genç kız gözlerini açınca, ağzıyla bir kelimeyi biçimlendirdi, ama dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmadı.

Ted kulağına fısıldayarak, «Seni buradan çıkarmalıyım!» dedi «Çıkarmak zorundayım! Duydun mu beni? Nerenden yara-

landm? Ann? Ann!» Kızın yüzünü ovuştururken, bir taş, toprak yığınına dönüşmüş odaya baktı. Ateş yayılmaya başlıyordu. Kara perdeler bir alev duvarı görünümü almışlardı bile. Ted kollarını kızın boynunun ve bacaklarının altına kaydırdı. «Tutun bana!» dedi. Kız kaldırılırken, soluktan farksız bir inilti salıverdi. «Tutun bana, Ann!» Fakat kızın kolları iki yanına sarkmıştı, yü-züyse Ted'i çaresiz bırakan bir ıstırap maskesiydi.

Sevgilisi kollarının arasında olduğu halde, evden yarı koşarak, yarı sendeleyerek fırladı genç adam. Kavisli yolda adım atamaz olana kadar koştu ve kızı bir çeşmenin yanında çimlerin üstüne bıraktı. Gömleğini yırttı ve Ann'ın yüzünü silmek için bunun bir parçasını suya batırdı. Ev hırslı hırslı yanıyordu şimdi. Ted bunun ışığında kanını dindireceği bir yara bulmaya çalıştı, fakat Ann'in kanayan bir yeri yoktu. Bir yerlerden bir itfaiye arabasının inişli çıkışlı canavar düdüğü kulağına geldi.

Güvenli bir sesle, «Geliyorlar,» dedi. Islak bezi kızın yanağına dokundurdu. Yaşlı gözlerle bir kez daha, «Geliyorlar, Ann,» dediyse de, gelenlerin kim olduğunu bilmiyordu. «Tanrım! Ann... yalvarırım...» Kız en çok bunu gereksinirmiş gibi, bezi yine ıslattı ve hareketsiz yüzün bir yanına bastırdı.

Fakat Ann'ın gözleri açılmadı, başka bir söz de söylemedi. Ted titrek aydınlıkta onun yanında kalarak onu avutmaya, onu ıslak beziyle okşamaya, adamlar gelip Ann'ın ölüsünü götürün-ceye kadar devam etti.

17

Cenaze töreni Kent eyaletinin Sevenoaks kasabasında, on beşinci yüzyılda eski bir Roma kalesinin taşlarıyla yapılmış küçük bir Anglikan kilisesinde yapıldı. Ann burada vaftiz edilmişti. Annesi de kilisenin bakımlı bahçesinde gömülüydü. Ufak tapınağı hıncahınç dolduran kalabalık gözönünde tutulursa, ayinin kısa tutulması bir nimet oldu. Gelenlerin çoğu Sir Alfred'in eski

dostlarıydı. Ann'ı anımsadıkları için değil, yaşlı adama duydukları saygıdan gelmişlerdi. Ted, Ann'ın birkaç akrabası dışında kimseyi tanımıyordu burada. Hoş, gelenler umurunda değildi ya. Hepsi öğleden sonra gittiler. Sir Alfred bile gidenler arasındaydı. Yola çıkmadan önce Ted'le birkaç kellime konuşmuştu, ama ağzından dökülen mırıltılardan bir anlam çıkarmak zordu. Ted sevdiğini kaybeden adamın acısını, onun yüzünden çok, duruşundan okudu. Genç adam son toprak çukurun üstüne savrulana kadar bekledi. Ondan sonra Londra'ya, Carstairs'i görmeye gitti.

Ted, Leinster Mews'daki adresi bulunduğunda vakit gece yarısıydı. Carstairs'i görmeye kendini hazırlayıncaya kadar kentte iki gün geçirmişti. Ziline hemen cevap verilmesi onu şa-şırtmıştı. Aynı zamanda da düşkırıklığına uğrattı. Carstairs'i yataktan kaldırmak isterdi. Carstairs kapının aralığından ona gözlerini kırpıştırarak baktı. «Kimsiniz?»

Ted, «Ben Campbell'im,» dedi. «Sizinle konuşmaya geldim.»

«Bu gece mi?» «Şimdi.»

Carstairs genç adamı aydınlık bir küçük salona aldı. Trentlyon orada, elinde bir içki kadehiyle bir koltukta oturuyordu. Ted'i görünce, Carstairs'e bakarak kaşlarını çattı, ama Carstairs omuzlarını silkmekle yetindi. Ted'e dönerek, «Ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz...» diye başladıysa da, genç adam, «Bunları dinlemeye gelmedim,» dedi. «Neye üzüldüğünüz ya da sevindiğiniz umurumda değil zaten. Sadece şu sizin Pitagor işini görüşmeye geldim.»

Bu çıkış Carstairs'i şaşırtmamıştı ama Trentlyon birden düşürmekten korkmuş gibi kadehini yanındaki sehpanın üstüne bıraktı.

Ted kendisine verilen içkiyi kabul ettikten sonra konuya geçti. «Sizinle çalışırım, ama iki şartla,» dedi. «Önce Berlin'deki ajanınızın kim olduğunu bilmek isterim. Başım derde girdiği takdirde, vakit kaybetmeden Almanya'da çıkabilmek için kime telefon edeceğimi bilmeliyim. Gestapo'ya kendimi casusluk suçun-

dan kurşuna dizdirtmeye niyetim yok. Ayrıca ivedi bir mesajım olduğu takdirde, bunu kime vereceğimi de bilmem gerekir.»

Carstairs, «Ya ikinci şartınız ne?» diye sordu.

«Acele etmeyelim. Berlin'deki ajan kim?»

«Bu iş sandığınız gibi değil.» Carstairs itiraza hazırlanan Ted'i elinin hareketiyle susturdu. «Dinleyin, lütfen. Ajanı tanımanın size bir yararı olmaz, onuysa tehlikeye düşürebilir. Zaten örgütten biriyle yüz yüze gelmeniz olasılığı zayıf. Bu da bir güvenlik önlemi tabii. Mesajlarınız bir aracı kanalıyla iletilecek, bu işin nasıl yapılacağı da size zamanı gelince ayrıntılı olarak açıklanacak. Yakalanmaya gelince, böyle bir tehlike, aldığımız bu önlemler sayesinde en aza indirgenmiştir.

«Demek ajanın kim olduğunu bana açıklamayacaksınız?»

«Hayır.»

«Bakın, bana güveniyorsunuz ki, Hess'e açılmamı istediniz. İkisi arasında ben fazla bir fark görmüyorum.»

Bu kez Trentlyon lafa karıştı. «Hess'e açılacağımızı söyleyen olmadı. Niçin yapalım bunu?»
«Bütün bu düzenin hedefi Hess değil mi?»
«Amacımız ondan yararlanmak.» Carstairs, Ted'in karşısındaki koltuğa oturdu. «Führer Vekilini Hamilton Düküyie haberleştiğine inandıracağız. Oysa gerçekte benimle haberleşecek.»
Ted viskisini masanın üstüne bıraktı. «Yani pazarlık yapmasına da mı izin vermeyeceksiniz?»
Castrais dünya yüzünde Ted'den başka herkes bunu bitirmiş gibi bir tavırla, «Rudolf Hess, kendisi bunu ne kadar istese de. Üçüncü Reich adına konuşamaz,» dedi. «Yanılmıyorsam, ikinci bir isteminiz vardı.»
«Bu bir şart,» dedi Ted.
«Dinliyorum.»
Genç adam viskisinden bir yudum aldıktan sonra, bardağı elinden bıraktı. «Anladığım kadarıyla, amacınız Hitler'in dikkatini İngiltere'den uzaklaştırmak,» dedi. «Başka bir deyişle, Hess' den yararlanarak, Hitler'i doğuya dönmeye, tehdit olarak İngiltere'yi unutup, dikkatini Rusya'ya vermeye sürüklemek istiyorsunuz. Krallık Hava Kuvvetleri Luftwaffe'nin çaresine bakacak, Pitagor da Hitler üzerinde çalışacak. Tamam mı?»

Carstairs, «Sorun bu kadar basit değil,» dedi.
«Planınız sökmez, dostum. Birkaç yüz Hurricane ve Spitfire uçağının Göring'in avcı ve bombardıman uçağı ordusunu en küçük bir durdurma şansı olduğuna inanıyorsanız aklınıza şaşarım. Unutmayın, Luftwaffe ön planda havaalanlarıyla fabrikaları bombalıyor. Bir de her gün patlak veren çarpışmaları hesaba katarsanız, yaz sonuna kadar değil tüm kıyı şeridini, Dover'i bile savunmaya yetecek uçağınız kalmayacak. Hitler'in artık barışa gereksinmesi olmayacak. Manş'ı aşarak İngiltere'yi zaptedecek. O zaman da sizin bana ya da Hess'e ve Berlin'deki casus örgütüne gereksinmeniz kalmayacak. Almanlar burada olacaklar çünkü.»
Carstairs, Ted'in söyleyecek başka bir şeyi kalmadığından emin olana kadar bekledi. Sonunda, «Benden ne beklediğinizi anlayamadım. Bay Campbell,» dedi. «Bu adaların savunulması benim sorumluluğum değil. Kontrolümde hava birlikleri de yok. Bu bambaşka bir konu. Sizin istediğiniz nedir?»
Ted viskiyi bir defada bitirdikten sonra, koltuğunda hafifçe öne eğildi. Trentlyon'u görmezlikten gelerek dikkatini Carstairs' in üstünde odaklamıştı. «Bir fikrim var,» diye başladı. «Bu belki çılgınca bir şey, ama sizden duyduklarımdan daha fazla değil. Ve bu fikri uygulayabilecek tek kişi benim. Sizden sadece düşündüğüm şeyi denememe bir fırsat vermenizi istiyorum. Eğer başarırsam, Berlin'de yapmamı istediğiniz her neyse yaparım. Ba-şarılı olamazsam, o zaman zaten önemi yok.»
Carstairs kısa bir aradan sonra, «Neymiş bu "istediğiniz?» diye sordu.
Ted tekrar arkasına dayanarak, «Londra'yı bombalamak,» dedi. «Başkenti bombalamak istiyorum.»
Trentlyon, «Aman Tanrım!» diye patladı. «Bu adam zırdeli!»
Ted gözlerini Carstairs'den ayırmadan, «Bunun üstünde çok kafa yordum,» dedi. «Krallık Hava Kuvvetlerine biraz soluk aldırmanın ve takviye edilmesini sağlamanın tek yolu, Luftwaffe'yi ıaşka bir hedefe yöneltmek.»

Carstairs kendi kendine konuşur gibi, «Bu da Londra,» diye mırıldandı.
«Berlin'in bombalanmasının Almanlar üstündeki tepkisi nasıl olur dersiniz?» Ted, Carstairs'e bakarak sorusuna yanıt bekledi.
Trentlyon sert bir sesle fikrini açıkladı. «İngiliz hükümetine! bunu asla kabul ettiremezsiniz. Başbakan sivil halkı bombalamaya razı olmaz. Bu, Berlin bile olsa.»

«Tamam,» dedi Ted. «Ama bu bombardıman bir misilleme, olursa iş değişir, değil mi? Göze göz, dişe diş... Londra da aynen Paris gibi bir tek amaçla bombalanmıyor. Hitler özel zafer geçit töreni için kentin ayakta kalmasını istiyor. Ama İngilizler Berlin'e karşı sırf önemli bir askeri hedef olmadığı için hava; saldırısı düzenlemiyorlar. İki taraf arasında başkentlerin bombalanmayacağına dair yazılı olmayan bir anlaşma var sanki. Bir tek bombardıman uçağı bunu değiştirebilir ama... Bir Luftwaffe uçağı tarafından Londra'nın merkezine atılacak bir tek: bomba yeter. Bu, Churchill'in, Berlin'e darbeyi indirtmesi ve Gö-ring'i misillemede bulunmaya mecbur edene kadar saldırıyı sürdürmesi için en mükemmel neden olur.»
Carstairs düşünceli bir tavırla söylendi. «Göring işlerliğimi gördüğü sürece stratejisini asla değiştirmez.»
«Göring'in Tanrı belasını versin! Önemli olan Hitler'dir. Bakın, Almanlar RAF'ın Bremen'i Hamburg'u, Paderborn'u bombalamasını doğal karşıladılar. Ama Berlin başka. Hitler Berlin'de, oturuyor. Orası Führer'in kenti. Onun cennetini bombalarsanız,, deliye döner ve Göring'i, her türlü mantığı hiçe sayarak, Londra'ya misillemede bulunmaya mecbur eder.»
Trentlyon daha fazla dayanamadı. «İspanya'daki rasgele bir limandan söz etmiyorsunuz. Campbell. Sözkonusu olan, Britanya İmparatorluğunun başkentidir!» diye bağırdı.
Ted dudak büktü. «Bu gidişle olmaktan çıkacağı gün yakın.»
Carstairs bakışlarını boşalan bardağına dikmişti. «RAF'ın? yediği darbeler hakkında söyledikleriniz doğru ama,» dedi. «Bunun ötesi, sadece bir tahmin... Öyle değil mi? Hatta tehlikeli bir kumar diyebiliriz.»

«Görevinizin rizikolara girmek olduğunu sanıyordum.»
Trentlyon, «Ama akla yakın rizikolara,» diye söze karıştı. «Delilerin kafasından doğma çılgınca hayallere kapılmakla aynı şey değil bu.»
Carstairs onu elinin hareketiyle susturduktan sonra Ted'e döndü. «Bu iş üzerinde epeyi kafa yorduğunuz anlaşılıyor. Ancak dediğiniz gibi yasak bir hedef olduğuna göre, Londra göklerine kadar bir Alman uçağını nasıl getireceğinizi söyler misiniz bana?»
Ted, «Sahte bir Alman uçağı söz konusu değil,» dedi. «Fran-sa'daki gerçek bir havaalanından havalanacak gerçek bir Luftwaffe bombardıman uçağının girişeceği gerçek bir bombardıman olması gerekir bunun. Ama bu işi yapanın, kendi uçaklarından ve havacılarından biri olduğuna Almanları da inandırmalı-yız.»
Carstairs, Trentlyon'a bakarak, «Churchill'i de inandırmak gerekir sanırım,» dedi.
«Bu sizin göreviniz. Ben uçağı kullanırım. Yeter ki, siz bana gerekli kimlik belgelerini verin. Bu işi yapabilecek adamlarınız olduğunu sanıyorum. Bir Heinkel bombardıman grubu olan ikinci hava filosunda görevli küçük rütbeli bir hava subayı olmalıyım.»
Trentlyon şaşkınlığından tıkanır gibi olarak, «Siz delisiniz!» diye yineledi.
Ted, «Tipimi de değiştirmem gerekecek tabii,» diye ekledi. «Bıyık uzatmam ve saç rengimi değiştirmem yeter sanırım.» Carstairs susuyordu.
Trentlyon, «Böyle zırvalık duymadım!» diye atıldı. Adamın yüzü kıpkırmızıydı. «Sizin sorumluluğunuz Rudolf Hess!»
Ted ona baktı. «Luftwaffe'nin çaresine bakmazsanız, Hess' •sn müdahalesi beş para etmeyecek!»
Trentlyon yalvarır gibi Carstairs'e baktı. «Beyefendi... bu adam tımarhanelik bir deli! Bir Luftwaffe bombardıman uçağını ikullanmak lafta kolay! Ayrıca Campbell bizim için çok değerli. Onu böylesine saçma bir projede kaybetmeyi göze alamayız!»
Carstairs en sonunda Trentlyon'a bakmaya tenezzül etti. -«Burası doğru. Gerçekten tehlikeli olur Campbell için.»

Ted öfkeyle atıldı. «Bana bakın, hayatım bana ait. Şansımı* denemek istiyorum.»

Trentlyon, «Daha önemli başka projeleri tehlikeye atmaya hakkınız yok ama,» dedi.
Ted duyduklarına inanamış gibi Trentlyon'a baktı. «İngiltere'yi istila edilmekten kurtarmaktan daha önemli ne olabilir?»
Carstairs sonunda sesini duyurdu. «Sizi tanıyan olabilir. Birisi sizi tanıdı mı, işiniz bitiktir. Bu takdirde biz de size yardım edemeyiz.»
Ted adamda bir ilgi kırıntısı sezmişti. Koltuğunun kenarına kaydı. «Almanya'da o kadar da çok dostum yok,» dedi. «Tip değiştirmeme rağmen, beni tanıyabilecek olanlar da Fransa'daki bir Luftwaffe havaalanında bulunacak kişiler değil.»
Trentlyon kişner gibi bir ses çıkardı. «Gestapo'nun ne kadar meraklı olduğunu bilseniz şaşardınız.»
Ted, «Gestapo bir polis örgütüdür,» diye karşılık verdi. «Polislerin bir askeri üste yetkileri bulunmaz.»
Carstairs Ted'e baktı. «Sizi Fransa'daki o Alman hava üssüne sızdırmayı basarsak bile —ki bunun, sizinkinden başka pek çok hayatı tehlikeye atacak bir kumar olduğunu belirtmek isterim— hedefinize varmadan RAF tarafından düşürülmeniz tehlikesi çok kuvvetli.»
«Gece vakti de mi?» Ted hayır gibilerden başını salladı. «Bu işi etraflıca düşündüğümü size söyledim. Her iki tarafça da düşürülmek niyetinde değilim. Evet, haklısınız, bu iş bir kumardır, ama avantajlar benden yana. Eğer bilmediğimiz bir gelişme olmadıysa, uçaklar arasındaki gece çarpışmaları hâlâ gözle gör-meye bağlı. En usta pilot bile görmediği bir hedefe nişan alamaz.»
Carstairs devam etti. «Londra şu sırada dünyanın belki en iyi tahkim edilmiş kenti. Kenti çevreleyen uçaksavar topları, düşman uçaklarına ateş edecekleri anı sabırsızlıkla bekliyorlar.»
Ted, «Ben bir tek uçaktan söz ediyorum,» dedi. «Karanlıkta alçaktan uçacak bir uçaktan. Otuz hatta iki bombardıman uçağından söz etseydik, iş değişirdi. Ama söz konusu olan benim kullanacağım bir tek uçak.»
— 165 —
Carstairs iki elinin parmaklarını birbirine kenetlemiş, bakışlarını parke döşemenin bir noktasına dikmişti. Sonra birden başını kaldırarak Ted'in yüzünün orta yerine baktı. «Niçin?»
Genç Amerikalı şaşaladı. «Ne niçin?»
«Niçin bu akıllara durgunluk verici planla gece yansı gelerek kapımı çaldınız? On gün önce yazgımız sizi zerrece ilgilendirmezken, niçin şimdi bizi kurtarmak istiyorsunuz, hatta sizden böyle bir şey istenmediği halde, hayatınızı tehlikeye atmaya hazırlanıyorsunuz?»
«Bunu istediğim için.»
«Kimse hayatını tehlikeye atmak istemez, Campbell.»
«Bu işe gönüllü oluyorum ya! Nedeni neyi farkettirir ki?
«Kızın yüzünden mi bu? Ann'ın ölümünden kendinizi sorumlu tuttuğunuz için mi? Demek asıl neden keder.»
«Eğer düşündüğünüz oysa, intihar etmek niyetinde değilim!»
«Ben sizin ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum,» dedi Carstairs. «Bir akıl hastası mısınız acaba?» Trentlyon'la göz göze gelmişti. «Böylesine kökten fikir değiştirmeye sizi neyin ittiğini bilmek isterim.»
Ann'ın çığlığı, birden Ted'in belleğinde bir elektrik şoku etkisi yaptı. Gümbürdeyerek ona doğru gelen uçağı, pilotun yüzünde donmuş dehşeti anımsamıştı. Ann'ın ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Bunu da anımsıyordu... Ertesi gün evin kalıntıları hâlâ için için yanıyordu. Ted ertesi gün yüreğindeki kuşkunun gerçek olamayacağını kendi kendine kanıtlamak için oraya gitmişti. Uçağın madeni hâlâ sıcaktı. Carstairs deliydi, ama Ted gerçeği bilmek zorundaydı. Uçağın parçaları eritilmek üzere nakledilmeden önce vicdanını susturmak zorundaydı.

Genç adam sonunda bakışını Carstairs'kinden kaçırarak, «Enkaza bakmaya gittim,» dedi. «Eve düşen o Luftwaffe bombardıman uçağına ve...» Bardağına bir göz attıysa da, içinde bir şey kalmamıştı.
Carstairs'in, «Ve ne buldunuz?» diye soran sesini duydu.
Ted sonunda ona baktı. Şu anda Carstairs'den dünyadaki herkesten daha fazla nefret ediyordu. «Bir Campbell motoru buldum,» dedi.
Carstairs, «Anlıyorum,» diye içini çektikten sonra Trent-

lyon'a döndü, «Not almaya hazırlanın, Nigel.» Sonra yine Ted'e baktı. «Kullanmayı düşündüğünüz bombardıman uçağı tipini bir kere daha anlatın. Her şeyi eksiksiz olarak bilmeliyiz.»
18
Almanya'ya dönüşte Ted hiçbir güçlükle karşılaşmadı. Tüm dolu uçaklar Almanya dışına gidiyorlardı, Almanya'ya değil. Ted' in Lizbon üzerinden Bern'e geçişi on iki saatten fazla zaman almadı. Kiraladığı hangardan uçağını çıkarıp uçuş için servisini yaptırdı, makiniste fazladan bir yüz frank bahşiş verdikten sonra da rotayı Friedrichshafen'e çevirdi.
Bir casus olmanın bu denli karmaşık iş olduğunu düşünememişti. Onu eğiten Trentlyon'dan ilk öğrendiği şey, bu işde hiçbir şeyin yazılamayacağı oldu. (Şunu unutmayın, Campbell: Amatör de olsanız, Gestapo'nun gözünde bir casus olacaksınız. Sizi, en usta ajanlarımız kadar şevkle öldürürler. Onun için her şeyi belleğinizde tutun, hiçbir şeyi yazmayın. O zaman belki hayatta kalırsınız.)
Böylece Ted, Trentlyon'un ona öğrettiği her şeyi, şifreli adları, tanıtma işaretlerini ve aynen tekrarlanması gereken gülünç bir sözlü şifreyi ezberledi.
«Piyanolarla ilgileniyor musunuz?»
«Kendim çalmam.»
«Yalnızca siyah ve beyaz tuşlar, değil mi?» «Sanırım, dört düzine artı sekiz.»
Uçuş sırasında genç adam her şeyi, alfabe sırasıyla tüm Pitagor şifre adlarını ve bağlantı aracı olan posta kutusu numaralarını kafasında tekrarladı. Karşılaşacağı ajanların kimler olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği şey, sözlü şifreye hatasız karşılık vermek zorunda olduklarıydı. Hepsi madeni bir para taşır olacaklardı aynı zamanda. Ted kendininkini cebinden çıkardı, Trentlyon, «Bu parayı ne olursa olsun kaybetmemelisiniz.

Ağla tek fiziksel bağlantınız ve tanıtma şifresinin bir parçasıdır,»
demişti.
Para, bir tarafında İmparatoriçe Maria Theresa'nın yüzü olan 1780 yılına ait bir Avusturya «thaler»iydi. Ted onu tekrar cebine tıktı. Hayatının küçücük bir maden parçasına bağlı olduğunu bilmek pek huzur verici olmasa gerekti. En iyisi bunu düşünmemekti. İsimleri bir kez daha hatırından geçirdi. Lizbon'da Arşi-met, Kahire'de Ptoleme, Paris'te Platon, Brüksel'de Seneka, Ro-ma'da Kopernik vardı...
Fakat Ted o eski filozof adlarından biriyle tanınmayacaktı. Ağın bir ajanı değildi çünkü. Carstairs bunda inatla ısrar etmişti. Ted Campbell sadece Alfred'in «A»sı olacak, ağın içindekiler, tıpkı onun kimseyi tanımaması gibi, onun gerçek kimliğini bilmeyeceklerdi. Trentlyon'a göre, tek güvenlikli sistem buydu. Hiç kimse gereğinden fazlasını bilmemeliydi.
Rudolf Hess, Ted'in onu son kez gördüğü sade döşenmiş odada asık suratla ayaklarının dibine bakıyordu. Genç adamın ona getirdiği kötü haberi beklememiş olduğu belliydi. Fakat Ha-ushofer hiç de şaşırmışa benzemiyordu. Kendi malıymış gibi aynı koltukta oturarak, sakin sakin piposunu tüttürüyordu.
Hess sonunda, «Hamilton Dükü demek sizi kabul etmedi?» dedi.

«Öyle bir şey söylemedim,» dedi Ted. «Sadece konuyu benimle tartışmaya yanaşmadı. Kaygılarınızı, barış isteğinizi anlattım, ama daha fazlasını dinlemeyi istemedi.» Ted umduğunda iyi rol yaptığını düşünüyordu. Bu konuşmayı birkaç kez Cars-tairs'Ie prova etmişti. İngiliz, «Önce ona kötü haberi verin,» demişti.
«Hamilton Dükü bir barış pazarlığının ayrıntılarını sizinle tartışmaya yanaşmamış olacak. Amerikalı Ted Campbell, yani bir yansızsınız ne de olsa. Önce bunu içine sindirsin, sonra da siz bizim fikrimizi ona iletin. Amacımız ona, dört elle sarılabileceği bir umut ışığı sunmak.»
Ted sözüne devamla, «Hamilton bana nazik davrandı,» dedi. «Ama bu denli hayati önem taşıyan bir konunun ayrıntılarını benimle, yani bir aracıyla tartışmak istemeyeceği apaçıktı. Söyle-

diklerinin tek cesaret verici yani, Almanya'da birinin barış istemesine sevindiğini ifade etmesi oldu. Daha ileri giderek, sizinle haberleşmesinin bir yolunun bulunmasını istediğini söyledi.»
İşte, bu kadar provası yapılan monolog sona ermişti. Tepki gösterme sırası Hess'deydi şimdi. Fakat Führer Vekili ellerini sırtında devşirmiş, yerdeki aynı noktaya bakmayı sürdürüyordu. Neden sonra, «Haberleşmek mi dediniz?» diye sordu.
Ted tuttuğu soluğunu salıverdi. «Evet. Gizlice tabii.»
Hess, «Anlıyorum,» dedi yavaşça. «Öyleyse onunla haberie-şirim Hem de pek yakında.»
Koşullar öyle gerektirdiği için, Ted ciddi bir tavırla başını salladı. Hess'in ne demek istediğini anlayamamış, Haushofer'in tavrından da bir anlam çıkaramamıştı.
Hess ortadan konuşur gibi, «Bugün ağustosun biri,» dedi. «On beş güne kalmadan Göring Kartal Harekâtına başlayacak. İngiltere'ye karşı yoğun bir hava saldırısı bu. Tüm İngiliz hava gücünü ikiyle dört haftanın içinde yok edeceğine dair Führer'e söz verdi.» Hess aynı ciddi yüzle Ted'e baktı. «Reich Mareşali neden söz ettiğini sizce biliyor mu, Théodore?»
Ted omuzlarını silkti. «Olabilir. Göring dünyanın en güçlü hava kuvvetine kumanda ediyor.» Endişesini belli etmemeye çalışıyordu. İki haftaya kalmadan İngiltere'ye karşı yoğun bir hava saldırısı başlayacaktı demek! Ne kadar bir güçle hangi hedeflere saldırılacağım öğrenip bu bilgiyi Carstairs'e iletmeliydi.
Hess devam etti. «Amaç İngiltere'deki hava savunmasını yıkmak. RAF'ı olmayınca, İngiltere çaresiz kalacaktır.»
Ted, Reich Mareşaline hak veriyordu. Lutfwaffe saldırısını havaalanlarıyla uçak fabrikaları üstünde yoğunlaştırdığı takdirde, dört hafta RAF'ın imhası için hiç de mantığa sığmaz bir süre değildi. Eylüi ortalarında her şey biterdi. Bu durumda Ted'e pek az vakit kalıyordu. Carstairs, gerekli belgelerin - kimlik kartının, atamanın ve uçuş emrinin hazırlanmasının haftalar süre-ceğini söylemişti. Oysa Ted'in önünde haftalar yoktu. Alman Genelkurmayı İngiltere'nin direniş süresini hafta değil, günle hesaplıyordu. Bütün yük Ted'in üstündeydi şimdi. Göring, RAF'ı tümüyle ezmeden Ted'in, Luftwaffe'nin bir hava akınına katıl-

ması ve bir an önce Londra'yı bombardıman etmesi gerekiyordu.
İki saat sonra Ted, Adlan Oteli barındaydı. Burası Amerikalı gazetecilerin buluşma yeriydi. Genç Amerikalı bir içki aldıktan sonra bir masada toplu gruba yöneldi. Lowell Grayson da orada bir cintoniğin başındaydı.
Ted onun haline bakarak, ne sarhoş, ne de ayık olduğuna karar verdi. Grayson'un, hakkında yazdıklarına hâlâ kızıyordu. İçinden keratanın başında bir sandalye parçalamak geldiği halde gülümseyerek, «Bir, iki dakikanız varsa, sizinle konuşmak istiyorum, Grayson,» dedi.
Grayson cevap vermeden önce içkisinden bir yudum aldı. «Evet, evet. Beni birkaç dişimden etmek istiyorsun, değil mi?» Masadakilere Ted'i işaret etti. «Size Bay Theodore Campbell's tanıtırım, beyler.» Sonra tüm masada oturanları kapsayan bir kol hareketi yaparak Ted'e

döndü. «Bay Campbell, bu beyler basın. Kötü bir niyetiniz olduğu takdirde tanığım olacaklar.»
«Belki sizi başka zaman görsem daha doğru olur. Örneğin, yarın yazıhanenizde.»
«Ben yazıhanemdeyim, Campbell. Bu *arada* ne kadar çok makale yazıldığını bilseniz küçük dilinizi yutardınız.»
«Siz sarhoşsunuz,» dedi Ted.
«Buna daha vakit var. Ama beklerseniz, görürsünüz.»
«Sizinle konuşmak istiyorum, Grayson.»
«Ama ben sizinle konuşmak istemiyorum. Bu akşam burada bir ölüyü anıyoruz. Siperlerde ölen mükemmel bir gazeteciyi. Ben Horner'i. Sizin... özellikle sizin... olayın kutsallığının içine okumanızı istemiyoruz. Onun için buradan toz olmaya ne dersiniz.»
«Ben bir iş istiyorum.»
Grayson daha iyi duymasına yardımı olacakmış gibi başını iki yana salladı. «Ne istiyorum, dediniz? Bir iş mi?»
Ted, «Hava savaşını izlemek istiyorum,» dedi.
Grayson şaşkınlığından bakışlarını Ted'den ayıramıyordu. «Benim için mi çalışacaksınız yani?»
«Bana benzer bir öneride bulunmuştunuz. Teklifiniz hâlâ geçerli mi?»

Grayson masaya ve yanında oturanın omzuna tutunarak ayağa kalktı. «Teklif aslında benden değil, patronlarımdan geliyordu,» dedi. «Sahi benim hesabıma çalışmak mı istiyorsunuz?»
«Evet. Ne zaman işe başlıyorum?»
«Yarın işinize gelir mi?»
«Saat kaçta?»
«Amma acelecisin birader.»
Ted yineledi. «Yarın saat kaçta?»
«Saat dokuzda yazıhanemde olun. Niçin birdenbire fikrinizs değiştirdiniz, söyler misiniz?»
«Fransa'daki hava savaşını izlemek istiyorum.»
«Fransa'da başınıza bir felaket gelebilir,» dedi Grayson. «Gazete muhabirleri ölüme bağışıktı değillerdir.» Masadakilere baktı. «Özellikle Fransa'da değil mi? Horner'in Fransa'da hesabı görüldü. Calais'de. Üç gün önce.»
«Üzgünüm.»
«Ne kadar üzülseniz yendir, Campbell. As bir pilot olabilirsiniz, ama gazeteci değilsiniz. Bir Bennett Horner değilsiniz ve ne *kadar* çok boklu Nazi tanırsanız tanıyın olamayacaksınız da!»
Ted başını eğdiyse de bir şey demedi. Grayson elinin bir hareketiyle, «Defol,» dedi. «Bu, özel bir toplantıdır. Lütfen bizi yalnız bırak.» «Bir şey daha var,» dedi Ted. «Kes dedim.»
Aynı anda Ted'in yumruğu çenesinin orta yerine rastlayınca, Grayson dengesini kaybederek az önce terkettiği sandalyenin üstüne yuvarlandı.
Yayını bitince, Kate hemen içkiye başvurdu. İçkiye şimdf eskisinden de çok ihtiyaç duyuyordu. Duygularını az çok uyuşturan alkol olmasa Johann Regenbauer'e de katlanamazdı, şimdi bir SD subayıyla açıkça beraber olduğuna göre, eski arkadaşlarıyla meslektaşlarının küçümser tavrına da.
Söylentilerden bazıları kulağına gelmişti. Amerika'daki patronların, Alman yanlısı olarak ün yapmaya başlamasından huzursuz oldukları fısıldaşılıyordu. Bundan dolayı o da yayın-

larını elinden geldiğince yansız tutmaya çaba harcıyordu.--
Öyleyken, Amerikan basınında ondan kınarcasına söz edilmiş, hele Winchell özel sütununda onu yerden yere vurmuştu. Başka bazı yorumcular da şimdi Winchell'in izinden gidiyorlardı.

Kate'in özel yaşamıyla meslek hayatını birbirine karıştırmadığı sürece kovulacağı yoktu. Onun da zaten böyle bir yanılgıya düşmesi beklenemezdi.
Regenbauer'le ilişkisi uyumlu bir gidiş içindeydi. Adam genç kadına çiçek yollamakla işe başlamıştı. SS subaylarında bu olağan olmadığı için, Kate onun davranışına doğrusu şaşmıştı. Regenbauer resmi kabulllerde ona kavalyelik ediyor, sonra da onu arka sokaklardaki lokantalara sürüklüyordu. İki gece önce de ilk kez sevişmişlerdi. Kate, bu deneyimin üzerinde nasıl bir etki yaptığından hâlâ emin değildi. Regenbauer fiziksel bakımdan tecrübeli bir âşıktı. Genç kadını bir cinsel pozisyondan ötekine geçirerek, tam bir usta becerisiyle sevişmeyi sürdürüyor, bu arada kendisi tam bir kendini kontrol örneği o-luşturuycrdu. Kate arka. arkaya doyuma ulaştırılmaktan bitkin düşerken, erkek doyumsuz olarak sevişmeyi sona erdirmişti. Genç kadın önce onun gösteriş yaptığını, olağanüstü özdenetim sergilediğini sanmıştı. Ama gerçek bundan çok farklıydı. Kate sonunda onun, işinin söz konusu olmadığı alanlarda kendisini her türlü insanca zaaftan arındırdığına karar verdi.
Regenbauer'in, sevgilisi olmaya Kate'i seçmesi ilginçti. Belki de genç kadının Beriki sosyetesinin yeni gözdesi olmasından etkilenmişti. İlişkileri, Kate'e hırsının derecesini sezinlemesine izin verecek derecede ilerlemişti. Yalnız oldukları zamanlar bazen işinden söz ediyor, fakat fazla ayrıntıya girmiyordu. Genç kadın bu arada, onun. Nasyonal Sosyalist Parti katındaki bir haini bulmakla görevlendirildiğini öğrenmişti. İlişkileri aynı zamanda, subayın sınırsız gücünü ve kendi güvencesiz durumunu hatırlatıyordu Kate'e. Olur ya, Regenbauer, Kate'in bu ilişkiye girmekteki gerçek amacından kuşkulandığı takdirde, genç kadını duraksamasız öldürür, hatta bu işi katre katre kendi yapar ve bundan sadistçe bir zevk alırdı. Kate'in yayınının arkasından bir Japon ataşesi onuruna verilen davette bulunmuşlardı. Oldukça sıkıcı geçen bu toplantı-

dan sonra da Regenbauer'in apartmanına gitmişlerdi. Kate dairenin Regenbauer'in katı kişiliğiyle uyumlu olduğuna dikkat etti; renk kompozisyonu çoklukla siyah ve beyazla sınırlanmıştı.
Genç adamın konuşkanlığı üzerindeydi. Avını yakalamasının gün meselesi olduğunu söyledi. Kate elinde bir içkiyle beyaz divana ilişerek, adamın böbürlenmesine dikkatle kulak verdi. Regenbauer amirine değerini kabul ettirdiğinden emindi. Haini enselediği zaman yeni bir terfiyle ödüllendirileceğinden şüphe etmiyordu. O zaman rütbesi yükseleceği gibi, meşe yapraklarıyla süslü Şövalyelik Haçı'na da layık görülecekti.
Kate etkilenmiş gözükmeye çalıştı. Bir yandan da merak ediyordu. Regenbauer o haini yakalamaya doğru gerçekten ilerleme kaydetmiş miydi acaba? Herhalde bunu sormaya değerdi. Alacağı bilgiler Freimark'ın işine yarayacaktı.
Regenbauer, «Öyle sanıyorum,» dedi. Divanda Kate'in yanına oturarak üniforma gömleğinin göğüs cebinde büyük bir gümüş para çıkardı ve genç kadının ovucuna bıraktı.
«Bu da nesi?» Kate parayı parmaklarının arasında evirip çeviriyordu.
«Belki hiçbir şey değil,» dedi subay. «Ama belki de çok şey. Göreceğiz.»
«Çok esrarengizsin.» Genç kadın ona biraz daha sokularak parayı ışığa tuttu. «Değerli mi bu?»
Regenbauer başını salladı. «Paranın kendi önemli değiL»
«Demek bana bunun ne olduğunu söylemeyeceksin.»
Genç adam, «Bu paranın önceki sahibi öldü,» dedi. «Sorgulamadan sonra onu adamın cüzdanında bulduk.»
Kate parayı birden elini yakmış gibi divanın üstüne düşürdü. Regenbauer onu tekrar cebine kaydırırken gülümsüyordu. «İşim seni ürkütmemen,» dedi. «Yaptıklarımla gurur duyuyorum.»

Kate temizlemek istermişçesine ellerini eteğinin üstüne sürttü. «Adam... yoksa sorgulama... sırasında mı öldü?» Regenbauer omuzlarını silkti. «Öldü, hepsi bu.» «Kimdi?»
«Bir casus olduğunu sanıyoruz.»

«Sadece sanıyorsunuz ha!»
Regenbauer donuk gözlerle genç kadına bakarak, «İşimi küçümseme.» dedi. Kate taş kesilmişti. Dünya yüzünde en küçük bir acıma, bir esef duymadan öldürebilecek biri varsa, şimdi yanında olan bu adamdı. Genç kadın, «Öyle... demek... istemedim,» diye geveledi.
«Tabiî, tabiî.» Regenbauer gülümsüyordu.
Kate kendine hâkim olmak için yutkundu. «Nedir ki... böyle şeye alışık değilim ben,» dedi ve tüm cesaretini harcayarak adamın gözlerinin içine baktı. «Birinin öldüğünü şimdiye kadar hiç görmedim.»
«Görmeyeceksin de,» dedi Regenbauer.
«Casus olduğunu söylüyorsan öyledir. Yanlış anlama beni...» *
«Titriyorsun.» Genç adam Kate'in içkisini alarak bir kenara bıraktı ve onu kollarının arasına çekti. «Seni korkuttum.»
«Hayır, hayır...» Kate doğrulmaya çalıştıysa da, adam onu salıvermedi. Genç kadın içini çekti. «Ölen adamın... o parayı ovucunda tutması beni etkiledi. Biliyorum, saçma, ama bu gibi şeyler tüylerimi ürpertiyor.»
Regenbauer, «Öyleyse bir daha bu konuyu açmayız,» dedi.
İşte beceriksizlik diye buna denirdi! Kate, «Hayır, Johann,» diye atıldı. «Bu konu beni çok ilgilendiriyor.» Genç kadın bir yandan erkeğin yüzüne dokunup yanağındaki yara izini okşarken ekledi. «Bana çocuk gözüyle bakmanı istemem.»
Regenbauer elini yavaşça genç kadının boynundan elbisesinin içine kaydırdı ve bir memesini avuçladı. «Sana mı çocuk gözüyle bakacağım...» Eğilerek Kate'in göğsünü öptü.
Genç kadın duygularını yansıtmasından korktuğu için gözlerini kapamıştı. «Bana... o parayı anlat.» dedi. «O kadar özel olan yanı ne?»
«Lütfen. Merak içinde bırakma beni.»
Regenbauer bir yandan genç kadının göğüslerine elleriyle masaj yaparken, «Eski bîr Avusturya parasının taklididir,» diye açıkladı. «Maria Theresa thaleri'nin taklidi. Aslında, hiçbir anlamı olmayabilir.»

«Ama anlamı olabilir de, değil mi?»
«Belki. Birbirlerini tanımayan casusların, geçerliliği kalmamış bir parayı tanıtma simgesi olarak kullanmaları eski bir hiledir.» SS subayı bir yandan konuşurken, Kate'i arkaya itmiş ve elbisesini bacaklarından geçirerek çıkarmaya girişmişti. «Bu gece seni tam on iki kez zevkin doruğuna çıkaracağım,» dedi ve ayağa kalkarak üniformasının gömleğini üzerinden sıyırdı.
«Para hikâyesi demek bu kadar?» Kate merakla Regenbauer'in yüzüne baktı.
«Daha fazlasını bilmene gerek yok.» Regenbauer divanın yanında durarak aynada kendine bakıyordu. Kate'e, «Çıkar çamaşırlarını,» diye emretti.
Kate ölse bile, talim yapan bir ermiş gibi emir üzerine se-vişmezdi. «Bu işin bir de romantik yanı vardır,» diye söylenecek oldu.
Fakat Regenbauer gülümsemekle yetindi. Sonra birden «elini uzatarak bir ucunu yakaladığı genç kadının külotunu boydan boya yırttı.
«Johann! Canın istedikçe açıp kapayabileceğin bir musluk değilim ben.»
Regenbauer sırıttı. «Böyle konuşman hoşuma gidiyor. Çok (heyecan verici.»
«Yok canım.»
«Sana zevk vermek istiyorum.» Erkek böyle diyerek kadının bacaklarını ellerinin sert bir hareketiyle açtı. «Sana hiç tatmadığın derecede zevk vereceğim.»

«Ya sen?»
«Benim zevkim, seni o doruğa ulaştırmak olacak.» Regenbauer genç kadına doğru eğilerek tamamladı. «Göreceksin, îam on iki kez.»

19
Kate, Ferimark'ı ertesi gün öğleden sonra gördü.
Adam Kate'e bakmadan not alarak, «Demek Rus casuslu-ğuyla ilgilenmediği fikrindesin?» dedi.
«ilgilenmiyor demedim. Sadece şu sırada Bolşevikleri aramadığını, başka bir işin peşinde olduğunu söyledim.»
Freimark, «Bunun ne olduğunu öğren,» diye emretti.
«Mümkünse öğrenirim. Yarın gece bir davet var. Onu orada göreceğim. Daveti Berlin Üniversitesinden bir profesör veriyor. Adı Hofhauser gibi bir şey...»
«Haushofer mi?»
«Tamam, tamam.»
«Seni niçin* davet ettiler?»
«Bilmiyorum.»
Freimark not almaya devam ediyordu. «Seni Regenbauer mi götürecek?» diye sordu. «Evet.»
«Haushofer bir jeopolitika profesörüdür. Führer'in çok gözünde olduğunu söylüyorlar. Orada önemli kişiler bulunacaktır. Yeni dostlar edinmeye çalış.» Komünist not defterini kapattıktan sonra Kate'e baktı. «Regenbauer'in tüm vaktini almaşım istemeyiz.»
■*fi "fi*
«Sen bir orospu çocuğusun, Campbell. Haberin var mı bundan? Bano vurman hiç gerekmezdi. Belki bunu hak etmiştim, belki, diyorum. Ama yine de vurmamalıydın. Sarhoşları yumruklamak erkeklik değildir.» Grayson buz torbasını ağzının köşesine bastırırken yüzünü buruşturdu.
Ted gülümsedi. Parmaklarını ovuşturarak, «Amma da sert çenen varmış,» diye söylendi.
«Hiç komik değil.» Grayson yüzünü buruşturdu. «Sen her zaman amirlerini böyle pataklar mısın?»

«Her zaman değil. Yani işten atılmadığımı mı söylemek istiyorsun?»
Grayson sırıttı. «Bu sorunun yanıtını biliyorsun. Bu sabah patronlardan bir mesaj aldım. Theodore Campbell'in ekibimize katılacağına çok seviniyorlar.»
«Fransa'ya gitmek istiyorum,» dedi Ted. «Luftwaffe'nin, ingiltere'ye karşı giriştiği saldırıyı izlemek istiyorum.»
«Özel bir muhabirsin. İstediğini yapmakta seni serbest bırakmamı buyurdular.»
«Herhalde belgelere ihtiyacım olacak. Ajanstan bir kart almam gerekiyor, değil mi?»
«Orası halledildi.» Grayson bir zarfı masanın üstünden Ted'e doğru sürdü. «Bu sabah Propaganda Bakanlığından geldi. Basın kartın bu. Şimdi bu haber servisinin resmen üyesisin.»
«Öyleyse ne zaman gidebilirim?»
«Göbbels'in adamları ne zaman gidebilirsin derlerse o zaman. Basının da herkes gibi seyahat izinleri olması gerekir. Ama elimden geleni yaparım. Seni o vakte kadar Berlin'de birkaç hafta meşgul ederiz...»
«Sen haftalarca bekleyemem!»
Grayson genç adama bir tuhaf baktı,
Ted atıldı. «Fransa'ya gitmeliyim. Ne denli çabuk gidersem o kadar iyi olur.»
Grayson, «Ben ne zaman git dersem o zaman gideceksin,» dedi.
Ted fazla sabırsız gözükmesinin hata olacağını anlamıştı. «Pekâlâ,» dedi.

«Gelelim şimdi ücretine...»
Ted gazetecinin sözünü kesti. «Ölen gazete muhabirlerinin ailelerine yardım için kurulu bir fon var mıdır?» «Sana göre değil bu.»
Ted ısrar etti. «Sen onu söyle, var mı? Dün andığınız adamı düşünerek soruyorum. Adı neydi onun?» «Bennett Horner,» dedi Grayson.
«Ailesinin sigortası var mı ya da onlara aylık bağlanır mı?» «Onlar için elimizden geleni yapacağız.»

«Bana verilecek ücreti de o fona katın. Hepsini.»
Grayson, Ted'e dikkatle baktı. Kısa bir aradan sonra» «Pekâlâ,» dedi. «Ücretin haftada yüz seksen dolar olacaktı. Bilmen için söylüyorum.» Derin bir soluk aldıktan sonra sordu. «Hava Bakanlığında tanıdıkların olduğunu sanırım.»
«Öyle sayılır.»
«Öyleyse oradan işe başla. Kesselring'in, sonra da Sperr-le'nin birer kişilik portresini hazırla. Fransa ile Beiçika'dakt Luftwaffe birliklerine kumanda ediyorlar. Savaşı izlemeye a kadar meraklı olduğuna göre, bu savaşı yöneten mareşallerle tanışmanda yarar var.»
Ted de bunu yapmayı düşünüyordu zaten. Bombardıman ekipleri hakkında bir sürü soru sormak için bundan mükemmel kamuflaj olamazdı.
Çizmeleri ayna gibi parıldayan bir Lulftwaffe albayı Hava Bakanlığında Ted'e rehberlik yaptı. Adı Junger'di ve dediğine göre, Greta Garbo'yla uzaktan akrabalığı vardı. İkide birde bu konuya, bir de Ted'in yarış pilotluğuna sözü getiriyordu.
Ted bütün öğleden sonrayı Junger'le geçirdi. Hava Bakanlığı personeliyle tanıştırıldı, yabancıların adım atamadıkları bürolara kabul edildi. Bu ayrıcalık, kısmen-adının Theodore Campbell olmasından ileri geliyordu. Ama başlıca neden, Reich Mareşali Hermann Göring'in özel dostu ve güvenilir müttefiki olmasıydı. Ted'in sorduğu her bir soru ayrıntılı olarak ce-vaplandırıldı. Genç adam fazla hassas noktalara değinmemeye dikkat ettiyse de, genellikle öğrenmek istediklerini elde etmekte güçlük çekmedi.
Kesselring'in İki Numaralı Hava Filosu üç bombardıman ve bir avcı tümeninden oluşuyordu. Bombardıman uçaklarının en yoğun oldukları alanlar Paris yakınlarında Seine boyları ve Reims'in hemen batışıydı. Bombardıman uçaklarının çoğunu Heinkel'ler ve Dornier'ler oluşturuyordu. Sivil hatlarda da kullanıldığı için, Ted, Heinkel'lerin yabancısı değildi. Ama Dornier özellikle bir askerî uçaktı, Ted ise ancak iki kez içine girebil-

miişti. Dornier daha hafif, biraz daha hızlı ve manevraya daha (elverişliydi. Fakat Heinkel, elips biçimindeki kanatları ve güçlü kuyruk bölümü sayesinde havada parçalanmadan müthiş darbelere göğüs gerebilirdi. Bu nedenle, bir seçeneği olduğu takdirde, Ted bir Heinkel'i uçuracaktı. Ama her olasılığa karşı, bir Domier'e binmek için izin istedi. İsteği hemen kabul edildi. Theodore Campbell'in şanslı günüydü.
Hava alanlarının nerede olduklarını öğrenmek de bir sorun olmadı. Ama bunlara girebilmek ayrı işti. Ted'in kimlik kartlarına, küçük rütbeli bir subaya ait Luftwaffe belgelerine ve bir bombardıman grubuna atanma emrine gereksinmesi olacaktı. Bunların neye benzediğinden bile haberi yoktu oysa. Başka ayrıntılar da vardı üstelik. İzin kâğıtları, asker tayını kartları ve bir düzine izin belgesi daha..., Bütün bunların sahtelerinin hazırlanması, daha doğrusu, çalınmaları ve onun için kopya edilmeleri gerekecekti.
İşin bu yönü gerçekten büyük sorundu.
*
**

Regenbauer'in Kate'e tüm anlattıklarına karşın, Orin Kepler ölmemişti. Son altı gündür Gestapo'nun Berlin karargâhında yeraltındaki bir hücrede hapis tutuluyordu. Bu günlerin üçünde hiç uyumamış, bu süre içinde bir lokma katı yiyecek yememişti. Ona o kadar acı çektirilmişti ki, ölümü âdeta özlüyor-du. Fakat Regenbauer sabırlı ve dikkatliydi; ne zaman ve ne kadar bir süre can yakacağını, bu iş için nasıl bir alet kullanacağını çok iyi biliyordu.
Kepler direncinin sonuna yaklaştığının farkındaydı. Onu en çok korkutan, düşünceleri arasında bağlantı kuramayışı ve ne kadar bir zaman geçtiğini kavrayamayışıydı. Örneğin, beş «dakika önce olanları bir saat önce olanlardan ayırt edemiyordu. Yalnız mı olduğunu ya da duyduğu seslerin gerçek mi olduğumu ya da bilinç altından mı yükseldiğini bilemiyordu. Kendi sesini bile unutmuştu. Bir şey söyleyip söylemediğinin de farkında değildi, oysa mutlaka bir şeyler söylemiş olması gerekirdi. • Sadace kim olduğunun hayal meyal farkındaydı.

— 179 —

«Adım Orin Kepler. Roma'daki İsviçre Büyükelçiiiğinde kültür ataşesi yardımcısıyım. Avusturya'nın Attersee kıyısındaki Burgau kentinde doğdum ve 1931'de İsviçre tabası oldum. A-diin Orin Kepler. Adım Orin Kepler!»
Oysa Orin Kepler değildi!
Orin Kepler 1902'de Avusturya'nın Burgau kentinde büyükannesinin Brunecker Sokağındaki evinde doğmuş, fakat aradan bir hafta geçmeden steril olmayan bir ebe yüzünden ishalden ölmüştü. Annesi de bu arada ölmüştü, ama bu nokta, İsviçre'ye yerleştirecekleri bir ajan için taklit edilecek bir kimlik belgesi arayan İngiliz casusluk örgütü için hiç önemli değildi.
1940 yılındaki Orin Kepler, Avusturya'ya yakın olmayan bir yerde dünyaya gözlerini açmış olan Quinby Franks'di. Ama bu da önemli değildi.
Quinby Franks için önemli olan, gerçekte kim olduğunu Regenbauer'in ona söyletememesiydi, Regenbauer düşmandf çünkü. Şu var ki, hiçbir şey anımsayamıyordu zaten. Bir şey söyleyip söylemediğini anımsayamıyordu. Adını bile doğru dürüst anımsamıyordu, ki üç adı olduğuna göre bu kolay değildi. Herhangi bir şeyi anımsaması kolay değildi, çünkü ölmek üzere bulunuyor ve bunu biliyordu. Duymak istedikleri hakkında onu konuşturamadıkları için bütün el ve ayak parmaklarını, kaburgalarının çoğunu ve dizlerinden birini kırmışlardı. Bütün bunların ona duyurduğu acıysa her şeyi belleğinden siliyordu.
Evet, istediklerini onlara söyleyemezdi. Onlara Quinby Franks'den söz etmek istemiyordu, bunu söylememiş olmayı Tann'dan diliyordu. Konuşmaktan kurtulmak için ölümü iple çekiyordu.
Önemii olan Orin Kepler olmayışı ya da Quinby Frank oluşu değildi aslında. Ah, onlara ne söylediğini anımsayabilse ne olurdu.
Çünkü gerçekte Kopernik'ti o.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

20

Carstairs bir yandan fincanına çay doldurarak, «Kayıp da ne demek?» diye sordu. «Kimden söz ediyoruz?»
«Roma'daki ajanımızdan,» dedi Trentlyon. «İsviçre Büyükelçiliğindeki Franks'den. Quinby Franks'den.»
Carstairs, «Kopernik,» diye mırıldandı. «Ne kadar zamandır kayıp?»
Trentlyon, «Bir haftadır,» diye cevap verdi. «Üç gün önce bir bağlantı kuracaktı. Ama ondan hiçbir ses çıkmadı. İsviçre Büyükelçiliği de, kültür ataşesinin bir işini takip etmek üzere Lyon'a gittiğinden beri ondan bir haber alamamış. Kanımca yakalandı.»
«Fransa'da mı?»
«İşgal bölgesindedir. SD onu orada yakaladıysa, kimsenin ruhu bile duymamıştır.»
Carstairs çay fincanını önünden itti. «Olabilir tabiî. Ama niçin?»

Trentlyon derin bir göğüs geçirdi. «Bilmiyorum. Almanların onun maskesini düşürdüklerini de sanmıyorum.»
Carstairs, «Bin dokuz yüz beşden beri İsviçre'de devlet memuru,» diye Franks'm dosyasmdan okumaya başladı. «Bin

dokuz yüz otuz üçte SIS tarafından bu ülkeye Orin Kepler kimliğiyle yerleştirildi.» Carstairs dosyadan başını kaldırdı. «Adamlarımızın ne kadarı sahte kimlik kullanıyorlar?»
«Pitagor Harekâtında mı?» Trentlyon omuzlarını silkti.. «Yalnız Franks.»
«Almanlar numarayı çaktılar mı dersin?»
«Nasıl olur? Bebek Kepler küçük bir Avusturya kentinde öldü. Bir ölüm belgesiyle ilişkisi zor saptanabilecek bir doğum, belgesi kullanmaya özen gösterdik. Almanlar kendi elçilik personellerini bu tür şeylere karşı kalburdan geçirmeye özellikle dikkat ederler, ama bildiğim kadarıyla yabancı elçilikler personelini kontrol etmediler. Dev bir girişim olurdu bu.»
Carstairs, «Gestapo çok titizdir,» dedi.
Trentlyon sordu. «Öbürlerini uyarmalı mı acaba?»
«Şimdiden paniğe nede nolmayalım. Hem Franks —Ko-pernik— öbürlerinin kim olduğunu bilmiyor. Gestapo onu konuşturmayı basarsa bile, ne öğrenebilirler kr?»
«Pitagor'u öğrenirler.»
«Onlar için bir şifre adı olmaktan öte bir anlam taşımaz, Franks'ın bütün bildiği de bu zaten.»
Trentlyon içini çekti. «Sonunda da onu öldürecekler.»
«Ne yazık ki öyle.» Carstairs dosyayı kapadı. «Bundan dolayı gerçekten üzgünüm. Neyse ki Almanlar ondan, harekâu tümüyle tehlikeye düşürecek bir şey öğrenemezler.» Carstairs saat cebinden çıkardığı bir parayı parmaklarının arasında dalgın bir tavırla yuvarlamaya başlamıştı. «Pitagor henüz güvenlikte,» dedi.
Orta yaşlı adamın parmaklarının arasındaki gümüş para, 1780 yılına ait bir Maria Theresa thaler'iydi. Trentlyon pencerenin önündeki sessiz yürüyüşünü sürdürdüğü kadar, Carstairs. çayının soğumasına aldırış etmeyerek gümüş parayla oynads durdu.

Ted, Unter den Linden'deki otelinin birkaç blok ötesindeki küçük çamaşırhaneden giysilerini alırken sinirli gözükmeme-ye çalışıyordu. Bir çamaşırhaneden yıkanmış birkaç gömlek almakta kuşku verici bir şey olmadığını düşünerek, kendine moral vermeye çalışıyordu bir yandan. Önünde iki kadın vardı. Bir tanesi ona bakarak gülümsedi.
Ted'in bir an başı döndü. Kadının, oraya, sadece birkaç gömlek almaya gelmediğini bildiğine inanmıştı. Oysa Ted'le çamaşırhane sahibi kadından başka bir şey bilen yoktu. Bir de tabiî Trentlyon.
Carstairs'in yardımcısı, «Berlin'e döndüğünüz zaman,» delmişti, «Unter den Linden'de bir çamaşırhane var. Adı Kronberg çamaşırhanesi. Oraya abone olacaksınız. Bize iletmek isteyeceğiniz bir şey öğrendiğiniz zaman, mesajı gömleklerinizden birinin cebine koyun ve paketi çamaşırhaneye teslim edin. Sizinle bağlantı kurmamız gerektiği zaman, biz de aynı yola başvuracağız. Yineliyorum: Bir gömlek cebi.»
Trentlyon bunları söylerken, her şey genç Amerikalıya ne "kadar kolay görünmüştü.
Şu andaysa terliyordu. Fakat bakmakta olduğu kadın dışında kimse onunla ilgilenmedi. Oteldeki odasına dönünce, gömleklerin sarılı olduğu kahverengi kâğıdı ve cepleri bir bir aradı. Hiçbir şey yoktu. Fakat notunu daha bir gün önce gönderdiğine göre, zaten bu kadar •çabuk cevap alması beklenemezdi.
Duş yaptı, traş oldu ve giyindi. O akşam Haushofer'în evinde bir yemek vardı, fakat Ted'in keyfi yerinde değildi. Öğleden sonra bîr başka muhabirden Almanların, Compiègne'deki ateşkes anıtlarını dinamitlediklerini duymuştu.
Haushofer'în davetinin bu kadar kalabalık olacağını beklemiyordu. Haushofer'in yalnızca ufak bir toplantı düzenlediğini sanmıştı, oysa profesörün evinde en azından otuz konuk var-

di. Haushofer onu kapıda karşıladı, kof kola salona girerlerken de yavaşça, «Buradan çıktıktan sonra herkesin gitmesini bekleyin, sonra geri dönün,» diye fısıldadı. Sonra onu bırakarak yeni bir konuğu karşılamaya gitti.
Ted bu sözlere bir anlam verememişti. Nerede ve niçin bekleyecekti?
Fakat Kate'in ona doğru geldiğini görünce, Haushofer'in sözleri üzerinde daha fazla kafa yormaya fırsat bulamadı. Kate'in yanında bir SS subayı vardı. Onu Binbaşı Johann Regenbauer diye tanıttı.
SS binbaşısı hafif bir reveransla, «Tanıştığımıza sevindim» Bay Campbell,» dedi. «Kate'ten övgünüzü çok duydum da...»
Ted gülümsedi. «Kate'in beni övmesine şaşmadım desem yalan olur.»
Kate, «Hain,» diye ona çıkıştı. « Lowell Grayson ve United Press ajansıyla işbirliği yaptığını duydum. Hani önce bana gelecektin?»
«Mikrofonlar beni müthiş korkutuyor. Hem telaffuzumda hiç iş yok.»
Regenbauer, «Gazetecilik mesleği hoşunuza gidiyor mu?» diye sordu. «Göründüğü kadar zevkli mi?»
«Bu alanın yenisi olduğum için, henüz fazla bir fikrim yok,» dedi Ted. «Hem sanırım, savaş olmayan zamanlarda muhabirlik pek o kadar eğlenceli değildir.» Bu Binbaşı Regenbauer'de Ted'in hoşuna gitmeyen bir taraf vardı. Birden fazla taraf. Bir kez SS'leıdendi. İkincisi, Kate'le beraberdi. «Sizin işinizin çok daha heyecan verici olduğundan eminim,» dedi.
Regenbauer gülümsedi. «Bazen öyle oluyor.»
Beraber gelen çiftleri yemekte ayırmaya özen gösterilmişti. Ted'in sağma bir İtalyan tekstilcisinin hiç Almanca biimeyen şişman karısını oturtmuşlardı. Solundaysa Kate vardı. Genç adam, binbaşının masanın öbür ucunda olduğunu farketti.

Kate bir ara Ted'in kolunu tuttu. «Bak, Johann'ın önünde bir şey söylemek istemedim. Böyle şeyleri de hiç beceremem hani... Nişanlına üzüldüğümü söylemek isterim. United Press'-in haberlerinde kısaca sözedilmişti. Biliyorum, acını hafifletmez, ama gerçekten üzüldüm...»
Genç adam, «Bırakalım bu konuyu,» diyerek şarabından bir yudum aldı. Sürekli olarak Ann'ı düşünmek istemiyordu, O anılar ingiltere'de kalmıştı. Kate'e, «Niçin yeni işimden dolayı beni kutlamıyorsun?» dedi.
«Sahi, bana geleceğine söz vermiştin. Niçin Lowell'e gittin sanki?»
«Diyelim ki, bana daha parlak bir teklifte bulundu.»
«Daha neler! Ne zamandan beri para peşindesin?»
«Sorun o değil. Mantık çerçevesinden çıkmamak koşuluyla dilediğim yere gidebileceğim, dilediğim olayları izleyebileceğim. Hem Grayson'un buralardaki en dâhi gazeteci olduğunu bana söyleyen sen değil miydin?»
«Ne zamandan beri dediklerimi dinliyorsun sen? Ne yapalım, olan oldu. Başka şeyden söz edelim.»
Ted, «Bana şu mermi kafalıdan söz etsene,» dedi. «Kimmiş o?» ~ «Hani şu Aryenliğin simgesi canım.»
Kate öfkeyle, «Adı Johann'dır.» dedi. «Niçin hakaret ediyorsun?»
«Bağışla onunla sık sık berabersin, değil mi?» «Öyle sayılır.»
Ted yüzünü ateş bastığını hissediyordu. «Hiç de senin tipin değil ama,» diyecek oldu.
«Özel hayatım seni ilgilendirmez.» Kate'in gözlerinde şimşekler çakıyordu.
Ted biraz bozuldu. «Özür dilerim, Kate. Dediklerimi unut.»
Fakat genç kadın yemek boyunca bir daha onunla konuş-

madı, Ted de öbür yanındaki Milano'iu şişman kadının bozuk Almancasını yorumlamak zorunda kaldı.
Yemek sona erer ermez Kate ona tek kelime söylemeden uzaklaştı. Konuklar bundan sonra içki ikramının yapıldığı salona geçtiler. Ted, Kate'i yanında Regenbauer'le Hauhofer'e veda ederken tekrar gördü. Genç adam eski sevgilisindeki değişikliğe akıl erdiremiyordu. Kate daha önce hiç böyle davranmazdı. Regenbauer ise hiç de beğendiği bir erkek tipi değildi. Evet, insanlar değişirdi, ama bu kadar da değil. Ted bu işi araştırmaya karar verdi. Ama hemen şimdi değil. Şimdi Haus-hofer'in esrarengiz davetinin içyüzünü anlaması gerekiyordu. Genç adam konukların büyük bölümünün gitmesini bekledikten sonra, ev sahibiyle vedalaştı ve Propaganda Bakanlığının bir memuruyla kapıdan çıktı. Taksiyle oteline döndü, barda bir içki içti. Çok geçmeden servis kapısından dışarı süzülürken, kendini gülünç duruma düşmüş hissediyordu. Onu izleyen olmadığını bildiği halde, sık sık durup omzunun üzerinden arka-kaya bakmaktaydı. Potsdam tren istasyonunda bindiği taksiden Haushofer'in evine bir blok kala indi ve avlu kapısından içeri girebilmek için arka sokağa yürüdü. Berlin'liler de Londra'lılar gibi karartmaya uyduklarından, Haushofer'in evi dışarıdan bakılınca karanlıktı. Ted kapının sürgüsünü kaldırdı ve küçük avluya adımını attı.
Ama kimse ona köpekten söz etmemişti.
Ted daha iki adım atmamıştı ki, arkasında bir yerde o korkunç hırıltıyı duydu. Bir an taş kesildi, sonra paniğin etkisiyle geriye dönmeye yeltendi. Köpek işte o zaman saldırdı. Ted'in omzuna toslayarak onu yere yuvarlamıştı. Genç adam kollarıyla yüzünü örterek midesi üstüne yuvarlandı. Görünüşe bakılırsa, köpek öldürmek üzere eğitilmemişti. Genç adamın tepesinde dişlerini gösteriyor ve hırlıyordu. Ted kıpırdamadı. Hatta soluk bile almadı denebilir. Yere düşerken hayvanı bir an görebilmişti. Bir Alman çoban köpeğiydi.
Ona çok uzun gelen bir süreden sonra bir kapının gıcır-

dadığını duydu.
«Wolfe! Ne var oğlum? Wolfe?»
Ted, «Benim, Albrecht,» diye fısıldadı. «Campbell.»
Haushofer'in bir emir haykırması üzerine köpek hırlamayı bıraktı. Profesör, «Kalkın lütfen,» dedi. «Yavaş yavaş...»
Ted itaat etti. Fakat genç adam evin kapısında dönüp ona baktığında Wolfe yine kötü kötü hırladı.
Haushofer, «Niçin bu taraftan geldiniz?» diye sordu.
Ted sıkıntılı bir suskunluk içinde ceketine sürünmüş tozları süpürdü. Haushofer onu duvarları kitap raflarıyla kaplı bir çalışma odasına aldı. Bir yazı masasının üstündeki bir pirinç lambayla aydınlatılmış ufak bir odaydı burası. Haushofer rafın birinden bir kitap çekti ve bunun içindeki sayfa işaretini alarak Ted'e uzattı. «Bu adrese gideceksiniz. Reichdammer Sokağı dokuz numaraya. Orada size yardım edebilecek bir adamla buluşacaksınız.»
Fakat Ted yerinden, kıpırdamadı. «Hess mi bu?» «Hayır.»
Haushofer acele adımlarla masasına yürüdü. Birkaç anahtar denedikten sonra bir gözü açtı ve içinden bir şey çıkardı. «Bununla yetinmek zorundasınız,» diyerek avucunu açtı. Avu-cundaki Maria Theresa gümüş thaler'iydi. «Alfred'siniz,» dedi profesör. «Klavyenin dört düzine artı sekiz siyah ve beyaz tuşları var.» Bundan sonra parmaklarını thaler'in üzerine kapayarak, «Gidecek misiniz artık?» dedi.
«Ulu Tanrım,» diye fısıldadı Ted. «Demek siz...»
Fakat Haushofer onun, başladığı cümleyi bitirmesine vakit bırakmadı. «Şu taraftan...»
Ted ev sahibinin arkasından hole çıktı. Haushofer, «Adresi bulunca, zili çalmayın,» dedi. «Kapı açıktır. İçeri girin. O sizi bekliyor.»
Ted bütün bunlar çok doğalmış gibi başını evet gibilerden eğdi. Haushofer kapıyı açtığı sırada, bir şey bacağına süründü Ted'in.

madı, Ted de öbür yanındaki Milano'iu şişman kadının bozuk Almancasını yorumlamak zorunda kaldı.
Yemek sona erer ermez Kate ona tek kelime söylemeden uzaklaştı. Konuklar bundan sonra içki ikramının yapıldığı salona geçtiler. Ted, Kate'i yanında Regenbauer'le Hauhofer'e veda ederken tekrar gördü. Genç adam eski sevgilisindeki değişikliğe akıl erdiremiyordu. Kate daha önce hiç böyle davranmazdı. Regenbauer ise hiç de beğendiği bir erkek tipi değildi. Evet, insanlar değişirdi, ama bu kadar da değil. Ted bu işi araştırmaya karar verdi. Ama hemen şimdi değil. Şimdi Haus-hofer'in esrarengiz davetinin içyüzünü anlaması gerekiyordu.
Genç adam konukların büyük bölümünün gitmesini bekledikten sonra, ev sahibiyle vedalaştı ve Propaganda Bakanlığının bir memuruyla kapıdan çıktı. Taksiyle oteline döndü, barda bir içki içti. Çok geçmeden servis kapısından dışarı süzülürken, kendini gülünç duruma düşmüş hissediyordu. Onu izleyen olmadığını bildiği halde, sık sık durup omzunun üzerinden arka-kaya bakmaktaydı. Potsdam tren istasyonunda bindiği taksiden Haushofer'in evine bir blok kala indi ve avlu kapısından içeri girebilmek için arka sokağa yürüdü. Berlin'liler de Londra'lılar gibi karartmaya uyduklarından, Haushofer'in evi dışarıdan bakılınca karanlıktı. Ted kapının sürgüsünü kaldırdı ve küçük avluya adımını attı.
Ama kimse ona köpekten söz etmemişti.
Ted daha iki adım atmamıştı ki, arkasında bir yerde o korkunç hırıltıyı duydu. Bir an taş kesildi, sonra paniğin etkisiyle geriye dönmeye yeltendi. Köpek işte o zaman saldırdı. Ted'in omzuna toslayarak onu yere yuvarlamıştı. Genç adam kollarıyla yüzünü örterek midesi üstüne yuvarlandı. Görünüşe bakılırsa, köpek öldürmek üzere eğitilmemişti. Genç adamın tepesinde dişlerini gösteriyor ve hırlıyordu. Ted kıpırdamadı. Hatta soluk bile almadı denebilir. Yere düşerken hayvanı bir an görebilmişti. Bir Alman çoban köpeğiydi.
Ona çok uzun gelen bir süreden sonra bir kapının gıcır-

dadığını duydu.
«Wolfe! Ne var oğlum? Wolfe?»
Ted, «Benim, Albrecht,» diye fısıldadı. «Campbell.»
Haushofer'in bir emir haykırması üzerine köpek hırlamayı bıraktı. Profesör, «Kalkın lütfen,» dedi. «Yavaş yavaş...»
Ted itaat etti. Fakat genç adam evin kapısında dönüp ona baktığında Wolfe yine kötü kötü hırladı.
Haushofer, «Niçin bu taraftan geldiniz?» diye sordu.
Ted sıkıntılı bir suskunluk içinde ceketine sürünmüş tozları süpürdü. Haushofer onu duvarları kitap raflarıyla kaplı bir çalışma odasına aldı. Bir yazı masasının üstündeki bir pirinç lambayla aydınlatılmış ufak bir odaydı burası. Haushofer rafın birinden bir kitap çekti ve bunun içindeki sayfa işaretini alarak Ted'e uzattı. «Bu adrese gideceksiniz. Reichdammer Sokağı dokuz numaraya. Orada size yardım edebilecek bir adamla buluşacaksınız.»
Fakat Ted yerinden, kıpırdamadı. «Hess mi bu?» «Hayır.»
Haushofer acele adımlarla masasına yürüdü. Birkaç anahtar denedikten sonra bir gözü açtı ve içinden bir şey çıkardı. «Bununla yetinmek zorundasınız,» diyerek avucunu açtı. Avu-cundaki Maria Theresa gümüş thaler'iydi. «Alfred'siniz,» dedi profesör. «Klavyenin dört düzine artı sekiz siyah ve beyaz tuşları var.» Bundan sonra parmaklarını thaler'in üzerine kapayarak, «Gidecek misiniz artık?» dedi.
«Ulu Tanrım,» diye fısıldadı Ted. «Demek siz...»
Fakat Haushofer onun, başladığı cümleyi bitirmesine vakit bırakmadı. «Şu taraftan...»
Ted ev sahibinin arkasından hole çıktı. Haushofer, «Adresi bulunca, zili çalmayın,» dedi. «Kapı açıktır. İçeri girin. O sizi bekliyor.»

Ted bütün bunlar çok doğalmış gibi başını evet gibilerden eğdi. Haushofer kapıyı açtığı sırada, bir şey bacağına süründü Ted'in.

— 188 —
Wolfe'du.
Reichdammer, hayvanat bahçesi yakınlarında dar bir sokaktı. Ted orasını güçlük çekmeden buldu. Kapının arkasında bir koridor vardı. Genç Amerikalı karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Az sonra ayağı bir basamağa tosladı ve başka bir kapıyla karşılaştı. Aynı anda kapı açıldı. Kapı aralığındaki adam hafifçe kıpırdayınca, arkasındaki odanın ışığı gerek onun, gerekse Ted'in yüzünü aydınlattı. Karşısındakini birden tanıyan Ted'in ağzı açık kaldı. Çünkü karşısında Göring'in davetindeki adam duruyordu. Sigarasını yakmak içih ateşi olmayan IRA üyesi İrlandalı.
«Siz ha!»
«Dünya küçük, değil mi?»
«Siz de mi bu düzenin parçasısınız?»
Adam kapıyı kapadı. «Oturun. Görülecek işlerimiz var.»
«İyi ama...» Ted hâlâ şaşkınlığının etkisinden kurtulamamıştı. «Siz İrlandalı değil miydiniz? IRA'nın üyesi?»
«Belfalst'lı olduğum ve babam hakkında anlattıklarım doğru. Ama ondan ötesi doğruyla yalan karması bir şey. Oynadığımız oyunun gereği.»
Ted bu durumda ne yapması gerektiğini bilemediğinden, «Piyanolarla ilgileniyor musunuz?» diye soruverdi. Adam gülünce, genç Amerikalı soruyu sormasının saçmalığını anladı.
İrlandalı, «Birbirimizi tanıma evresini aştığımızı sanıyorum,» dedi.
Ted, «Ben bu işin yenisiyim, arkadaş,» diye söylendi. Korkusunu maskelediği için öfkeli gözükmek onu rahat ettiriyordu. «Siz kimsiniz? Gece yarısı beni hırsız gibi evlere girmek zorunda bırakmanızın anlamı ne?»
Adam soğukkanlılıkla, «Bana Moser diyebilirsiniz,» dedi. «Gerçek adım değil tabiî, ama bir adla çağırılmam gerekir. Niçin buluştuğumuza gelince, bazı şeyler gereksindiğinizi söylemiştiniz.»
— 189 —
«Siz bunu nereden biliyorsunuz?»
«Benim gömleklerim de kirlenir.» Moser gülümsediyse de, =sevimli bir gülümseyiş değildi bu. «Evet, ne gibi kimlik belgelerinden söz ediyordunuz?»
«Öncelikle Haushofer'in Pitagor Örgütünün bir elemanı olduğunu Carstairs'in niçin bana söylemediğini bilmek istiyorum.»
«Profesör örgütün doğrudan doğruya elemanı değil. Örgütün elemanı olan benim. O, komuta mekanizmasının bir parçası, bense siperlerdeki çocuklardan biriyim.»
«Bu durumda ben ne oluyorum?»
«Orasını bilemem. Biz şimdi işimize bakalım. Buradan ne kadar çabuk çıkarsanız, o kadar iyi olur.» Ted inat etti. «Ama Carstairs'in niçin...» «Ben o adda birini tanımıyorum,» dedi Moser.
«Sahi mi?»
«Siz de tanımıyorsunuz.»
Ted adama kuşkulu bir bakış fırlattı. «Belki şu tanıtma parolasına dönsek daha iyi olur.»
Moser içini çekti. «Gestapo'dan olsaydım, siz şimdiye kadar ölmüştünüz bile. İlk falsonuz, Haushofer'le Londra'daki merkez arasında bağlantı kurmanız oldu. Gelelim şimdi şu kimlik belgelerine...»
Ted eliyle yüzünü ovuşturdu. «Hava üsteğmeni.»
«Uçuş özelliği?»
«Luftwaffe bombardıman pilotu.»
«Orasını biliyorum. Hangi tip bombardıman uçağı?»

«Önemi var mı bunun?»
«Bütün Alman pilotları, uçuş okulu diplomalarını ve hangi uçak tipini kullandıklarını gösterir ehliyeti üstlerinde taşırlar.»
«Hangi uçağı kullanacağımı henüz bilmiyorum. Bir Heinkel ya da bir Dornier olması gerekir.»
«Hangi seriden olduklarını biliyor musunuz?»
«İkisi de çift motorlu,» dedi Ted. «Heinkel'in serisi bir-on

bir H, Dornier'ninkiyse on - yedi Z. Heinkel'i elde etmeye çalışacağım, ama emin olamam.»
«Öyleyse ikisi için de ehliyetiniz olması gerekir. İş aceleye gelirse, ehliyet değiştirmeye vaktimiz olmaz. Merak etmeyin, çoğu pilotlar iki, hatta üç ehliyetlidir. Başka bir şey var mı?»
«Atama emrine ihtiyacım olacak... Önceki birliğimin grup> komutanının imzasıyla.»
Moser başını salladı. «Bu tehlikeli. Bir kontrol ederlerse, işiniz bitiktir. En iyisi, izinden dönerek yeni oluşturulan birliklerden birine katılmanız. Böylece atama emriniz Berlin'deki bir albay tarafından imzalanmış olur, bunu kontrol etmekse günler sürer. Tamam mı?»
Ted omuzlarını silkti. «Uzman sizsiniz. Nasıl oluyor da bunları bir yere kaydetmiyorsunuz?»
«Merak etmeyin.» irlandalı parmağıyla alnına vurdu. «Hepsi kaydoldu bile. Kan grubunuz nedir?»
«O pozitif.»
«Parti üyesi misiniz?»
«Önemli mi bu?»
«Üye olmayın daha iyi. Ayrıntıları bilmiyorsunuzdur. Boyunuz ne kadar? Yaklaşık 1.82 değil mi?» «Beş santim daha ekleyin.» «Saçlar sarı, gözler mavi... Kilonuz?» «Yetmiş beş.»
Moser evet gibilerden başını eğdi. «Güzel. Başka ne gerekli?»
«Pek emin değilim. İzin kâğıtları, tayın kartları, ehliyetler... Ne bileyim ben.»
«Çaresine bakarım. Bir de üniformalı bir fotoğrafınız olmalı. Bunu başarabilir misiniz?»
«Gerekirse.»
«Çamaşırlarınızın içine koyun.» Moser duvara yaslandı «Hangi adı kullanacağınızı biliyor musunuz?» «Bunu sizin söyleyeceğinizi sanıyordum.»

«Hayır. Alışık olduğunuz, unutmayacağınız bir şey olmalı. Adı kullanacak olan sizsiniz.»
«Bilmiyorum. Düşünmedim.»
«Adı da fotoğrafla birlikte bize ulaştırın. Ama süre fazla •uzamasın... en çok üç gün. Ada alışana kadar birkaç kez yazın, sonra temiz bir kâğıt parçasına kaydedin ve fotoğrafın yanına koyun. Resim küçük olmalı. Vesika boyu. Her şey tamam mı?»
«Evet.»
«Bir şey daha var, Campbell. Daha önce sözünü eden oldu «mu bilmiyorum.» Moser kapının yanında duruyordu. Eli tokmağın üstündeydi.
«Neymiş o?» diye sordu Ted.
«Almanlar eğer neler çevirdiğinizi öğrenirlerse. Amerikan vatandaşlığınız bile sizi kurtaramaz.»
«Orasını biliyorum, Moser.» Ted artık gitmekte, bu yüzü gülmez ufak tefek adamla Reichdammer Sokağının 9 numarasından bir an önce uzaklaşmakta acele ediyordu.
İrlandalı devam ediyordu. «Artık bir gazeteci veya Amerikalı bir işadamı ya da Hermann Göring'in havacı bir arkadaşı değilsiniz. Almanya'daki bir İngiliz ajanısınız, bu kentteki tek dostunuz da benim. Bunu asla unutmayın.»
Ted, «Henüz bir şey yapmadım ki,» diye söylendi.
Moser, «Buraya geldiniz ve benimle buluştunuz,» dedi. «Gestapo bundan daha fazlasını aramaz. Bu odaya adımınızı «attığınız andan itibaren bir casus ve Reich'in bir düşmanı oldu-

nuz.» İrlandalı kapıyı açtı ve dudaklarında beUrli belirsiz bir gülümseyişle ekledi. «MI6'ya hoş geldiniz.»
Dışarı çıkınca, Ted paltosunun yakasını kaldırdı. Adlon O-teline doğru yürürken sokak lambalarının ışık dairelerinin içinden geçmemeye dikkat ediyor ve kendi ayak seslerine kulak veriyordu. Ağustos ortasına göre, gece çok soğuk gibi geldi ona.

21

Gece bir ara Rayensburg'un batı banliyösünde bir yangın başladı. Garip bir yangındı, bu. Yerel gönüllü itfaiye merkezinin tavanarasında başlamıştı çünkü. Alarm verilene kadar bina ve içindeki donatım alevlere yem olmuş, Ravensburg itfaiyesi yetişene kadar da yangın hiçbir engelle karşılaşmadan yayıiabil-diği kadar yayılmıştı.
Kari sabahleyin telefon ederek haberi vermişti. Yanan itfaiye istasyonu Campbell uçak fabrikasına bitişikti. Alevler de garip bir atlayışla madenî bir çiti, yirmi metrelik boş bir arazi parçasını ve çimento bir park rampasını aşarak, oluklu metai-dan bir yakıt deposunun içindekileri tutuşturmuştu. Bunu izleyen patlama, tutuşmuş yakıtları ana binanın üstüne yağdırmış, yangın sabahın ilk saatlerine kadar sürmüştü. Ted'in Ravens-burg'un batı banliyösünde şimdi on dönüm kadar yanmış topraktan başka mal varlığı kalmamıştı.
Bir yangının bunları yapabilmesinde kimse olağandışı bir taraf görmemişti. Yani Ted'le Karl'ın dışındakiler.
Ted mesajı almıştı. Herhangi bir girişimi, Almanya'daki Campbell Havacılık Firmasının kalan bölümünün de yok edilmesinden başka sonuç vermezdi. Carstairs haklıydı, fabrika nasılsa Ted'e ait olmaktan çıkmıştı. Bunu kavramasıyla birlikte üzüntüsü de son buldu. Campbell Havacılık artık yoktu.
Genç adam Friedrichshafen'e uçarak kâhya kadını Bayan Glebe'le hesaplaştı ve ona en kısa zamanda İsviçre'ye geçmek üzere hazırlıklarını tamamlamasını önererek Münih'e yolladı. Alman tabası olan Karl'la ailesini ülkeden çıkarmak o kadar kolay olmayacaktı, ama Ted'in bazı bakanlıklarda ona borçlu tanıdıkları vardı. Onlardan yardım görebileceğini umuyordu. Friedrichshafen'de üç gün geçirerek köşkü kapadı, han-

garla küçük havaalanının faaliyetini tatil ederek tüm tesisi bir »onarım atölyesi düzeyine getirdi. Soranlara United Press hesabına çalışmak için Berlin'de oturacağını, şirketin onun yokluğunda iyi ellerde olacağını söylüyordu.
Bütün bir öğleden sonrayı köşkteki karanlık odada çektiği resimlerini develope etmekle geçirdi. Birkaç şişe de yıkanabilir saç boyası denedi, fakat bıyık fikrinden caydı. Bıyıksız olarak tanınma tehlikesinin, bıyığın olmadık bir zamanda kaymasından daha zayıf olduğunu düşünüyordu. Ayrıca fotoğraf için üniformaya gerek olmadığını keşfetmişti. Luftwaffe'nin kimlik belgesine yapıştırılacak fotoğraf kasketsiz olarak çekiliyor ve üniformanın ancak apoletler arasıyla ilk ceket düğmesinin yukarısını gösteriyordu. Bu kadar bir üniformayı imal etmekse zor değildi. Başkasının üniformasını çalmasına gerek kalmamıştı.,
Ted en sonunda Berlin'deki otel odasına döndüğünde, Grayson'dan bir düzine mesajı kendisini bekler buldu. Hemen yazıhaneye gelmesi isteniyor, vakit kaybetmeden Grayson'u bulması için uyarılıyordu. Grayson bir süre daha bekleyeceğe benzerdi. Ted'in çözümlenmesi gereken daha ivedi bir işi vardı.
Sahte izlenimi uyandırdıkları ya da anımsanmaları kolay olmadığı için, yüzlerce isim denemiş ve bunlardan vazgeçmişti. Moser'in öne sürdüğü «Yabancınız olmamalı, kolay unutmaya-cağınız bir şey olmalı,» ölçütüne uyan hiçbir şey yoktu görünürde
Sonunda bu işi bu kadar uzatmasına kendi de şaştı. Carstairs ve Trentlyon için Alfred olduğuna göre, adı da Alfred olacaktı. Üzerinde karar kıldığı soyadı da onun için önemli birine ait olduğundan, asla unutulmazdı. Onu Almanlaştırmak için son iki harfini çizdi tabiî,

ama bu adın onun için önemi bununla ■azalmış olmuyordu. Bundan da Grayson sorumluydu. «Hiçbir

zaman unutma bunu,» demişti. «Bir Bennett Horner değilsin ver ne kadar Nazi tanırsan tanı hiçbir zaman da olamayacaksın...»
Genç Amerikalı yazılışına alışana kadar adı defalarla yazdı, son kez olarak da onu temiz bir kâğıt parçasına kaydetti. Bunu bilecek olan sadece Ted olsa bile, Alfred'in A'sı bu savaşta gerçekten önemli bir iş yapacaktı. Ted bundan sonra, Moser'-in tarif ettiği gibi, kâğıdı, Hava Üsteğmeni Alfred Horn olacak adamın fotoğrafının etrafına sardı ve gömleklerinden birinin içine koydu.

22

Hermann Göring, Karinhall'daki büyük salonda koleksiyonuna yeni katılan tablolardan birini inceliyordu. Bir Rubens'ti bu ve sürüsünü hırçın bir ırmağa götüren tombul ve pembe tenli bir çoban kızını tasvir ediyordu.
Göring sabahlık ve terlikleydi. Tablonun önünde bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Karısına, «Bu tablo sanatçı hakkında iki şey ele veriyor,» dedi. «Rubens kadınların nasıl olması gerektiğini biliyordu, ama koyunlar hakkında pek az bilgisi vardı.» Karısına sert sert baktı. «Hırçın bir ırmaktan su içmezler. Su içirmek için bir koyunu sakin suya götürmelisin.»
Bayan Göring, «Sen bir bilgi hazinesisin, Hermann,» dedi.
Reich Mareşali karısının sözlerindeki alayı duymazlıktan gelerek, «Bir Fransız müzesinde uyuklamasına yazık olacak kadar güzeldi,» diye mırıldandı. Fakat tabloyu incelerken. Peter Paul Rubens'in sanatının onu pek fazla etkilemediğinin farkına varıyordu şimdi. Parakodein'in yatıştıramadığı bir huzursuzluk vardı içinde. İlacın dozunu artırmanın doğru olup olmayacağını düşündüğü sırada, bir uşak, Führer'in telefonda onunla görüşmek istediğini haber verdi.
Hatta Bormann vardı tabiî, Führer aradığı numaraları kendi çevirmezdi. Göring, bir yandan Führer'in telefonu almasını beklerken, Hitler'in dalkavuğuna nazik davranmaya kendini zorladı.
Hitler'le konuşması kısa sürdü, fakat oturma odasına döndüğünde gözleri parlıyordu. Karısına, «Führer beni kutladı,» dedi. «Broşür yağmuru başarılı olmuş. Londra'daki ajanlarımız raporlarında bildiriyorlar. Propagandanın Londra'lılarla havaalanı personeli üzerinde kesin bir moral bozucu etkisi oluyor.»
Emmy Göring, «Bu harika bir şey, sevgilim,» diye karşılık verdi. Göring, «Evet, harika,» diyerek tablonun önündeki yürüyüşünü sürdürdü.
«Öyleyse niçin düşüncelisin?»
Karısının bu sorusu üzerine Göring durdu. «Sen de beni kitap gibi okuyorsun.» İçini çekerek ekledi. «Sanırım, yine Hess'in fikirlerini dinledi. İngilizlerin pes edeceklerine hâlâ mayor. »
«Ve sence yanılıyor, öyle mi?»
Göring'in sokağındaki bir damar atıyordu. Ağrıyı dindirmek için parmak uçlarını bunun üstüne bastırdı. İnançla, «Führer hiçbir zaman yanılmaz,» dedi. «O büyük bir adamdır, bir dâhidir.»
«Sence İngilizler savaşacaklar mı?»
«Bilmiyorum. Ama buna karşı hazırlıklıyım. İnandığım bir şey varsa —ki bu çok iyi bildiğim bir alandır— ilk yapılacak iş İngiliz Hava Kuvvetlerini yok etmektir.»
Göring odada bir aşağı, bir yukarı yürüyor, sözlerini baldırına indirdiği tokatlarla vurguluyordu. «İngilizlerin barış önerilerimizi kabul etmesini mi istiyorsun? RAF'ı yok et. Bak, ne kadar çabuk barış yanlısı kesilirler. Adalarını mı istila etmek istiyorsun? RAF'larını

yok et ve Roeder'in filosunu Manş'ın ikarşı yakasına geçir. Endüstri kapasitelerini mi yok etmek is-

196 —

tiyorsun? RAF'iarını imha et, ondan sonra da fabrikalarını bombalarınla rahatça yerle bir et. Hava üstünlüğü her şeydir, Em-my.bu üstünlüğü sağlamamızın yanında her şey önemini kay-beder.»

«Bütün bunları Führer'e açıkladın mı?»

«O da biliyor.»

«Öyleyse...»

«Öyleyken İngilizlerin üzerine propaganda broşürleri yağdırdığım için telefon edip beni kutluyor. Broşürler.»

Bayan Göring bir şey demedi. Reich Mareşalinin eli göğüs-cebine gitti ve hap kutusunu çıkardı. Kapsüllerden birini ağzına atıp yuttuktan sonra, «Propaganda Bakanlığında yeni bir yazar var,» dedi. «Bu nedenle bir süre için broşürlerle uğraşmaktan başka çaremiz yok. Führer o Göbbels köpeğinin önüne arada sırada bir kemik atmak zorunda anlaşılan. Belki de bizi birbirimizle uğraştırmak işine geliyor. Ne de olsa bir dâhi o, bir lider.» Göring iri kafasını salladı. «Yine de bütün bunlardan Hess'i sorumlu tutuyorum ben. İngilizlere âşık Hess.»

«İyi ama, parti düzeninde Bay Hess senden sonra geliyor. Hermann. Führer herhalde onun önerilerine seninkilere göre öncelik tanımıyordur.»

Göring, «Hess bir hatiptir, bense bir girişimciyim sadece,» diye itiraf etti, «Ama hava gücümün neler başarabileceğini birkaç güne kadar Führer'e kanıtlamak fırsatını bulacağım. O zaman görürüz.» Kendi kendine başını salladı. «Yine de Hess'in ağzını tıkamanın bir yolu olmalıydı. Luftwaffe'nin ne kadar güçlü olduğuna Führer'i inandıracak bir *şey.»*

«Völkischer Beobachter'de çıkacak bir yazı işe yaramaz
mı?»

Göring hayır gibilerden başını salladı. «Ya da Angriff'te...»

Göring dudak büktü. «O sıçan suratlı Göbbels'den yardıma dilenmeye gitmem! Hem öyle bir yazı parti organıyla ilişkisi olmayan bir kaynaktan gelmeli.»

— 197 —

Emmy, «Geçenlerde Mareşal Kesselring ile Mareşal Sperr-lo hakkında çok övücü bir yazı vardı,» diye hatırlattı.

«Biliyorum!» diye atıldı Göring. «Amerikalı dostum bugünlerde ajanslar hesabına yazıyor.» Reich Mareşali iki avucunu l m birine çarptı. «Evet! Genç dostum bu konunun uzmanı. Luft-wdlfo'mi tanır. Yarın ilk iş olarak ona telefon edeyim. Emmy'-clfllm, sen çok büyük bir kadınsın!»

Kadın kocasına baktı. «Asıl büyük olan sensin, Hermann.» Bayan Göring bundan sonra ilk kez görüyormuş gibi, tabloya hcıkı:,il(irını dikti. «Şu ressamdan pek hoşlanmıyorum ben,» de-<ıı »Koyunları niçin bu kadar tombul yapıyor sanki?»

Kate gece masasının üstünden aldığı iki Amerikan sigarasını yaktı ve tekrar çarşafın altında Regenbauer'in yanına süzülerek sigaralardan birini ona uzattı. Çok yorgundu. Regenbauer seks yaptıktan sonra daha fazla açılıyordu. Ama önceki aşk oyunları tüketiyordu Kate'i. Genç kadını bağırtmaktan haz duyuyordu; aradığı zevk cinsel doyumun genç kadına verdiği acıymışcasına onu bağırtmak istiyordu.

Ama şimdi borcunu ödemesine sıra gelmişti Kate'in kanısınca. Sorgu başlıyordu.

Regenbauer, «Alman sigaralarını arayacağım,» dedi birden. Sırtüstü yatıyordu. Bakışlarını tavana dikmişti.

Kate onun yanında bir dirseğine abanmış durumda yatıyor, parmağıyla göğsünün üstünde daireler çiziştiriyordu. «Ne o, bir yere mi gidiyorsun?» diye sordu.

Regenbauer içini çekti. «Evet. Yarın.»

Kate parmağının hareketine son verdi. «Sahi mi? Nereye?»
«Birkaç güne kadar dönerim. Merak etme.» «İyi ama ne zaman döneceksin? Birkaç gün kaç gün demek?»

«Uzun kalmam.»
«Söylemek istemiyorsun, öyle mi?»
«Nerede olduğumu bilmene gerek yok.» Regenbauer sigarasının külünü yere silkti. «Sana daha önce sözünü ettiğim a-damı anımsıyor musun? Hani şu cebinde gümüş para olanı?»
Kate, «Ha şu ölen adam,» dedi. «Anımsıyorum.»
«Bir casusmuş o.»
«Bunu daha önce saptadığını sanıyordum.» • Regenbauer genç kadının yüzüne baktı. «Bir sürü casustan bir tanesiymiş o.»
«Sen de gidip kalanları bir bir yakalayacaksın, öyle mi?»
SS Binbaşısı yataktan kalkarak konsolun yanına yürüdü. Sigarasını orada söndürdükten sonra tekrar yatağın yanına döndü. «Beni özleyecek misin?»
«Özleyeceğimi biliyorsun.» Kate bir duman halkası üfür-dükten sonra, sigarasını yatağın yanındaki kül tablasının içine bıraktı.
Regenbauer sordu. «Beraber olduğumuz zamanları arayacak mısın?»
«Söyledim ya...»
«Sevişmemizi özleyeceğini söyle.» Erkek gülümsüyordu.
«Johann...»
«Söyle diyorum!»
«Sevişmemizi özleyeceğim.» Regenbauer gülümsemeye devam ediyordu. Adamın ne yapacağı kestirilemezdi. «Tekrar söyle.»
«Sevişmemizi özleyeceğim. Dünyanın en yaman âşığısın sen. Senin yokluğuna nasıl dayanabileceğimi bilmiyorum.» Kate derin bir soluk aldı. «Nasıldı?»
Bunu sormasına gerek yoktu. Regenbauer kollarını çıplak göğsünün üstünde çaprazlamış, erkeklik organı dikilmişti. «Onu öp ve ne kadar özleyeceğini söyle ona,» dedi.
Kate hayır gibilerden başını sallayarak yatağın içinde a-damdan uzaklaşmaya başladıysa da, Regenbauer onu saçla-

rından yakalayarak kendine çekip bastırdı. «Beni özleyeceğini kanıtla,» dedi. Bu kez gülümsemiyordu.
23_
Kartal Günü, yani Göring'in İngiltere'ye karşı girişeceği saldırının tarihi üç kez ertelendi. Reich'ın Hava Bakanlığı içinde haber kaynakları olan ga-/(Mocılorn göre, gecikmenin nedeni elektrik fırtınalarıydı, ama Tod daha iyisini biliyordu. İki kumandanı olan Kesselring'le Sperrle'nin, saldırının stratejik planları konusunda anlaşmazlığa düşmeleri Göring'in fena halde canını sıkıyordu. Kesselring nüfusun yoğun olduğu yerleşim alanlarına hava akınları düzenleyip Churchill'i barış masasına oturtmak istiyordu. Sperrle ise bu fikre tümüyle karşıydı. Onun kanısınca, hava üsleri ve cephane fabrikaları İngiltere'nin gücünün can damarıydı ve ada eğer istila edilmek isteniyorsa, başlıca hedefler onlar olmalıydı.
Bütün bu tartışmalar zaman alıyordu tabiî.
Öyle olması da Ted'in işine geliyordu kuşkusuz. Her anlaşmazlık taraflar arasında yeni bir konferans düzenlenmesi demekti. Her konferans da saldırıyı geciktiriyordu.
Ted'in geçecek her bir dakikaya ihtiyacı vardı. Fransa'da her gün yeni havaalanları açılıyor, bazılarıysa kapatılıyor ya da başka yere kaydırılıyordu. Luftwaffe grup komutanları da umulmadık anda başka yere atanıyorlardı. Birlik komutanının adı konusunda yanılgıya düşmeden belli bir taktik filoya atama emri uydurmak güç olacağa benzerdi. Tek sorun bu da değildi.

Her bir bombardıman uçağı filosu, gece hedeflere giden yolu göstermesi için bir radyo ışın iletme sisteminden yararlanacaktı. Ted bunun nasıl çalıştığını bilmediği gibi, Londra'yı karan-

lıkta altı bin metre yükseklikten nasıl bulabileceğinden de habersizdi.

En kritik sorunsa beklenmedik biçimde çözümlenmişti.

Reich Mareşali bir hafta önce Ted'i telefonla aramıştı. Pek neşeli bir hava içinde bir saati aşkın süre konuşmuştu genç adamla. Onu muhabirlik görevinden dolayı kutladıktan sonra. Luftwaffe'yi faaliyet halinde görmeyi, Fransa'daki üsleri dolaşmayı isteyip istemediğini, bir yabancı muhabirin savaş bölgelerinde karşılaşabileceği formaliteleri kısaltmak için Reich Mareşali olarak yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu.

Ted önce şansına inanamamıştı. Göring'in ne istediği ortadaydı: Güçlü Luftwaffe'nin, bu alanda uzman olan bir gazeteci tarafından basında övülmesi. Ted fazla düşünmeden kabul ediverdi. Ama düşüncesizliğine hayıflanması uzun sürmedi. Ted'in gazeteci olarak işini kolaylaştırmak amacıyla Göring, o-nun Fransa ile Belçika'daki herhangi bir havaalanına ya da birliğe sorgusuz sualsiz girebilmesi için gerekeni yapmıştı. Burası iyiydi. Ama bu ayrıcalık aynı zamanda o birliklerin komutanlarının, genç Amerikalının ziyaretini bekleyecekleri anlamına geliyordu. Buysa hiç iyi değildi. Bir Luftwaffe pilotu olarak sahte kimlikle bir bombardıman uçağı filosuna katılma peşinde o-lan bir adamın durumunu çok güçleştirirdi.

Kartal Günü bir salıya rastladı.

Harekât öğleden sonra üçü kırk beş geçe başladı. Yüz elli bombardıman uçağından oluşan ilk filo, Büyük Britanya'nın en büyük limanı Southampton'a bomba yağdırdı.

O öğleden sonra İngiltere'ye karşı bin beş yüz hava akını düzenlendi. Atılan bombaların tonajıyla can ve mal kaybı yönlerinden bu, gelmiş geçmiş en korkunç öğleden sonra oldu. Fakat ertesi gün daha beter oldu, ondan sonraki günse daha da feci.

Ted'i şaşırtan ve büyük bir olasılıkla Göring'de şok etkisi yapan şuydu: Personeli, sayısı ve gücü yetersiz RAF avcı u-

çoklarının, saldırılara korkunç bir şiddetle karşı koymaları. İngilizler sayıca azlıklarını azimleriyle denkliyorlardı. Taktikleri de hiç kötü değildi. Avcı uçaklarını bombardıman uçaklarıyla teker teker vuruşmak üzere havalandıracak yerde, Spitfire ile Hurricane'leri dağıtıyorlar ve bombardıman filolarına karşı, bir boğanın üstüne üşüşen arılar gibi saldırıya geçirtiyorlardı. İlk haftanın sonunda RAF'ın kayıpları korkunçtu, ama Luftwaffe'nin do öyle.

Hitler kuduruyordu. Göring RAF'ı birkaç günün İçinde göklerden silip süpüreceğine söz vermişti, ama İngiliz uçakları hâlâ güçlü Alman hava kuvvetlerini kemirmeyi sürdü-rııyorUıı vn istila programını tehlikeye düşürüyorlardı.

Ylno do /aman İngilizlerin aleyhine çalışıyordu. Ted de bunun İnlim.indeydi. İngiltere direnişinin sonuna yaklaşmıştı. Ote yandan, en ağır darbenin indirilmesi gün sorunuydu. Bizzat Göring bunu genç Amerikalıya açıklamıştı.

Karinhall'in ikinci kat balkonunda karşılıklı şarap içiyorlardı. Luftwaffe'nin büyük patronunun Manş kıyısındaki Cap Blanc - Nez'deki komuta mevkiinden döndüğünü haber alınca, Ted bir gün önce ona telefon etmişti. Savaşın gidişi hakkında Reich Mareşali ile yapılacak özel bir görüşme olacaktı bu, ama Göring Ted'i gazeteci olarak değil, dost olarak kendisiyle yemek yemeye davet etmişti.

Bir yandan şarabını yudumlarken. «Büyük planın ikinci bölümü birkaç güne kadar başlayacak,» dedi. Reich Mareşalinin ne zaman sarhoş olduğunu tahmin etmek kolay değildi, ama Ted onun, birkaç kilit soru yöneltilecek kadar gevşediği kanısındaydı.

Genç Amerikalı, «Hava Bakanlığında hızlanmış bir faaliyet göze çarpıyordu,» dedi. «İzinlerin kaldırılması... hava yedeklerinin Fransa'ya postalanması gibi. Önemli bir işlerin döndüğü belli.» Omuzlarını silkti. Hiç kuşkusuz gerçekte böyle bir şeyler duymuş değildi.

«Evet,» dedi Göring. «RAF'ı büyük bir sürpriz bekliyor.»
«Bombardımanlar hızlanacak demek?»

— 202 —
Reich Mareşiii bir parmağını dudaklarına götürdü. «Şist... devlet sırrı.» Biraz daha şarap içtikten sonra konuya döndü. «Ama sanırım durumu değerlendirdiniz. Ne yapacağımızı tahmin ettiğinize bahse girerim.»
Ted heyecanını belli etmemeye çalışıyordu. «Demek daha fazla hava akını düzenlenecek.»
Göring evet gibilerden başını eğdi. «Aralıksız saldırılar...; Gece ve gündüz. İngilizleri avcı müfrezelerini kullanmaya mecbur edecek ve hava güçlerini dünya yüzünden sileceğiz.» Luftwaffe'nin başkomutanı ağzını örterek geğirdi. «Onlara topye-kün imha uygulayacağız.»
Ted kendi kendine konuşur gibi, «Fransa kıyısına acaba yetişebilecek miyim?» diye mırıldandı. «O görünümü kaçırmamak isterim, saygıdeğer Reich Mareşali.»
«Yani daha oraya gitmediniz mi? Hava alanlarını dolaşmadınız mı?»
Ted yalan söylemekten başka çare bulamadı. «Bazılarını gördüm. Telgraflarımı okumadınız mı?» «Ah, Tabii.»
Göring eğer yakın tarihte İngilizceyi öğrenmediyse, bunun da yalan olduğunu biliyordu Ted. Telgraflar Kartal Gününden beri Aiman gazetelerinde yayınlanmıyordu.
Ted, «İlk hava akınını görmek için Manş'ta olmak isterim,» dedi. «Acaba bir, iki güne kadar Fransa'ya geçsem mi?»
«Ben olsam o kadar beklemezdim,» Göring genç adama göz kırptı. «Sizin yerinizde olsam, hafta sonunda orada olmak isterdim.»
«Cumartesi nasıl?» diye sordu Ted. «Ayın yirmi dördü.»
Reich Mareşali omuzlarını silkti. «Olabilir.» Kadehine tekrar şarap doldurduktan sonra, «O görkemi kaçırmanızı istemem,» dedi. «Kartal Günü, hava akınları yanında çocuk oyuncağı gibi kalacak.»
Yarılanmış kadehini ev sahibinin onuruna kaldırırken, Ted'in kafasının içi karmakarışktı. Cumartesiye dört gün vardı.
— 203 —
İmlin < Hind (jıinüno kadar bir havaalanına ulaşması, bir bom-ıııııiıınım uçağının ekibine katılması ve o hava akınında bulunmam yorokiyordu.
Ilnımunn Göring, «Skoal!» diye kadehini kaldırdı. «Alman-yıı rminllnn içiyorum!»
24
l'Miyomho sabahı yalaktan fırladığında Ted gerilim içindeydi Mahal VD yoloıli ıyumumıştı. Yapılacak, planlanacak o kadar • • ıh a»y vardı kl, bir gece önce Karinhaü'dan dönüşte saatlerce Oturarak bir öncelik programı düzenlemişti.
On planda gerekli kimlik belgelerini elde etmesi şarttı. Bu luıdonlo sabahleyin ilk durağı, mahallesindeki çamaşırhane oldu Gömleğindeki mesaj büyük ivedilik taşıyordu.
«Belgeler kesinlikle bu geceye kadar gerekli. Moser'le aynı saatte, aynı yerde buluşacağım. A.»
Fakat Moser'le buluşmak o günün gündemindeki maddelerden yalnız bir tanesiydi. Sırada Grayson'u görmek de vardı.
Grayson, «Demek büyük olay cumartesiye başlıyor,» dedi. «Çok ilginç.»
Ted, United Press'in muhabirini Adlon'un lokantasında kahvaltı ederken bulmuştu. Grayson okuduğu altı hafta öncesine ait Times'i katlayarak, «Umarım, kaynağın güvenilebilir,» dedi.
«Öyle sanırım,» dedi Ted.
«Karinhall'daki dün akşamki yemek iyi geçti mi?» Grayson peçetesiyle ağzının köşesini sildi.
«İyi sayılır.»
Grayson, Ted'e bir an dikkatle baktı. «Bu kentteki en ola-

ğanüstü haber kaynakları seninkiler. Seni bayağı kıskanıyorum,, biliyor musun? Düşün bir kere, bizzat Hermann Göring!»
Ted, «Fransa'ya gitmek üzere hazırlık yapıyorum,» dedi,
«Fransa'nın neresine?»
«Calais'ye. Festivalin en büyük bölümü orada olacak. Benim yerim de umarım ön sıralarda.»
Ted planının uygulanması için Calais'nin iyi bir basamak olacağı kanısındaydı. Burası subay sevkı için bir merkezdi. Ted de yeni görevlerine gitmek üzere askerlik şubelerine kayıtlarını yaptıran asker kalabalığının içine karışmakta güçlük çekmeyeceğinden emindi.
Grayson da, «Güzel,» dedi. «Göbbels Berlin'den Brüksel'e ve Lille'e gitmek üzere bir basın uçağını emrimize verdi. Propaganda Bakanlığından genellikle bu kadar kolay uçak elde e-demeyiz.»
«Uçak ne zaman kalkıyor?»
«Yarın öğleyin. Ama bundan çok önce Tempelhof'da bulunmamız gerekecek. Lille ile Calais arası için de bize taşıt verecekler.»
Albay Helmut Junger son zamanlarda Ted'le canciğer dost olma yolundaydı. İyi niyetli albay, Ted'in başlıca haber kaynaklarından biriydi. Genç Amerikalı, Fransa'daki ağır bombardıman müfrezelerinin yerini ve hareketini ve Reich Mareşali Göring'in Manş'daki karargâhından iki gün önce döndüğünü ondan öğrenmişti. Junger geveze bir adamdı, hele Greta Garbo tutkusu kaçıklık derecesine varıyordu. İyi bir haber kaynağıydı, ama onu esaslı konularda konuşturmak hiç de kolay değildi.
Junger şimdi de, «Bana kalırsa, Ninoçka tüm filmlerinin en iyisiydi,» diyordu. «Anna Karenina ile Camille'in en iyi filmleri olduğunu söylerler, ama bence Ninoçka yeteneğini daha iyi sergiliyordu. Sen de aynı fikirde değil misin?»
Ted sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak, «Ben Grand Hotel'i çok sevmiştim,» dedi. Hayatı boyunca Greta Garbo'nun

yalnil İKİ filmini gördüğünden bu konuda hiç de uzman değildi -►Anın ulbuym suyunu gitmekte yarar vardı.
lungei «0 rol Garbo'ya göre değildi,» diye itiraz etti. «As-llflrlıı ı.....i'uycıı, (inin bir balerin değildir.»
«DoQru m'..m nun idinken gözünün önünde canlandıra-nıyıı
Jıııııını aıiıı. udumu pnımnuıııı salladı. «Joan Crawford'a ayın İlimdi, ml vermemelilerdi, (inliyorsun ya...»
lod oval gıhilordon hasını salladıktan sonra, konuyu değişindi dıı in çok ilgilendiren o konu var ya... O zımbırtının naili çalıştığına İnan ki akıl erdiremiyorum.
lunger bir kaşını kaldırdı. «Anlayamadım...»
«(îoco bombardıman uçaklarının İngiltere'deki hedeflerini bulmak için kullandıkları o radyo ışını işaret sisteminden söz ediyorum.»
«Knickebein mı?»
«'Evet,» dedi Ted. «Niçin ona 'çarpık bacak' diyorlar?»
Luftwaffe albayı başını salladı. «Biliyorsun, söyleyemem.»
Ted adamın sözünü kesti. «Beni şimdiye kadar tanıdığın* sanıyordum. Gazeteci olarak sormadım. Benimkisi havacı merakı. Geceleyin uçaklara yön veren bir sistemin varlığı bir pilot için ne demektir biliyor musun? Üstelik sistemin tamamı tamamına isabetli olduğunu duyuyorum.»
«Öyledir ya.»
«Eee, peki?»
Junger içini çekti.

Ted, «Dedim ya, benimkisi sadece merak,» dedi. «Bu sistemin nasıl çalıştığını öğrenmeye can atıyorum. Hem öğrensem de kime anlatacağım ki?»
«Herhalde tanıdıkların arasında casuslar yoktur, değil mi?» Junger gülümsüyordu.
«Hem de yüzlercesi vardır,» dedi Ted. Hemen arkasından ekledi. «Ama hepsi o kadar ahmaktır ki, çarpık bir bacakla sarkmış bir erkeklik organı arasındaki farkı bile anlayamazlar. Hem

Mata Hari'ye benzer yanım var mı benim?»
Albayın gülümseyişi daha belirginleşti. «Hayır dostum. Ona zerrece benzediğini sanmıyorum.» Bir kahkaha attı. «O filmi 1932'de çevirmişti. Mata Hari'yi. Onu üç. hayır, dört kez gördüm. Üçüncü sesli filmiydi.»
«Ne kadar ilginç.» Ted konudan uzaklaşıldığını görüyor, fakat hiçbir şey yapamıyordu.
«Ne kadın o... ne kadar güzel bir kadın. Aramızda akrabalık olduğunu düşünüyorum da...»
Ted ısrar etti. «İyi ama, Knickebein nasıl çalışıyor?»
Junger elinin bir hareketiyle onu susturdu. «Anlatacağım. Çok kolay. Noktalar ve çizgiler. Açıklaması iki dakika sürer.»
Fakat anlatmadı, hiç değilse hemen anlatmadı. Önce dayısı Emst-Carl Arvid'in öyküsü, arkasından da Greta Garbo'nun vaftizi tüm ayrıntılarıyla sıraya girdi. Ted yapabileceği başka bir şey olmadığı için bekliyordu. Radyo ışınıyla uçmadan önce sistemi öğrenmek için son fırsatıydı bu.
Ted akşama doğru çamaşırhaneye uğrayınca, ona ertesi gün gelmesi söylendi. Genç Amerikalı bu cevabı nasıl anlamlandırması gerektiğini bilmiyordu. Acaba bir mesaj mı yoktu, yoksa gömlekleri mi henüz temizlenmemişti? Dükkânı çalıştıran kadın eğer örgütün bir elemanıysa bunu hiç belli etmiyordu. Ted çaresiz ertesi gün yine geleceğini söyleyerek dükkândan çıktı.
United Press'in yazıhanesine döndü. Hava Bakanlığındaki personelin mesleki becerileri hakkında bir yazı yazmak bir saatini aldı. Almanların düzene bağlılıkları ve savaşma yeteneklerini öven bir yağcılık örneğinden başka bir şey değildi bu. Daha sonra, Lille ile Calais arasındaki yolculuk hakkında Grayson'la kısaca konuştu, Hava Kuvvetleri Komutanının bir yardımcısıyla sıkıcı bir akşam yemeği yedi. Adlon'un barında United Press muhabirlerinden bir grupla birkaç kadeh içki içtikten sonra da odasına çıkıp servis kapısından dışarı süzülürken, gerilim ve yorgunluktan titriyordu. Moser'le ilk buluşmasına gittiği zamankinden

daha sinirliydi bu kez. İzlenmiyordu gerçi, ama bundan nasıl emin. olabilirdi? Bunu kontrol etme yöntemini bilmiyordu bile.
Bu yüzden olağanüstü dikkatli davrandı. Brandenburg Kapısında alanın karşısındaki metro istasyonuna yürüdü, oradan bir trenle Leipziger Alanına gitti. Şansölyeliğe doğru geri döndü, hayvanat bahçesinin yanından geçerek Gassestern Aliee'deki çeşmeye geldi, bulvarı aştı ve Reichdammer Sokağına saptı. Otelinden bu noktaya ulaşmak, korku içinde geçirdiği kırk dakikasını almıştı ve birisi ansızın gölgelerin arasından çıkıp ona ne yaptığını sormuş olsaydı, mantıklı hiçbir yanıt aklına gelmeyecekti. Hiç değilse, ezilmeden ya da bir Gestapo işkence hücresine sürüklenmeden bu noktaya kadar gelmişti.
Ne çare ki, dokuz numaranın kapısı kilitliydi.
Tokmağı çevirmeyi ilk deneyişinde elinin terli olduğunu sanmıştı. İkinci denemesinde daha fazla güç harcadı. Gelgele-lim, kapı hâlâ kilitliydi ve tokmağa asılmasının bu gerçeği de-ğiştireceği yoktu. Moser orada değildi. İçeride kimse yoktu. Ted, Berlin'in orta yerindeki karanlık bir sokakta kilitli bir kapının önünde terler içinde duruyordu. Buraya kadar gelmek için hayatını tehlikeye atmıştı, ama evde kimse yoktu. Boşu boşuna gelmişti.
Birden bir kapının açıldığını duydu. Ama bir otomobil kapısıydı bu.

Ted görmek için başını çevirmeden oradan uzaklaşmaya girişti. Koşmayı aklına getirdiğinde iş işten geçmişti. Çünkü otomobilin hareket ettiğini duymuş, farlarının ışıltısının kaldırımın üstüne düştüğünü görmüş, birden koşmaya kalktığı takdirde, otomobilin içindeki kimsenin onu iki metre uzaklaşamadan vuracağını anlamıştı.
Ne zamandır onu bekliyorlardı demek.
Sanki neden bu gece gelmekte inat etmişti! Moser herhalde bir şey biliyordu ki, buluşmayı ertelemişti. Gömlekleri onun için hazır edilmemişti. Kadın ertesi güne kadar onun için bir şey olmadığını söylemişti ya! Gelmekle aptallık etmişti!

«Atla, Campbell.»
Otomobil yanında durmuştu. Ted hiçbir tepki göstermedi. Bir Lüger'le karşılaşacağından emin olduğu için başını çevirip bakmadı bile. Tabanca beyninin içine bir mermi patlattığı zaman çakacak ışığı görmeye hiç niyeti yoktu. Ama onların işini kolay-iaştırmayacaktı. Koşmak istiyor, gelgelelim ayaklarına söz geçi-remiyordu.
«Atlasana adam!»
Seslenen Moser'di.
«Ödümü koparmanıza gerek yoktu. 'Hey, Ted, ben Moser,' ya da hiç değilse 'Hey, Alfred' diyebilirdiniz. Az daha yüreğime iniyordu.»
Ted otomobilde Moser'in yanında oturuyor, bir mendille yüzünü siliyordu.
Kurfürstendamm'da batı yönünde yol alıyorlardı.
Moser, «Siz olduğunuzdan emin değildim,» dedi. «Tahmin etmiştim, ama kapıyı kurcalamanıza kadar emin olamadım.» «Niçin buluşmadık?»
Moser genç adamın sözünü kesti. «Aynı yeri iki kere kullanmayı sevmem. Buluşmamız yeterince tehlikeli zaten.» Ted'in yüzüne baktı. «Çamaşırhaneyi de ancak ivedi hallerde kullanacaktınız.»
«Mecburdum,» dedi Ted. «Uçuş cumartesiye. O belgeler bu gece mutlaka hazır olmalı. Yarın yola çıkıyorum. Getirdiniz mi onları?»
Moser cebinden küçük bir paket çıkararak Ted'e uzattı.
Genç Amerikalı, «Tanrı'ya şükür,» sözleriyle onları kendi cebine kaydırdı.
«Şimdiden Tanrı'ya şükretmeyin, Campbell. Şoför ehliyeti ve sivil çalışma izni gibi ayrıntılarla meşgul olamadık. Bu paketteki belgeler yalnızca askeri kimlik belgeleri. Sizden daha fazlasını soran olursa, blöfe başvurmaktan başka çareniz yok. Birkaç günümüz daha olsaydı, bir düzine izin ve ehliyet çıkartabilir, hatta sizi Polonya Genel Valiliğine atayabilirdik, ama ne çare iki, vakit kalmadı.»

Ted peki der gibi başını salladı. «Elimdekilerle yetinmek zo-■ < ıı w iti kalacağım demektir. Emirlerden ne haber? Hangi hava-ulunma vo hangi birliğe başvuracağım?»
«Dokuzuncu hava tümeni, İkinci Bombardıman Grubu ve Dördüncü Filo,» dedi Moser. «Havaalanı da Soesterberg.»
«Soesterberg mi! Aman Tanrım, Soesterberg Fransa'da de-QII. Hollanda'da!»
«Aynı zamanda hava tümeni karargâhı. Komutan da Tuğgeneral Joachim Coeler. Ne yapalım, ancak bu kadarını başarabil-<lik»
«Ben yarın Calais'ye hareket ediyorum. Caiais'ye! Üç ülkedeki Luftwaffe'yi, iddia ettiğim kimse olmadığımdan kuşkuya düşürmeden Calais'den Soesterberg'e nasıl geçebilirim ben?»
«Abartmayın, dostum. Calais'ye nasıl gidiyorsunuz?»
«Brüksel üzerinden Lille'e uçuyorum. Oradan da karadan kıyıya geçeceğiz.»
«Brüksel mi dediniz?»
«Basına ayrılmış bir uçak bu. Yakıt alırken birkaç yolcu daha bize katılacak.»
«öyleyse Brüksel'de uçaktan ayrılırsınız.»

«Ne kolay!» diye bağırdı Ted. «Savaşın en önemli harekâtını izlemek için büro şefiyle yolculuk ediyorum. Nasıl bir bahaneyle Brüksel'de tüymemi istiyorsunuz? Yardımınıza teşekkürler, Moser.»
«Peki, Calais'den nasıl tüyecektiniz?»
Başka gazeteciler de savaşı kendi görüş açılarından kaleme almak için gruptan ayrılacakları için, Calais'de bu işi yapmanın pek güç olmadığını Ted adama sabırla açıklamaya çalıştı. Moser onu düşünceli bir tavırla dinlemişti. «Öyleyse uçağınıza Brüksel'de küçük bir sabotaj yapmak gerekiyor,» dedi. «Herkes taşıt ararken, ötekilerden ayrılıp izinizi kaybettirebilir misiniz?»

Ted omuzlarını silkti. «Uçağı nasıl sabote edeceğinizi bana anlatır mısınız önce?»
Omuzlarını silkmek sırası bu kez Moser'deydi. «Belçika, Almanları sevmeyen vatanseverlerle doludur. Siz ayrıntıları düşünmeyin. Öbür gazetecilerden ayrılmanızı şu veya bu şekilde sağ-layacağız.»
Bu sözler Ted'in pek hoşuna gitmediyse de, olur gibilerden başını eğdi.
Moser, «Peki, uçuş takımlarınız,» dedi. «İhtiyacınız olan her şeyi sağlayabildiniz mi?»
«Evet, her şeyi,» derken Ted kendi kendine gülümsüyordu. Geçen ilkbahar genç Amerikalı havaalanlarıyla uçak fabrikalarını gezerken, Göring ceketi, eldivenleri, çizmeleri ve diz boyu pantolonuyla noksansız bir havacı kostümünü ormağan etmişti ona.
«Yani üniformanız var mı?» diye sordu Moser.
«Hayır, sadece havacı kostümüm var. Üstüne bir de pilot montu geçirdim mi durumu idare ederim.»
«Size bir üniforma bulmanızı söylemiştim!» Moser, Ted'e îers ters bakti. «Yani gerçekten üniformanız yokmu?»
«Usta bir hırsız değilimdir. Hem çok uçak personelinin tümünün eksiksiz üniforması olduğunu sanmıyorum. O kadar çok hava akınına katıldılar ki eksiksiz bir üniformanın nasıl olması gerektiğini bile unutmuşlardır.»
«Siz faal hizmet gören uçuş personelinden söz ediyorsunuz! Aman Tant;m, insan nasıl bu kadar ahmak olabilir?»
«Bakın...»
«Asıl siz beni dinleyin. Sözümona üç hafta izin yaptıktan sonra görev başına dönüyorsunuz. Tümen komutanının karşısına bir uçuş kostümüyle çıkmayı düşünmüyorsunuzdur herhalde. Hinterland'dan gelen bir hava subayının, temiz, düğmeleri pırıl pırı! ve bıçak gibi ütülü bir Luftwaffe üniformasıyla boy göster-*mes'ı* gerekir.»

Ted adamla göz göze gelmemek için pencereden dışarı bakmayı yeğliyordu. «Ya...» diye mırıldandı.
Moser birden sordu. «O fotoğrafı üniformasız nasıl çıkarabildiniz, Tanrı aşkına?»
«Rütbe işaretlerini ben yaptım. Kumaş parçalarından.»
«Aman Tanrım!»
«Moser, yeter artık. Üzgünüm dedim ya.» «Bir üniformanız olacak. Görünüşe bakılırsa da onu siz© ben bulacağım.» Ted içini çekti.
Moser devam etti. «Bir Heinkel bir on bir H'ı kullanmayı biliyor musunuz? Yoksa bunu da mı size ben öğretmek zorundayım?»
«Abartmayın,» dedi Ted.
Birkaç dakika konuşmadan yol alarak Charlottenburg tren istasyonundan geçtikten sonra güneye, Grunewald'a saptılar, oradan da kuzeye. Pots dammerstrasse'ye çıktılar. En sonunda da geriye, kentin merkezine ve Ted'in oteline yöneldiler.

Ted sessizliği bozmak için, «Knickebein'ın ne olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.
Moser hemen, «Bombardıman uçaklarını İngiltere'deki hedeflere yöneltmeye yarayan bir sistemdir,» diye cevap verdi. «Evet, hakkında biraz bir şeyler biliyorum. Niçin sordunuz?»
«İletici istasyonların nerede olduğunu biliyor musunuz? Işının hangi istasyon tarafından yayıldığını bilsem, Londra'yı bulmam kolaylaşırdı...»
«O istasyonlardan her yerde var. Çoğu Manş kıyısı boyunca toplu halde. Ama Almanlar o yayınları ancak hava akınlarına birkaç saat kala başlatıyorlar.»
Ted başını salladı. «Pekâlâ.» Moser'e bakarak ekledi. «Tekrar ediyorum, üniforma işine üzüldüm. Kafamda o kadar çok şey vardı ki, düşünemedim...»
Moser birden, «Sizi Leipzig İstasyonunda bırakacağım,» dedi. «Oradan bir trenle otelinize dönebilirsiniz.»

— 212 —
«Üniforma ne olacak?»
Moser kaşlarını çattı. «Hareketinizden önce beiki bir tane bulurum. Asıl sorun, onu size ulaştırmak. En doğrusu, Brüksel'e vardığınız zaman bu işin çaresine bakmak. Orada birisi tanıtma parolasını kullanarak sizinle bağlantı kuracak. Oldu mu?»
«Uzman sizsiniz!»
Moser arabayı metro istasyonunun ağzına yakın karartılmış bir lamba direğinin yanında durdurmuştu. «Bir şey daha var,» dedi. «Berlin'e dönüşünüzden beri gözümüz üstünüzde. Bu kentte birlikte görülmemeniz gereken bir başka Amerikalı olduğunu size hatırlatmak isterim. Gazeteci bir genç hanım bu. Yakayı ele verdiği takdirde, sizin durumunuzu zorlaştırabilir.»
Ted hızla başını kaldırdı. «Kadın mı dediniz?»
«Adı Katherine Buchanan.»
«Kate ha! İyi ama niçin?»
Moser, «Komünist yeraltı örgütünün ajanıdır,» dedi. «Önemsiz bir ajan aslında. Nazi ileri gelenleriyle ahbaplık ederek bilgi kırıntıları topluyor. Daha doğrusu, bir dinleyici o.»
Ted, «Kate Buchanan?» diye mırıldandı. «İnanamıyorum.»
«Ne yazık ki, gerçek.»
«Gerçek olduğunu siz nereden biliyorsunuz?»
«Niçin bu kadar sinirleniyorsunuz canım? Sadece bilmeniz gereken bir şeyi size ilettim.»
«Kate Buchanan'ı tanırım. Bir zamanlar birbirimize çok yakındık.»
«Şimdi ona yaklaşmamaya dikkat edin. Tehlikeye atılmanızın bir anlamı yok. Şanssız bir Bolşevik harekâtıyla aranızda bağlantı kurulmasını istemeyiz.»'
«Şanssız demekle kastettiğiniz nedir? Başları dertte mi?»
Moser içini çekti. «Yarısı amatördür. Arkadaşınız gibi.»
Ted, «Bense bir profesyonelim, değil mi?» diye homurdandı. «Devam edin.»
«Ne zamanlar biliyoruz onları. Kendilerine Kızıl Orkestra diyorlar. Faaliyetlerinden bizim haberimiz olduğuna göre, Gesta-
— 213 —
po'nun da izlerine düşmesi sadece bir zaman sorunu.»
Ted birden Kate'in yanındaki SS binbaşısını anımsadı. Adı Regenbauer'di. «Gestapo şimdiden bir şey biliyor mu acaba?» diye sordu.
Moser omuzlarını silkti. «Olabilir.»
«Ne olur, bunu araştırın. Kate'in tehlikede olup olmadığını bilmek isterim. Yardım edebilir misiniz?»
«Arkadaşınız tehlikeli bir durumdaysa, ona yardım için elimizden bir şey gelmez. Bunu iyice kafanıza koyun.»

Ted gecenin içinde kaybolana kadar Moser'in otomobilinin arkasından baktıktan sonra metro istasyonundan içeri girdi. Yine sinirleri gerilmişti. Avuçları terliyor, ensesindeki minik tüylerin dikilmesine neden olan o feci korkuyu duyuyordu.
Yarısı amatördür.
Kate hangi akla uyarak bu işe kalkışmıştı?
Genç adam Adlon Otelinin karşısındaki istasyonda inerek Wilhelmstrasse'den oteline yürüdü. Artık üniformayı, radyo ışınını, Soesterberg'i ya da İngiltere'ye uçuşu düşünmüyordu. Doğrudan doğruya Kate'i bile düşünmüyordu.
Düşündüğü sadece Regenbauer denen o uğursuz herifin •gülümseyişiydi.
25
Trentlyon iki kat aşağıdaki iletişim bölümünden gelen mesajı soluk soluğa Carstairs'in masasının üstüne attı.
«Kopernik yaşıyor!» diye soludu. Buruşuk kâğıdı işaret etti. «Gestapo tarafından yakalanmış... ama kaçmış.» Trentlyon soluk almak için bir an durduktan sonra devam etti. «Beş gündür yollardaymış, ama sonunda Utrecht'e kapağı atabilmiş. Telsizi nereden bulduğunu Tanrı bilir. Yaralı olduğunu ve yardım gerek-

sindiğini söylüyor... ama yaşıyor!»
Carstairs kâğıdı eliyle düzelterek içeriğini kendi de okudu. «Bu nasıl geldi?» diye sordu. «Şifreli miydi?»
«Şifre defterinin yanında olmayacağı apaçık.»
Carstairs bunu doğrular gibi başını salladı. «Ama şifresiz mesaj iletmek oldukça tehlikeli değil mi?»
«Çektiklerinden sonra yanılgıya düşmesi hoş görülebilir. Her zamanki frekansı üzerinde ve tam saatinde iletti mesajını... Yoksa bunun Gestapo'nun bir oyunu mu olduğunu düşünüyorsunuz?»
«Aynen bunu düşünüyorum.»
Trentlyon soluğunu ağır ağır salıverdi. «Kuşkusuz haklı olabilirsiniz. Bir insanın aralıksız işkenceye ne kadar dayanabildiğim bilemem, ama...» Derin bir iç geçirdi. «Franks'ın harekâtı tehlikeye düşürmektense hayatına son vereceğinden eminim.»
«Onu iyi mi tanıyorsun?»
«Pek içli dışlı değildik. Ama bu meslekte insanlar hakkında bir altıncı duyu ediniliyor. Franks bende görevi uğruna gereken her şeyi yapabilecek bir adam izlenimi uyandırdı.»
«Anlıyorum.» Carstairs koltuğunda arkasına dayandı. «Demek mesajın Kopernik... hım, Franks'den geldiğini tahmin ediyorsun.»
«Evet, efendim.»
Carstairs koltuğundan kalkarak haritanın başına yürüdü. «Ben bundan pek emin değilim. Hatta hiç değilim. Utrecht'te olduğunu söylüyor. Ama nereden kaçtığını mesajda belirtmiyor.» Orta yaşlı adam haritayı inceledi. «Paris'ten mi? Berlin'den mi? Hamburg'dan mı? Lyon'da yakalanıp oradan kaçtıysa, İspanya' ya geçmeye çalışması gerekmez miydi?»
«Lyon'da yakalandıysa, Almanlar herhalde onun bir İngiliz ajanı olduğunu biliyorlardı. Bu durumda onu Almanya'ya götürmüşlerdir. Yöntemleri budur.» Trentlyon haritanın başına yürüdü ve cetvelle Berlin'e dokundu. «Buradaki Gestapo karargâhına geldiyse ve kaçtıysa...» Cetvel harita üstünde bir daire çevirdi.

«...Herhalde doğuya ve güneye gitmemiştir. Yardımsız olarak Baltık'ı aşıp İsveç'e de geçemez... Açık olan tek yol batı, yani Hollanda'ya gitmek. Güç iş tabii. Ama adam ne de olsa ora dilini konuşuyor. Çok da yetenekli bir ajan. Şansı biraz yardım ettiyse, oraya kaçmayı başarmıştır.» «Telsizi nasıl buldu dersin?»

«Bir telsiz yapmak o kadar da zor değil, Franks bu gibi konularda eğitim görmüştür.»
Carstairs haritayı biraz daha inceledikten sonra, «Kim bilir,» diyerek masasına döndü. «Onu oradan çıkarmaya girişmeden önce daha sağlam kanıt istiyorum. Ne zaman yeni bir mesaj yollar?»
«Roma programına bağlı kalacaksa, bir haftadan önce değil-»
«Şu halde bir hafta bekleriz.» «İyi ama...»
«Bu kadar zaman yaşayabildiyse, biraz daha dayanır. Me-;ajı yollayan eğer Gestapo'ysa, her gün bu mesajı alırız sanıyorum. Kopernik'in onlara mesaj süreleri hakkında söylediklerinin doğruluğundan emin olamazlar. Ne olursa olsun, sağlam bir kanıt elde edene kadar beklemeliyiz. Yapabileceğimiz başka bir şey yok.»
Trentlyon başını salladı. «Haklısınız, efendim.»
Carstairs masanın etrafını dönerek yardımcısının sırtını okşadı. «Senin yerinde olsam dostumuz Quinby Franks için fazla tasa etmem. Umarım, içgüdülerin seni yanıltmamıştır. Emin olunca onu hemen Hollanda'dan çıkarırız.»
Ne var ki, İsviçre kültür ataşesinin yardımcısı Quinby Franks, Gestapo'nun elinden kurtulamamıştı. Onu sorguya çeken polisler işkenceyi fazla ileri götürünce, dilini yutmuş ve boğularak ölmüştü. O noktaya vardığındaysa cellatlarına söyleyebileceği daha fazla bir şey kalmamıştı.
Onlara Orin Kepler'i ve Quinby Franks'in 1902'de ölen bir

çocuğun kimliğini nasıl aldığını da anlatmıştı.
Onlara Kopemik olduğunu, bir İngiliz ajanı olduğunu, Nazi partisinde ya da hükümette İngilizlerle işbirliği eden önemli bir kişi bulunduğunu ve Pitagor olarak anıldığını da anlatmıştı. Bunu da söyledikten sonra, tüm bildiklerini anlatması eskisi kadar zor olmaktan çıkmıştı.
Polislere bir sürü şey anlatmıştı bundan sonra. Tanıtma sinyalleriyle selam sinyallerini. Telsiz zamanlarıyla yayın tarihlerini. Öbür Pitagor ajanlarının kimler olduğunu sırf bilmediği için söyleyememişti, ama Almanlar ona inanmadıkları için sormayı sürdürmüşlerdi. Franks de işte bu yüzden ölmüştü.
Quinby Franks bütün sırlarından arınmış olarak Berlin'de bir deliğin içine tıkılmıştı. Aynı günde ölen başka iki işkence kurbanıyla birlikte. İki hafta sonra Utrecht'te olması bu nedenle mümkün değildi.
Fakat Regenbauer oradaydı.
Regenbauer, Quinby Franks'in tüm bildiklerini biliyor, fakat biraz daha fazlasını bildiğine inanıyordu. İngilizlerin her nasılsa Alman Enigma şifresini çözmenin yolunu bulduklarını düşünüyordu. Bu Pitagor casus ve hain koalisyonunun da bu düzenin parçası olduğu kanısındaydı.
Regenbauer bu yüzden Utrecht'teydi. Varsayımını sınıyordu, ingilizlerin, Gestapo'nun eline geçip de kaçan bir ajanın bir tek mesajı üzerine harekete geçmeyeceklerini biliyordu. İngilizler o kadar da sersem olamazlardı. Böyle bir imdat çağrısından kuşkuya düşerlerdi. Gerçek olduğu kanıtlanana kadar da kuşkulanmayı sürdüreceklerdi. Ajanın gerçek olduğunu doğrulayacak bir işaret bekleyeceklerdi.
Bu kanıt işte Regenbauer'in elindeydi. O kadar dahiyane bir hileydi ki bu, adam bunu birine söylemekten kendini zor alıkoyuyordu. Ama şimdilik yapamazdı bunu. Önce emin olması gerekiyordu. Bu da yakındı.
Regenbauer o akşam belli bir saatte bir mesajın Berlin'den kuzey bölgesindeki bütün Gestapo karakollarına iletilmesi için

emir vermişti. Konu, kaçan bir İngiliz ajanının bulunması için çabaların hızlandırılmasıydı. Adamın adı Quinby Franks'di, ama gerçek adını kullanamayacağına göre, adın önemi yoktu. Mesaj da, bu ajanın Reich'e karşı girişilmiş bir düzenin elebaşılarından olduğu belirtiliyordu. Mesaj Enigma makinesi kanalıyla yollanacaktı.
Regenbauer kendi kendinden hoşnuttu. Sersem İngilizler değerli Kopernik'lerini kurtarmak için birini yolladıkları zaman, planının isabeti kanıtlanmış olacaktı. İngilizleri hayatlarının en büyük sürprizi bekliyordu.
Çünkü Kopemik şimdi kendisiydi.
26
Ted, Junker basın uçağına binmek üzere bekleyen gazeteci kuyruğunda Kate'i görmeyi hiç beklemiyordu. O sabah Tem-pelhof'daki tek kadın oydu ve hiç kuşkusuz sıranın en önündey-di. Arkasındaki trençkot ve topuz yapılmış saçlarını gözden gizleyen rengi solmuş, poplin şapkayla bile Ted'in tanıdığı en güzel kadınlardan biriydi Kate Buchanan.
Bir yaz sağanağı uçağın servisinin yapılmasını geciktirdi. Gecikme uzadıkça daha fazla gazeteci gelerek yer isteminde bulunuyor, canı sıkkın gazeteciler Propaganda Bakanlığının te-dirgin temsilcisine asıldıkça, pistteki kalabalık giderek Duyuyordu.
Yalnız Kate bir kenarda tek başına durup sigara içiyor ve etrafındaki kargaşayla hiç ilgilenmez görünüyordu. Ted onun yanına gidip, niçin Nazi âşığı rolü yaptığını bildiğini anlatmak istiyordu. İstiyordu, ama yapmadı. Bunun ne yeriydi, ne de zamanı. Ama döndükleri zaman yapacaktı bu işi. Geri dönüp genç kadını tehlikeden uzaklaştırmak birdenbire bir amaç olmuştu

onun için. Kate istese de, istemese de yapacaktı bunu.
Grayson'un, yanına küt diye oturması, Ted'in düşüncelerini yarıda kesti. Şefi kalabalığı işaret ederek, «Propaganda Bakanlığı uçuş için bir liste hazırlamadığından herkes yer talep ediyor,» dedi. «On yedi yolculuk yeri olan bir uçağa kırk kişi sıkışmaya çalışıyor. Olacak iş değil.»
Ted'in birden yüreği ağzına geldi. Mutlaka o uçağa binmesi gerekiyordu. O heyecanla, «Kimleri bırakacaklar?» diye soludu.
Grayson dudak büktü. «Ne yazık ki, hiç kimseyi. Bütün bu sersemler gidiyorlar.» «İyi ama...» «Bir uçak daha hazırlanıyor.»
Bütün bunun ne anlama geldiğini Ted uçakta yerini alana kadar kavrayamadı. Bütün gazetecilere içinde otuz dört kâğıt parçası olan bir şapkadan kura çektirildi. Sonra oradakiler iki gruba bölündü. Kurada dokuzu çeken Ted birinci uçakta olacaktı. Grayson yirmi yediyi çekmişti. O ve Kate ikinci uçakta yolculuk edeceklerdi.
Bütün sorun uçakların iki tane oluşuydu.
Moser, uçağa Brüksel'de sabotaj yapılacağını söylemişti. Ama o sırada Berlin'den gelen gazetecilerle dolu bir tek uçak söz konusuydu. Uçakların iki tane oluşu işi değiştiriyordu. Ya yanlış uçağa sabotaj yapılırsa? Şimdi adı ilk listede olduğuna göre, Ted, uçağının gecikmemesi ya da sabote edilmemesi halinde Lille'e uçmamak için hiçbir bahane öne süremeyecekti, içerisinde bulunduğu uçak sabote edildiği takdirdeyse. Grayson ona kendi uçağında bir yer uydurabilirdi. Ted, Berlin'le Düssei-dorf arasında türlü olasılıklar düşünerek azap çekti.
Ama bu kaygısı uzun sürmedi.
Bir ara camdan bakarken güneşte bir kanat ucunun ışıltısı gözüne çarptı. Bu puro profili ve güneşe göre yan giderken kelebek görünümü alan kanat şüpheye yer bırakmıyordu. Uçak bir Spitfire'di ve arkadaşlarından üçünü de beraberinde getirmişti.

Ted oturduğu yerde yarım doğrulup daha iyi görebilmek için Herald Tribune'nun bir fotoğrafçısını yana ittiği sırada, bir başkası da uçakları gördü.

«Hey, bakın oraya!» diye bağırdı.
«Tanrım! İngiliz uçakları!»
Bu uçakların gezi için yola çıkmadıkları apaçıktı. Yaşlı Junker bir savaş bölgesinin orta yerindeydi. Alman alametlerini taşıyan herhangi bir uçaksa düşman için bir hedefti.
Ted kanadın arkasını görmesine izin verecek bir pencereye kaydı. Uçakların o yönden geleceklerini biliyordu çünkü. Yanılmamıştı, ilk Spitfire bulutların arasından sıyrılmakta gecikmedi.
Genç Amerikalı makinelilerin ateşini gördüğü halde, patlamaları duymayışını garipsiyordu. Junker'in kanadıyla motor kapağına biraz önce orada olmayan delikler oyulmuştu.
İkinci bir Spitfire'in da ateş kusarak geçişiyle birlikte uçağın içi bir ölüm odasına dönüştü. Paramparça olan üç pencerenin pleksiglası içeriye doğru patlayarak kıymıklaştı. Yolcu kabinini kumanda kabininden ayıran kapı, iki merminin tahtasına saplanmasıyla birden açılıverdi ve tek menteşeden asılı kaldı. Önlerde oturan bir gazeteci, sırtından girerek gövdesini delen ve elinde tuttuğu gazeteyi parçalayan mermilerin itiş gücüyle oturduğu koltuktan savrulmuştu. Ted'in yanında duran fotoğ-rafçıysa elini göğsüne götürerek dizlerinin üstüne çöktü, sonra da yere yığıldı.
Çok geçmeden uçağın zemini dikçe bir eğim oluşturmuştu. Bir yere tutunmayan yolcular uçağın burnuna doğru yuvarlandılar. Kâğıtlar, pleksiglas parçaları ve şapkalar ani bir esintiye yakalanarak fırıl fırıl dönüyorlardı. Uçak kalan motorlarını gıcırdatarak mide bulandırıcı bir dalışa geçmişti.
Ted kırılan kapının ötesinde pilotun, dümen üstünde kontrol sağlayarak uçağın kendi etrafında dönüşünü düzeltmeye çabaladığını, fakat savaşı kaybettiğini gördü.
Uçağın o yanında olduğu ve penceresinin dışından kara duman bulutları geçtiği için, Ted sağ motorun tutuştuğunu anlamış-

tı. Aynı zamanda yeri de görüyor ve pek uzakta olmadığını hesaplıyordu.
Aynı anda iki şey kavradı. Bunlardan ilki, uçaktaki en iyi pilotun iş başında olmadığı, ikincisiyse yolcu listeleri ya da Mo-ser'in adamıyla buluşma konularında tasa etmesine gerek kalmadığıydı. Çünkü bu uçağın Brüksel'e gidemeyeceği apaçık ortadaydı.
Ted tuttuğu kayışı salıverdi. Tepedeki bagaj rafına yapışmış bîr adama çarptı ve dizlerinin üstünde pilot kabininin kapısına kaydı. Oraya varınca, aralıktan içeriye süründü ve iki pilotun arasındaki yere kendini çekti.
Aynı anda, asıl sorunun pilot yardımcısı olduğunu anladı. Ölmüş ya da baygındı. Pilot başlığının altından süzülen kanlar ensesine doğru akıyordu. Kaptan pilotun uçağı niçin düzeltemediği belli olmuştu. Yardımcısının oluşturduğu öiü ağırlığa karşı savaşıyordu.
Ted pilot yardımcısını aşağı çekerek yerine geçti. Camdaki delik tam önüne rastladığından rüzgârın basıncı ileriyi görmesini engelliyordu. Ama o görmese de olurdu. Pilot onun yerine görürdü. Ted'in bütün yapması gereken, pilotun uçağın burnunu yükseltmesine ve dümen pedallarını çalıştırmasına yardım etmekti.
Uçağın burnu yükseldi. Ted bunu hissederken, hız kaybettiklerini anladı. Bu yorgun kuşu en kısa zamanda yere oturtmak zorundaydılar. Yönü görebilmek için gözlerini açmaya çalıştıysa da, uçağın savrulup sarsılmasından bir şey seçebilecek durumda değildi. Ancak yere oldukça yakın olduklarını sezinliyordu. Tek umudu, pilotun zorunlu iniş koşullarını yeterince bilip iniş takımlarını çıkarmamasıydı. Pilotun o yanan motora yakıt akımını kesmesini de diliyordu.
Aynı anda, nasıl bir uçakta bulunduğu Ted'in kafasına dank etti. Bir Junker Ju-52 nakliye uçağıydı bu. Bu uçaklarda sabit iniş takımları vardı. Yani uğursuz iniş takımı şu anda gövdenin altında sarkmaktaydı. Böylesi, pistler ve düzeltilmiş alanlara gö-

m iyiydi, ama uçak düştüğü ya da bir duvar, bir kaya ya da devrilmiş bir ağaç tarafından yolu kesildiği takdirde, bütün ağırlığı burnunda olan güzelim Junker ters dönebilir, yerde bir çukur kazar ve burna monteli 350 kiloluk iki radyal BMW motorunun olduğu gibi Pilot kabininin içine çökmesine yol açabilirdi. Tam Ted'in oturduğu yere.
Genç Amerikalı gözlerini açtı.
Altındaki, hayatında gördüğü en düz tarla sayılmazdı. Sabit iniş takımlı bir uçakla üstlerinden geçilirken insanın dişlerini birbirine çarptıran kayaları ve köstebek delikleri de eksik değildi, ama Ju-52 nakliye uçağına boş yere «Demir Annie» denilmemişti.
Uçak bir çite birkaç metre kala sarsılarak dururken, Ted az önce pilot hakkında düşündüklerini geri aldı. Adam onları ölümden kurtarmayı başarmıştı.
Kendisi de bunu kavramaya başlıyordu. Oturduğu yerde arkasına yaslanarak başını koltuğunun arkalığına dayadı. Derin bir iç çekişle gözlerini ovuşturduktan sonra da Ted'e baktı. Elli yaşlarında, hatta belki daha bile yaşlıydı. Savaş içinde görev yapma yaşını çoktan geride bıraktığı bir gerçekti. Ama aldığı ücreti hak etmişti bugün.
Derken pilot elini uzatarak, «Danke,» dedi.
Ted de ne diye savaşıldığı sorusuna bir kez daha boşu boşuna yanıt aradı.
Can kaybı tahminlerin tersine az olmuştu. İki ölü vardı. Önde oturan New York Times'ın bir muhabiriyle zorunlu inişte boynu kırılan Propaganda Bakanının temsilcisi. Bir fotoğrafçının midesine şarapnel parçaları saplanmıştı, ama ölmeyeceğini öğrenince, fotoğraf makinesinin paramparça olmasına daha fazla üzülmüştü. En ağır yaralıysa başının bir yanında derin bir kesik bulunan ve şok halinde olan ikinci pilottu.
Spitfire'ların gittikleri kesinleşince, Ted uçağı boşaltması «için kaptan pilota yardım etti. Motor tümüyle yanmıştı, ama ma-

kinede hâlâ yakıt bulunduğu sürece tehlikeyi göze almanın anlamı yoktu.
Pilot ergeç birilerinin geleceğini tekrarlayarak Ted'i avutmaya çalışıyordu. Telsizle imdat istediği için mutlaka birileri gelirdi. Ayrıca ikinci basın uçağı olanları görüp Luftwaffe'ye ha-ber vermiş olmalıydı. Oysa Ted hemen şimdi izini kaybettirmek istiyordu. Adı haber bültenlerine geçmeden.
Muhabirlerden bazılarının aralarında konuştuklarını duymuştu çünkü. «Uçak düşme tehlikesindeyken, Campbell duruma el koyarak yirmi hayat kurtardı,» diyorlardı.
Kaybedilecek vakit yoktu, hemen gitmeliydi. Üniformayı hazır edecek olan Moser'in adamıyla buluşamayacak olması çok yazıktı, ama ne çare. Alfred" in kendi başının çaresine bakması gerekiyordu. Pilot Belçika-Hollanda sınırının biraz kuzeyinde, Reusel yakınlarında bir yerde olduklarını söylemişti. Fena değildi bu. Soesterberg daha kuzeydeydi ve uzun bir yürüyüş anlamına geliyordu.
«Bay Campbell!» Pilot koştuğundan soluk soluğaydı. «Bay Campbell, nereye gidiyorsunuz? Öbürleriyle beraber kalmalısınız.»
Ted elindeki küçük bavulunu yere bıraktı. «Savaş benim için burada başladı,» dedi. «Bir İngiliz avcı uçağı tarafından düşürülmekle. Ben de savaş haberlerini burada toplamakla işe başlaya-cğım.» Elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışıyordu. «Bura insanlarının hava akınları hakkında ne düşündüklerini öğrenmek istiyorum.»
«İyi ama. Bay Campbell...» Pilot kekeliyordu. «İzniniz yok.» Ted, «Elimde Hermann Göring'in izin kâğıdı var,» dedi. Kâğıdı pilotun burnunun dibinde salladı. «Dilediğim yere gidebilirim.» «Reich Mareşali mi?» Pilotun etkilendiği belliydi. «Evet, Göring'in ta kendisi.» «İyi ama...»
«Beni merak etmeyin siz.» Ted adamın omzunu okşadı, sonra tarlanın orta yerinde duran Junker'i işaret ederek, «Asıl oradakilerin çaresine bakın,» dedi. «Bilmem söyledim mi, mükem-

mel bir pilotmuşsunuz. Sahi, adınız nedir? Onu yazımda kullanacağım.»
«Putzier,» dedi pilot. «Kurt Putzier.»
Ted dar bir yolu kuzey yönünde bir buçuk kilometre kadar izledi. Bir taşıtın yaklaştığını duydukça, çalıların arasına gizleniyordu. Üç sivil arabayla motosikletli bir Wehrmacht onbaşısının öncülüğündeki asker dolu iki kamyon geçti. Güneş gökte yükseldiğinden hava adamakıllı ısınmıştı, öyle ki Ted'in bavulunu sürüklemesi kolay olmuyordu. Ama kimlik değiştirmeden önce uçakla arasını mümkün olduğu kadar açması gerekliydi. Bir buçuk kilometre daha yürüdü. Bir yandan da biriyle karşılaştığı takdirde söyleyeceklerini kafasında tekrarlıyordu, ama kimseleri görmedi. Sonunda, iki saatlik bir yürüyüşten sonra ilerideki ibir yol kavşağında bir ev gördü. Bunun önündeki tahta sandalyede oturan bir asker bir tahta parçasını yontmakla meşguldü. Ted burasının göreceği işe uygun olduğuna karar verdi. Geri dönerek yolun yanıbaşında sık bir çalılık bulana kadar iki yüz metre kadar yürüdü.
Bu sıkıntılı durumda kolay olmamakla birlikte giysilerini çıkardı, Luftwaffe pantolonuyla gömleğini ve deri ceketini giydi. Kimlik zincirini boynuna geçirdikten sonra, bıçağıyla kestiği bir dalla yerde bir çukur kazmaya girişti. Çantasını kimsenin bakmayı akletmeyeceği bir yere gömmeyi düşünmekle akıllılık ettiği kanısındaydı, ama kökleri hesaba katmamıştı.
Tüm çabalarının semeresi acınacak kadar sığ bir delik, toz, toprak içindeki eller ve pantolonunun üstündeki çamur ve odun küf izleri oldu. Savaşa da, savaşanlara da bela okuyarak elbiselerini deliğin içine tıktı, üstünü toprakla örttü ve tümseği ayaklarıyla çiğneyerek elinden geldiğince düzleştirdi. Çantayı çalıların daha Ötesine götürerek bir kütüğün altına itti.
Tekrar yola çıkınca, az önce terkettiği yere bakarak karıştırılmışa benzemediğine karar verdi. Uçuş çizmelerinin bağcıklarını birbirine bağlayarak omzuna astı, rulo yaptığı diz boyu (pantolonu koltuğunun altına sıkıştırdı ve tahta yontan askere

doğru yürümeye başladı. Geçen kamyon ya da otomobillerden» birini durdurarak Reusel'e gidecekti. Bu ıssız yerde ne yaptığıns nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu ama elbet bir şey bulurdu.
Şimdiki halde yapacağı iş, eve gidip askere yolunu kaybettiğine dair bir şeyler uydurmak ve oturup bir taşıtın geçmesini beklemekti.
Nasılsa biri geçecekti.
*
**
Geçti de.
Bir hastasından on yıllık Ballot'uyla dönen bir doktordu bu. Az önce ikizler doğurtmuştu, ama bu iş bütün geceyi ve sabahın büyük bir bölümünü almıştı. Doktor gerçekten yorgun olduğu için aklı başında bir otostopçuya rastlamayı umduğunu söyledi. Ted acaba arabayı kullanır mıydı?
Ted bu işi memnuniyetle yapacağını söyledi.
Tahta yontan askerin nöbetçi olmadığı anlaşılmıştı. Ev terkedilmiş bir tahıl değirmeni, askerse Hollandalı bir köylü kızıyla tanışmış olan ve otuz altı saatlik izninden sonra Arendonk'taki birliğine dönen genç bir erdi. O da bir taşıt bekliyordu. Allahtan, hiç kimse fazla soru sormadı. Arkada oturan delikanlı çok geçmeden uykuya daldı. Altmışını geçkin olan doktor, uyanık kalmak için çaba gösteriyor, büyük bir olasılıkla, otomobilin iyi ellerde bulunduğundan emin olmak istiyordu.
«Eindoven'e mi?» diye sordu.
Ted ihtiyar Hollandalıya baktı. «Efendim?»
Doktor, «Eindoven'e... Luftwaffe üssüne mi gidiyorsunuz?» diye sordu yine.

Ted başını salladı. «Ja.» Eindoven'in, katılacağı hava tümenine bağlı yedi bombardıman üssünden biri olduğunu anımsa-mıştı. Eindoven'e gidebilirse, Soesterberg'e de gidebilecek demekti. Bütün sorun, Eindhoven'in Reusel'e göre nerede olduğuydu.

Ted, «Eindhoven'i biliyor musunuz?» diye sordu.

«O kadar hızlı gitmeyin lütfen.» Doktor motor kapağını işaret etti. «Benim gibi ihtiyardır... fazla ısınıyor.»

Arabanın kırk beş kilometreyle gitmesine rağmen, Ted yavaşladı. «Eindhoven'i biliyor musunuz?» diye tekrar sordu.

«Eindhoven'i herkes bilir,» dedi doktor. «Trenler Eindho-*ven'e* gelirler.»

Demek ki, Reusel'de tren istasyonu yoktu. «Reusel'e gelince, havaalanına gitmek için en kestirme yol hangisidir?»

Doktor sırtını kapıya vererek rahat etmeye çalışıyordu. «Reusel'de havaalanı yoktur,» dedi. «Eindhoven'de var.»

«Oraya nasıl giderim?»

Doktor başka yolculuk şekli yokmuş gibi, «Otobüsle,» dedi. «Herkes otobüsle Eindhoven'e gider. Trenler Eindhoven'de.»

Ted gülümseyerek başını salladı. Tabii, o da otobüsle Eindhoven'e gidecek, havaalanını bulacak ve Soesterberg'e gitmenin yolunu araştıracaktı. «Teşekkür ederim,» dediyse de, doktor kestirmeye başlamıştı.

İhtiyar adam uyurken, Ted arabanın hızını elliye çıkardı, sonra suçluluk duyarak yine kırk beşin altına düşürdü. Reusel' in de pek uzak olmayıp topu topu kırk beş dakikalık yolda olduğu anlaşıldı. Bir teğmen kente giren trafiği kontrol ediyordu, ama Ted ilk sınavını atlatmakta güçlük çekmedi. Arkadaki er geciktiği için azar işitti ve hemen birliğinin komutanının karşısına çıkmak direktifini aldı; otuz altı saatlik izini otuz dokuzuncu saatini doldurmak üzereydi.

Doktor, Ted'e küçük bir otelin lobisi olan otobüs terminalinin yolunu tarif etti ve saat üçte bir otobüs olduğunu söyledi. Ted bir Almanca gazeteyle küçük bir paket çikolata alarak, beklemek üzere kapının yanındaki bir sıraya yerleşti.

Gelen otobüs aslında otobüs değil, bir Wehrmacht onbaşısı tarafından kullanılan branda beziyle örtülü bir kamyondu. Ted

bir subay olduğu için, onbaşı ona kabinde yolculuk etmesini önerdi. Sürücüye bakılırsa, Eindhoven iki saatlik yoldaydı. Welhrmacht'in, adam kıtlığını karşılamak için bu şehirlerarası otobüs hatlarından bazılarını üstlendiğini açıkladı. Onbaşının bundan dolayı hiç de hoşnut olmadığı belliydi. Ted yanına oturunca, Bir Almanla konuşmaktan duyduğu memnunluğu gizlemedi. Çok da konuştu. Ted bu arada Eindhoven, havaalanı ve onbaşının can sıkıntısını ve vatan özlemini biraz hafifleten Greta adındaki Anvers'li bir kız hakkında çok şey öğrendi. Eindhoven' in, Luftwaffe uçak personelleriyle dolu olduğunu, her an yenilerinin geldiğini ve onbaşının bir arkadaşı Luftwaffe üssüne sürekli bomba teslim ettiğine göre, mutlaka bir şeylerin olup bittiğini öğrendi.

Eindhoven tren istasyonu tıklım tıklımdı. Ted kalabalığı yararak istasyonun kapısına ulaştı ve bir polisten, Luftwaffe subaylarının devam ettikleri bir barın adresini öğrendi.

Goede Nacht Barı havacılar için bir meyhane ve kokteyl barından da öte, oldukça klas bir randevueviydi. Daha doğrusu, üst katı öyleydi. Ted buradan ne zaman isterse havaalanına gidebileceğini öğrendi. Bir bira alarak piyanonun başına yürüdü. Oldukça çakırkeyif bir grup bunun önünde şarkı söylüyordu. Ted bu arada içini rahatlatan bir gözlemde bulundu: eksiksiz üniforma giymiş olan hemen hemen yok gibiydi. Luftwaffe'nin üniformasının bir kısmını giymiş olanlarla havacı kostümlüler çoğunluktaydı. Kapının yanındaki bir masanın üstünde

altmış ya da belki yetmiş kasket göze çarpıyordu. Yukarıdaysa... yukarısını düşününce Ted'in aklına bir şey geldi. Belki de bir üniforma bulabilecekti.
Merdiveni çıkarken, bir yüzbaşıyla sevgilisinin geçmeleri için yana çekildi. İkinci katın bara bakan bir balkonu ve odalara giden iki koridoru vardı. Koridor ağzının iki yanı açık vestiyerdi. Orada en azından iki düzine Luftwaffe ceketi asılı olsa gerekti.
Ted bu ceketleri prova etmeye başladı. Kendi ceketini çıkarmış, ölçüsüne uyan bir ceket arıyordu.
— 227 —
«Bir şey mi kaybettiniz, teğmen?»
Hızla dönen Ted, az önce merdivende yanından geçtiği yüzbaşının bir kapı çerçevesine yaslanarak ona baktığını gördü. Adam sarhoştu.
«Evet... Cüzdanımı arıyorum,» diye geveledi.
«Onu benim cebimde mi unuttunuz acaba? Çünkü arkanızdaki benim ceketim.» Yüzbaşı ileriye doğru bir adım attıysa da, sendeleyince duvara tutunmak zorunda kaldı.
Ted hemen ceketin apoletlerine bir göz attı. Bu kadar korkunç bir hata yapmış olamazdı. Ama yanılmamıştı. «Yüzbaşım... bu sizin olamaz. Bir teğmen üniformasıdır,» dedi.
Yüzbaşı, «Sahi, öyleymiş,» diye geveledi.
Ted içini çekti. Korkudan âdeta on yaş ihtiyarlamıştı. Ceket de ona pek iyi uymuyordu, ama artık çıkaramazdı onu. Önünü iliklemeye koyuldu.
«Gidiyor musunuz, teğmen?» Yüzbaşı hâlâ duvara tutunu-yordu.
Ted elinden geldiğince öfkeli gözükmeye çalışarak, «Evet yüzbaşım,» dedi. «O kadınlardan biri cüzdanımı yürüttü.» «Domuz!»
Ted yüzbaşıya korku içinde baktı.
«Bu kadınlar domuz! Ve de hırsız!» Yüzbaşı bir adım daha attı ve Ted'in omzuna tutundu. «Ben de gidiyordum,» dedi. «Bir şoförüm var. Sizi gideceğiniz yere bırakabilir miyim, teğmen?»
«Teşekkür ederim efendim.»
«Yalnız bir şey var...» Adam Ted'i salıverse yere yığılacak gibiydi.
«Buyrun, efendim?»
Yüzbaşı başını eğerek geğirdi. «Ceketimi bulmama yardım ■edin, olmaz mı?»
Ceketi buldular. Ted yüzbaşıyı merdivenlerden aşağı indirdi. Öğleaen sonra güneşine çıkmadan önce de masanın önünde durarak kendisi ve arkadaşı için birer kasket seçti.

— 228 —
Yüzbaşının adı Kugel'di. Havaalanına kadarki on beş dakikalık yolculukları, yüzbaşının otomobilden inip kusabilmesi için» iki kez yarıda kesilmişti. Kugel, Ted tarafından kışladaki odasına getirildiğinde uykuya dalmış ya da kendinden geçmişti.
Ted böylece havaalanına varmış oluyordu. Şimdi de Soesterberg'e gitmenin bir yolunu bulması gerekliydi.
Yatağında yüzkoyun sızmış olan Kugel'e yan gözle baktıktan sonra, genç adam soyunup uzun bir duş yaptı. Arkasından. Kugel'in oda arkadaşının dolabından temiz bir gömlekle bir kravat aldı ve kendi havacı takımlarıyla Kugei'inkilerin bir kısmını, dolapta bulduğu branda bezinden bir torbaya doldurdu. Caldığj teğmen ceketinin cebindekileri boşaltıp bir kalorifer radyatörü-nün boşluğunun içine tıktı ve ceketin cebine kendi kimlik belgeleriyle emirlerini yerleştirdi. Propaganda Bakanlığının verdiği-basın kartıyla Göring'in mektubunu da çizmelerinden birinin içine sakladı. Almanya'ya dönmek için bu belgelere ihtiyacı olacaktı.
Aynanın önünde kravatını bağladı ve kasketi başına geçirdi. Sonra torbasını aldı ve Kugel'i, yüzü duvara dönük olarak horlar durumda bırakıp odadan çıktı. Bundan sonraki durağı olan harekât bürosu buralarda bir yerde olacaktı.
«Horn! Teğmen Alfred Horn!»

Grup komutanı kaba saba bir adamdı. Purosunun ucunu bir yandan çiğnerken, tükürür gibi konuşuyordu. Sahte emirleri Ted'in burnunun dibine sokarak, «Bunların ne olduğunu biliyor musun?» diye sordu.
«Yeniden atanma emirlerim, albayım.»
Albayın kaşları çatık, sesi sertti. «Evet, teğmen,» dedi. «Bu belge İkinci Bombardıman Grubuna... Soesterberg'e atandığınızı belirliyor! Burası Eindhoven'deki Üçüncü Bombardıman Grubu.» Purosunun ucunu koparırcasına ısırdı. «İzindeyken okumayı mı unuttunuz, yoksa emirleri böyle yanlış anlamlandırmak sizin için olağan mı?»
— 229 — «Hayır, efendim... Ben...»
«Buraya son yirmi dört saatin içinde kaç pilotun görev başına geldiğini biliyor musunuz, teğmen?» «Hayır, albayım, ben...»
Albay, «Ben de bilmiyorum,» diye onun sözünü kesti. «Gelenler sayılamayacak kadar çoktu çünkü. Onların çoğu da hangi havaalanına atandıklarını bilmek için aldıkları emri okumaya gerek görmüşlerdi.» Albay ısırılmaktan taraz taraz olmuş puroyu ağzından çıkararak bürosunun bulunduğu yöne uzattı. «Bilmiyorsanız, Soesterberg'e bu yoldan gideceğinizi belirteyim.» «Evet, efendim. Özür dilerim.»
Grup komutanı sert bir kol hareketiyle uzun bir bankta yan yana oturan toy görünümlü bir küçük rütbeli subay grubunu işaret etti. «Onlar da yanlış havaalanına gelmişler.» Adam asık suratını yine Ted'e çevirdi. «Siz yeni pilotları Eindhoven'e neyin çektiğini bana söyler misiniz, teğmen? Soesterberg hoşunuza gitmiyor mu? İkinci Bombardıman Grubunun bir kusuru mu var?» Ted hemen doğruldu. «Hayır, albayım!» «Güzel, çünkü isteyin, istemeyin, oraya gideceksiniz. Yete-rimce işim yokmuş gibi, şimdi de sizleri Soesterberg'e nakletmek zorundayım. Bu da size bir taşıtla, taşıt personeli sağlamam anlamına geliyor.»
Ted bu kadar derde neden olmasına gerçekten üzülmüş göründü. «Evet, efendim... İnanın, çok üzgünüm, albayım.»
Albay içini çekerek ötekileri çenesiyle işaret etti. «Evet, biliyorum, teğmen.» Atama emrini Ted'e uzattıktan sonra, «Subay arkadaşlarınızın yanına oturun,» diye buyurdu. «Ben sizlere bir uçak bulmaya çalışacağım. Orada sessiz sessiz oturun ve...» Ted'i omzundan yakaladı ve gülümser gibi yüzünü kırıştırarak, «Horn?» dedi. «Efendim?»
Albayın gülümseyişi birden yok oldu. «Ben söyleyene kadar oradan bir yere kıpırdamayın!»
Ted oturdu ve atama emrini gömleğinin cebine tıktı. Yol ar-

— 230 —
kodoşlarının yüzüne baktığı takdirde, gülümsemek korkusundan bakışlarını yere dikmişti.
Kafile Eindhoven'deki havaalanından havalandığında ortalık kararmıştı. Orman köyünün üzerinden bir şey göremeyerek geçtiler. Fakat havaalanı Ted'in tahmin ettiğinden çok büyüktü. Harekât dairesinin bulunduğu iki katlı binaya hava tümeni personeli ve General Coeler'in bürosuyla meskeni de sığdırılmıştı Almanlar bir yandan da yeni barakalar inşa etmekteydiler; havaalanının etrafında yarım düzine tamamlanmamış yapı vardı, üssün öbür yanında da başkaları inşa edilmekteydi.
Ted bir müfrezeye ayrılmak için grup komutanının geç saatlere kadar süren bir akşam yemeğinden dönmesini beklemek zorunda kaldı. Kendisine bir uçak tahsis edildi, sabahleyin tanışacağı personelin isim listesi verildi ve başka üç subayla paylaşacağı bir yatakhaneye gönderildi.
Ted yemekten döndüğünde iki oda arkadaşı uyumuşlardı bile. Genç Amerikalı torbasını boş bir yatağın altına itti, üniformasını bir sandalyeye geçirdi ve battaniyenin altına yorgun argın kaydı. Yarım saat süreyle orada karanlığın içine bakarak yattı. Moser'le buluşması bir milyon yıl öncesine aitmiş gibi geliyordu ona. Oysa daha bir gece önceydi. Grayson'un bu gece nerede olduğunu merak etti. Ya Kate ne yapıyordu acaba? Ya Regenbauer?

Gözlerini kapadı. Her şeyi birer birer ele alması gerekiyordu. Sabahleyin personeliyle tanışacak ve uçağını görecekti. Kafile içinde brifing yapılacaktı; hava koşulları, telsiz şifreleri, uçuş yolları, birinci derecedeki hedefler, ikinci derecedeki hedefler, bomba yükü, avcı konvoyu, gece seferi vb. hep bilinmesi gereken etkenlerdi. Fakat onun bir tek yolu, bir tek hedefi, bir tek amacı vardı.
Karınüstü dönerek yastığının kuru yanını çevirdi.
Ön planda uyumaya çalışması gerekliydi. Yine gözlerini kapadı! Ve ertesi günkü seferi unutup uyumaya kendini hazırladı!
27
Heinkel III H serili orta boy bombardıman uçağı, Luftwaffe' nin bombardıman komutasının temel direğiydi. Dört kişilik bir mürettabat taşıyordu; bir pilotla üç silahçı: Gövdenin ortasındaki bir üst taret silahçısı, öne ya da kıça monte edilmiş bir makineliyi çalıştıran ikinci bir silahçı ve aynı zamanda bombayı yönlendiren burun silahçısı.
Uçak iki yüz ellişer kiloluk sekiz bomba taşıyordu. Bunlar iki bomba bölmesindeki dikey hücrelerin içine istif edilmişlerdi. Orta geçitin iki yanındaki birer dikme, pilotla öndeki silahçıyı diğer iki uçuş personelinden ayırıyordu. Heinkel'in yedi yüz millik bir menzili ve üç saati aşkın bir uçuş süresine yetecek kadar yakıtı vardı.
Ted'in mürettabatı yirmi yaşında var yoktular. İki ard silahçı daha önce de İngiltere'ye yapılan akınlara birlikte katılmışlar ve öldürücü yara alan bir bombardıman uçağından atladıklarında Kızılhaç işaretli bir Luftwaffe deniz uçağı tarafından Kuzey Denizinden kurtarılmışlardı. Silahçıların hepsi çavuş rütbeli, yani assubaylardı. Daha önceki akınlara katılanlar kendilerinden pek emin görünüyorlar ve Werneuchen'deki bir eğitim merkezinden gelen arkadaşlarına üstünlük taslıyorlardı. Ted'e karşı saygılı, fakat aynı zamanda, Ted'in tahminince, İngiltere göklerindeki savaşta henüz sınanmamış olduğu için, ihtiyatlı davranıyorlardı. Ted bu müretîabata karşı garip ve anlaşılmaz bir sempati duymaktaydı. Oysa Wellhurst House'a uçaklarıyla çarpıp Ann'ı da beraberlerinde ölüme götürenler bunlar gibi adamlardı.
Öğleyi az geçe ilk bombardıman müfrezeleri Soesterberg' den, ingiltere'ye ateş yağdıracak ilk uçak seline katılmak üzere

havalandılar. Ted günün daha ileri bir saatinde yola çıkacak düzinelerle başka havacıyla birlikte pistin kenarında duruyor, havalanan her uçağı alkışlıyorlardı. Genç adam daha sonra uçağının etrafında bazı işlerle meşgul oldu, hatta bombaların özel kompartımanlarına yüklenmesini seyretti. Daha önce hiç bomba görmemişti. Güneşte park edilmiş arabalara istif edilmiş ol-duklan için, ele sıcak geliyorlardı. Sandığından daha iri ve daha kalındılar; hayalindeki aerodinamik yapılı, parlak ve zarif cisimlere fazla benzemiyorlardı.
Bombardıman uçakları dönmeye başladıklarında, Ted pistin ötesindeki çimlerde bir kamuflaj ağının gölgesinde oturuyordu. Fakat uçakların havalanışı sırasında gösterilen coşkunluk tek-rarlanmadı. Altı uçak kayıptı. İki bombardıman uçağıysa o denli kötü hırpalanmıştı ki, dönebilmiş olmaları şaşırtıcıydı. Başla-nndan geçenleri ölçmenin bir yolu yoktu. Bir ipucu verebilecek hiçbir ses duyulmamıştı; ne patlayan bombalar, ne makineli tüfek ya da yırtılan metal yankıları, ne de ölen insanların feryatları... Sadece bomboş bir gök vardı.
«Merak etmeyin, gece böyle olmayacak, efendim.»
Ted başını çevirince, konuşanın, o tecrübeli silahçılardan biri olduğunu gördü.
Yirmi yaşındaki delikanlı devam etti. «Gündüz akınları hepsinden beter. Avcı konvoylarımız dönmek zorunda kaldıktan sonra, o Spit'ler sizi canavar gibi paralıyorlar.»
Ted düşünceli bir tavırla başını salladiysa da, bir şey demedi.
«Bizim için öyle olmayacak, efendim. Spit'ler gece bizi bulamazlar,»
«Dilerim öyle olsun,» dedi Ted.

«Göreceksiniz, teğmenim.» Çavuş cesaret verici biçimde gülümsedi. «Göreceksiniz, hepimiz geri döneceğiz.»
Ted de gülümsemeye çalıştı. «Tabii, tabii, döneceğiz.»
Ted, Thameshaven'i bombalayacakta.

Son brifing dokuzu çeyrek geçe yapılmış ve her müfrezeye belli hedefler verilmişti, Ted'in müfrezesinin payına Rochester ile Kingston kesimi ve özellikle Thameshaven'deki petrol tankı tesisleri düşmüştü.
Thameshaven nehir yoluyla Londra'ya yirmi dört kilometre uzaklıktaydı.
Ted şansının en sonunda değiştiğini düşünüyordu. Bu gece İngiltere'ye yapılacak iki yüz uçaklık hava akını için saptanan hedefler içinde yalnız bir düzinesi Londra bölgesindeydi. Ted'e Kent eyaletinin güneyi veya Sussex ya da İskoçya da verilebilirdi. Thameshaven mükemmeldi.
«Thameshaven mi?» Tecrübeli silahçı arkadaşına baktı. Ted mürettabatıyla birlikte uçaklarının kanadının altında duruyor ve bir el feneriyle yolları ve hedeflerini harita üstünde izliyordu.
«Thameshaven mi dediniz?»
Ted evet gibilerden başını eğdi. Ortalık karanlık olduğu için gülümsediğini silahçıların göremeyeceğine güveniyordu. «Evet petrol tankları...» diye devam ederken, sözü kesildi...
«Bu felaket işte!»
Ted fenerin ışığını üst taret silahçısının yüzüne tuttu. «No oldu ki, çavuş?»
Çavuş ayaklarına bakarak derin bir göğüs geçirdi. «Biz Thameshaven'e gittik, efendim... Hans'la ben.»
«Eee, ne olacak?»
«Nehrin kıyısında, değil mi efendim? Londra bölgesinde.»
Ted kaşlarını çattı., «Ne çıkar bundan?»
Hans, «O Spitfire ve Hurricane'lerle orada karşılaştık, efendim,» dedi. «Bizi ta Norwich'e kadar kovaladılar.»
Öbür silahçı, «Norwich'de de pilotumuzu öldürdüler,» diye söze karıştı.
Arkadaşı tamamladı. «Biz de denize atlamak zorunda kaldık.»
«Ama o gün ışığındaydı, öyle değil mi?» Ted midesinin bü-züldüğünü hissediyordu.

«Gece ya da gündüz olması bir şey farkettirmez, efendimi Thames Nehri kıyısında ve Londra bölgesinde ya. Nehir kıyısında İngiltere'deki başka her yerden daha fazla uçaksavar vardır. Londra'ya giden en olası yol olduğu için, RAF bu kesimi başka yerlerden daha sıkı denetliyor.»
Üçüncü silahçı, «İyi ama biz Londra'ya gitmiyoruz ki,» dedi. «Londra bizim için yasak bölge. Luftwaffe'nin Londra'ya yaklaşması yasaklanmıştır.» Delikanlı Ted'e döndü. «Öyle değil *mi* efendim?»
Hans, «Biz bunu biliyoruz, ama İngilizler bilmiyorlar,» dedi. «Değerli başkentlerinin bombalanmasını istemiyorlar.» Ted'e baktı. «Bölge içindeki petrol depolarının da bombalanmasını istemezler tabii. Çok heyecanlı bir yolculuk olacak, teğmenim... Thameshaven. ilk akında isabet kaydedilebilseydi, şimdi oraya dönmemize gerek kalmazdı.»
Ted evet gibilerden başını sallayarak feneri söndürdü. Şans diye işte buna derlerdi.
«Efendim, uçağa fazladan cephane kasaları almamıza izin
var mı?»
«Gerekecek mi dersin, çavuş?»
Üç çavuşun sessiz bakışı, Ted'in sorusuna verilen yanıttı.
Genç Amerikalı, «Öyleyse yüklemeye başlayın,» dedi.

Bu işin tek avunulacak yanı radyo ışınları işaret sistemi yüzünden tasa etmesine gerek kalmayışı oldu. Ted'in filosu bu akına dört grupla katılıyor ve her grubun ancak başta uçan uçağı bir Knickebein alıcısıyla donatılmış bulunuyordu. Ted'in Heinkel'i dört uçaklık grubun üçüncü bombardıman uçağıydı. Knickebein'ın arkasındaki her bir uçak, önündeki uçağın kuyruğunu rehber olarak kullanacaktı. Ted'in, Albay Jung'un büyük aşkı hakkında boşu boşuna bir sürü martaval dinlediği anlaşılıyordu.
Uçaklar çifter çifter havalanacaklar ve Belçika'daki bir buluşma noktasına yöneleceklerdi. Filolar burada Eindhoven ile

Amsterdam'dan havalanmış başka bombardıman gruplarıyla birleşeceklerdi. Bu geceki akın bu tür dört gruptan oluşuyordu. RAF'ı şaşırtmak için aralıklı olarak Ipswich ile Portsmouth arasından İngiliz topraklarına gireceklerdi. Ted'in grubunda Mes-serchmitt konvoyu dışında, altmış üç uçak vardı. Manş'ı aştıktan sonra Brighton ile Hastings arasında İngiliz göklerine dalacaklar, sonra her biri, saptanmış hedefine hareket edecek dörder uçaklık hücrelere bölüneceklerdi.
Öndeki iki bombardıman uçağı pisti boşalttıktan sonra, Ted* in sırası geldi. Sağındaki uçağın pilotuna eliyle sinyal verdi, emniyet kemerini bir kez daha kontrol etti, sonra tepesindeki sürme kapağı kapamak üzere elini uzattı. Çimenlerin üstünde uçakları yolcu edenleri de eliyle selamladı.
İşte o zaman Regenbauer'i gördü.
Ted, SS binbaşısının yüzünü, bir kibrit çakarak sigarasının ucuna tutmasının kapladığı kısacık zaman bölümü içerisinde görmüştü. Ama hiç kuşkusu yoktu. Regenbauer harekât başkanlığı ofisinden henüz çıkan bir grubun içindeydi. Ted bu yüzü nerede görse tanırdı. Regenbauer buradaydı. Soesterberg'de.
Hollanda'da ne işi vardı acaba?
Genç Amerikalının gösterdiği ilk tepki, Regenbauer'in onu görüp tanıması, hatta buraya kadar izlemiş olması korkusuydu. İkinci telpkisi ayak frenini salıvermek oldu.
Heinkel pist üstünde ilerlemeye başladı. Bombardıman uçağı hızlanırken, Ted kalabalığın giderek hafifleyen alkışlarını duyabiliyordu. Gülümsemek ya da el sallamak için dönmedi. Pistin iki yanındaki işaret bayraklarından bakışlarını ayırmıyordu.
İki bombardıman uçağı aynı anda havalandılar. Alfred yola çıkmıştı.

28_
Regenbauer... Soesterberg'de ne işi vardı bu adamın! Ted'in tek düşünebildiği buydu.
Regenbauer onu görmüş müydü?
Böyle bir yerde tanır mıydı onu?
Burada ne işi vardı? Ted'i mi izlemişti yoksa?
Nereden geliyordu? Amsterdam'dan mı? Rotterdam'dan mı? Brüksel'den mi? Ya da Berlin'den özel olarak mı gelmişti?
Berlin'de olması gerekirken, niçin buradaydı? Döndüğü zaman hâlâ orada olduğu takdirde, Ted ne yapacaktı?
Varsın, bekleyebileceği kadar beklesindi. Çünkü Ted, Soesterberg'e dönmeyecek, hatta yanına bile uğramayacaktı.
Ted, Ghent üzerinde öbür uçaklarla gruplaştı. Regenbauer' le ilgili kaygısı daha ivedi sorunların karşısında arka plana itilmişti. Regenbauer'in onu izlemiş olamayacağı sonuçlanmasıyla içini rahat ettirdi. Zorunlu iniş yapan Junker'den ayrıldığı zaman nereye gittiğini kimse bilemezdi. Ve SS binbaşısı onu pilot mahallinde görmüş olsa bile, Ted Campbell olduğundan emin olamazdı. Karanlıkta ve o kadar uzaklıktan olanaksızdı, bu. Hayır emin olamazdı. Yine de acaba?..

Silahçılar silahlarını Manş'ın yukarısında sınadılar. Ted kısa aralıklı patlamaların titreşimlerini, kulağının içinde gümbürdeyen motorlara rağmen duyabiliyordu. Başka uçaklardaki silahçıların ateşlemelerini de karanlığın içindeki ani parıltılar şeklinde izle-yebilirdi.
Bu gece ay incecik bir hilaldi, fakat bu kadarı bile dört bin beş yüz metre aşağıdaki Manş'ı aydınlatmaya yetiyordu.
Suyun yansımasının kaybolduğu an Ted İngiltere'nin güney kıyısına vardıklarını anladı. Telsiz kulaklığından başka pilotların

silahçılara verdikleri emirleri duyabiliyor, fakat hiçbir şey göre-miyordu. Önündeki Heinkel'i sadakatle izliyor, bombardıman uçağının iskele sefer ışığından gözünü ayırmıyordu. Zaten gö-rülecek ya da bakacak başka bir şey de yoktu. Yani şimdilik. Planlanan yol onları, Tunbridge Wells'e yaklaşırken kuzeydoğuya saptırarak Maidstone ile Rochester'in kıyısından Thamesha-ven'e götürecekti. Knickebein'ın yolu buydu, ama Ted bu yolu izlemeyecekti. Kıyıyla Tunbridge Wells arasındaki hattın devamı doğru Londra'nın merkezinden geçiyordu.
Genç adam saptanan yoldan sapışını silahçılara nasıl açıklayacağını henüz bilmemekle birlikte, bu yüzden tasa etmiyordu. Aynen onun gibi, Almanların ve özellikle öndeki silahçının, tüm dikkati öndeki bombardıman uçağının üstünde toplanmıştı, öyle de olsa, ne çıkardı? Diyelim ki, Ted paniğe kapılarak öndeki uçağı gözden kaybetmiş, planlanan yoldan ayrılmış ve kaybolmuştu. Almanlar bunu yutmasalar, hatta onun kim olduğunu ve ne yapacağını bilseler bile, ellerinden bir şey gelmezdi.
Ted'in bu görevle ilgili olarak emin olduğu tek bir şey varsa, şuydu: Alman Luftwaffe'sindeki III H serisinden her orta boy Heinkel bombardıman uçağında en azından, üç bazen de dört silahçı vardı. Ama elli silahçının olması bile bir şey fark ettirmez--'i. Çünkü pilotu bir taneydi.
«Teğmenim?»
Öndeki silahçı oturduğu yerde doğrulmuştu. Ted loş ışıkta onu iyi göremiyordu, ama adamın sesindeki endişe dikkatinden kaçmadı.
«Teğmenim, öndeki uçağın ışığını artık göremiyorum!»
Ted silahçıya yerine dönmesini işaret etti. Sonra parmağın! gözlerine çevirerek, «Ama... ben görüyorum,» dedi.
Silahçı kısa bir duraklamadan sonra bakışını ilerlerindeki karanlığa dikti, sonra omuzlarını silkerek yerine döndü. Şans iki günün içinde ilk kez Ted'in yüzüne gülmüştü; tecrübesiz silahçı bir subayın sözünü körü körüne kabul etmişti. Ted, tecrübeli; silahçıların bu kadar kolay savuşturulamayacağından emindi..

Artık grupla beraber olmadıklarını, öbür bombardıman uçaklarının Tunbridge Wells'de yön değiştirdiklerini, fakat kendilerinin sapmadıklarını uçağın içinde Ted'den başkası bilmiyordu. Ted'in Luftwaffe'deki tüm pilotlara göre avantajı, iyi bildiği bir alanın yukarısında oluşuydu. Bilinmeyen bir arazinin yukarısında gündüz ışığında haritada işaretli noktalar uyarınca yol al-mak bile yeterince sıkıcı ve hiçbir zaman kolay değildir. Fakat Ted uçak yarışlarında İngiltere'nin bu bölümünü belki yüz kez katetmişti. İngiltere'nin bu bölümündeki her kenti ve her nehri yüzündeki çizgiler kadar iyi tanıyordu. Herhangi bir kent görse, hemencecik tanıyıverir ve nerede olduğunu anlardı. Ted kentleri, vadilerle nehirlerin durumlarına göre incelerdi. Onları birbirlerinden ayırt etmesi kolaydı. Örneğin, Bournemouth köpek dişi biçimindeydi. Guildford gebe bir ördek, Salisbury şiş bir çalı fasulyesiydi. Arazi işaretlerini tanıdığı için, yarışlar kazanarak büyük paralara sahip olmuştu Ted. Bu nedenle Londra'yı bulmak onun için çocuk oyuncağından farksızdı. Londra'yı uykusunda da bulabilirdi. Karanlıkta da.

Avantajı işte buydu, gündüz ya da gece Londra'yı bulabilecekti Gece yer görülmediği için ,arazi işaretlerinin bulunamayacağına dair hatalı bir inanış vardır. Evet, karanlıkta insanlar veya çiftlik binaları ya da ışıklandırılmamış iniş pistleri görülemezdi, ama kentleri görebilirdiniz. En küçüklerini bile. Işıklarını söndürmekle bir kentin gizlenemeyeceğini Ted çok iyi biliyordu. Bulunmalarını güçleştirir, fakat onları yok edemezdi. Özellikle Londra'nın gizlenmesi olanaksızdı. Tam ortasında Parlamento Binasıyla Buckingham Sarayı ve St. Paul'un dev kubbesi ya da üstünde bir düzineyi aşkın köprünün gölgeleriyle ay ışığında parıldayan Thames Nehri varken, Londra'nın bulunması işten değildi.
Şimdi Westerham'a yaklaşmış olmalılardı. Ted eğilip baktı. Bir şey göreceği yoktu aslında. Westerham minicik bir yerleşim merkeziydi, ama Winston Churchill burada, daha doğrusu yakınındaki Chartwell malikânesinde yaşıyordu. Ted kısa bir an bo-

yu Başbakanın bu gece nerede olduğunu merak etti.
Genç Amerikalı hâlâ aşağıdaki karanlığa bakarken, saldırı» başladı.
«Spitfire! Spitfire!»
Öndeki silahçı bağırıyor, yere diz çökmüş durumda makineliyi dönebildiği kadar döndürerek ateşliyordu.
Spit hemen önlerindeki karanlığın içinden çıkıvermişti. Tec$ görünüme dalmamış olsaydı, İngiliz uçağını hemen görürdü.
Öndeki silahçı çılgın gibi, «Düşürdüm onu galiba. Teğmenim!» diye bağırıyordu. «Düşürdüm onu galiba!»
Spitfire sancak tarafına dalmıştı. Ted onun geçtiğini gördü, fakat isabet aldığını sanmıyordu. Öndeki silahçı yeterince mermi ateşlemişti, ama hareket halindeki bir uçağın burnundan karanlıkta üzerinize doğru gelen başka bir hareket halindeki uçağın burnuna ateş edip de isabet kaydetmek şansı hiç de parlak değildi. Öndeki silahçı boynunu uzatıp kurbanının nereye gittiğini araştırırken de, Ted öbür avcı uçağını görmek için karanlığı bakışlarıyla delmeye çalışıyordu. Çünkü Spitfire'lar daima çift olarak yolculuk ederlerdi.
Sonunda Spitfire göründü, ama Ted'in baktığı yönden değil.
«Spit! Spit! Hans, saat iki yönünde alçaktan!»
İç telefondaki ses yüksek ve endişeliydi, ama burundaki silahçının tecrübesizliğini vurgulayan isteriden yoksundu. Arkadaki iki kişi tecrübeliydiler ne de olsa.
«Şimdi, Hans! Şimdi!»
Ted ateşlenen makineli tüfeklerin titreşimlerini koltuğunda ve dümen pedallarında hissediyordu. Spitfire'ı hiç görmedi, ama ateşlenen mermilerin havadaki izlerini görebiliyordu. Tüm uçak sarsılıyordu. Gece, yana yana yere yaklaşan mermilerin parıltı-sıyla canlanmıştı. Ted üç makineli tüfeğin bu kadar gürültü yapmasına ve bu denli parlaklık oluşturabilmesine inanmakta güçlük çekiyordu. Nasıl olurdu bu? Tabii! Yalnız değildi ki. Arkasındaki Heinkel'i unutmuştu. Hâlâ onu izliyor, onun ışıklarının rehberliğinde yol alıyor, Spitfire'lara o da ateş ediyordu.

Ted kimseyle konuşmayacağını sanarak, Tunbridge Wells'i geçtikten sonra telsizini kapatmıştı. Ama yanılmıştı. Çaresiz telsizi açtı.
«Nachtadler fuehrer... Nachtadler fuehrer! Wo ist er?»
Ted gruplarının liderinin nerede olduğunu bilmiyor ve bunu umursamıyordu da, ama arkasındaki pilotun umursadığı belliydi.
Mikrofonun içine, «Burası Gece Kartalı Üç,» diye konuştu. Radyodaki ses şaşkın ve ürkekti.
«Üç mü? Niçin bana cevap vermediniz? Grup lideri nerede? Öbür uçaklar nerede?»
«Bilmiyorum.» «Ne!»
«Galiba kaybolduk!»

«Sizi izleyeceğim, Üsteğmen! Hedefimizi bulmalıyız.»
Ted, «Hiçbir şey bulacak değiliz,» diye karşılık verdi. «Bence, başka Spitfire'larla karşılaşmadan üsse dönmeliyiz.» Arkasındaki herifi atlatmak zorundaydı. Bir tek uçak belki Londra'nın savunma sisteminden içeri süzülebilirdi. Ama iki uçağın bunu yapması olanaksızdı. «Ayrılsak daha iyi olacak,» dedi.
Fakat Luftwaffe pilotunun başka tasaları vardı. «Spitfire'iar saldırıyı sürdürmediler,» dedi. «Niçin? Neredeyiz?»
Ted, RAF avcı uçaklarının niçin geri dönmedikleriyle ilgilenmiyor, sadece buna şükrediyordu. Ama fazla erken sevindiği on saniye sonra belli oldu.
Uçaksavar topları.
Dışarıdaki karanlık beyaz ve turuncu patlamalarla yırtılmaya başladı. Ted, Spitfire'ların niçin geri dönmediklerini o zaman anladı. Londra'yı çevreleyen uçaksavar bölgesine doğru uçmaktaydılar. Az önceki ateşlerinin tek sonucu, aşağıdaki toplara gelişlerini haber vermek olmuştu.
«Teğmen! Teğmen! Uçaksavar topları!»
İç telefondaki ses arkadaki silahçılardan birine aitti ve hiç de eskisi kadar sakin gelmiyordu kulağa.

«Uçaksavar kuşağına girdik, efendim! Londra'ya fazla yaklaştık!»
Londra'ya yaklaşmışlardı, ama yeterince değil. Ted patlayan uçaksavar mermilerinin parıltılarının arasında kentin düzensiz profilini, eğik damlarını, kilise kulelerini, birkaç köprüyü ve nehri seçer gibiydi. Azıcık ay ışığı kente ıssız ve kasvetli bir görünüm vermişti, ama oradaydı işte. Tam ileride. Sadece birkaç değerli dakika ötede.
Taret silahçısı heyecanla, «Öbür uçaklar nerede?» diye sordu, «öbür uçaklar gittiler! Arkamızdaki de az önce geriye döndü!»
Ted iç telefonun içine, «Ben nereye gittiğimi biliyorum. Sen oturmana bak ve bekle,» diye bağırdı.
Silahçılar yönlerini kestiremeseler bile," aşağıdaki bataryaları yönetenler bunun çok güzel farkındaydı. Uçağın etrafı patlayan mermilerle çevriliydi, kente yaklaşıldıkça da ateş barajı şiddetleniyordu.
Ted yakıt valfını maksimuma itti. Hız ibresinin yükselmeye başladığını görünce, koltuğunun yanındaki siyah saplı kolu çekti. Bomba kapaklarının açılması üzerine ani bir rüzgâr içeri doldu. Ted şu bombalardan bir an önce kurtulmak istiyordu! Ne kadar çok beklerse, isabet alıp konfeti gibi parçalara bölünmesi olasılığı o oranda artardı. Bombaların koltuğunun arkasındaki bölmede olduklarını kendi kendine hatırlamasına gerek yoktu.
«Teğmenim! Teğmenim!»
Öndeki silahçı haykırarak Ted'e ilerisini işaret ediyordu.
Ted adama yerine oturmasını işaret ettiyse de, silahçı sürünerek tekrar yaklaştı ve Ted'in kulağına, «Orası Londra, teğmenim!» diye bağırdı.
«Neresi olduğunu biliyorum! Çekil yolumdan!»
«İyi ama, efendim!»
Derken Hans iç telefonda Ted'in her iki kulağının içine ba-

ğırmaya başladı. «Teğmenim! Londra!» Sır açığa çıkmıştı artık.
«Yerlerinize, beyler. Bombaları doksan saniye sonra salıveriyoruz.»
Thames'i şimdi gayet net olarak görebiliyordu. Kentin merkeziyle arasında sadece dört mil kalmış olacağını hesapladı. Binaları farkediyordu. Göğün her yanı, yerden altı yüz metre yüksekte sürüklenen baraj balonlarıyla kaplıydı. Ted, Chelsea Köprüsünü, Westminster Köprüsünü ve Parlamentoyu seçti. Sadece bir, iki dakikaya ihtiyacı kalmıştı. Bombaları

nereye atacağını çok iyi biliyordu. Albert ile Chelsea Köprülerinin arasından geçerek, Hyde Park'a dalacak, bombaları Serpentine'© boşaltacaktı. Böylece bir sürü balıkla ördek ve pelikan öldürecekti, ama insanlara bir şey olmayacaktı. Sirenlerin Londralıları sokaklarla parklardan sığınaklara kaçırtmasını içinden diledi. Hyde Park kentin tam ortasında ve çok büyük olduğu için amacına uygundu. Buckingham Sarayını bir referans noktası olarak kullanacaktı. Saray hizasına gelince, bombaları salıvermeye başlayacaktı. İki yüz elli kiloluk bir bombanın yaklaşık dört bin beş yüz metreden yere düşmesi on beş saniye sürer, ibombanın salıverildiği ve yere çarptığı nokta arasındaki açıklık yarım mili bulurdu. Bu hesaba göre bombaların isabet noktası Hyde Park'ın aşağı yukarı merkezi olacaktı. Uçaksavar toplarını atlattığı takdirde, görevini başarma olasılığı kuvvetliydi. Sadece bir altmış saniyeye daha ihtiyacı vardı. Bu kadarını istemek de pek fazla değildi herhalde. Ah, önemli bir belaya çatmadan altmış saniye daha havada kalabilse ne olurdu.
Ama bir değil, üç belaya çattı.
«Hayır! Hayır, Teğmenim!»
Öndeki silahçı panik halinde Ted'in omzuyla kumanda koduna yapışmıştı.
«Yapamazsınız, Teğmenim! Londra'yı bombalamak yasaktır! Yasak!»
Heinkel o an sağ kanadının üstüne yattı ve panik halinde-

ki topçu kumanda kolunu çekmekle kalmayıp, yakıt valfını do tekrar stop'a ittiği için uçak yüksek hızla dalışa geçti.
«Seni sersem!» Ted adama bir yumruk salladıysa da, an» eğim silâhçıyı bölmenin üstüne savurmuş, adam buraya başın* çarpmasıyla sersemleyerek yere yığılmıştı.
«Tanrı belanı versin!» Ted valfı yine maksimuma itti v© uçağı düzeltti. Yerde yatan silahçıya baktığı sırada, ikinci bela gelip çattı.
Bir uçaksavar mermisi iskele kanadının belki üç, beş metre ötesinde patlamıştı. Bunun sarsıntısı Ted'i az daha koltuğundan fırlatıyordu. İki saniye sonra ölmediğini, ikinci iki sa-rıiyonin sonunda da ne olduysa uçağa olduğunu kavradı. Patlama kanadın ön kenarının hafifçe aşağısında olagelmiş, bunun sonucunda da şarapnel kanadın alt yüzeyinden geçerek üstünden çıkmıştı. İnce metalin hava cereyanına hedef olan yırtık kenarları şimdi bir sardalya kutusunun kapağı gibi giderek arkaya bükülüyorlardı. Metal şeritleri kanatla birlikte sürüklen-dikçe de, Ted'i, uçağın sold çekiş yapma eğilimini düzeltmek zorunda bırakıyorlardı.
Ama bela bu kadarla bitmiyordu. Onu patlayan merminin parçalarından koruyarak hayatını kurtaran iskele motoru tutuşmuştu. Alevler kanadın arkasında dört, beş metre yükseğe fış -kırıyordu. Ted motora yakıt akımını keserek durumu gözden geçirdi. Bir motor yitirmişti, yükseklik ve h|Z kaybediyor, yakıt ibresinin de yavaş yavaş aşağı kaydığını görüyordu.
Ama hayattaydı ve uçak da hâlâ uçuyordu. Bildiği kadarıyla, bomba kaybetmemişti. İçlerinden bazıları delinmiş, hiç değilse çentilmiş olabilirlerdi, ama belli bir yükseklikten düşmedikleri için patlamamışlardı.
Bu durumda Ted Hyde Park'a varmayı başarabilir miydi?
O sırada Thames Nehrinin yukarısından geçiyordu. Chelsea Köprüsü tam altındaydı.
Rotasından hafifçe sapmıştı. Sadece bir buçuk millik bir yolu kalmıştı. Ama bu hafif sapış ne-deniyle bombaların yörüngesi değişeceğinden acele bir hesap

«yapması gerekiyordu. Yeni hızını, yüksekliğini ve bombanın düşeceği mesafeyi kafasında hesapladığı sırada da üçüncü bela gelip çattı.
Bir projektörün ışın demeti onu yakalayıvermişti.
Birinci ve ikinci musibetlerden farklı olarak, bu kez bedensel olarak tehdit edilmiyordu. Hiçbir patlama olmadı. Hiç kimse kontrol aletlerine el atmadı. Herhangi bir dış etki uçağı

rotasından ya da yüksekliğinden saptırmadı. Fakat pilot kabinini aydınlatan ve geceyi apansız gündüze dönüştüren projektör hepsinden beter oldu. Ted'i körleştirdi.
Genç adam kolunu gözlerine siper ederek ani ışıltıdan korunmaya çalıştı. Pleksiglastan bir camlı köşk görünüşünde olan pilot kabini, camları aynalaştıran bir ışık huzmesinin içinde yüzüyordu şimdi.
«Ulu Tanrım!»
Aradan bir saniye geçmeden Ted öbür silahçının dehşet sçindeki sesini duydu.
«Düşeceğiz, pilot! Düşeceğiz!»
Öndeki silahçı konuşmayacak kadar sersemlemiş ya da korkmuştu. Sırtüstü düştüğü yerde kalmış, etrafındaki aydınlığa dehşet içinde bakıyordu.
Ted, «Düşecek değiliz,» diye bağırdıysa da, bundan pek de emin olamıyordu. Projektörler olacağını biliyordu tabiî, Londra'nın çevresinde görmüştü onları. Ancak huzmelerinin içine giren bir uçağın pilotunun ne duruma düşeceğini bilememişti. Ama biliyordu artık. Işın demeti insanın karanlıkta görme yeteneğini anında yok ediyordu. Pencereleri saran göz kamaştırıcı, çiğ ışıktan başka görülecek şey kalmıyor, bir başka deyişle, camların saydamlığı yok oluyordu. Ted gösterge tablosunu görebiliyor, ama ibreleri seçemiyordu. Altimetreyi veya uçağın hızını ya da yakıt göstergelerini okuyamıyordu. Hepsinden beteri, pilot kabininin dışını görememesiydi. Londra'nın yüz metre mi, yoksa bin metre altında mı olduğunu bilmiyordu artık. Uğursuz kenti göremez olmuştu! s

Silâhçıların, «Biz atlıyoruz, pilot! Duydun mu, pilot! Atlıyoruz!» diye bağıran sesleri kulağına geldi.
Ne kadar da tecrübelilermiş Tanrım! «Hayır!» diye bağırdı Ted. «Ben söyleyene kadar kimse bu uçağı terketmeyecek!»
Şimdi atlayan biri, aşağıda patlayan uçaksavar mermileri tarafından delik deşik edilirdi.
Ted dümene yüklendi, kumanda kolunu öne ve sağa iterek kalan tek motoruna alabildiği kadar yakıt gönderdi. HeinkeJ burnundan kıçına kadar titredi, sağ kanadını eğdi ve burun üstü düşmeye başladı. Ted aşağıdakilerin bunu beklemeyeceklerini düşünüyordu. Bomba kapakları açık, bir motoru gitmiş ve kanadının yarısı kopmuş orta boy bir Luftwaffe bombardıman uçağının apansız tam gazla pike bir dalışa geçeceğini ummaz-"ardı. Fakat eğer buradan kurtulacaksa, eğer bir yeri bom-balayacaksa, Ted'in önce bu uğursuz projektörden kurtulması gerekti.
«Pilot! Ulu Tanrım... bu adam bizi öldürecek!»
Ted iç telefondan gelen sesleri duymazlıktan geldi. Kolla-ırını ileri uzatmış durumda kumanda kolunu sımsıkı tutarak, u-çağı elinden geldiğince dik bir dalış durumunda tutmaya çabalıyor ve gözlerini sıkabildikçe sıkıyordu. Öyle ki, bir zaman sonra etrafı kırmızı görmeye başladı. Ne yapıp ne edip görme duygusuna kavuşmalıydı. Göstergeleri görmesi gerekiyordu. Öndeki silahçı bağırıyor, bir yandan kasarken avazı çıktığı kadar haykırıyordu.
Arkadaki silahçıiarsa iç telefonda birbirine karışan anlamsız sesler çıkarıyorlardı. Ama Ted yalvarışa, duaya benzeyen bu sesleri umursamadı. Daha zamanı gelmemişti.
Giderek daha yoğun hava tabakalarına inildikçe, motor yakıt gereksinimiyle zorlanıyordu.
Ted birden gözlerini açtı. Işık huzmesi yok olmuştu. Pilot kabini yine kararmıştı. Kenti, binaları, damları görebiliyor, fakat dalışının hızından kendisine rehberlik edebilecek noktalan se-

çemiyordu. Evet, kentin üzerindeydi, ama neresinde olduğunu-bilmiyordu. Bir an British Museum'un görkemli siluetini tanır gibi oldu. Ama hayır... bu kadar kuzeye kaymış, nehri gözden kaçırmış olamazdı!

Yakıtı azalttı, bombardıman uçağını biraz doğrultana dek kumanda kolunu gevşetti. Projektörler göğü tarıyordu. Onu tekrar bulacaklardı elbet, ama önce şu bombalardan kurtulması zorunluydu. Uçak tek motorla yol alamayacak kadar ağırdı. Park, nehir ya da başka bir büyük su örtüsü bulması gerekiyordu.
Bir ışın demeti tam pilot kabininin üstünden geçip kaybolduğu sırada oyun alanını gördü. Işık huzmesinin bir dahaki geçişinde onu bulması kaçınılmazdı. Uçak hızı, mermi yolu ya da düşüş hızı hesaplamaya vakit kalmamıştı artık. Bombaları hemen salıvermek zorundaydı. Ted bomba salıverme kolunu yakaladı ve bombaların tam hedefe düşmesini Tanrı'dan dileyerek kolu çekti. Uçak bin kilodan kurtulamanın verdiği hafiflikle bir anda canlandı. Ted motora yakıt sürdü, uçağın burnunu kaldırdı ve pusulaya göre doğru yöne rotayı çevirdi. Projektörlerin arasından üç bin beş yüz metreye tırmandı ve bir daha hiçbir ışın demetine yakalanmadı. Sekiz dakikanın içinde Londra bölgesinden çıkmıştı. Üç bin metrelerde Manş'a doğru okşayarak yol alıyordu. Heinkef dayanıkıı bir ihtiyar kuştu. Ondan geriye fazla bir şey kalmamıştı, ama içindekileri hayatta tutmuştu, sağ motoru da hâlâ çalışıyordu. Düşüp parçalanması çok yazık olacaktı.
«Silâhçılar?» Ted epeydir seslerini duymamıştı.
İç telefon çatırdadı. «Evet, efendim.» Baygın bir sesle, bir ağızdan cevap vermişlerdi.
«Atlayın,» dedi Ted.
Cevap gecikti. «Efendim?»
«Hemen atlayın. Manş'ı bulamayacağım. Başınızın çaresine bakmak zorundasınız.»
Yeni bir sessizlik süresinden sonra silahçılardan birinin
sesi duyuldu, «ingiltere üzerinde mi atlayacağız? Uçak yeterince sağlama benziyor... Acaba Manş'ı aşamaz mıyız?»
Ted, «Uçağı siz kullanmak istiyorsanız, hiç durmayın,» diye adamı tersledi. «Ben otuz saniye sonra atlıyorum.»
Bu kez cevap hemen geldi. «Atlıyoruz, teğmenim.»
Ted öndeki silahçıyı ayağıyla dürttü ve başparmağıyla omzunun üstünden arkayı işaret etti. «Dışarıya.»
Çavuş olur gibilerden başını salladı. Paraşütünü taktı, çıkış kapağına yöneidi, fakat ara yerde durarak Ted'e on dokuz yaşının tüm kederini yansıtan gözlerle baktı. «Yapmayacaktınız bunu, teğmenim. Londra'yı bombalamayacaktınız. Yasaklanmıştı, v
Ted evet gibilerden başını eğdi ve tekrar başparmağıyla aynı işareti yineledi. «Aşağıya!»
Ted üçüncü paraşütün de açıldığını gördükten sonra, uçağı doğrultarak dokuz yüz metrede tuttu. Depoda kalan yakıt yaralı kuşunu yirmi dakika daha uçurmaya yeterdi. O zaman şansı yardım ederse, kendi de Belçika'deki ıssız bir köşeye atlardı.
Bir yararı olmuş muydu acaba?
Planlaması ve çabalan bir şey fark ettirecek miydi? Ya Londra'nın bombalanmasını kimse umursamazsa? Umursalar bile iş zamanında olmuş muydu? Yarın bir RAF kalacak mıydı acaba? Ted'in hayatını tehlikeye atması ve kimbilir kaç kişiyi öldürmesi boşuna mı olmuştu? Bunu düşünmemeye çalıştı. Olanları beyninin en arkasındaki bir bölmeye itti. Yaptıklarını düşünmek için yarın bol bol vakti olurdu. Şimdi düşünmemesi gerekti.
Ne çare ki, geçen dakikalar gözünün önünden gitmiyor, tekrar tekrar aynı sorunun eşliğinde bilincinin yüzeyine çıkıyordu.
Bir yararı olmuş muydu?

BEŞÎNCİ BÖLÜM

29

Kendini boşuna üzmüştü.
Churchill hemen ertesi gece Berlin'e karşı bir misillemede bulunulmasını emretti. Böylece yola çıkarılan seksen bir RAF uçağından yarısı Berlin'in yoğun bir bulut örtüsünün altında

buldu. Yapılan hasar, RAF'ın göze aldığı tehlikelere oranla hafif kaldı. Bombardıman uçaklarının Berlin'e ulaşmak için ka-tettikleri yol, Almanların Southampton'a giderkenki yollarının beş katıydı. Ayrıca yakıt gereksinmeleri nedeniyle İngiliz uçakları daha ufak bir bomba yükü taşıyorlardı.
Fakat önemsiz de olsa, olan olmuş, Führer ulusuna karşı küçük düşmüştü. Göring'in sürekli garantisinden cesaret alan Hitler, Berlin'lilere kentin hiçbir zaman bombalanmayacağını bildirmişti. Gelgelelim, ingilizler Berlin'i pazar gecesi bombalamışlardı. Çarşamba, cumartesi ve bundan sonraki salı günü de yeni bombardımanlar olmuştu. Patlamayan bir bomba da Şan-sölyeliğin bahçesine düşmüştü.
Dördüncü hava akınından sonra Hitler Spor Sarayında kalabalık bir kitlenin karşısında konuştu.
Berlin'lilere bu küstahlığın devam etmesine izin vermeyeceğini bildirdi. İngiliz kentlerini yerle bir edeceğini söyledi. İngi-

ikizler herhangi bir Alman kentine bir akında üç ya da dört bin kilogramlık bomba attıkları takdirde, o, üç ya da dört yüz bin kilogramla misilleme yapacaktı. Führer sözünü tuttu da. Ted'in Londra'yı bombardımanından iki hafta sonra, 7 Eylül Cumartesi günü Blitz (yıldırım) başladı.
Luftwaffe'ye yeni emirler verilmişti. Alman bombardıman uçakları şimdi bir tek hedefe doğru ve bir tek amaçla Manş'ı dalga dalga aşıyorlardı. Londra'yı, ingiltere'nin kalbini yok etmek, İngilizlere bir ders vermekti bu amaç.
Strateji etkisini göstermişti. Luftwaffe uçakları RAF hedeflerinden Londra'ya saptırılmışlardı. Hitler'in öfkesi RAF'ı kurtarmıştı. Ama Londra'yı feda pahasına. İlk dalgayla dokuz yüzü aşkın uçak kente saldırmıştı. İkinci dalgaysa üç yüz uçaktan oluşuyordu. O ilk gün kenti gece gelen uçaklar için meşale gibi aydınlatan yetmiş büyük ve bin daha önemsiz yangında beş yüz insan öldü.
Ted'in planı başarıyla uygulanmıştı. Ama genç adam sevinç duymuyordu. Sevinç duyuracak bir zafer değildi bu.
Moser masanın öbür yanından, «Vazgeçiyorsunuz da ne demek?» diye fısıldadı. «Olur mu öyle şey! Bu iş, bir dergiye olan abonmana son vermeye benzemez.»
Tiergarten'de Zafer Sütununun yakınındaki bir kahvenin dışında oturuyorlardı. Güneşli ve aydınlık bir öğleden sonraydı. Parktaki güvercinler, bir RAF bombasının iki hafta önce yarım düzine ıhlamur ağacını kökünden söktüğü yeri belirten yaralı toprağın farkında değillerdi. Foser'le buluşmayı Ted istemişti.
«Evet, vazgeçiyorum,» diye yineledi. «Sözlerimi Carstairs'e aynen tekrarlayabilirsiniz.»
«Olamaz, Campbell.»
«Ne demek olamaz. Bundan böyle benden paso.»
Moser derin bir soluk aldı. «Bunu Haushofer'le görüştünüz mü?»
«Tartışmasını yapmak isteyeceğim bir konu değil bu.»
«Haushofer'le görüştünüz mü dedim?» . «Bakayım, onu ne zamandır görmedim...» Bir garsonun o sırada boş bardaklarla dolu bir tepsiyle yanlarından geçmesi üzerine Ted kısa bir ara verdi. «Tamam. Onu son görüşüm Hollanda'ya gitmemden önceydi.» Genç adam hemen arkasından ayağa kalktı. «Ben görevimi yaptım. Londra her gece bombalanıyor. Benim yapabileceğim başka bir şey kalmadı.»
«Sizin bu plandaki göreviniz başlamadı bile. Sizin göreviniz Hess'le ilgili değil miydi?»
«Öyleydi!»
Moser bu sözler üzerine durdu. «Yani bir şey yapmayacağınızı mı söylüyorsunuz? Hess üzerinde çalışmayacak mısınız?»

««Özellikle bunu yapmayacağım. Bana bakın, Moser. Bana gereksinmeniz yok. Hiçbir zaman olmadı da.» «Size hem de büyük gereksinmemiz var!» «Haushofer'iniz var ya!»
«Haushofer ha! Ah, Campbell. Carstairs size hiç bir şey açıklamadı?»
«Bu planla ilgili olarak Haushofer'den söz etmedi.»
«İyi ya, bu her şeyi açıklıyor. Haushofer bu planın bir parçası değil. Carstairs kimseye güvenmiyor. Bir Alrnan'a inanır mı sanıyorsunuz?»
«İyi ama... Haushofer, Pitagor'u biliyor. Bana bir para gösterdi, şifreli adamı biliyor. Hatta sizinle, buluşmaya beni o yolladı! Bütün bunların hiç mi bir anlamı yok?»
«Anlamı şu: Carstairs onu kullanıyor. Haushofer, Hîîier'î Alman politika hayatından uzaklaştırmak için hazırlanan planın bir parçası olduğunu sanıyor. Führer'i, şu Berlin bombardımanında olduğu gibi, küçük düşürmekle Alman ulusunun ona güveninin sarsılacağına, askerlerin de onu devirmek için gerek-

fi cesareti bulacaklarına inanıyor.»
Ted başını salladı. «Haushofer buna inanıyor ha! Hitler'e kimse bir şey yapamaz.»
«Carstairs bunu biliyor.»
«Öyleyse ben ne yapabilirim? Haushofer de elinizde...»
Moser genç Amerikalının sözünü kesti. «Haushofer savaşa karşı değil. Yalnızca Hitler'e karşı o. Örneğin, Almanya'nın sınırlarını genişletmesinden yana. Ama bu genişlemenin doğuya doğru olmasını istiyor. Ukrayna'ya göz koymuş. Haushofer'le Carstairs bu noktada birleşiyorlar. İkisi de Almanya'nın Rusya'ya karşı harekete geçmesini istiyorlar.»
«Bütün bunlar sizin için neden zorunlu olduğumu anlatmıyor...»
«Hess,» dedi Moser. «Rudolf Hess. Neden o. İngiltere'yle savaşı istemediği ve en azından Haushofer kadar komünizmden nefret ettiği için, elimizdeki tek kuvvet o. Hess, Hitler'in yakın çevresinde İngiltere'nin istilasına karşı konuşabilecek tek önemli üye. Ve sizinle Haushofer'e inanıyor. Bizimle Carstairs için bu nedenle önemlisiniz. Hitler İngiltere'nin kendisini tehdit etmediği kanısına varırsa, Hess de asıl düşmanın Rusya olduğuna onu inandırabilirse, Almanlar Rus topraklarına saldırır, Hitler de iki cephede savaşmaya başlar.» Moser durup Ted'e baktı. «Savaşın şansı işte o zaman döner. Almanya uzayan bir savaşın altından kalkamaz çünkü. İki savaş birden sürdürüp kazanamaz.»
«Siz delirmişsiniz! Bırakın beni!»
«Binlerce hayatı kurtarmaktan söz ediyoruz.»
«Hayat kurtarmak ha! Carstairs'den de aynı şeyi duydum, Moser! Londra'ya sekiz bomba attım! Sekiz bomba! Hayat mı kurtardı bu? Bir hafta sonra benim sayemde Londra dîye bir yer kalmayabilir!»
«Uzun vadeli konuşuyoruz, Campbell.»
«Uzun vadeler benim için bir anlam taşımıyor. Şimdi, şu anda insanlar ölüyor. Hem de Londra'da. Hem de niçin biliyor

musunuz? Carstairs'i dinlediğim için. Ama artık dinlemiyorum. Anladınız mı? Sizi de bir daha görmek istemem. Kapımın altında ya da gömleklerimin ceplerinde pusulalar bulmak istemiyorum artık. Zaten sizinle birlikte o çamaşırhaneden de vazgeçiyorum. Bu düzen hakkında onu yok edecek kadar bilgim var. Onun için beni rahat bırakın. Anlaşıldı mı?»
«Anlıyorum.» Moser'in yüzünde sert bir anlam vardı. Ted'i omzundan tuttu ve bir ıhlamur ağacının altında durdular. «Oğlum Londra'da,» dedi. «Dokuz yaşındadır, ama ben onu yedi yaşından beri görmedim. Üstümde onun bir resmini bile taşıya-mam. Bir Luftwaffe uçağı görünce, elimin ayağımın kesilmesinin ne demek olduğun bu nedenle çok iyi biliyorum. Onun için beni hiçbir zaman tehdit etmeyin. Feci bir hata olur bu.» Elini Ted'in omzundan çekti. «Peki, bizi terkediyorsunuz.» Ted'in yüzüne bakmıyordu artık. «Bu mesajı ileteceğim,» dedi. «Şu andan itibaren bizimle bir ilginiz yok.»
Ted, «Teşekkür ederim,» diye karşılık verdi. Fakat Moser <cevap vermedi. Sigarasını yakmak için döndü, sonra da sözlerine başka bir katkıda bulunmadan uzaklaştı.
Ted onu görmez olana kadar arkasından baktı.

30

Nigel Trentlyon kötü şansına küfretti. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, neyin ters gittiğinden bile emin olamıyordu.
Odanın öbür ucunda bir masanın başında birtakım kâğıt destelerini düzenlemekle meşgul olan adama baktı. Trentlyon'-un bütün sabahı bir tahta sıranın üstünde beklemekle geçirmesini umursamaz görünüyordu edam.

Bari neyi beklediğini Tren-tlyon'un kendisi bilseydi. Ama her neyse, bu hoş bir şey olma-
— 254 —
yacaktı. Bundan emindi.
Quinby Franks hayattaydı ve durumu pek parlak olmasa da, hiç değilse Gestapo'nun elinde değildi. Ultra, kaçak bir İngiliz casusunu bulmak için girişilen araştırmayı anlatan bir Enigma yayınını deşifre ettikten sonra, bu sonuca varmışlardı. Öyle ya, Franks, Utrecht'ten yardım çağrısında bulunduğu zaman Gestapo'nun elinde olsaydı, o zaman Almanlar, bulunması için, büyük öncelik taşıyan bir mesajı güvenlik karargâhlarına yollamazlardı. Franks'ın bir Gestapo tuzağının parçası olmadığının kanıtıydı bu.
Daha doğrusu, Trentiyon bunu yeterli bir kanıt kabul etmişti. Carstairs pek o kadar emin değildi. «Alman karşı casusluk grubunda çok akıllı kişiler de var,» demişti. «Bunu hiçbir zaman unutmamalıyız.»
Trentlyon unutmamıştı. Almanların yerine göre ne kadar sahtekâr olabildiklerini biliyordu, ama Franks'ın hayatta olduğuna ve Utrecht'ie Almanlardan saklandığına nedense inanmaya hazırdı. Belki de Franks'in hayatta olduğuna inanmak istediği için oraya kendisi gitmeye gönüllü oldu. Trentlyon ne de olsa Hollanda'yı biliyordu, 1930'ların başlarında orada görevle iki yıl kalmıştı, ülkenin dilini çok iyi konuşuyordu., İstese, kolaylıkla bir Hollandalı işadamının yerine geçebilirdi. Ama hepsinden önemlisi, Franks'ı tanıyordu. Carstairs hâlâ bunun bir tuzak olmadığından emin değilken, o, Hollanda'ya geçip bir araştırma yapmak için ısrarda bulunuyordu. Bir buluşma yeri saptanabilir, Trentlyon oraya kimin çıkageldiğini gözleyebilirdi. Franks'ı çok iyi tanıdığı için, adamın halinde bir tuhaflık sezdiği, takdirde, kimseyle karşılaşmadan çekip giderdi.
Yardımcısını yollamak fikri aslında Carstairs'in hoşuna gitmemişti, ama Trentlyon tezini savundu. Franks hayatta olup Utrecht'te saklandığı takdirde, ele geçmesi gün meselesiydi. Herhalde orada bırakılamazdı. Sonunda Carstairs'i pes ettiren bu düşünce ve Tretlyon'un ısrarı oldu.
Ama bunların üzerinden günler geçmişti. Bu süre içinde-
— 255
Trentlyon düşünmekten başka şey yapmaya fırsat bulamamıştı. Karşılaştığı aksiliğin nedeninin şanssızlığı olduğundan emindi. Aksi zamanda aksi yerde bulunmuştu o kadar.
Masanın başındaki adamın arkasında bir kapı açılınca, başını kaldırdı. Bir subay kâtibe bir şeyler söyledi, sonra Tren-tlyon'u kalemiyle işaret ederek, «Onu içeri götürün,» diye emretti.
İki Alman askeri Trentlyon'u kollarından tutarak ayağa kaldırdılar. Bilekleri kelepçeliydi. Sağ ayağı uyuşmuş olduğundan muhafızların arasında bitişik odaya geçerken sendeliyordu. Onu kabaca bir hareketle tahta bir sandalyenin üstüne ittiler. Trentlyon önünde duran siyah üniformalı silueti görebilmek için gözlerini kırpıştırdıysa da, odaya dolan güneş ışığı ■gözlerini ağrıtıyordu.
«Adınızı söyler misiniz, lütfen?»
Trentlyon yüzünü ışığın aksi yönüne çevirdi. Karşısındaki adam her kimse, Hollandacayı çok iyi konuşuyordu. Adamcağız kurumuş dudaklarının arasından, «Polder,» diye soludu. «Adım Claus Polder.»
«Gerçek adınızı istiyorum.»
Trenlyon gülümsedi. «Gerçek adım Claus Polder. Sanırım bir yanlışlık oldu, mein Herr.»
«Birazdan her şeyi anlayacaksınız.» Siyah üniformalı adam İngilizce konuşmaya başlamıştı. «Arkanızda sivil giysiler olduğu için başınızın ne denli dertte olduğunu anlayacaksınız. Sizin bir İngiliz ajanı olduğunuzu biliyorum.»
Trentlyon, konuştuğu dili anlamıyormuş gibi adama donuk 'baktı. «Englisch?»
Karşısındaki adam, «Burada yapyalnızsınız,» dedi. «İngiltere'de hiç kimse burada olduğunuzu bilmiyor. Sizin bir kaza geçirdiğinizi sanıyorlar.»
«Neen Englisch» Trentlyon omuzlarını silkti. «Hollaen-dîsch.»
«Evet, bu ülkenin dilini çok iyi konuşuyorsunuz, ama bir

256 —
yararı olmayacak. Yakalandığınızı anlamanızı istiyorum. Bir tuzak kurdum, siz de bu tuzağa düştünüz. Ancak bir noktaya kadar sabırlı olabileceğimi bilmenizi isterim. Öğrenmek istediklerimi bana söyleyeceğiniz için, sizinle ben bugünden itibaren bol bol birlikte olacağız. Herr Franks da sonunda anladii bunu. Siz de anlayacaksınız.»
«Begrijp niet Englisch!»
Siyah üniformalı adam perdeleri kapayınca, Trentlyon rahat bir soluk aldı. Adamı net olarak görebiliyordu şimdi. Bir SS binbaşısıydı ve yüzü çiçek bozuğuydu.
«Oh, beni çok iyi anlıyorsunuz,» dedi Regenbauer. Gülümsedi. «Öyle değil mi, Herr Trentlyon?»
Carstairs, Trentlyon'la ilgili haberi yemekten bir saat önce öğrendi. MI-6 Hollanda Ofisinin özel mesajında Nigel Trentlyon ile Quinby Franks'ın bir otomobil kazasında hayatlarım kaybettikleri bildiriliyordu.
Carstairs, «İkisinin de öldüklerinden emin misiniz?» diye sordu.
«Evet, efendim.»
«Cesetler ne oldu?»
Görevli «Otomobil yanmış, efendim,» dedi. «Duyduğuma: göre, cesetlerin ikisi de kül olmuş.»
Carstairs inler gibi, «Anlıyorum,» dedi. «Demek kesin bir kimlik tesbiti olmadı.»

«Otomobilin içinde iki erkek vardı.»
«Peki, teşekkür ederim, binbaşı.» Carstairs telefonu kapadı. Söylenenlerin tek kelimesine inanmıyordu. Trentlyon ölmüş sayılırdı, ama henüz hayattaydı. Carstairs biliyor, hissediyordu bunu. Gitmesine niçin engel olmamıştı!
Great Portland Caddesindeki yazıhanenin balkonunda Luft-waffe'nin akınının başlamasını bekliyor, iki yüz elli kiloluklardan birinin bu binayı yerle bir etmesini dileyeceği geliyordu.

Anladığı kadarıyla, Pitagor ağının tüm yapısı mahvolmuştu. Birisi çok kurnazca bir tuzak düzenlemiş, bir casusu yem olarak kullanmak suretiyle başka bir casusu avlanmıştı.
Carstairs kenti kaplayan karanlığa başını sallayarak bakıyordu. Trentlyon'u ele geçiren ister Gestapo, ister Abwehr olsun, Pitagor'un ne olduğunu ergeç öğreneceklerdi. Trentlyon'u yaşatıp konuşturacaklardı. Carstairs gözlerini kapadı. Trentlyon ne yapması gerektiğini biliyordu. Başka seçeneği yoktu.
Carstairs yanan gözlerini kırpıştırarak balkon parmaklığına yapıştı. Trentlyon çok fazla şey biliyordu!
«Görevini yap!» diye bağırdı Carstairs. «Yapmak zorundasın.»
Öklid'in, yardımcısına kendini öldürmesini buyurmasının nedeni, Pitagor harekâtının korunması kaygısı değildi. Daha derin bir neden vardı. Trentlyon. Ultra kaynağı hakkında tüm bilgilere sahipti. Carstairs'in ona geçirdiği bilgilerdi bunlar. Dünya yüzünde Churchill'den başka yalnız iki kişi İngilizlerin en sıkı korunan sırrını ele verebilirlerdi. Bunlardan biriyse Almanların elindeydi.

31

Kate mahzen katındaki daireden çıktığı sırada, Ted bekliyordu. Genç Amerikalı yarım blok ötedeki bir kapı aralığının tuğla duvarına yaslanmış, genç kadının yarım saat önce girdiği kapıyı gözetliyordu. Kate'in gecenin geç saatindeki bu randevularını gizlemek için önlem almaması Ted'i düşündürüyordu. Kate ya tehlikeli derecede dikkatsizdi ya da Freimark a-dındaki tıknaz adamcağızla bu geceki buluşmasında hiçbir suç

unsuru yoktu. Ama Freimark için aynı şey söylenemezdi. Ka-te'i izlemek, Ted için sandığından da kolay olmuştu. Genç kadını son beş gecedir izliyordu. Bu adrese üçüncü gelişiydi. Ted ilk geceden sonra apartımanın posta kutusundaki ada bakmış ve dairede oturanın Propaganda Bakanlığı şoförlerinden Ludwig Freimark olduğunu keşfetmişti. Kate'le romantik bir buluşma için işini gücünü bıraktıracak tipte bir adam değildi bu Freimark. Ama Herr Freirnark'm, genç kadının partiyle arasındaki bağlantı olması olasılığı kuvvetliydi. Moser, Kate'in onlardan biri olduğunu söylemişti. Ted'inse adamın sözünden şüphe-etmek için hiçbir nedeni yoktu. Ve Moser eğer haklıysa, Kate; tehlikedeydi. Gestapo ergeç onu ele geçirecekti. Bu takdirde de ona neler yapacaklarını Ted çok iyi biliyordu. Kate'le yüzleşmesinin tam zamanıydı. Genç kadının şimdi onunla yüzleş-mesi, bu işi bir süre sonra Gestapo'yla yapmasından bin kat hayırlıydı. Ted İngilizlerin hizmetinden çıkabildiğine göre, Kate de Bolşeviklikle İlgisini kesebilirdi. Yeter ki, Ted onu bunurs zorunluluğuna inandırabilseydi.
Kate tam köşeyi döndüğü sırada. Ted gizlendiği yerden çıktı. Genç kadın apartmanına giden yola sapmıştı. Moser, komünist yeraltı örgütü hakkında hepsinin amatör olduğunu söylemişti. Ama Ted'in bir istatistik olmaktan kurtaracağı bir a-matör vardı. Yürümeye başladı.
Kate'in apartımanına genç kadından önce vardı ve asansörün başında beklemeye koyuldu. Kate binanın holüne girmekte gecikmeyerek çantasının içinde anahtarı aramaya koyuldu. Birden başını kaldırıp Ted'i görünce afalladı.
«Ted! Nereden çıktın?»
«Seninle konuşmak istiyorum.»
Kate saatine bakar gibi bir hareket yaptı. «Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?»
«Seninle arkadaşın hakkında konuşmak istiyorum.»
«Arkadaşım mı!» Genç kadın bezgin bir hareketle tavana baktı. «Bu işin senin üstüne vazife olmadığını geçen defa söy-

lemistim. Kendini ne sanıyorsun sen, Ted? Johann'la ilişkim yalnız beni ilgilendirir.»
«Regenbauer'den söz etmiyorum.»
Kate kaşlarını çattı. «Tek âşığım o.»
Ted gayet ağır, «Ludwig Freimark'dan söz ediyorum,» dedi. «Öbür arkadaşından.»
Kate'in yüzünden tüm renk silinmişti. Soluğu kesilmişti â-deta.
«Bu adı tanıyacağını bilmiştim,» diyen Ted asansörün kapısını açtı. «Seninle... şimdi konuşacağız.»
«Ben mi bir Bolşevikim? Senin beynin sulanmış, Ted.» Kate kendi dairesinin alışık olduğu dekorunda biraz sakinleşmişti. Ama huzursuz olduğu Ted'in dikkatinden kaçmıyordu. Konu-ğuyla kendine sek viski koyduktan sonra divana oturmuştu. Ted'e en uzak oturulacak yer burasıydı.
Ted, «İzlenmene karşı niçin önlemlere başvurmadığını şimdi anlıyorum,» dedi. «İzlenmeyeceğini bildiğin için. Yani Gestapo tarafından demek istiyorum. Regenbauer'le dostluğunun yararlarından biri de bu olsa gerek.» İçini

çekti. «Günün birinde yeraltı örgütüyle orandaki bağlantayı keşfettiği takdirde, ne büyük tehlikede olacağını bilmem düşünebiliyor musun?»
«Neden sözettiğini anlamıyorum.»
«Haydi canım! Seni ne zamandır izliyorum! Bu Freimark kim?»
«Beni izliyor muydun?»
«Son beş gecedir.»
«Hakkın yoktu buna! Hakkın yoktu!»
Ted sonunda patladı. «Bırak palavrayı! Sovyet yeraltı örgütü hesabına çalıştığını biliyorum! Ben bunu keşfedebildiğime göre, Regenbauer'in de öğrenmesi ne kadar sürer dersin?»
«Sen nereden biliyorsun?»
«Hiç fark etmez. Yeraltı örgütünün gün ışığına çıkarılması uzun sürmez. Gestapo örgüte kendi adamlarını sızdırıyor. Bir

yıla kalmadan örgütün Berlin'deki tüm ajanlarını öğrenecekler. O zaman senin izine düşmeleri uzun sürer mi dersin? Sevgilisinin bir Rus casusu olduğunu öğrenmek, SS Binbaşısı Regenbauer'in üzerinde nasıl bir etki yapacaktır dersin? Ben sana söyleyeyim bunu. Seni kendi elleriyle öldürecektir.»
Kate viskisinden bir yudum aldı. «Birisinden yanlış bilgiler aldığın anlaşılıyor. Ben kimsenin casusu değilim. Hele Bolşeviklerin hiç. Nasyonal Sosyalizm'in hayranlarından olduğumu bil.»
«Palavrayı bırak dedim!» Ted oturduğu yerden fırlayıp öfkeyle Kete'in karşısına dikilmişti. Birden, «Neden Doug değil mi?» dedi. «Tamam, o! Başka bir ulusun kavgasını desteklemek için İspanya'ya gitmişti. Geri dönmeyince de, sen onurv davasını devraldın. Yalan mı? Onun yüzünden onlar hesabına çalışıyorsun!»
Kate, Ted'e öfkeyle bakarak ölçülü bir sesle, «Sen içkiye fazla kaçırmışsın,» dedi. «Gitsen iyi olacak.»
«Bir yere gitmiyorum. Bu Freimark'la ilişkini... partiye bağlılığını tüm ayrıntılariyle anlatacaksın bana. Onlarla ilişkini tümüyle keseceğiz. Anlıyor musun? Yoksa ölmen yakındır. Aynen Doug gibi.»
Ted onu kollarından kavrayarak kıskıvrak yakaladı. «Öldürülmene göz yumamam!» Onu omuzlarından tutup silkelemeye, başlamıştı. «Beni dinle, diyorum sana!»
«Hayır!» Kate onun pençesinden kurtulmak için debeleniyordu. «Defol! Seni Nazi âşığı seni! Kendini onlara satan sensin!» Genç kadın şimdi bir yandan bağırarak kollarını kurtarmaya çalışıyor, hem ağlıyor, hem haykırıyordu. «Uşaklarısın sert onların! Göring'in de, Göbbels'in de...»
Ted o zaman onu tokatladı. O güne dek hiçbir kadına et kaldırmamıştı. Avucunu genç kadının yüzünün orta yerinde şaklatmıştı. Bu çarpışın gücü Kate'i arkaya savurdu. Küçük bir masaya doğru sendeledi ve baygın halde divanın üstüne yuvar- ı landı.

Birden sessizleşen odanın içinde Ted'in ilk aklına gelen onu öldürdüğü oldu. Ama Kate ölmemişti. Soluk alıyordu. Ted gözbebeklerine bakmak için gözkapağını kaldırınca, gözlerinin arkaya kaydığını gördü. Ağzının köşesinden ince bir çizgi halinde kan sızıyor, yanağı kötü bir berenin ilk belirtilerini taşıyordu, ama ölmemişti. Genç adam onu kucağına alarak yatak odasına taşıdı ve yatağa yatırdı.
Kate'i ayıltan alnına bastırılan ıslak bez oldu. Ted ıslattığı pabuk parçasını dudaklarındaki kesiğe bastırdığı sırada do gözlerini açtı ve inleyerek elini şiş yanağına götürdü.
«Üzgünüm, Kate. İsteyerek olmadı.»
Genç kadın başını sallayarak ve gözlerini kırpıştırarak kafasının içindeki sersemliği gidermeye çalıştı. Parmakları alnındaki beze rastlayınca bunu çekerek yanağına bastırdı.
«Kate...»
«Biliyorum, üzgünsün.» Eli ağzının köşesindeki kesiğe değince, yüzünü buruşturup, «Ne o,» dedi. «Başkası fırsatını bulamadan sen mi öldüreceksin beni?» Şakağının üstündeki bir saç perçemini arkaya itti. «Tanrım, başım ne kadar ağrıyor. Yüzüm nasıl?»
«Eh, daha güzel olduğun günler olmuştur,» diyen Ted yatağın kenarına, onun yanına oturdu. «Şimdi iyisin ya? Sana bir şey getirebilir miyim?»
«Bir içki istiyorum.»
Ted hayır gibilerden başını salladı. «Sanırım yeterince içtin.»
«Daha başlamadım bile.» Kate kalkmaya yeltendiyse de, o an yüzünü buruşturarak yine yastığının üstüne devrildi. «Amma sert vuruyorsun!» diye söylenerek ıslak bezi gözlerinin üstünde tuttu, birkaç saniye süresince de sesi çıkmadı.
«Kate...»
«Bir kez daha özür dilersen, inan bağıracağım.» Kate bezi gözlerinin üstüne bastırdı. «Merak etme, isteri krizi geçire-

cek değilim. Konuşmamızı sürdürecek kadar sakinim. Demek Freimark'ı biliyorsun. Güzel. Öyleyse Bolşevikleri konuşalım.» Zonklayan yanağına parmağını dokundurdu. «Fakat beni hallaç pamuğu gibi dövsen de bir içki içmeden tek kelime söylemeyeceğim.» Yatağın yanındaki gece masasını işaret etti. «Bunun alt gözünde yarım şişe Kentucky burbonu var. Özel bir an için saklıyordum onu.»
Ted şişeyi çekmeceden çıkardı, banyodan da iki bardak getirdi. Bunladan birine bir parmak kadar viski doldurup Kate'in eline verdi.
Genç kadın bezi yere fırlattıktan sonra doğrularak karyolanın baş tarafına sırtını dayadı. Arkasından, bardağı şerefe der gibi kaldırdı ve alkolü bir defada yuttu.
Ted, «Yavaş ol!» diye onu uyarmak gereğini duydu.
Kate ona bardağı uzattı. «Bir tane daha!»
«Konuşmanı istiyorum, sızıp kalmanı değil.»
Ama genç kadın inat etti. «Bir tane daha!»
Ted genç kadının uzattığı bardağa homurdanarak bir ölçü burbon daha boşalttı.
Kate, «Teşekkür ederim,» dedi. «Bir bakıma eski günlere döndük. Seninle ben bir yatakla bir şişe içkiyi paylaşıyoruz.»
«Hiç komik değil.»
Genç kadın viskisini yudumlarken düşünüyor görünüyordu. «Freimark'ı nasıl keşfettin?» diye sordu. «Seni izledim dedim ya.» «Bu kadarı yetmez.» »
«Son zamanlarda çok garip davranıyordun. Nazilere yaltaklanma numaran sana hiç uymuyordu.» «Yok canım...» Ted omuzlarını silkti. «Belki buradaki salaklardan bazılarına yutturabilirsin, ama bana geçmez.»
Kate, «İşte buna inanamam,» diye atıldı. «Beni hiçbir zaman tanımadın sen. Aramızdaki sorun buydu! Beni hiç, ama hiç tanımıyorsun!»

Ted şişeyi masanın üstüne bıraktı. «Yeterince tanıyorum,» dedi. «Söyle şimdi, yeraltı örgütünle bağlantının derecesi nedir?»
«Niçin bilmek istiyorsun? Reich Mareşali ve ötekilerle içli dışlı olan sensin.»
«Göründüğü kadar içli dışlı değilim.»
«Bu da ne demek?»
«Soruları ben soruyorum. Tamam mı?»
Kate birden, «Sen birileri için çalışıyorsun,» diye bağırdı. Ağzı yarı açık olarak genç adama bakıyordu. «Tanrı beni ne yapsınl Ted Campbell kendini bir davaya adasın ha! İnanamıyorum! Onlar için çalışıyorsun, değil mi? İngilizler için! Ya da Amerikalılar için mi?» Genç kadın yine başını salladı. «Olur şey değil!»
«Ne yazık ki, yanıldın, güzelim.»
«Yoksa partiye Gestapo'nun sızdığını nereden bilecektin? Freimark'ı nereden biliyorsun? Bu tahmin olamaz, dostum. Birisinden duydun. O birisi Gestapo olsaydı, şimdiye kadar ölmüştüm. Öyle olunca da öbür taraf kalıyor.»
«Sen Kentucky burbonu içtiğin zamanlar hep böyle hayal mi görürsün?»
«Sen aşağılık bir ingiliz casususun!» diye söylenen Kate elinin titremesinden içkisini döktü. «Sen sarhoşsun.»
«Başka türlü nasıl bilebilirdin? Yanılmadım, değil mi?»
Ted yataktan kalkarak odanın içinde bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. Cebinden bir madenî para alıp bunu parmaklarının arasında evirip çevirmeye koyuldu.
Kate, «Aslında aynı taraftanız,» dedi. «Yani kuramsal olarak. Biz de Nazilere karşıyız.»
«Susar mısın sen! Ne kadar büyük tehlikede olduğunun farkında bile değilsin!»
«Sense hiç tehlikede değilsin, öyle mi?»
«Ben bir SS subayıyla düşüp kalkmıyorum.»

«Ama Gestapo'nun yeraltı örgütüne sızdığını kanıtiayamaz-sın, değil mi?»
«Kanıtlamak mı?» Ted odayı arşınlamasını kesti. Az önce oynadığı parayı cebinden çıkarmış ovucunda tutuyordu. «Kime kanıtlayacağım?» dedi. «Freimark'a mı? Umurumda bile değil Freimark. Seni kullanıyorlar, Kate. Sen onlar için—»
«Bunu nereden buldun?» Kate birden Ted'in bileğini yakalamıştı.
«Neyi nereden buldum?»
«Bunu!» Genç kadın Maria Theresa gümüş thaler'ini erkeğin elinden kaptı. «Bunu!» Parayı gösterdi. «Nereden buldun bunu?)»
Ted, Kate'e şaşkın şaşkın baktı. «Bu bir uğur parasıdır.»
«Atma! Bir tanıtma simgesidir bu. 1780 yılına ait bir Avusturya thaler'i... Maria Theresa thaler'i ve bir grubun tanıtma şifresinin parçası.» Durup derin bir soluk aldı. Gözleri iri iri açılmıştı. «Aman Tanrım! O örgütten olamazsın sen!»
«Neler söylüyorsun?»

Kate, «Asıl senin başın dertte,» diye onun sözünü kesti. Paraya bakışlarını dikerek devam etti. «Johann bunu araştırıyordu! Bana bu paranın eşini gösterdi ve anlamını söyledi. Birisini yakaladı bile. O adam şimdi öldü. Johann son bir aydır Hollanda'da bu örgütü kovuşturuyor.»
«Hollanda mı dedin?» Ted, Luftwaffe'nin Soesterberg'd eki havaalanında kalabalığın içinde gördüğü Regenbauer'in yüzünü anımsamıştı. «Nerede olduğunu biliyor musun?» diye sordu.
«Sanırım, Utrecht'te. Ted, İngilizler için çalışıyorsun, değil
mi!»
Genç adam, «Regenbauer neler biliyor?» diye sordu. «Regenbauer neler biliyor!» Herif onun Londra'ya yaptığı uçuşu bilemezdi. Çünkü bildiği takdirde... Ted, Kate'in gözlerinin içine baka baka yineledi. «Regenbauer neler biliyor!»
«Bana açılacak hali yok. Onu haftalardır görmedim zaten. Ama bir şeylerin peşindeydi. Koskocaman bir hainler zincirini

parçalayacağını söylüyordu. Başka bir şey bilmiyorum. Daha doğrusu, tek bildiğim, kovuşturmasının bizimle ilgili olmayışı... Yani Rusları aramıyor. Bundan eminim. Hükümet içindeki casuslarla, Hitler'e yakın biriyle ilgili bir kovuşturma bu. O adamlar şifreli adlarla tanınıyorlarmış. Sanıyorum, klasik Yunanlı bilginlerin adlarıyla. Başlarındakinin adı da..., Dur, bakayım, neydi...»
«Pitagor,» dedi Ted.
«Umarım, o sen değilsin.»
Ted yavaşça, «Hayır, ben değilim,» dedi. Elini saçlarında <|o/(lii(lı «Regonbauer'in hedefine yaklaştığını söyledin, değil ml?»
«Pok yakında o örgütün köküne kibrit suyu ekeceğini söyledi.» Kate omuzlarını silkti. «Aylardır bu işin üzerinde çalışıyor. Onun özel bir projesiydi. Heydrich'in adamıdır. Son birkaç yıldır Heydrich hesabına özel bazı işler çeviriyor. Onlara 'arıtma' diyor ve başarılarıyla pek böbürleniyor. Yaptığı işlere kaza süsü veriyormuş.»
«Ne?» Ted'in sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı.
Kate, «Ölümlere kaza süsü veriyor,» diye yineledi. «Çok akıllı olduğu kanısında.»
«Nee zaman?» Ted genç kadının kolunu yakalamıştı. Onu yüzünün birkaç santim yakınına yaklaştırdı. «Heydrich için bu işleri ne zaman yaptı?» diye sordu. Sesi titriyordu.
«Kesin olarak bilmiyorum, Ted. O son birkaç yıldır yapıyor sanırım... Emin değilim. Ted, canımı yakıyorsun.»
«1938 ilkbaharından beri mi yapıyor?»
«Ondan önce başlamış. Ted, lütfen...»
Ted genç kadını salıverdi. Sonra gözlerini kapadı ve yüzünü elleriyle örttü. Titrek bir sesle, «Tanrım, Tanrım,» diye mırıldanıyordu.
Kate onun koluna dokundu. «Ted, bu anlattıklarımın sence özel bir anlamı mı var?»
«Regenbauer...» Bu adı hecelerken genç adam tıkanır gibi

olmuştu. Genzini temizlemeye çalıştı. «O... Regenbauer babamı öldürdü.»
Kate'in elinin kasıldığını hissetti ve genç kadının birden derin bir soluk alarak her şeyi birden anlamış gibi, «Aman Tanrım...» diye mırıldandığını duydu.
Ted'in ağlaması için bir neden yoktu. Eddie Campbell öleli iki yı! olmuş, bütün bu süre içinde genç adam uğradığı kayba ağlamamıştı. Baba oğul Campbell'ler başka oğullarla babalar gibi birbirlerine yakın kile olmamışlardı. Ama Ted şimdi ağlıyordu.
Genç adam bundan sonra Kate'e, yanında olduğu ve şimdi ona güven duyduğu için her şeyi anlattı. Uzun yıllar önce aralarında hiçbir sırrın olmadığı günlere dönmüşlerdi âdeta. Ted genç kadına Carstairs'i, Hess'İ, Moser'i ve Londra'nın bombalanmasını... kısaca, her şeyi anlattı. Kate de dinledi, tek kelime söylemeden dinledi ve ellerine bakmayı sürdürdü.
Genç adam anlatmasını bitirince, kadın gözlerinde yaşlan la ona baktı. «Üzgünüm,» dedi. «Gerçekten... üzgünüm.»
Sonunda seviştiler, ama durum elverişli olduğu ya da beraberliklerinden bu bekleneceği için değil. Sevişmeleri bir şeyi paylaşmanın aralarında oluşturduğu bağın doğal gelişimiydi.. Yumuşak ve saygılı bir sevişme oldu bu; Ted'le Ann'ın aralarında geçen beceriksizce deneyim ya da Kate'in, Regenbauer'le beraberliğinde katlandığı duygusuz çiftleşme değil. Bedensel ve duygusal olarak tükendikten sonra da odalarının karanlığında birbirlerinin kolları arasında sakin sakin yattılar.
İlk konuşan Kate oldu. Başını genç adamın göğsüne yas-lamıştı. «Şimdi ne yapıyoruz?» diye sordu.
Erkek cevap vermedi.
«Ted?»
«Ne yapacağımızı bilmiyorum. Düşünemeyecek kadar yorgunum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Yani senin dışında.» Genç adam kızın bir göğsünü eliyle okşadı ve meme başına hafifçe üfledi.

«Ted, ben...» Genç kadın içini çekti. «Ted, bütün bu olan bitenlerden sonra, duygular insana o kadar önemsiz gözüküyor ki. Ama...» Gözlerini kapadı. «Ted, acaba... acaba beni sevebilir misin?» Bu sözler ağzından çıktıktan sonra başını salladı. «Aman Tanrım! Bir Studebaker'in arka koltuğunda kızlığını kaybeden kafasız on sekizlik bir kızdan farkım kalmadı.»
Ted bir dirseğinin üstünde doğrularak ona baktı. «Bu işte bir yanlışlık var. Bir kere, otomobil bir Studebaker değil, bîr Ford'du, seninle ben önde oturuyorduk ve kızlığını kaybetmiş de değildin.» Erkeğin yüzünde tatlı bir gülümseyiş biçimlendi. '•Sorunu gelince, evet, seni sevebilirim. Sevgimin son bulduğu bir zaman olduğundan da kuşkuluyum.»
«Şu işin gülünçlüğüne bak.» Kate bakışını Ted'inkinden kaçırdı. «Aşk... ya da başka bir duygusal konu tartışmanın sırası mı şimdi?»
Genç adam, «Evet, sırası sayılmaz,» diyerek genç kadını Kollarının arasına çekti.
«Ted, yapma...»
Erkek onun ensesini öptü.
«Lütfen...»
Bu kez kulak memesini öptü. «Ted...»
«On yıl önce beni sevdiğini söylemiştin.» Ted, Kate'in saçlarını yüzünden arkaya itti ve yanağının elmacık kemiği üstünü öptü. «Ama bir yuva kurmaya arzulu olmadığını da söylemiştin. Hemen arkasından da Fransa'ya gittin.»
«Bir mesleğim vardı.»
«Mesleğin evlenmeni engellemedi ama.»
«Senin belli hedeflerin yoktu. Yalnız şu kahrolası uçakların vardı. Hiçbir şeye ihtiyacın yoktu senin. Ted, bırak şunu! Yorgun olduğunu sanıyordum.»
Genç adam sevgilisini baldırlarının arasında hapsetmişti. «O kadar yorgun değilmişim demek.» Kadını dudaklarından öptü, sonra gözlerinin içine baktı. « Doug'la niçin evlendin?»

«O beni seviyordu, Ted. Beni. Ama senin bunu anlayabileceğini sanmıyorum.»
«Sen de onu seviyor muydun?» Kate evet gibilerden başını eğdi.
«Şimdi kimi seviyorsun peki?» Ted kadının yüzünü net o-iarak göremiyor, ama görmek istiyordu.
Kate kısa bir duraklamadan sonra, «Haksızlık ediyorsun,» dedi. «Kendine de, bana da...»
Erkek onu bir öpücükle susturdu. «Haklı ya da doğru olanın artık hiç önemi yok. Bu savaş her şeyi tersine döndürdü-Eskiden benim için önemli olan şeyler artık değiller.»
«Ted, dinle...»
«Hayır, sen dinle. Seni seviyorum ve ikinci bir şansı bulamayabilirim. Senin Almanya'dan çıkmanı istiyorum.»
Kate irkildi. «Ne dedin?»
«Burası senin için tehlikeli. Rizikoya atılmanı istemiyorum...»
«Bir dakika dur bakalım.» Kate dirseklerinin üstünde doğruldu. «Benim Almanya'dan ayrılmamı mı istiyorsun?»
«Hem de ne denli çabuk olursa o kadar iyi.»
Kate, «Savaşı izleyen bir gazeteciyim ben,» diye atıldı. «Patronlarıma ne söyleyeceğim? Illinois eyaleti gibi emin bir yere yollayın beni mi diyeceğim? Çok teşekkür ederim, ama ben buralara gelebilmek için unutulmuş kasaba köşelerinde az dirsek çürütmedim.»
«Bir ucunda Bolşevikler, öbür ucunda Gestapo olan bir ipin üstünde yürüyen bir kadınsın sen. Sinema değil bu, güzelim. Bu savaşta kurşuna dizilen kimseler dirilmezler, bir çukurun içine atılırlar. Her tarafta sayısız insan ölüyor. Biliyorum. Bazılarını ben öldürdüm çünkü!»
Kate derin bir göğüs geçirdi. «Öf...»
«Başına bir şeyin gelmesini istemiyorum. Tamam mı? Benim yapılacak bir işim var, ama senin gitmeni istiyorum.»

Kate'in gözleri iri iri açıldı. «Yani ben gideceğim... sense kalacaksın ha? Ne güzel mantık, bu. Sen Almanya'da kalacak-san, ben de bir yere gitmem. Senin kalmanı gerektirecek kadar önemli olan ne olabilir? Benim tehlikede olduğumu söylüyorsun! Oysa cebinde gümüş thaler'le dolaşan sensin!»
«Önemli kimselerin yardımıma ihtiyaçları var. Bu işlere seni de karıştırmayacağım.»
«Hess'den söz ediyorsan, unut bunu. Onun bekçiye ihtiyacı yok. İngiliz haberalma örgütü bu işi görür. Ona bir şey borçlu değilsin üstelik.»
-Oıiumom gereken bir borç daha var.» Ted yastığın üstüne tı/ump tavana bakarak devam etti. «Babamla birlikte daha yüz kişi için ödemekliğim gereken bir borç,» Kate'e baktı. «Sonin için de.»
«Neden söz ediyorsun sen?»
«Regenbauer'den söz ediyorum,» dedi Ted. «Johann Re-genbauer'den. Onu öldüreceğim.»

Bu görevin içerdiği tüm tehlikeleri göze alarak Regenba-uer'i öldürmek, Ted için kendisini hazırladığı bir zorunluluktu. Fakat Regenbauer'i öldürmeye karar vermekle onu bulabilmek bambaşka iki şeydi. Aradan bir hafta geçtikten sonra Ted'e, Regenbauer hiç varolmamış gibi gelmeye başladı. Genç adam hükümetteki tüm tanıdıklarına başvurmuş, fakat düşmanının yerini bulma çabaları semeresiz kalmıştı. Hava Bakanlığındaki dostu Albay Junger sayesinde çıkardığı Luftwaffe kayıtlarında, Regenbauer'in Ispanya'daki Kondor alayında görev yaptığı kanıtlanıyor, fakat izler burada son buluyordu. Regenbauer sonra SS'lere katılmıştı, ama Ted'in bu kayıtları da ele geçirebil-

;mesi olanaksızdı. Yedi gün sonra genç Amerikalı sadece Regenbauer'in yalnız çalıştığını ve Berlin'de bürosu falan olmadığını öğrenebümişti. Ted'in ziyaret etmediği tek yer, bir sürü soru sormak için uydurma bahane gösteremeyeceği yerdi, yani Gestapo genel karargâhı.

Ama Kate'in orada tanıdıkları vardı ve Ted'in uyarılarına karşın o kapıyı çalmıştı. Ne de olsa bir gazeteciydi; ayrıca Regenbauer'in kız arkadaşı olduğu da bilindiğinden SS binbaşısının esrarengiz kayboluşu hakkında sorular sorması herhalde doğal karşılanırdı. Ama Ted hiç de bu fikirde değildi.

«Seni ne yapmalı bilmem, Kate!» diye genç kadına çattı. «Gestapo'dan uzak durmanı söylemedim mi sana?» Genç a-dam sevgilisinin penceresinin önünde öfkeyle bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. «Bu kadar inatçı olmanın nedenini anlayamıyorum.»

Genç kadın, «Onun nerede olduğunu öğrendim, öyle değil mi?» diye gayet sakin karşılık verdi. «O kadar da güç olmadı hani. Çok dikkatli davrandığıma inanabilirsin. Gestapo'ya uğramamın akla yakın bir nedeni var. Bir gazeteciyim ben, Prinz Alberecht Caddesinin 7 numarasıysa ilginç haber ipuçları yakalamak için en elverişli bir yer. Daha önce de kaç kez oraya gitmiştim. Hem nereye gidip gitmeyeceğimi bana söylemek yetkisini sana kim verdi?»

Ted yürümesini kesti. «Daha önce de mi oraya gittin? Ha-toerim yoktu.»

«Bu da ne kadar çok şey bildiğinin kanıtı.»

«Peki, peki.» Ted teslim anlamına gelen bir hareketle ellerini kaldırdı.

«Bundan sonraki durağımız neresi olacak?»

«Haushofer.» Ted divanın etrafını dönerek Kate'in karşısındaki koltuğa oturdu. «Yarın onunla bir randevum var.»

«Onun bu işle ilgisi ne?»

«Gestapo'daki arkadaşın, Regenbauer'in çok gizli bir görevle meşgul olduğunu doğruladı... Büyük bir olasılıkla Pita-

gor'dur bu. Bu harekâtın ne kadar geniş kapsamlı olduğunu bilmediği için yalnız çalışıyor. Bu işin çözümünden çok şey beklediğinden eminim. Terfi, şan, şeref, daha büyük yetkiler gibi...»

«İktidar hırsı,» dedi Kate.

«Doğru. Zaten Haushofer şimdi Carstairs'le aramdaki tek bağlantı. Harekâtın ve ajanlarının tehlikede olduklarını bilmesi gerekli.»

Kate kaşlarını çattı. «Çamaşırhaneden ne haber? Adı neydi adamın... Moser'e bir mesaj yollayamaz mısın?»

«Hayır.» Ted içkisinden bir yudum aldı. «Çamaşırhane olan yere İki gün önce uğradım. Çiçekçi dükkânı olmuş. İçinde de farklı kimseler var. Ben örgütten ayrıldıktan sonra, Moser her • ıl(i:;ıli(|(i karşı orasını kapattırmış olmalı. Onun için tek çaremiz Haushofer.»

Kate dudak büktü. «Ona ne söyleyeceksin peki?» «Her şeyi. Regenbauer'in durdurulması gerekli. Haushofer, Hess'i korumak için elinden geleni yapar.» «Ona benden söz edecek misin?»

Ted kısa bir duraklamadan sonra, «Söylediklerimin doğruluğuna onu inandırmam gerekirse..., evet.»

«Freimark'ı ve yeraltı örgütünü de söyleyecek misin?»

Genç Amerikalı kıza baktı. «Bunu istemiyorum, Kate.»

«Ama söyleyecek misin?»

«Zorunlu kalırsam.»

«Aman Tanrım!»

«Daha iyi bir önerin var mı?»

«Haushofer'in ne yapacağını biliyorsun, değil mi? Ruslardan Hitler'den olduğu kadar nefret eder. Doğru Himmler'e gidecektir.»

«Bundan şüpheliyim.»

«Yalnız şüphelisin demek! Freimark'ı terketmekle onu ele vermek arasında büyük fark var. Bunu ben yapmam ve sana da yaptırmam.»

«Kate...»

«Sana yemin ediyorum, onu Haushofer'e ele verirsen... ben...»
«Peki, peki!» «Söz ver bana.»
«Söz veriyorum.» Yalandı bu. Freimark, Ted'in umurunda değildi. Yeraltı örgütü de öyle. Yalnız Kate önemliydi onun için. Sevdiği kadını ikinci kez yitirmeye hiç niyeti yoktu.
*
Regenbauer hiç kuşkusuz Hollanda'da değildi. Oradan ay-rılalı günler olmuştu. Bir avuç SS ile birlikte Almanya'ya dönmüş, Ren Nehri üzerinde küçük bir kent olan Wesel'i kendine harekât merkezi olarak seçmişti. Birkaç zamandır bu göçe hazırlandığı için, Utrecht'ten ani ayrılışı kimselerin dikkatini çekmemişti. Pek ivedi durumlar dışında kendisiyle bağlantj kurulmaması için sıkı direktif bırakmıştı. Böylesine alışılagelmişin dışındaki bir emre uyulmasını istemesi ve sözünü dinletmesi, yalnız bir kez itiraz konusu olmuştu. Berlin'deki Gestapo karargâhına bağlı deneyimsiz bir subay, kurallara bu denli aykırı bir emrin kimin yetkisiyle verildiğini soracak olmuş, fakat pek çabuk susturulmuştu. Reich'in güvenlik örgütünün başkanı Rein-hard Heydrich'in otoritesi yeter de artardı bile.
Regenbauer şimdi tekrar ortaya çıkmaya karar verene kadar Gestapo'yla Reich'in gözünde yok sayılırdı. Böylesi onun da işine geliyordu, Gestapo'nun da. Onun gizli çalışmalarının süresiz devam etmesini dileyen Gestapo subayları az değildi. Buzdan adam Regenbauer, emrinde çalışanların arasında sevilen biri değildi. Özellikle gülümsediği zamanlar.
O sırada çırçıplak halde, titreyerek yüzükoyun yatan ve kaburgalarının üstündeki ağrının etkisiyle soluğu kesilen sarışın ve göbekli adam bütün bunları bilse umursamazdı. Burada

oluşunun nedeni zaten bildikleri ve bilmedikleriydi. Örneğin, artık Hollanda'da olmadığını bilmiyordu. Utreckt'ten yola çıkarılmadan önce uyutulmuştu. Yeni barınağı olan bu küf kokan, pencerenin bir zamanlar Fransa'nın Morey-Saint-Denis köyünün şaraplarını barındırdığını bilmiyordu. Yukarısında asırlık temelinin üstünde oturan büyük tahta köşkün, ailesiyle birlikte bir toplama kampına gönderilen ve malvarlığına el konan zengin bir Yahudi tekstil tüccarına ait olduğundan da habersizdi. Bilse de umursamazdı, çünkü aklında bambaşka şeyler vardı. Kendini nasıl öldüreceği onda saplantı halini almıştı.
Nigel Trentlyon ona sorular soran buz gibi bakışlı adamı görür görmez ölmek zorunda olduğunu anlamıştı. SS subayının, Pitagor bilmecesinin ancak tek tük parçalarını bildiğini farket-tiğinde, ölmesi gerektiğini daha iyi anlamıştı. Çünkü bu adam er ya da geç onun direncini kıracaktı. O zaman da...
Trentlyon gözlerini kapadı.
Zaman önemliydi. Geriye zamandan başka şey kalmamıştı Aklî dengesini korumalı, hiç değilse bir süre onları kendi oyunlarında yenilgiye uğratmalıydı. O süre içinde de hayatına son vermenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Eğer mümkün olursa tabiî. Giysilerini almışlardı. Bu hücrenin içinde de ne varsa çıkarmışlardı. Ama yine de bir şey bulmak zorundaydı. Fazla bir şey gerekli değildi. Bir çivi, sivri olan herhangi bir şey işini görürdü. Örneğin, bir kalem. Ama her şey alınmıştı. Hücrede kendisinden başka bir şey yoktu. Hem de çıplak olarak.
Mutlaka bir yolu vardı! Olmalıydı!
Başını kaldırınca, yanına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Hücresinin kapısına bakmaya kendini zorladı. Sağlam bir tahta kapıydı bu. Menteşeleri tutan çiviler hiç kuşkusuz öbür yanındaydı. Akıllı heriflerdi bunlar.
Ona yemeğini tahta bir tepsiyle getiriyorlardı. Daha doğrusu, yenilecek ne varsa, tepsinin içine döküyorlardı. Tahta kaşı-

ğı çalmayı denemesinden sonra öyle yapmışlardı. Kaşığı duvarlara sürte sürte sivriltmesi olasıydı çünkü. Ama gelip almışlardı onu. Hücrenin içinde bir kaşığı bile saklayacak yer yoktu!
Açlıktan ölmek için yemek yememeyi bile denemişti. Tam beş gün. Ancak sayıklamak olduğunu farkettiği sırada, az daha iş işten geçiyordu. Öyle durumda neler söyleyeceğini Tanrı bilirdi. Hayır, yemek yemesi gerekiyordu.
Yaklaşan ayak sesleri tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Gevşek kabaetlerinin üstünde zorlukla doğrularak a-nahtarların çıngırtısını, kapının gıcırdayarak açılmasını ve aralığında bıçak gibi ütülü siyah üniformasının içindeki düşmanının belirmesini bekledi. Trentlyon durumunun yakışıksız yanlarını umursamaktan vazgeçeli haftalar olmuştu. Gözünü, dikkatini yaklaşan sorguya saklaması daha önemliydi. Yardımsız kalkamazdı nasılsa. Kendi kendini muayene etmiş, şişmiş etlerini yoklamak suretiyle en azından üç kaburgasının kırıldığı kanısına varmıştı. Değişmez program uyarınca onu sabahları dövüyor, öğleden sonraları da sorguya çekiyorlardı.
Mavi gözlü düşman dayak fasıllarına hiç gelmiyordu. Daha doğrusu, Trentlyon öyle sanıyordu. Belki de duyduğu acıdan kendinden geçtiği zamanlar orada oluyordu. Kurban, cellatlarının stratejilerini kavramıştı. Onu gevşetmek, tüketmek, öğleden sonraların sonsuz sorularına hazırlamak için dövüyorlardı.
Kurnaz herifler!... **

Kumla dolu ağır yünlü çoraplardan yararlanıyorlardı. Döven iki kişi vardı, bir de kapının önünde duran gardiyan. Dövme fasılları böyle başlıyordu. Yarım saat sonra, düşenlerden biri terleyip yorulunca, gardiyanla yer değiştiriyordu. Sabah seansları genellikle bir, iki saat sürüyordu. Hoş, Trentlyon bundan pek de emin değildi ya. Çünkü çoğu kez dayaktan baygın düşüyor, sonra yine dövüle dövüle kendine geliyordu. Kaç kez kumla yünlünün derisinin berelenmiş katlarına «pat, pat, pat» diye çarpışını duyarak sersem sepelek gözlerini açmıştı. Canavarlar darbelere daha çok yanlarıyla omuzlarını hedef ediyor-

T, çoraplar seansın sonlarında vücudunu kaplayan teri em-dlkçe daha da ağırlaşıyor ve sertleşiyorlardı. Bereket versin, o na dek adamlar bu tekdüze dayak işinin onlara duyuruğu vki ve kuvvetlerinin büyük bir bölümünü tüketmiş oluyorlardı. Tronllyon böylece ciddî travmalardan kurtuldu.

Yalm/ üç kırık kaburga pek o kadar kötü değildi. Kapa-ııııı birkaç yarası, yıtılan hır çoraptan dökülen kumlar üstüne boşaldığı, sonra da üstünde ezildiğinde tekrar açılarak kana-ıınya başlamıştı.

Vuı 11<!• ıııııtı hoı taralı mor lekelerle kaplıydı. Ama yaşıyordu Cnllulluının amaçları da buydu zaten.

[1].....' dışarıya doflru açıldı, kuru çivilerle eski menteşeler

gıcırdadı ve Regenbauer belirdi. Ellerini arkasında devşirmişti. KM ıılhasmiıı numıışle işli apoletleri ışıkta parıldıyor, siyah kostümü Ütücünün elinden yeni çıkmış izlenimi uyandırıyordu.

Regenbauer'in dudaklarının köşeleri hafif bir gülümseyişle kıvrılınca, İngiliz kaskatı kesildi. Kasketinin gölgesi Regenbauer'in mavi gözlerini gizliyorsa da, Trentlyon bu gözlerde de kendine özgü bir gülümseyiş olduğunu hissetmekteydi. Regenbauer, «Hazır mısınız?» dedi.

33

Ted profesörün evine geç geldi. Hermann Göring Sokağındaki bir trafik kazası caddeyi tıkadığından, taksinin parasını vermiş ve yürüyerek yoluna devam etmişti. Bir tramvay kalabalık bir yol kavşağından geçmekte oian bir otomobile çarpmış, otomobil de o hızla kaldırıma fırlayarak bir dükkânın ca-mekânından içeriye dalmıştı. Ted kırık camların arasından geçmeye çalışırken, bir el koluna yapıştı.

«Yardım edin, bayım. Lütfen,..»

Yalvaran, dükkâna giren otomobilin sürücüsüydü. Alnıyla burnu kanıyordu. Gözlerinde de deli bakışı vardı. «Ne olur, çocuğa yardım edin!»

Dükkân bir konfeksiyoncuya aitti. Ted içeri girer girmez ne olduğunu kavradı.

Yaşı sekiz ya da dokuzdan büyük olmaması gereken bir erkek çocuğu, annesi alışveriş ederken camekânın iç yanında durup dışarıdaki otomobilleri seyrediyordu. Camekândan içeriye dalan otomobilin tam yolu üzerindeydi. Sürücü, «Ne olur, yardım edin ona!» diye ağlıyordu. «Ne olur, ne olur, bu çocuğa yardım edin!»

Ted yerdeki küçük vücudun yanına çömeldi. Çocuğun annesi de kırık camların arasında dizlerinin üstündeydi ve elbisesinin «tek ucuyla oğlanın yüzündeki kanları siliyordu. Dışarıdaki öfkeli seslerle düdük ve klakson şamatalarının yanında sesi oldukça sakin çıkıyordu.

«Hans... Hans...» Çocuğa uyuyormuş gibi yavaşça, onun birden uyandırmaktan korkarmış gibi sesleniyordu.

«...Hans...»

Oğlan otomobilin ezilmiş radyatörünün ve paramparça olmuş ön farlarının birkaç adım ötesinde yatıyordu. Ted zavallının göğsünün ezildiğini anlamıştı. Yerde yatış tarzına bakılırsa, iki bacağı de kırılmış olmalıydı. Ama başındaki çizikler dışında hiçbir yerinde kan yoktu. Vücudunu paralayan güç yüzüne dokunamamıştı. Morarmış dudaklarıysa öldüğünün tek belirtisiydi.

Alnı kanayan adam yine, «Ne olur, onun için bir şey yapın!» diye yalvardı. Ted'le annenin tepesinde duruyor, ellerinin arasında buruşturduğu şapkasıyla göğsünü dövüp duruyordu. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarında yol yol kurumuş kanların üstüne süzülmekteydi.

Ted oğlanın bileğinde bulamayacağını bildiği bir nabız aradı. Sonra çocuğun annesine baktı. Hayatında üstlendiği en güç görevdi bu. «Üzgünüm,» dedi. «Oğlunuz...» Kadının gözlerinin içine bakınca, cümlesini tamamlayamayarak, «Üzgünüm...» diye yinelemekle yetindi.

Kadın küçük eli Ted'in ovucundan alarak oğlanın göğsünün üstüne bıraktı. «Evet,» dedi yavaşça. Oğlunun sarı perçemlerini alnından arkaya itti. Ted'e baktığında yaşlı gözlerinde bağışlanmasını yalvarır gibi bir bakış vardı. «İsteyerek yapmadı,» dedi.

Ted ağlayan adama bir bakış fırlattıktan sonra, «Biliyorum,» diye doğruladı. «Bir kazaydı.»

Fakat kadın onu duymamış gibi, «İsteyerek ölmedi.» dedi.

Ted tıkanır gibi olmuştu. Kadının sözlerini doğru anladığından emin değildi. Kadının çantasından bir gamalı haç çıkarıp oğlunun cansız avcuna bırakmasını dehşet içinde seyretti. Kadın başını sallayarak yine, «İsteyerek yapmadı,» diye mırıldandı. Oğluna bir kez daha baktıktan sonra konuştuğu zaman sesinde büyük bir gurur seziliyordu. «Oğlum, Hans'ım yakışıklı bir çocuk, değil mi?» Gülümsediğinde çenesi titriyordu. «İyi bir Aryan'dı o.»

Haushofer'in villasına vardığında Ted hâlâ titriyordu. Rad-yolardaki nutukları belki yüz kez dinlediği halde, hiçbir şey öğrenememişti. Hitler, Göbbels, Göring, hatta Hess'in ağzından kelimeler fışkırıyordu. Alman olmadığı, onların felsefesini paylaşmadığı uğrunda ölmek için bir lider, bir dava ya da tapacak bir simge gereksinmediği için de bu kelimeler onun için bir anlam taşımamıştı. Ama şimdi çok iyi anlıyordu. Kayıtsız şartsız inanç!
Haushofer'in zilini çalarken, ölü oğlunun avucuna gamalı haçı sıkıştıran kadının hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. İnanıyordu o. Hitler yapmıştı bunu. Hitler, Nazi mekanizması, yeni ve büyük bir Reich'in hayali sorumluydu bundan. Sorumluydular! Ted bu yüzden onları bağışlamayacaktı. Bu kadın yüzünden bağışlamayacaktı onları.
Zile cevap veren Bayan Haushofer, onu, profesörün beklediği çalışma odasına aldı. Wolfe da koltuklardan birine yerleşmişti. Hiç kuşkusuz bir önceki karşılaşmalarını anımsayarak, Ted'i derin bir homurtuyla selamladı, sonra koltuktan kalktı. Hanımı kapıyı kapayıp odayı terketti.

«Ne alemdesiniz?» Haushofer konuğun elini sıkmak için masanın etrafını döndü. «Geçenlerde Börsen Zeitung'da bir yazınızdan alıntı vardı,» dedi. «Nasıl, bu gazetecilik işine çabuk ayak uydurdunuz, değil mi?»
«Bir şikâyetim yok.»
Haushofer koltuklardan birini işaret ederek, «Buyrun oturun,» dedi. «Bu da nedir?» Avcuna bakıyordu. Parmaklarına kurumuş kan bulaşmıştı. «Yoksa yaralandınız mı?» diye sordu.
«Hayır, hayır.» Ted başını salladı. «Buraya birkaç blok uzakta bir kaza oldu. Önemli değil.» Kazadan söz etmek istemiyordu. Birden, «İngiltere'ye iletilmesi gereken bir haberim var,» dedi.
Profesör, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Benim de size önemli bir şey söylemem gerekiyor.»
Ted dinliyorum der gibi başını salladı. Haushofer'e, Kate'i işin içine karıştırmadan Regenbauer'i nasıl anlatacağını kafasında kaç kez prova etmişti. Profesörün söyleyecekleri bekleyebilirdi. «Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğine göre...» diye başladı.
Fakat profesör onun sözünü kesti. «Yanılıyorsam düzeltin, ama Anglo-Sakson dostlarımızla bir alışverişinizin kalmadığını sanıyordum. Taahhütlerinizden caydığınızı söylediler bana.»
«Orası öyle, ama...»
«Öyleyse burada işiniz ne? Artık sizinle ilgisi kalmamış konuları tartışmamızın doğru olacağı kanısında değilim.»
Ted, «İzin verin de anlatayım,» diye atıldı. "
Haushofer başını eğdi. «Öyleyse anlatın. Uygulanmasında en önemli rolü oynadığınız planımıza karşı bu ani kayıtsızlığımızın nedenlerini merak ediyorum.»
Genç adam, «Biliyorum,» dedi. «Bilmiyorum. Bundan dolayı da üzgünüm, ama ben...» «Üzgün müsünüz?»
«Bakın, Albrecht, çok önemli bir durum olmasa, buraya gel-

mezdim! Tüm Pitagor Harekâtı şu anda tehlikeye düşmüş olabilir.»
«Sahi mi?» Haushofer sakin görünüyordu.
«Sahi tabii! Regenbauer adında bir SS subayı işin peşinde. Örgütün adamlarından olan bir zavallıyı döve döve söyleterek topladığı ipuçlarından yola çıktığını sanıyorum. Kesin olan bir şey varsa Regenbauer çok şey biliyor! Bir harekâtın varolduğunu, şifre adının Pitagor olduğunu, şifre sinyallerini, tanıtma sim-flelerini. Avusturya parasını biliyor.» Genç adam kısa bir an du-Kikladı «Onu durdurmalısınız.»
«Demek yine aramıza dönmek istiyorsunuz?»
«Oluhllıı Ancak kesin kararımı vermiş değilim.»
«Ilı Ha(|<"il)aueı nerode?»
«Hollanda'da bir yerde?»
«Bir yerde ne demek?»
«Tam yerini bilmiyorum! Bilmecenin eksik parçalarını tamamlayıncaya kadar gizleniyor.» «Kimden gizleniyor peki?»
«Gizleniyor sözü bir bakıma doğru değil. Yüksek kademedeki bit Nazinin katıldığı bir düzen sözkonusu olduğu takdirde, düzenin ne denli yaygın olduğunu saptayıncaya kadar izini kaybettirmesi akla yakın. Gestapo dahil, kimseye güvenmediğinden eminim.»
«Kendi gizli polisinden gizlenen bir SS subayı ha.» Haushofer gülümsedi. «Cok mu akla yakın bu?»
«Ulu Tanrım! Hâlâ anlayamıyor musunuz? Harekâtın ortaya çıkarılmak tehlikesinde olduğunu söylüyorum size. Hess'i korumak zorundasınız!»
«Örgütü dağıtmak pahasına da mı?»
«Gayet tabii... Heç değilse Regenbauer etkisiz kılınıncaya kadar.»
«Bu da her şeyden önce onun bulunmasını gerektirir, değil mi?
«Evet.» Ted öfkelenmemek için kendini güç tutuyordu. «Ne-

rede olduğunu öğrenmek zorundasınız. Regenbauer'le ilgili bir girişimde bulunmazsak, harekât tehlikede sayılır. Regenbauer nelerin döndüğünü anlarsa, İngiltere'nin istilasıyla ilgili planınıza son verebilir.»
Haushofer, «İstiladan vazgeçildi,» dedi.
Ted donakalmıştı. «Ne dediniz? Ne dediniz?»
«İngiltere'nin istilasından vazgeçildi. Daha doğrusu Führer tarafından süresiz ertelendi. Planımızın birinci bölümü tam bir başarıyla noktalandı. Şimdi ikinci bölümünü Sovyet sorununu ele aldık. Führer, Hess'in de desteğiyle Ruslara karşı durumumuzu inceliyor. Ani ziyaretiniz bu nedenle garip.»
«İstila ertelendi ha?» Ted bu sözlerin anlamını ancak yeni kavramış gibi koltuğunun içine çöktü. O delice planı işe yaramıştı demek!
«Planın uygulanmasında sizin gösterdiğiniz çaba, birinci bölümün başarısındaki en önemli etken oldu,» dedi Haushofer. Böyle derken Ted'e, genç Amerikalının anlam veremediği bir bakışla bakıyordu. Hoşnut gözükmediği kesindi.
Ted, «Öyleyse niçin öfkelisiniz?» diye sordu.
Profesör sonunda içini döktü. «Ağustosun yirmi beşinden sonraki faaliyetleriniz gözönünde tutulursa, uçağınızın İngiltere* de düşmesi herkes için daha hayırlı olurdu.»
«Ne!»
«Bayan Buchanan'la ilişkinizden söz ediyorum,» dedi Haushofer. «Kim olduğunu... ne olduğunu biliyoruz onun.» «Durun bir dakika!»
«Bugün hayatta olmanız salt planın birinci bölümüne yaptığınız özverili katkının sonucu.» Haushofer öne eğilerek tamamladı. «Bütün sorun o kadını ne yapacağımız.»
Sovyet yeraltı örgütü için çalıştığını sanıyorlardı! • Ted'in bunu düşündükçe güleceği geliyordu. Haushofer, belki de Moser, büyük bir olasılıkla hepsi eldeki kanıtlara dayanarak Ted'in taraf değiştirdiği sonucuna varmışlardı. Oyunun yapısı her işi tersine yapmayı gerektirdiğinden, böylesine bir saç-

malığa inanabilmişlerdi.
Bir : Campbell harekâta sırt çevirmişti. Niçin mi? Ezici bir suçluluk duygusu ahlak görüşünü etkilemişti.
İki: Campbell Bayan Bauchanan'la yakın bir ilişki içerisindeydi. Niçin mi? Kızıl Orkestra'nın bir üyesi onu kandırarak komünist tarafına çekmişti.
Üç : Campbell harekâtın tehlikede olduğunu iddia ediyordu. Niçin mi? Campbell şimdi Sovyetlerle çalıştığına göre, harekâtı engellemek için elinden geleni yapacak ve söyleyecekti.
Bir bakıma mantığa uygundu bütün bunlar. Ted, «Biliyor musun, Albrecht, sen sersemin birisin,» dedi.
Haushofer ellerini masanın üstüne koydu. «Bu konuşmamızla bir şey başardığımız kanısında değilim,» dedi. «Belki gitseniz daha iyi olur.»
«Umarım, Sovyetler'le çalıştığıma inanmıyorsunuzdur.»
Profesör omuzlarını silkmekle yetindi.
«Kesinlikle onlardan yana değilim, Haushofer! Size doğruyu söylediğime yemin edebilirim. Regenbauer gerçektir! Planınızı baltalayabilir. Bunu İngiltere'ye iletecek misiniz?»
Haushofer, Ted'in yüzüne baktıysa da bir şey demedi.
«İletecek misiniz?»
Ted'in aldığı yanıt yine sessizlik oldu.
Genç adam dayanamayıp patladı. «Tanrı aşkına söyleyin, niçin buraya geldiğimi sanıyorsunuz? Tamam, tamam. Planın ikinci bölümünü sabote etmek için Ruslarla çalışıyorum. Öyle mi? Bana bakın, izin verin de Moser'le görüşeyim. Belki onunla daha kolay anlaşırım.»
«Moser adında birini tanımıyorum.»
«Bana Moser diyebilirsiniz. Gerçek adım değil tabii, ama bîr adla çağırılmam gerekir,» demişti adam.
Ted atıldı. «Kimden söz ettiğimi biliyorsunuz.»
Haushofer, «Evet,» dedi. «Ama onun sizinle konuşmak isteyeceğinden kuşkuluyum.»
«Onu görmem gerek!»

«Vakit kaybı olur. Örgüt size kapalı. Güvenlik açısından tehlikelisiniz.»
«O halde niçin öldürtmüyorsunuz beni? Gestapo'ya gitmemden korkmuyor musunuz?»
«Kendi başınızı da belaya sokmak için mi gideceksiniz oraya?»
«Benim gibi hünerli kişilerin bu gibi durumlardan kaçınma yolları vardır.»
«Ya Bayan Buchanan? O da sizin gibi hünerli mi?»
Durumun komik olarak nitelendirilebilecek tarafı kalmamıştı. «Kate'in bu işlerle hiçbir ilgisi yok!» Ted'in sesi korkudan bo-ğuklaşmıştı. «Bu düzenin bir parçası değil o!»
«İşte burada yanılıyorsunuz, dostum Theodore. Bayan Buchanan sizin bir parçanız. Bu bakımdan bizim için önemli. Kendi güvenliğinizi umursamıyorsanız, belki Bayan Buchanan'ınki sizin için bir anlam taşır.»
«Kalleş herifler! Alçaklar!» Ted hiddetle ayağa fırlamıştı.

«Kötülüğünüzü istemiyoruz, ama çok şey biliyorsunuz. Yine de bildiğiniz kadarı şu sırada bize onarılmaz bir zarar vermeye yeterli değil. Bazı önlemlere başvurduk. Fakat her şeye rağmen canımızı sıkabilirsiniz. Sizi öldürmedik. Bu bakımdan size olan borcumuzu ödemiş sayılırız. Şu andan itibaren dikkatli olmanızı öğütlerim. Kendiniz için değilse de, başkaları için. Şu SS binbaşısı hikâyesine gelince. Adı Regenbauer'di, değil mi?» Haushofer gözucuyla Ted'e baktı. «Sırf bir Regenbauer yüzünden her şeyden vazgeçebileceğimize gerçekten inandınız mı?»
Ted adamın yüzüne bakamıyordu. «Günün birinde bu ânı düşünecek ve pişman olacaksınız,» diye homurdandı. «Yalnız Kate ne olacak? Katherine Buchanan yani? Ona dokunmayacaksınız, değil mi?»
«Tabii ki hayır. Bizim için bir tehdit oluşturmuyor.»
«Demek o da benim gibi?»
Haushofer omuzlarını silkti. «Sizin kadar bile değil.»

Ted, Kate'in evine doğru yürürken, genç kadına anlatabilmek için, Haushofer'in aptallığına akla yakın bir açıklama yakıştırmaya çalışıyordu. Ne çare ki, hiçbir akla yakın açıklama yoktu. Haushofer onu önemsememişti, hepsi bu kadar. Ted, Kate'e yöneltilen tehdidi düşünmemeye çalışıyor, fakat buna engel olamıyordu. Carstairs gerçekten çaresiz ya da deliydi. Bu tür manyakların neler yapacakları kestirelemezdi. Haushofer'in onu dinlemesi gerekirdi. Büyük hata etmişti! Ne kadar yanıldığını bir gün anlayacaktı. Çok yakın bir tarihte dünyası başına yıkıldığı zaman anlayacaktı. Ama o zaman hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı Na/iler dünyaya sahip olacaklardı. Günün birinde her şeyi yönetecekler ve herkesi öylesine korkutarak hazırol durumuna geçireceklerdi ki, her şey bir İsviçre saati kadar yanlışsız işleyecekti.
Ted, Freisingerstrasse'deki apartmana geldiğinde saat altıya yaklaşıyordu. Haushofer'in eviyle burasının arası oldukça uzun bir yürüyüş gerektiriyordu. Ted de yorgun olduktan başka, öfkesi de hafiflememişti. Günün kalabalık saatinin yoğun trafiği son dakikalarını yaşıyordu, ama kaldırımlar evlerine koşan insanlarla hâlâ doluydu. Ted apartmandan tam içeri gireceği sırada, elinde bidon olan ihtiyar bir kadına yol vermek üzere birkaç adım geri çekildi. İşte o zaman karşı kaldırıma gözü ilişerek sigara içen adamı tanıdı. Adam bir köşede, öbür yayalardan elinden geldiğince uzakta, eski bir kilisenin kapısına yakın duruyordu.
Ludwig Freimark'tı bu.
Apartmanın üçüncü kat pencerelerini gözlüyordu. Ted bunun Kate'in dairesi olduğunu birden kavradı. Herif Kate'i gözetliyordu demek! Hangi partilere gideceğini, hangi Naziîeri poh-pohlayacağını, hangi SS binbaşılarıyla yatacağını buyurduğu yetmemiş, şimdi de Kate'i izliyor, hareketlerini kaydediyor, onu gözetliyordu.
Ted birden kendini karşıya geçer buldu. Öfkeli adımlar atıyor, hiddetten gözleri karanyordu. Bugünde, bu zamanda, bu so-

kak köşesinde bulunduğu için Freimark şanssızlığına küsecekti. Bu zincirleme sigara içen yoldaşın canına okuyacaktı Ted.
Ted caddeyi aşarken bir otomobil frenini gıcırdatarak durdu. Gürültünün duyulduğu yöne dönüp de Ted'in ona doğru geldiğini görünce, Freimark'ın gözleri iri iri açıldı. Bundan sonraki birkaç saniyenin içinde o kadar çok şey oldu bitti ki, Ted bunların sırasını kestiremedi. Öfkeden kudurduğunu biliyordu. Onun kendisine doğru geldiğini gören Freimark da bunu farketmiş olacaktı ki, ağzı açılmış, yüzü bir korku maskesine dönüşmüştü. Kiliseyi çevreleyen demir parmaklığa doğru geriledi. Derken, bu komünist hücresi lideri, Ted'in kanısınca, onun durumunda bir adam için en anormal sayılabilecek hareketi yaptı.
Saatine baktı.
Freimark panik halinde saati kontrol ederken, Ted aralarındaki uzaklığı kapamaktaydı. Genç Amerikalı duruma anlam veremiyordu. Derken, Freimark dehşet içinde yüzünü önce Ted'e, arkadan Kate'in pencerelerine, sonra yine Ted'e çevirdi.
Freimark'ın panik yansıtan cam gibi bakışları üzerinde durunca, Ted adamın orada ne yaptığını birden bütün açıklığıyla anladı. Freimark, Kate'i izlemiyordu. Bir şey bekliyordu. Bir şey olacağı için saati kontrol ediyordu. Ka-aaaa-ATE!» Ted hızla dönerek üçüncü kattaki pancurlu pencerelere haykırmaya başladı. «KA AAAA ATE-EEE!» Sonra akciğerlerinin tüm gücüyle bağırarak koşmaya, binaya zamanında yetişmek için yarış etmeye başladı.
Kafasının minicik bir bölümü arkasında olan bitenlerin bilincindeydi, ama tüm sesler hızla birbirine karışarak anlamını kaybediyordu onun için. Kilise kulesindeki çan saat başını çaldı, bir güvercin sürüsü şamatadan kaçmak için panik hajinde kanatlarını şaklatarak havalandı, fren yapan tekerleklerin, tüyler ürpertici gıcırtısının arasına bir adamın tok bir gümbürtüyle son bulan tiz feryadı karıştı... Fakat patlamanın gücü bütün bu sesleri birbirinin içinde eritti. Ted patlamanın oluşturduğu sert hava akımını sokakta hissetti. Hemen arkasından parçalanmış, ufalan-

mış cam kırıkları, tahta parçaları yağmaya başladı. Genç Amerikalı kapının ağzından arkaya bir göz attığı sırada, insanlar kendilerini güvenliğe almak için koşuşuyorlar ya da taş kesilmiş durumda oldukları yerde duruyorlardı.

Ted önce Freimark'ı göremedi. Sonra yüzü kül gibi olan bir şoförün kamyonunun kabininden indiğini ve kaldırımın dibinde kırık bir kukla gibi serilip kalmış Freimark'ın yanına çömeldiğini farketti.
Binanın holü birkaç saniyenin içinde, dışarı çıkmak için birbirini itekleyen bir kalabalıkla doldu. Üst kat merdivenlerine açılan kapıdan panik halinde bir sığır sürüsü gibi boşanmışlardı.
Birisi, «Bombalar! Bizi bombalıyorlar!» diye uluyordu.
Başka bir ses, «Yangın var! Yangın var!» diye feryadı bastı.
«İngiliz uçakları! Bombardıman uçakları...»
Ted neredeyse insan seliyle birlikte kapıdan dışarı sürükleniyordu, ama önündekileri itip kakarak geri döndü. Yine önüne çıkanları iterek merdiveni çıkmaya başladı. İkinci kat sahanlığında arkasında oda olmayan bir kapının önünden geçti. Odanın yer döşemesinin olması gereken yerde sadece bir delik vardı. Paramparça bir pencerenin yukarısındaki kırık bir kornişe asılı olan perdeler ise yanıyordu. Üçüncü kat yangının pençesindey-di. Kat sahanlığında bir sürü kişi yerde yatıyordu. Bunlardan bazıları, tuğla iç duvarlarla kirişli tavanların çökmesi sonucu ezilerek ölmüşlerdi. Başkaları dumandan tıkanır gibi sesler çıkarıyorlar, yardım dileniyorlardı. Ted'in sesi de onlarınkine karıştı.
«Kate... Kate... cevap ver bana... Kate!... KATE!»
Sevgilisinin adını tekrar tekrar seslendi. Ağlıyor, yoğunlaşan dumanın içinde sendeliyor, gözyaşları görüşünü büsbütün bu-landırıyordu. Sonunda soluk almak için dizleri üstüne çökmek zorunda kaldı.
Kate ölmüş olamazdı! Ted onun bu şekilde öldürülmesine göz yumamazdı! Derken genç adam başka bir yangını, başka bir kadını, yanan kalıntılar içindeki başka bir aranmayı ve bunun yararsız sonrasını anımsadı. Aynı şey tekrarlanamazdı! Kate'i de

alıp götüremezlerdi! «Kaaate!»
Ted elleri ve ayakları üstünde, bir şey göremez olana ve dumanın içine el yordamıyla yolunu bulmak zorunda kalana dek ilerledi. Bu binaların köşe daireleri, yapının en sağlam bölümün-deydiler değil mi? Çelikten kirişleri, çifit kalınlıktaki tuğla duvarları vardı, değil mi? Ted durup gözlerini sildi. Sonra pardö-süsünü çıkarıp başına sardı.
«...Ölmedi... yaralı, ama ölmedi... ölmedi...» diye sayıklıyordu.
Koridorun ucundaki duvara tosladığında, alçı duvara gömülü tahta çerçeveyi hissedene dek bunun başka bir kiriş olduğunu sandı. Eliyle kapıyı aradı. Buralarda bir yerde, biraz daha sağdaydı. Kapının olması gereken yerdeki kocaman deliğe yuvarlanmasına ramak kaldı. Odanın tabanının yarısıyla dış duvarın yarısı gitmiş olduğundan bulunduğu yerden sokağı görebiliyordu. Bombayı buraya, bitişik dairenin köşesine koymuşlardı. Patlama iki yandaki duvarları toz gibi ufalamış, taban da desteksiz kalınca çökmüştü. Ted deliğin içine bakınca, iki kat aşağısındaki yanan molozları görebiliyordu.
«Ulu Tanrım, hayır... HAYIR!»
Ayağa kalkarak yumruğunu yarı yarıya çökmüş alçı duvarlara çarptı, sonra yön bulamayan bir öfkeyle titreyerek geri çekilince, Kate Buchanan'ın üstüne düştü.
Genç kadın koridorun öbür yanında yattığı için Ted tarafından daha önce bulunmamıştı. Patlama sırasında kapının yanında duruyor olmalıydı. Basınç onu kapıyla birlikte koridora savur-muştu.
Ted toparlanarak onu yavaşça sırtüstü yatırdı. ...Ölmedi... ölmedi... ölmedi...
Genç kadının nabzını yokladıysa da, kendisininkinin zonklamasından bir şey hissedemedi. Kate'in başı kanıyordu; sağ gözünün yukarısında hayli derin bir kesik vardı. Elbisesinin arkası lime lime olmuştu. Ayrıca, birkaç küçük kesiği de kanıyordu. Sağ kolu kırılmıştı. Ted soluğunu tutarak onun yüzünün üzerine eğil-

di. Dışarıdaki sirenlerin sesi herhangi bir şey duymasını engelliyordu. Ama yine de bir şey duydu. Duyduğundan emindi. Hafif £>ir soluk muydu bu?
...Ölmedi... ölmedi...
Kate soluk alıyordu! Ted bir gözkapağının kıpırdadığını gördü. Ölmemişti. Ölmemişti!
Genç adam bir sevinç dalgasının yüreğini kapladığını hissederek, «Yaşıyorsun!» diye soludu. «Yaşıyorsun!»
Kırık kolunu göğsünün üstüne çektikten sonra, sevgilisini dikkatle kucaklayarak koridorun öte yanına doğru yürümeye başladı. Kate şimdi kesikçe, fakat daha derin soluklar alıyordu. Ted onu ikinci kat sahanlığına indirdiğindeyse gözleri açıldı.
«Merak etme, seni buradan çıkaracağım,» dedi genç adam.
«Ted...» Kate gözlerinin kapanmamasına çalışıyordu.
«Konuşma. İyileşeceksin. Bir şeyin kalmayacak.»
Genç Amerikalı binanın holünden önceki son birkaç basamağı âdeta yuvarlanarak indi. Yarım düzine kadar adam ortada dolaşıyor, bir itfaiyeci hortumunu hazırlıyordu.
Ted, «Yolumdan çekilin!» diye emretti. Kate'i binadan çıkardığı sırada, birkaç kişi ona yardım önerdilerse de, Ted onları •görmezlikten gelerek, doğru üstünde Kızılhaç işareti olan bir kamyona yürüdü.
Görevlilerden birine, «İçerideydi,» dedi. «Ona yardım edin. Çabuk. Başında bir yarası var. Bir kolu da kırık.»

«Şuraya yatırın.»
Ted genç kadını özenle bir sedyenin üstüne bıraktı. Kate'in gözleri açıktı. Göğe bakıyordu. Ted gözlerinden yaşlar taşarak onun yanına çömeldi. «İyileşeceksin,» dedi. «Bir şeyin kalmayacak.» Genç kadının sol elini ovucunda sıktı.
«Freimark... yaptı...»
«Boşver.» Ted omuzunun üzerinden görevliye baktı. «Elini •çabuk tutsana be adam!»
«Mutlaka... Freimark'tı...»
«Unut onu. Bir daha seni rahatsız etmeyecek.»

«Dün... söyledim... ona...» Kate'in sesi fısıltıdan farksızdı. «Ne söyledin?»
«Örgütten... ayrıldığımı.» Genç kadın gülümsemeye çalıştı. «Herhalde... hoşuna... gitmedi.»
Ted sevgilisinin saçlarını alnından arkaya itti. «Ne olur, konuşma. Tedavi gördükten sonra her şeyi birbirimize anlatırız.»
«Neredeyiz?»
«Nerede olduğumuz önemli değil. İyileşeceksin.»
Genç kadın erkeğin elini hafifçe sıktı. «Dışarıda mıyız?»
«Tabii dışarıdayız.» Ted birden durdu. Kate'in göğe baktığını farketmişti. Genç kadın gözlerini kırpıştırıyor, fakat bakışı değişmiyordu. «Kate...!»
Genç kadın, «Göremiyorum,» diye fısıldadı. «Hiçbir şey göremiyorum.»

ALTINCI BÖLÜM

34

Doktorların tanısı merkezi retina arterinin tıkanmasıydt. Bu, Kate'in kör olduğu ve sonuna kadar da kör kalacağı anlamına geliyordu.
Ted onu Avrupa kıtasının en ünlü göz uzmanlarına götürmüş, fakat tanı değişmemişti. Kate'in retina tabakasının uğradığı hasar onarılmazdı. Görmesinin en küçük olasılığı bile yoktu.
Noel gelip çatmıştı. Freimark ölmüştü, Kate ise kördü ve hiçbir şeyin değişeceği yoktu. Genç Amerikalı sevgilisini Fried-Tichshafen'deki köşke getirmiş, göz uzmanlarına gittikleri zamanlar dışında orada baş başa yaşamışlardı. Köşk onların dış dünyaya kapalı yuvalan olmuştu. Kate ilk birkaç hafta her tarafı tanıyıp öğrenene kadar tekerlekli sandalyeyle dolaşmıştı. Yeni çevresini tanıması yatak odasıyla başlamış, bundan sonra sıra mutfağa ve bu ikisi arasındaki yola gelmişti. Ted genç kadının çarpabileceği her türlü eşyayı kaldırmış, sonra onları teker teker eski yerlerine koymuştu. Bu yöntem sayesinde Kate evin tümünü içindekilerle birlikte harita gibi zihnine kaydetmişti.
Genç kadın banyoda ya da yatakta olduğu zamanlar dışın-

da sürekli güneş gözlüğü takıyordu. Yeni durumuna ayak uydurması ilk haftalarda ağır oldu. Köşelere ve yerini iyi hesaplayamadığı eşyaya çarparak orasını burasını bereliyordu. Ted'in ona aldığı bastonu kullanmayı da kesinlikle reddetmişti.
Kendine göre yemek pişirmesini öğrendi. Kahvaltı için başlıca spesyalitesi gözlemelerdi. Ne zaman döndürülmelerinin gerektiğini çıkardıkları sesten anladığını iddia ediyordu.
Çoğu günleri köşkün iç avlusunda geçiriyorlar, Ted orada ona kitap okuyordu. Fakat ekim ayı sonlarının soğuğu onları içeriye, şöminenin başına kaçırdı. Genç kadın ütü ütülemesini, yemek pişirmesini, dikiş dikmesini öğrendi. Her sabah yatağı yapıyor, hatta şömineye kütükleri o yığıyordu. Çok geçmeden Braille yazısını bile öğrenmeye başladı.
Zamanla birarada rahat etmeye alıştılar. İkisi de birbirlerinin gereksinimlerine öncelik tanıyordu. Beraber yatıyorlardı tabii. Sürekli olarak ihtiras ve içtenlikle sevişiyorlardı. Aralık ayında Kate konuk kabul etmeye hazır olduğunu bildirdi. Ted buna karşıydı. Yabancıların aralarına girmesini istemiyordu. Sevdiği kadının yanında mutlu ve hayatından hoşnuttu. Fakat Kate ısrar etti ve dediğini yaptırdı.
Lowell Grasyon Berlin'den geldi. İlk saat biraz sıkıntılı geçti; adam huzursuz ve sinirliydi. Asıl konu dışında her şeyden söz etti. Öyle ki, Kate sonunda onu sersem gibi davranmaması için uyarmak zorunda kaldı. Kördü, işte bu kadar. Akşamın geri kalan bölümü daha rahat geçti, Lowell de onlara son üç aydır alamadıkları haberleri verdi.
İtalya Yunanistan'ı istila etmişti. Londra hâlâ Luftwaffe tarafından bombalanıyordu, ama Berlin'in durumu da daha parlak değildi. Asıl hareketlilik denizlerdeydi. Dönitz'in denizaltılar Kuzey Atlantik'i haraca kesiyorlar, İngiltere'yle Birleşik Amerika arasındaki deniz bağlantısı için ciddi bir tehlike oluşturuyorlardı. Roosevelt üçüncü kez cumhurbaşkanlığına seçilmiş, Almanlarla İtalyanlar, Japonya ile antlaşma imzalamışlardı. Ve hiç kuş-

kuşuz İngiltere'nin istilası gerçekleşmemişti. Ama ilkbahara ne olacağı belli olmazdı.
Ted'le Kate, Loweil'i Noel için de davet ettiler, ama gazeteci bir gün önce telefon ederek gelemeyeceği için özür diledi. Sekreteri şiddetli bir gripten yatağa düşmüştü, kendisinin de hasta-Jığı kapmış olması olasılığı kuvvetliydi. Etrafa mikrop saçmasının hiç gereği yoktu. Sonuç olarak Noel'i yalnız geçirdiler, ki böylesi Ted'in daha çok işine geldi. Malikânenin kuzey ucundaki korudan küçük bir çam ağacı kesmiş ve salonda şöminenin tam karşısına oturtmuştu. Sonra Kate'le birlikte bunu süslemişlerdi. Cam toplarla, gümüş pırlantalar ve Kate'in mutfağının ürünü olan bisküiden adamlar dallardan belli bir düzen yerine, yığınlar halinde sarkıyorlardı, tepedeki meleğinse tek kanadı vardı, ama bu, Ted'in hayatında gördüğü en güzel Noel ağacı oldu.
Noel gecesi şöminenin karşısında yan yana uzanarak birbirlerine armağanlarını verdiler. Kate, Bayan Glebe'nin sepetinde kalan yün artıklarından Ted için parmaksız bir çift eldiven örmüştü. Ted'in Kate'e armağanıysa on iki kişilik bir grup için zahuskilerin ve Sibirya pilmenisi'nin nasıl hazırlanacağını Rusça olarak anlatan cızırtılı bir plaktı.
Çocuklar gibi güldüler ve kollarıyla bacakları sarmaş dolaş halde halının üstünde yuvarlandılar, sonra da seviştiler.
Genç kadın o gecenin daha ileri bir saatinde, «Nefis bir Noel'di,» dedi. «Hayatımın en mutlu Noel'i.»
«Sakın ağlamaya kalkma, olmaz mı?»
«Hayır, ciddi söylüyorum. Her şey harikaydı... ağaç da, o saçma plak da, sonra da biz. Her şeyi sevdim. Seni çok seviyorum. Aman Tanrım, gerçekten ağlayacağım galiba.»
«Benim şu çekiciliğim yok mu...» Ted sevgilisini uzun uzun öptü. «İhtiras ateşi sönmeye yüz tutarken kadınlarımı ağlatırım hep. Belki de minnettarlıktandır.»
«Zırvalama.»
«Ciddi mi olmamı istiyorsun? Öyleyse tamam.» Genç adam

yan yatarak bir bacağını sevgilisinin üzerine attı. «Evlen benimle.»
«Ted...»
«Ciddi söylüyorum.» «Hayır, olmaz.»
«Buna zorunlusun. İnat etmen delilik. Seni sevdiğimi anlamıyor musun yahu?»
«Evlenme önerisi istemiyorum. Lütfen. Konuyu değiştirelim.»
«Kör olmanın benim için bir şey farkettireceğini mi sanıyorsun? Seviyorum seni! Sana acıdığım için mi öyle dediğimi sandın? Yanılıyorsun işte! Hem de nasıl yanılıyorsun!»
«Bunun için mi daha önce karın olmamı istemedin?»
«Şimdi zırvalayan sensin!» Ted kollarını bükülü dizlerinin etrafına doladı. «İnatçı, kalın kafalı karı...» Kate'in üzerinden atlayarak ayağa kalktı.
Kate telaşlandı. «Nereye gidiyorsun?»
«Ateşe bir kütük atacağım.» Ted, odun kovasının başına gitti. «Vazgeçmeyeceğim,» dedi. «Evet, vazgeçmeyeceğim! Seni kafasız... inatçı... kalın kafalı karı...»
Ö sırada telefon çalmaya başladıysa da, Ted duymazlıktan geldi.
Kate, «Açacak mısın şunu?» diye sordu. Ted meydan okur bir tavır takındı. «Hayır.» «Ama Lowell olabilir.»
Ted genç kadının tepesine dikildi. «Eski sevgililerinden birinin, geçirdiği gripten yakınmasını dinlemek çok gerekliydi.»
Kate içini çekti. «Peki, peki. Ben açarım.»
«Hayır.» Genç adam soğuk yerlere basarak telefonun durduğu masaya yürüdü. «Alo?»
«Bay Campbell?»
Ted, «Başka kim olacaktı?» diye kükredi. Profesörün sesi, «Bağışlayın,» dedi. «Sizi yataktan kaldırdım galiba.»
«Orası öyle.» Ted telefonun ağızlığını ovucuyla kapıyarak.
Kate'e döndü. «Haushofer'imiş.» «Ona mutlu Noeller dile.»
Ted elini ağızlığın üstünden çekti. «Ne istiyorsunuz benden?»
«Sizi görmem gerek. Hem de derhal.» «Üzgünüm.»
«Lütfen. Yarın... ya da en kısa zamanda. Çok önemli bir şey var. Yarın öğleye Münih'te olabilirim.» «Hayır, profesör.»
«Lütfen! Konunun çok önemli olduğunu söyledim!»
Ted, «Hayır!» diye bağırdı. «Sovyet casusu arkadaşlarımı ağırlıyorum, siziyse aralarına kabul edemem.»
«O konuda yanılmışım. Sizi dinlememekle hata etmişim. Ama bu çok önemli! Sizi mutlaka görmeliyim!»
«İlgilenmiyorum dedim ya.»
«Hayır, bekleyin... bekleyin! İstila yeniden ele alındı!»
Haushofer bağırıyordu. Ted almacı tekrar kulağına götürdü. «Ne demek istiyorsunuz yani?»
«Telefonda konuşamayız. Lütfen, Münih'te benimle buluşur musunuz?»
Ted bir an düşündükten sonra Kate'e baktı. «Hayır.» «İyi ama, Theo...»

«Beni görmek isterseniz, siz Freidrichshafen'e gelirsiniz.» «Peki, peki. Köşkünüze geleceğim. Yarın nasıl?» «Ne zaman isterseniz, gelin.» Ted telefonu kapadı ve içki dolabına giderek iki bardakla bir şişe İskoç viskisi çıkardı. Ted yanına dönünce Kate, «Ne istiyordu?» diye sordu. «Köşke konuk geliyor.» «Haushofer mi?»
«Evet.» Ted yorganın altına kaydı. «Ay, ne kadar üşümüşsün sen!»
Ted şişeyle bardakları genç kadının başının üzerinden geçirerek yere bıraktı. «Soğuğa karşı bir şey getirdim.» «Haushofer ne istiyordu?»

— 294 —

Ted bardaklara birer ölçek viski doldurdu. «İstilanın yine gündemde olduğunu söyledi.»
«Ne!»
«Adam öyle dedi.» Ted bardaklardan birini sevgilisinin eline tutuşturdu.
«Peki, senden ne istiyor?»
«Bilmi/orum. Ama onlara yardım edeceğimi sanıyorsa, soğukta uzun bir yolculuğu boşuna yapacak demektir.»
«Nasıl bir yardım bu?»
Ted parmaklarını Kate'in dudaklarına dayadı. «Şist! Hausho-fer'den söz etmek istemiyorum. Hatta onu düşünmek bile istemiyorum. Sadece kendimizi düşünmek istiyorum. Bardağı uzat. Benimkiyle tokuşturacağım. Seninle benim için içiyorum. Başkalarının da Tanrı belasını versin.»
«Sen iyice çıldırmışsın.»
«İçmiyorsun ama.»
Kate içkisinden bir yudum aldı. «Yine de çılgınsın derim.» «Sen de Tanrının belası, inatçı ve kalın kafalı karının birisin.»
Genç kadın bardağını erkeğe doğru uzattı. «Bak, işte buna içerim.»
Onlar geldiklerinde saatin kaç olduğundan Ted hiçbir zaman emin olamadı. Ama herhalde gün doğmadan önceydi, çünkü onu kamyonun arkasına attıklarında gök henüz mürekkep gibi siyahtı. Tek hatırında kalan, kapının parçalanması üzerine ansızın uyanması ve o sırada ortalığın karanlık oluşuydu.
On iki kişi vardılar, hatta belki daha bile kalabalıktılar. Yabancılar evini oda oda istila ederlerken, Ted, hollerde deri çizmelerin yere pat-pat basışlarını ve emirler haykıran kaba Alman seslerini duymuştu.
Salon da en az dışarısı kadar karanlıktı. Birisi odaya daldı, bir yere çarptı, bir lamba devirdi ve karanlığa küfrederek mutfağa geçti. Ted birdenbire ayağa kalkmasa belki de gelenler onla-
— 295 —
rı bulamayacaklardı. Kate de o sırada uyandığından, genç adam ona sesini çıkarmamasını söyledi ve kendisi ayağa kalktı. Korkudan çok, şaşkınlık ve öfke duyuyordu. Kafası bu ani baskına hâlâ bir neden görememişti. Uykuyla üçte bir şişe viskiden hâlâ yarı sersem haldeydi.
Gümbür gümbür mutfağa geçen adam koşarak salona döndü. Ted'i görmesi gerekirdi, ama göremedi. Tersine Ted onu yakasından yakaladı, hızla kendine doğru döndürdü. Bir üniforma yakasıydı bu. Bunu farkedince Ted daha da fazla kızdı. Bir SS yakasının evinde ne işi vardı?
«Hey!»
Ted'in ağzından çıkan son anlaşılır şey oldu bu. Aynı anda midesine bir şey tosladı. Bu bir tüfeğin kabzası olmalıydı, ama o anda öyle düşünmedi. Acıdan iki büklüm olmuştu. Derken, ikinci darbe alnına indi. Bu kez tüfek kabzasını görüp yolundan kaçmaya çalıştı, fakat herhangi bir şeyden kaçacak durumda değildi. Daha fazla direnemedi ve düştüğünü hissetti.
Bundan sonraki her şey bulanık, acıyla dolu ve karmakarışık oldu. Seslerden bir anlam çıkaramıyordu. Kate'in haykırdığını duyar gibi oldu, fakat etrafında o kadar çok bağırışlar vardı ki, hangisi olduğunu kestirmek olanaksızdı. Kate'e doğru uzandığını sanıyor, ama kesinlikle anımsayamıyordu. Her tarafının sancıdığından kuşkusu yoktu. Birisi karnına tekmesini yerleştirdiğinden içtiği viskileri ve yediği yemekleri çıkardı. Bundan sonra kafasının içindeki uğultudan başka şey duyamadı. Fırıl fırıl dönen karanlığın içinden fırlayan muazzam bir kara çizme iki gözünün arasını patlattı. Karanlık zaman dilimlerinin arasında garip ve ürkütücü şeyler görüyordu. Şömine yanıyordu... içindeki kütükler değil, şöminenin kendisi. Kate iki eliyle kulaklarını tıkamıştı, elleri aynı zamanda göğüslerinin, karnının ve bacak arasının üstündeydi. Adamlardan bazıları eldivenliydi, bazılarıysa değildi. Ted'in burnuna duman kokusu da geliyordu. Sigara dumanı da olabilirdi bu, ama nedense burnuna yanan çam tahtası gibi geldi. Derken, kar ve kamyon... bunlardan birinin arka farının

— 296 —
yanında duran bir yüz gördü. Sırlıyla saçlarında karı hissediyordu. Birden müthiş üşüdüğünü farketti. Beyazlığı, kırpıştırdığı gözlerinden uzaklaştırmaya çalışırken kafasının içinde hâlâ aynı uğultu vardı. Sonra acısız karanlık gözkapaklarını kapattı ve o da karanlığın içine kayıverdi.
Ted bir ara kısa bir süre için uyanınca, arkadan yetişmeye çalışan başka bir taşıtın farlarının ışığında döne döne yağan karları gördü. Nemli bir şiltenin üstünde yatıyordu. Üstüne bir battaniye atmışlardı. Hava dayanılmaz

derecede soğuktu. Bir kamyonun içinde elleri, kolları bağlı ve yalnız olduğunu, donarak ölmenin eşiğinde bulunduğunu hissediyordu. Tekrar kendinden geçmek üzere olduğunun da ayrıca bilincindeydi.
O fırıl fırıl burgaca teslim olmadan önce ne olup bittiğini kavramaya çalıştı. Kudurmuş bir nehirde sürüklenen döküntüler gibi bilincinden gelip geçen karmakanşık resimleri bir düzene sokmaya çalıştı. Bir an için belirgin olarak iki yüz gördü. Kate bağırıyordu. Ağzı açıktı. Görmeyen gözleri yuvalarından fırlamıştı Ama Ted kafasındaki o müthiş zonklama dışında hiçbir ses duymuyordu. Kate'i görmek onu dehşet içinde bırakmıştı. Ama bilincinden kayıp geçen ikinci yüz daha da fazla korkuttu onu. Kamyonun arka farının yanında duran adamdı bu. Siyah üniformalı bir adam. Gülümsüyordu bu adam. O korkunç, acımasız gülümseyişiyle...
Regenbauer.
Ted bağırarak yine karanlığın koynuna yuvarlandı.
35
Kont von Wurtemberg on altıncı yüzyılın son çeyreğinde Grafeneck Şatosunu yaptırırken, bir konuttan çok, bir av köşkü sahibi olmaya niyet etmiş, fakat bunu mimari Georg-Friedrich

Klee'ye belirtmemişti. Sonuç olarak, bina her ikisi de olmaya çalışmış, fakat her ikisinde de başarısızlığa uğramıştı. Odalar kalabalık avcı gruplarını içine olamayacak kadar küçük, fakat içerisinde yaşanmak için fazla büyüktü. Şato çok ıssız bir yerdeydi üstelik. Schwaben Juraian'nm yamaçlarında yükseliyordu.
SS doktorlarının akıl hastalan üstündeki deneylerini sürdürmeleri için ideal bir yerdi burası. Grafeneck, yerleşim merkezlerine uzak, hapishaneye benzemeyen bir hapishaneydi. Tutuklular malikânenin ahırlarındaki bölmelerden oluşturulmuş hücrelerde barındırılıyordu. Şatonun ana bölümüyse restore edilerek laboratuvarlara ve doktorların dairelerine ayrılmıştı. Testlerden başka, sorgular için de ideal bir yerdi burası.
Grafeneck'e Entsetzenhaus (dehşet evi) diyenler hiç haksız »değillerdi.
«Adın nedir!»
«Ca... Campbell... Ted Cam...»
«Nigel Trentlyon kim?»
«Bil... bilmiyorum...»
«Arthur Spengler nerede?»
«Bilmiyorum... Arthur... tanımıyorum.»
«Pitagor musun?»
«Hayır... Aaaaahh!»
«Spengler nerede?»
«Bir Speng... ta... tanımıyorum.»
«Nigel Trentlyon kim?»
«Bil... mi...»
«Adın ne?»
«Bil... bilmiyorum...»
«Kimsin?»
«Bebek... Campbell be...» «Sen Pitagor'sun!»
«...hayır... Campbell... Ted Cam... Aaaaahh!..» «İngiltere'deki örgütle bağlantını sağlayan ajan kim?»

«...Ajan... tanımıyorum...»
«Nigel Trentlyon kim?»
«...Campbell... Ted Campbell...»
«Nigel Trentlyon kim?»
«Ajan... tanımıyorum... biirni... Aaaaahh!...»
«Adın Theodore Campbell, değil mi?» «...A-mer... iman... vatan... daşı...» «Sorularıma cevap verirsen canım yakmam.» «...A... mer... ik...»
«Söyle bana: Nigel Trentlyon kim? Örgütle orandaki bağlantıyı sağlayan ajan, değil mi? Sen bir İngiliz casususun, değil mi? Pitagor'sun, değil mi? Şimdi cevap ver bana. Adın ne?»
«...Ka-Kate nerede...»
«Adın nedir?»
«Salak Ted... Aaaahh!»
«Onu hücresine gelri götürün.»
Beyninin tersini önermesine rağmen, Ted gözlerini açtı. Kalaslardan inşa edilmiş bir duvara dönmüş olarak yatıyordu. Her tarafta saman göze çarpıyordu, sidik kokusu da gözleri yakacak kadar kuvvetliydi. Sırtüstü dönmek için harcadığı çaba az daha onu öldürüyordu. Başındaki zonklama yanlarıyla bacakla-rındaki ağrıyı bastıramıyordu. Birden midesinin kabarması üzerine kusmak için yanına döndü, fakat beklenen kasılma gerçek-leşmedi ve bulantı geçti. Ted birkaç dakika kadar alnını kil yere dayayarak yattı, sonra kalkmaya yeltendi.

Bir hata olmuştu bu. Dizlerinin üstüne kalktı ve duvarı destek yaparak kendini yukarı çekti, fakat bacakları onu taşımadığından tekrar dizlerinin üstüne düştü. Mide bulantısının geri dönmesi üzerine bu kez elleriyle dizlerinin üstünde durarak kustu. Sonunda kollarının gücünün kesildiğini hissederek, pisliğin içine düşmemek için sırtını duvara verdi.
Tekrar uyandığında duvara dayanmış oturuyordu. Bu kez

ıkıpırdamamaya karar verdi. Bunun yerine, hücresini gözden geçirdi. Kapatıldığı ahır bölmesi, yaklaşık iki metre eninde ve üç ■metre uzunluğundaydı. Duvarları tavan kirişlerine kadar uzanıyordu. Kalasların arasından içeriye biraz ışık sızmaktaysa da, yeterli değildi bu. Ambar ya da ahır gibi bir yerdeydi.
Seyirci durumunda iki erkekle başka birini haya! meyaî anımsar gibiydi. Onu kıyasıya dövmüşler, fakat yumrukları yerine hafif ve katı bir cisim kullanmışlardı. Ted bunun vücuduna çarpışının çıkardığı gürültüyü hâlâ hatırlıyordu.
Oturduğu sürece ağrı öyle dayanılmaz değildi. Midesini bulandıran ası! bu yerin pis kokuşuydu.
Birden tahtanın tahtaya sürtünmesi olarak tanımlanabilecek bir ses duydu. Hemen arkasından, geldiklerini anlayarak buz gibi bir elin yüreğini sıktığını hissetti. Ayak sesleri... Daha önce de böyle olmuştu. Şimdi hatırlıyordu. Ayak sesleri... Siyah gömlekli gardiyanlar... sorular... sonra dayak. Ted bölmenin en uzak köşesine süründü. Her tarafının sancımasına rağmen yaptı bunu, çünkü sancının önemi kalmamıştı şimdi. Onlar sancıyı yüz kat şiddetlendirebilirlerdi. Genç adam köşeye yerleşerek dizlerini çenesine kadar büktü. Ayak sesleri güçlenmişti. Her an kapının önüne varacaklardı. Dövülmek istemiyordu. Daha önce zaten ölesiye dövmüşlerdi onu! Arthur Spengler'in kim olduğunu bilmiyordu işte!
Kapıdaki çatlakların ötesinden gölgeler geçerken, Ted elleriyle yüzünü örttü. Ayak sesleri yollarına devam ettiler. Anahtarlar sakırdadı. Derken Ted feryadı duydu ve böylece sesleri du-yamayacakmış gibi gözlerini kapadı. Her kimse, o zavallıyı bağır-ta çağırta hücresinden dışarı sürüklediler. Ted ayak seslerine kulak verdi, gölgelerin kapısının ötesinden geçişini seyretti. Az eonra da birisi ağır bir tahta kapıyı gümbürdeterek çarptı, o korkunç çığlıklar duyulmaz oldu ve Ted yine yalnız kaldı.
Bir hafta kadar kimse onu almaya gelmedi. Ayak sesleri üç gün süreyle geri döndüler fakat sonuç olarak başkası sürüklenip götürüldü. Üç gün süreyle gölgeler, hücrenin kapı çatlaklarının

ötesinden geçtiler, ama durmadılar. Bundan sonra tam dört gün hiçbir şey olmadı.
Ted önce unutulduğunu ya da bu iğrenç hücrede ölüme terkedildiğini sandı, ama her sabah uyandığı zaman kapısının iç yanında tahta bir tepsinin içinde yiyecek buluyordu.
Duvarları kendine destek yapmadan kalkıp hücrenin içinde yürüyebilmesi için iki gün daha geçti. Kaslarındaki jimnastik yoluyla, kramplar kaybolduktan sonra da hücrenin içinde ağır koşu yöntemiyle gidermeye çalıştı. Beden hareketleri ona bir faaliyet ve bir hedef sağlamıştı. Bu yerden çıkmak, Kate'i bulmak zorundaydı. Onu niçin burada terkettiklerini bilmiyordu, ama bunun nedenini düşünmenin sırası değildi. Mümkün olursa buradan çıkmaya bakmalıydı. Sorulara daha sonra sıra gelecekti. Örneğin, Kate nerede? Regenbauer nerede? Ona soruları soran ve onu döven Regenbauer olmadığına göre, o neredeydi? Sonra Trentlyon'u nereden biliyorlardı? Pitagor'la arasında nasıl bağlantı kurmuşlardı? Ted'in niçin Pitagor olduğunu sanıyorlardı? Ve şu Arthur Spengler dedikleri adam kimdi?
Kalas duvarlarla işe başladı. Eski, fakat taş kadar sağlamdılar. Duvarların birinde yere yakın yerde ovucunun içi kadar bir ısıtma deliği vardı. Dışarı çıkmak için ya da silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak umuduyla kolunu bunun içine soktu. Fakat deliğin içinde borunun dirseğiyle sıcak bir hava akımından başka şey yoktu.
Kapı ahır bölmesinin en dayanıklı yanıydı. Yeni olduğu tahtasının renginin kararmış olmasından belliydi. Kalasları takviye eden enine keresteler, kütüklere gayet sağlam biçimde mıhlan-mıştı. Kilit de bir depremin bile yerinden çıkaramayacağı madent bir mahfazanın içine oturtulmuştu.
Bu durumda yalnız yukarısı ve aşağısı vardı. Tırmanmak ya da kazmak. Ted kirişlere baktı. En azından altı metre yükseklikteydiler. Bunun üzerine kazmaya başladı.
Önce tırnaklarıyla işe girişerek kil zemini kazmaya başladı. Tırnaklarıyla fazla bir iş çıkaramayacağını anlayınca, bu kez tah-

ta tepsiyi kullandı. Saatlerce ter döktüyse de, kil fazla sertti-Sayısız hayvanın toynaklarının altında yüzyıllar boyunca sıkıştırılma sonucunda taş kadar sertleşmişti. Kazmalı bir adamın bile gücünü sınardı.
Ted duvara arkasını vererek oturdu ve dama baktı. Önünde yalnız bu yol kalıyordu. Ama kirişlere kadar tırmanabilse bile, sonra ne olacaktı? Kirli eliyle yüzünü ovuşturdu. Her şeye rağmen denemek zorundaydı.
Yerinden kalkıp bölmenin köşesini yokladı. Keresteler yıllar boyunca hafifçe çekerek aralarında yarıklara yer vermişlerdi. Geniş yarıklar değildi bunlar. İnsan içlerine parmaklarını sokamazdı. Ama el ve ayak parmaklarının uçlarıyla tutunmak için yeterliydiler, Ted eğer yeterli gücü bulur ve sabırlı olursa, köşelerin birinden duvara tırmanabilirdi. Bunun için karşıt el ve ayağını —örneğin, sol el ve sağ ayağını— kullanarak bir denge ve güç işbirliği içinde duvara tüm ağırlığını bastırması o arada öbür el ve ayağıyla dar yarıklara tutunmaya çalışması

gerekecekti. Sonra bu eylemin tersini uygulayarak duvardan yukarıya yengeç gibi tırmanacaktı. Ancak bunun gerektirdiği güce sahip olup olmadığını bilmiyordu.
Ted tırmanmaya başladı. Bir buçuk metrede dengesini kaybederek iki kez düştü, ikincisindeyse pürüzlü tahta omzunu fena halde sıyırdı. Fakat bu arada parmak uçlarıyla asılmak yerine, ayak parmaklarına daha çok ağırlık vermek suretiyle dengesini sağlamaya alışıyordu. İki buçuk metrede bir tahta kıymığı sol elinin bir tırnağının altına saplanınca, kayarak düştü ve kil zemine şiddetle çarptı.
Tekrar deneyene kadar bir saat dinlendi. Solan ışıktan akşam olduğu sonucunu çıkararak o günlük çalışmasını tatil etmeyi düşünmüştü. Sabahı ve bir şeyler yiyerek güç kazanmayı bekleyebilirdi. Ama sonra hiçbir seçeneği olmadığına karar verdi. Her an onu almaya gelebilirlerdi.
Tekrar başladı. İki metrede ayak başparmağının tırnağı ters dönünce az daha yıı<»e düşüyordu, ama acıya karşı koyarak bir sonraki yarığa geçti. İki buçuk metrede sol eli bir budak deliğine

rastladı. İki parmağını geçirip daha sağlam tutunmasına yarayacak kadar büyüktü bu. Böylece bir dakika dinlenebildi. Beş metre kadar tırmandıktan sonra, yüksekliği yanlış tahmin ettiğini anladı. Kirişlere kadar en azından üç metre daha vardı, oysa günün ışığı gitmek üzereydi. Kollarının müthiş sancımasına karşın, görebilmek koşuluyla tepeye varmayı başaracağını biliyordu. Karanlık düşmanı olmuştu. Parmaklarına tutunarak bulmak için yarıkları görmesi zorunluydu! Bir on dakikacık daha görebilse, *bu* iş olurdu. Hiç değilse, beş dakikası olsaydı. Dinlenmesi hata olmuştu. Işığa ihtiyacı olduğunu tahmin etmesi gerekirdi.
Ted ayak parmaklarıyla kendini bir sonraki yarığa çekti. Kol ve bacaklarındaki kaslar acıdan hemen hemen uyuşmuştu. Kritik bir an yaşıyordu. Şimdi koluna ya da bacağına kramp girerse işi bitikti. Bu yükseklikten düştüğü takdirde de mutlaka belkemiği kırılırdı. Tüm dikkatini tepesindeki kirişe verdi. Oraya kadar iki metreden az mesafe kalmıştı. Genç adam gecenin soğuğunun yarıklardan terli teninin üzerine sızdığını hissediyordu. Bir buçuk metre kalmıştı. Ortalık zifir gibi karanlıktı şimdi. Artık kirişi göremiyor, sadece hissediyordu. Orada, başının hemen yu-karısındaydı. Çok yakınınında... sadece biraz ötesinde... Tanrım, güç ver bana...
İlk kramp sağ baldırına bıçak gibi saplanınca, Ted mahvol-duğunu anladı. Direncinin son sınırına kadar getirdiği vücudu isyan ediyordu şimdi. Berelenmiş, hırpalanmış, sonra da olanaksızı yapmaya, akıl almaz güç ve denge gösterilerine zorlanmıştı. Ted bir çığlık atmanın önüne geçemedi, sonra ağırlığıyla kuvvetini öbür ayağına geçirip doğruldu ve elleriyle kollarını başının yukarısına uzatarak son bir umutsuz hamleyle tepesindeki karanlığa doğru atıldı. Kısacık bir an boyu tutunaksız olarak havadayken, yukarıya mı atıldığını, yoksa arkaya mı savrulduğunu bilemedi. Ortalık çok karanlık, bacağındaki ağrı dayanılmaz derecede şiddetliydi. Ama bir an sonra sorusuna yanıt alacağını biliyordu. Yere çarptığı takdirde, kuşkusu kalmayacaktı.
Sağ eli bir tahtaya çarptı, parmakları kapandı ve tahtayı

kavradı. Krişti bu. Hedefine varmıştı! Ted ferahlayarak derin biır soluk alayım derken az daha kirişi salıveriyordu. Granit kadar sert bir zeminin yedi buçuk metre yukarısındaki bir kirişe bir tek terli elle asılıydı. Omuzlarından parmak eklemlerine kadar yayılan ağrının etkisiyle kendini kaybetmesine ramak kaldı. Bu du-rumda birkaç saniye daha kalırsa bayılmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ama bu kerteye geldikten sonra pes etmesi aptallık olurdu. Davran, diye kendi kendini zorladı. Yukarıya, çek kendini, sersem, yukarıya!
Sol kolunu uzatarak kirişin etrafına geçirdi, sonra vücuduna kısa bir kavis çizdirerek ayaklarını duvara yapıştırdı ve böylece yürüyerek bacaklarını bitişikteki krişe kanca gibi taktı. Tükenmişti, ama başarmıştı. Sadece bu kadarını biliyordu. Düşmemişti. Ölmemişti.
Onca çektiklerinden sonra bundan sonrasını uykusunda da. başarabilirdi. Dam, o hasırdan örülü damlardan olduğundan bütün yapacağı iş, birkaç lata desteği kırmak, çalıların arasında geçebileceği kadar bir delik açmak ve kırık lata parçalarına tutunarak dama çıkmaktı. Kirişin üstüde denge sağlamak biraz hüner istemekle birlikte, hiçbir şey ona güç gelmiyordu artık. Deliği genişleterek önce başını, sonra omuzlarını dışarı çıkardı, son olarak da dışarıya çıkardığı kollarının desteğiyle kendini damın üstüne çekti.
Hava soğuktu. Ay incecik bir hilaldi, ama verdiği ışık önemli arazi işaretlerini seçmesine yetiyordu. Ted damın üstünde yüzükoyun yatarak başını ileri uzattı ve nasıl bir yerde hapsedildiği hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Gerçekten de bir ambar ya da ahıra kapatılmıştı. Burası yenilenmiş bir villa ya da şatonun eklentisiydi. Arkasında bir dağ sırası vardı... kuzeyde ya da kuzeydoğuda. Bunların Bavyera Alpleri olduğunun kuşkusu yoktu. Batıda İsviçre... Güneydoğuda Avusturya... Evine pek o kadar uzakta değildi. Burası Scwaben Jura sıradağla-nnin bir köşesiydi. Tuna topu topu on beş, yirmi kilometre uzaklıkta olmalıydı. Nehre bir ulasabilse... Ama hava ne kadar da

soğuktu. Ted giysi bulmadan bir yere gidemezdi. Araziyi gözden geçirdi. Etraf tel örgüyle çevriliydi. Bu da gardiyanlar —yani bir gardiyan evi, barakalar, yataklar, battaniyeler ve giysiler demekti. Ted damın, binaların

ana kitlesine en yakın kenarına süründü. Görebildiği kadarıyla, bütün pencerelerin kepenkleri kapalıydı. SS'ler burada her ne yapıyorlarsa, ellerindeki zavallıların kaçması olasılığını ortadan kaldırmışlardı.
Ted damın arka yüzüne sürünerek aşağı inmek için bir yer aradı. Atlayıp bir bacağını kırmak tehlikesini göze alacak değildi. Ama bir an önce bir şey yapmak zorundaydı. Soğuktan dişleri birbirine vuruyordu. Derken ahırın öbür ucundaki çam ağacını gördü. Genç adam damın üstünde o yöne doğru ilerlemeye başladı. Avludan görülmediğinden emin olmak için ikide birde dönüp arkasına bakıyordu. Ağacın dallarından ikisi birer kol gibi dama doğru uzanıyordu. Bir tanesi damın kenarının bir metre ötesinde ve iki metre aşağısındaydı. Daha kalın olan dalsa damın köşesiyle iki ya da üç metre ötede bir açı oluşturuyordu, ama dam çizgisiyle aşağı yukarı paralel durumdaydı. Ted küçük dala fazla bir güçlükle karşılaşmadan geçebilirdi, ama ağırlığını çeker miydi acaba? Büyük dal onu rahatça taşırdı, ama iki metre uzağa atlayabilir miydi? Atladığı takdirde de dala tutunabilir miydi? Soğuktan gücünün kesildiğini hissediyordu. Bir gece için fazlasıyla akrobasi numarası yapmıştı. Damın kenarına varınca, küçük dala atlamak için en uygun pozisyona geçti, birkaç kez soluk aldıktan sonra da kollarını önce arkaya, sonra öne atarak damı terketti.
Büyük dalı seçmemesi hata olmuştu. Bunu daha küçük dalı yakalar yakalamaz anladı. Ağırlığına ek olarak bir de atlayışının hızı dalı gereğinden fazla zorladı ve bel verip sallanmaya •başlamasına neden oldu. Derken Ted çatırdıyı duydu. Ses önce ağırdan başladı, ama çok geçmeden Ted onu tüm dal boyunca hissetmeye başladı. Sonunda da dal kırılıverdi. Düşüşünü engelleyen başka dailar olmasaydı, genç adcım ağır şekilde yaralana-feilirdi. Ama yine de çam iğneleriyle küçük dallar orasını, bu a-

sını yırtınışlardı. Biraz sonra tutunduğu daldan aşağı kaydı. Bu girişim tüm gücünü tüketmişti. Şimdiyse korkamayacak kadar bitkin, üşümeyecek kadar yorgundu. Ambarın duvarına kadar süründü ve buna arkasını vererek oturdu. İşin en zor yanı sona ermişti. Bir köye ya da çiftlik evine giderek Haushofer'e telefon edecekti. Sonra da Kate'i bulması gerekiyordu. Fakat her şeyden önce birkaç dakikalık bir dinlenmeye ihtiyacı vardı. Zihnini kaplayan bulutları ancak böyle dağıtabilecekti. Dizlerini büküp çenesine kadar çekti ve ağrıyan kollarını bunların üstüne dayadı. Bir dakikaya kalmaz iyileşirdi. İşte o an bir gürültü, sümüklü bir burnun çekilmesini andıran bir fısıltı kulağına geldi. «Hayret! Gerçekten hayret!»
Regenbauer ağacın arkasındaki gölgelerin arasında bir odunun üstüne oturmuştu. Arkasında kışlık kalın bir SS paltosu vardı. Ayağa kalkarken eldivenli ellerini destek olması için dizlerine dayadı. Arkasında iki gardiyan heykelleşmiş gibi duruyorlardı.
Regenbauer, Ted'e, «Damda delik açarken gizli bir alarmı harekete geçirdiniz,» dedi. «Ne zamandır bekliyoruz. Bu taraftan aşağı ineceğiniz aklıma gelmezdi.» Damı işaret etti. «Şaşılacak bir kararlılık ve caseret gösterisi oldu.» Tekrar Ted'e baktığında dudaklarında gülümseme olarak anlamlandırılabilecek bir İfade vardı. «Çok yüzık!» diye mırıldandı.
Ted'e pek hafif bir yemek getirdiler. Genç adam büyük yemek salonunda konuşmayan iki gardiyanla yalnızdı. Ona giyecek bir şeyler de verdiler; beyaz bir pamuklu gömlekle yine beli lastikli, beyaz bir pantolon. Bir hastane kıyafeti. Ayrıca ayakkabı yerine terlik vermişler, fakat çorap getirmemişlerdi. Bir gardiyan tepesinde beklerken duş yapmasına da izin verilmişti.
Binanın hastane kokusu Ted'i şaşkınlığa düşürdü. Bir soruşturma merkezinde böyle bir kokuyla karşılaşacağını ummazdı. ileride onu nelerin beklediği bilinmezdi, ama SS'lerin taktiklerini

değiştirdikleri kesindi. Hiç kimse onunla konuşmuyordu. Gardiyanlar sanki onu korumak için oradaydılar. Bu da Ted'in garibine gitti.
Genç adamın yemesi sona erince, bir hemşire içeri girdi. Daha doğrusu, Ted onun hemşire olduğu yargısına vardı. Beyazlar giymişti. Tavrında da hastane personeline özgü kayıtsızlık seziliyordu.
«Benimle gelin lütfen,» dedi.
«Nereye gideceğiz?»
Kadın kaşlarını çattı. «Gelin dedim.»
Ted, iki SS bekçi köpeği de arkasında olduğu halde, kadının peşinden yürüdü. Bir koridoru izlediler, arkasından bir merdiven çıktılar, bir koridor daha açtılar. Ted bu görüntüyü komedi sahnelerine benzetti. Kendisi terliklerine şaplatarak lastik pa-puçiu, çirkin hemşirenin arkasından yürüyor, silahlı iki dev de kafileyi tamamlıyordu.
Sonunda bir kapının önünde durdular. Hemşire kilidinin içine bir anahtar sokarak bu kapıyı açtı.
İlgisiz gözlerini Ted'e çevirerek, «İçeri,» dedi. «Uyuyacaksınız.»
«Regenbauer nerede? Ne zaman göreceğim onu?»
Gardiyanlardan biri onu odanın içine itti. Hemşire kapının yanında durduğu yerden duvara yapışık bir masayı işaret etti. Bunun üstünde küçük bir bardak suyla bir hap vardı. «Hapı yutun, lütfen,» dedi.
Ted odaya göz gezdirdi. Ufak, fakat temizdi. Dışı parmaklıklı bir penceresi ve her ikisi de duvara ve yere mıhlı bir yatağıyla masası vardı. Hepsi bu kadar.

Hemşire sert bir tavırla, «Hapı yutun,» diye yineledi. Omzunun üzerinden muhafızları işaret etti. «Yoksa onlar size yuttururlar.»
«Neye yarar bu?»
«Uyumak için.» *
«Bakın, benim uyumak için hapa ihtiyacım yok.»
Kadın muhafızların içeri girmesi için yana çekildi.

Ted bunun üzerine, «Peki, peki,» dedi. Hapı önce dilinin» ucuyla tattı, sonra ağzına atarak suyla birlikte yuttu. Adamlar herhalde onu zehirlemek için bu kadar sıkıntıya katlanmazlardı.
Kadın hoşnutluğunu başının hareketiyle belirtti. Kapının tokmağını tutarak, «Uyuyun şimdi,»
«Ya Regenbauer'i ne zaman görürüm?»
«Yarın,» dedi kadın. «Şimdi dinlenin.» Kapı kapandı ve kilitlendi.
Ted yatağın üstüne oturdu. Ona gereksiz yere hap yutturmuşlardı. O kadar bitkindi ki, uyumak için en küçük yardıma gereksinmesi olmayacaktı. Tek yapacağı iş gözlerini kapamaktı. Duvara doğru çekildi. Kollarıyla bacaklarındaki ağrı durmuştu. Sadece uyuşmuş durumdaydılar şimdi. Bacaklarını sürüyerek yatağın üstüne çekti. Vücudu birden bir ton ağırlaşmış gibi geliyordu ona. Battaniyeyi üstüne çekecek kuvveti bile yoktu. Amma hızlı hapmış, diye düşündü...
36
Bir klakson sesi küçük odanın içinde çm çın çınlayınca, ed panik halinde yataktan fırladı ve o hızla duvara tasladı. Çınlama durduğunda, pencerenin yanında soluk soluğaydı.
Biraz kendini toparlayınca, zilin kapının yukarısında olduğunu keşfetti. Aynı zamanda kahvaltısını gördü. Masanın üstüne kahvaltı tepsisini bırakmışlardı. Bir de açık mavi renkli sabahlık vardı. Ted tepsiyi yatağına götürdü ve bağdaş kurarak dizlerinin Üstünde dengeye getirdi. Tabakların üstündeki kapakları kaldırınca, soluksuz kaldı: Yumurta, patates, ekmek, marmelat, jambon ve iki porsiyonluk bir gümüş ibrikte kahve vardı. Burnuna yükselen nefis koku başını döndürmüştü. Boğazı kusmaktan yaraydı, omuzlarıyla bacakları da gerilmekten sancıyordu, ama bu

nefis yiyecekler ona çektiklerini unutturdu.
Yemeye başladı. Yumurtalarla patatesleri elinden geldiğince çabuk ağzına tıkıştırıyordu. Tekrar kusması olasılığı umurunda değildi. Ona bu yiyecekleri getirmişlerdi, o da bir yanlışlık yapılmış olması olasılığına karşı hepsini yiyip bitirecekti. Midesindeki boşluğu doldurmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ona krallara layık bir kahvaltı getirmişlerdi, ama o nedenini merak etmiyordu bile.
«Umarım, rahat ettiniz. Fazla soğuk ya da sıcak değildi, değil mi? Doğrusu oda ufak, içindeki eşya da zorunlu ihtiyaçları karşılayacak kadar, ama nasılsa orada fazla vakit geçinmeyeceksiniz.»
Hafif antiseptik kokan bir odada bulunuyorlardı. Ted hemşireyle iki muhafızın arasında oraya gitmiş, Regenbauer gözükene kadar muhafızların bekçiliğinde yarım saat beklemek zorunda kalmıştı. Regenbauer, Ted'in oturduğu sandalye dışında odadaki tek eşya olan masanın kenarına ilişmişti. Odanın her yanı beyazdı, duvarlarının üçü de geniş aynalarla kaplıydı. Ted bekleme zamanını kendine bakarak geçirmişti. Bunların iki yanlı olduğuna, öbür yanlarında onu gözetleyen kimselerin bulunduğuna, hatta bunlardan birinin Regenbauer olduğundan emindi. Varsın gözetlesinierdi. Göre göre traşları uzamış birini göreceklerdi.
Regenbauer, «Bu sabah nasılsınız bakalım?» diye sordu.
«Şöyle böyle.»
Regenbauer dudak büktü. «Ağrılar sızılar zamanla geçecektir. Başka şikâyetleriniz var mı?» «Burada işim ne?»
«Sanırım, bu sorunun cevabını biliyorsunuz.» «Kate nerede?» Ted duyduğu endişenin sesine yansımamasına çalışmıştı. «Emin yerde.» «Burada mı?»
Regenbauer cevap vermedi.
Ted ısrar etti. «Kate nerede?»
«Sizin yerinizde olsam. Bayan Buchanan için kaygı duymam.»
«Sizin ne duyduğunuz umurumda değil. Onu görmek istiyorum.»
Regenbauer masanın kenarından kalktı. «İsteklerde bulunacak durumda değilsiniz.»
«Öyleyse ne yapmak durumundayım?»
Regenbauer kapıya yürüyüp muhafızlardan birini çağırdı. Adam ondan aldığı direktif üzerine Ted'in bir metre kadar gerisinde durdu. Regenbauer duvardaki birkaç düğmeye basarak ışığı azalttı. Ted'in solundaki bir aynayı işaret ederek, «Şimdi dikkatinizi buraya verin,» dedi.
Ted görmek üzere o yana döndü. Bu gerçekten de iki yanlı bir aynıydı, Regenbauer'in bir düğmeye basması üzerine aynanın arkasındaki oda birden ışıkla doldu. Pek küçük, Ted'in bulunduğunun belki dörtte biri büyüklüğünde bir odaydı burası. Tam ortasındaki bir sandalyede yüzü aynaya çevrili bir adam oturuyordu. Aynaya, daha doğrusu kendine bakıyordu. Arkasında beyaz renkli bir hastane sabahlığı vardı. Alnı sargılıydı ve saçları tümüyle dökülmüştü. -,

Regenbauer, Ted'e, «Aynaya yaklaşın da daha iyi görün,» dedi.
Ted sırtında soğuk bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Regenbauer'in niyeti her neyse, hoş bir şey olmasa gerekti. Genç Amerikalı aynaya yaklaşarak sandalyedeki adama daha yakındım baktı. Elli beş yaşlarında kadar gösteriyordu. Yüzü kırış kırıştı Ted onun aslında dazlak kafalı olmadığına dikkat etti. Adamın başının tepesini şimdi daha iyi görebildiğinden, sargının yukarı-sındaki bölümün fırça gibi kısa saçlarla kaplı olduğunu, bunun da, kafasının yakın bir zamanda traş edildiği anlamına geldiğini farkediyordu. Adam kıpırdamıyordu, ellerini oturduğu koltuğun kollarına dayamıştı. Aynaya ya da kendine bakıyordu, ama hiçtir şey görmüyormuş gibi.

— 310 —

Ted birden onu tanıyarak fena oidu. «Aman Tanrım!»
Regenbauer, «Bildiğiniz biri mi?» diye sordu.
Adam Trentlyon'du. Otuz, hatta belki kırk kilo kaybetmiş bir Trentlyon. Ted'in hatırında kalan şişman ve yuvarlak yüz gitmişti. Trenlyon'un yüzü şimdi uzun ve köşeliydi, ağzıyla gözlerinin etrafında da derin kırışıklar vardı. Rengi solmuş, boynu hemen kopacakmış gibi incelmişti. Arkasındaki sabahlık üstünden, bir tahta sandalyenin topuzlarına asılmış çarşaf gibi sarkıyordu. Evet, adam Nigel Trentlyon'du, ama tanınmayacak halde.
«Ona ne yaptınız?» Ted hızla dönerek odanın loş ışığında. Regenbauer'i görmeye çalıştı.
SS binbaşısı, «Gösteri daha sona ermedi,» dedi. Sesi az önceki nezaketini kaybetmişti şimdi; daha soğuk, daha otoriterdi. «Bakın ona!» diye emretti.
Gardiyan Ted'i tekrar aynaya bakmaya zorladı. Trentlyon, hâlâ bunun içine bakıyordu. Ted kapının kapandığını duymuştu. Birkaç saniye sonra Regenbauer, Trentlyon'un minik odasına girdi ve adamcağızın arkasına geçti.
Ted'in bulunduğu odadaki bir hoparlör Regenbauer'in sözlerini tenekemsi bir tonla iletti.
«Bu sabah nasılsınız bakalım?»
Ted, Trentlyon'un ağzının açıldığına ve gözlerinin sınırsız bir korku yansıttığına dehşet içinde tanık oidu. Ağzını oynattıysa da,, dudaklarının arasından yalnızca hayvansal sesler çıktı. Sabahlığının üstünde birdenbire karanlık bir leke oluştu ve kucağındaki katların arasında toplanan idrar bacaklarından aşağı süzüldü..
Regenbauer, «Korkma canım,» dedi. «Sana bir şey getirdim.» Elini uzatarak Trentlyon'a bir kesme şeker gösterdi. Regenbauer, Ted'le göz göze gelmek ister gibi aynanın içine baktıktan sonra, tekrar Trentlyon'a döndü.
«Alabilirsin onu.»
Trentlyon şekeri sağ eliyle kabul etti ve ağzının içine itti.. Sonra eli tekrar yanına düştü.
Regenbauer, «Armağanımı sevdin mi?» diye sordu.
Trentlyon bir yandan garip ağız hareketleriyle şekeri eriterek, evet gibilerden başını salladı. '
Regenbauer bunun üzerine gülümsedi.
Trentlyon da ağzının köşelerinden şekerli salyalar aka aka bu gülümsemeye karşılık verdi. Ağzında bir tek diş kalmamıştı.
Regenbauer tatlı tatlı sordu. «Söylesene, adın ne senin?»
Trentlyon yutkundu. Dudaklarını yalayarak aynaya bakıyordu.
Regenbauer, «Cevap verebilirsin,» dedi. «Ben bir kedi değilim,» dedi Trentlyon. Sesi beklenmedik derecede tizdi. «Pitagor kim?»
Trentlyon omuzlarını silkti. «O ben değil, ben o değilim. Sırrı Öklid biliyor. Sır sırdır. Sır sırdır. Spengler, Pitagor'u biliyor, ama hiçbirimize söylemiyor... bu da iyi, çok iyi. Jamey bize söylemeyin dedi, Campbell de cehenneme gidin, dedi... ama kim olduğunu biliyoruz. Sır Enigma'dır, sır sırdır. Şifre adı da Ultra' dır...»
Regenbauer, «Yeter,» diye kükredi. Trentlyon'un ağzı hareketsizîeşti.
Regenbauer aynadaki yüze, «Campbell kim? diye sordu. «Konuşabilirsin.»
Trentlyon iki yaşındaki bir çocuk gibi dilini dudaklarının etrafında yuvarlıyordu. Tiz sesiyle, «Campbell, Campbell, küçük çocuk,» dedi. «Neredesin, yaramaz çocuk. Dallara takıldı, ağaçlara takıldı, ne olur, gelip bom-bomlama beni.»
«Sır nedir, Nigel? Sırrın ne olduğunu söyle bana.»
«Sır sırdır. James biliyor, Öklid de biliyor. Parmaklarınızın ÛBtünde sayın... on-yedi-dokuz... Menhus suyun içinden. Ultra da içeride.»
«Ultra nedir, Nigel?»
Trentlyon burnunu kırıştırdı, kaşlarını kaldırdı. «Ultra cevaptır,» dedi. «Herkes biliyor kimsenin bilmediğini Öklid öyle
<I(KİÎ.»
«Bu da ne demek, Nigel? Ultra nedir?»
«Ultra sırdır, Enigma sorudur, Campbell cevaptır... Bana

— 312 —

danasını sor, ama cevap veremem... bana dahasını sor ve hepimiz cehenneme gidelim...»
Regenbauer odadan çıktı. Ted başını cama dayayarak gözlerini kapamıştı. Bakamıyordu artık. Sadece zavallı akılsızın te-nekemsi sesini dinleyebiliyordu. Ve Regenbauer gelip sesi ke-sinceye kadar dinledi.

Ted kendisini bile şaşırtan bîr soğukkanlılıkla, «Ne yaptınız ona?» diye sordu. Işıklar yakılmış, Trentlyon'un kâbusunu görüntüleyen cam yine aynalaşmıştı. Ted koltuğunda oturuyordu. Regenbauer de masanın kenarına ilişti. «Adamın aklına ne yaptınız?»
Regenbauer, «Korkarım, arkadaşınız konusunda ölçüyü kaçırdık,» dedi. «İlk aylarda çok inatçılık etti. Direncini yenmek çok zordu. Sonunda onu yendik, ama yazık ki, ondan öğrenebildiklerimiz yeterli değil. Ama bu kadarı bile sizinle arasında bağlantı kurulmasına yetti.»
«Benim o saçmalarla nasıl bir bağlantım olabilir?»
«Hepsi saçma değil.» Regenbauer kollarını göğsünde çap-razladı. «İngilizlerin, Enigma şifre mekanizmasını sökmek için Almanya'da bir casus ağı kurduklarını biliyorum. Bu örgütün Londra'dan Öklid şifre adlı bir adam tarafından yönetildiğini biliyoruz Berlin'deki baş ajanın Pitagor diye tanındığını ve İngilizlere değerli bilgiler veren bir vatan haini olduğunu biliyorum. Sizin de bu casuslar ağının bir ilmeği olduğunuzu, Arthur Spengler'in ise İngiltere'nin Berlin'deki âdâmı olduğunu ve Pitagor'la aranızda bağlantıyı sağladığını da biliyorum. Ultra'nın bu komuta zincirinde çok önemli biri, belki de Öklid'in amiri olduğunu biliyorum. Dostumuzun yinelediği en tutarlı cümle *Sır Ultra'dır,' değil miydi? Bu Ultra'nın en gizli şifrelerimizden bazılarını çözdüğünü sanıyorum, Neleri bildiğini ve bu işi nasıl başardığını öğrenmek kararındayım. Pitagor'un kimliği öğrenmeye de kararlıyım.» Regenbauer, Ted'in yüzüne baktı. «Ve bu işde sizin bana yardım, etmenize karar verdim.»
— 313 —
Ted tuttuğu soluğunu salıverdi. Beyni pelte haline getirilmeden önce Trentlyon onları iyice işletmişti anlaşılan. Enigma da neydi? Ted bunu daha önce hiç duymamıştı. Ve Ultra kimdi? Regenbauer, Hess'in maskesini düşürmeye Ted'in sanmış olduğundan da daha yakındı. Ama öbür ad neydi? Trentlyon'un Pitagor gerçeğiyle karıştırarak sunduğu bir uydurma mı? Hem Trentlyon'un burada işi neydi? Regenbauer, Trentlyon'u Londra' dan çıkarabilmeyi nasıl başarabilmişti. Genç adam, «Neden söz ettiğiniz hakkında en küçük bir fikrim olmadığını söylesem herhalde bana inanmazsınız, değil mi?» dedi.
Regenbauer belirli belirsiz gülümsedi. «Hayır.»
«Bu küçük gösteri...» Ted, Trentlyon'u gizleyen aynayı işaret etti. «Herhalde sizinle işbirliği yapmadığım takdirde, beni neyin beklediğini göstermek içindi, değil mi? Daha sesinizi duyar duymaz donuma işeyeceğimi kanıtlamak içindi, değil mi?»
«Hayır. Sağlam ve sağlıklı olmanızı istiyorum. Bay Campbell. Çünkü zamanı gelince benimle Berlin'e geleceksiniz... tüm ayrıntıları elde ettiğim zaman, yani. Bütün düzeni orada yapılacak olan bir toplantıda açıklayacaksınız.»
«Bir tür itiraf ha?»
«Bir bakıma, evet. O toplantıda Reich'in güvenlik örgütünün şefi Reinhard Heydrich'le tanışacaksınız. Size şu kadarını söyleyeyim ki, terfimin anahtarı olacaksınız. Campbell.»
«Her şeyi ayarladınız demek?»
SS binbaşısı sırıttı. «Sizin yardımınızla başaracağım.»
isBu iş demek o kadar kolay. Bana fiske bile vurmadan başarıya ulaşacaksınız.» Gülümsemek sırası şimdi Ted'deydi. «Olanaksız kelimesinin anlamını bilir misiniz siz?»
Regenbauer o sırada masadan kalkarak aynanın önünde bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. «Bay Trentlyon şu son aylarda büyük acılara katlandı. O kadar dayanıklı olacağını doğrusu ummamıştım... Dayak. Yalnızlık. Uykusuzluk. Açlık. Sodyum pentotal. Ona bunların hepsi uygulandı. Morfine, arkadan eroine alıştırıldı, sonra bunların yokluğunun acısına, o çok

--314--
feci krizlerine terkedildi. Savaş sona erdi diye onu aldatmaya bile kalktık. Bu yöntemlerin hiçbiri tüm anlamıyla başarılı olmadı, ama gerçeğin bazı parçalarını azar azar öğrendik. Bu eylemimiz haftalar sürdükten sonra da onu elimizden kaçırdık.»
Ted, «Zavallıyı çıldırttınız,» diye kükredi.
Regenbauer devam etti. «Derken buradaki çalışmaları öğrendim. Kendi SS doktorlarımız akıl hastalıkları alanında deneyimler yapıyorlar. Trentlyon'un kafasındaki tüm sırları bir tek basit ameliyatla çözebilmem olasılığı vardı. Rizikoyu göze almaya değeceğine karar verdim. Bu işlem, maymunlar üzerinde düzünelerle test yapan iki Portekizli nörologun çalışmalarının ürünü.» Regenbauer burada sözüne ara vererek Ted'e gülümsedi. «Ama bizim burada maymunlarımız yok. Yalnız akıl hastaları var.»
«Bu işleme lobotomi diyorlar,» diye devam etti Regenbauer. «Beynin alın lobundaki bazı sinirlerin kesilmesi söz konusu. Şurada...» Regenbauer işaret parmaklarıyla şakaklarına dokundu.
Ted gözlerini kapadı. «Ulu Tanrım!»
«Ameliyat sonucu insan tümüyle pasif bir kişi oluyor. Artık korkuları, endişeleri, tutkuları olmayan bir kimse... tam anlamıyla zararsız biri. Şiddet duygularından arınmış, etraflannda-kilerle işbirliği yapmaya hazır. Ne yazık ki, bu ameliyat Trentlyon vakasında düş kırıcı oldu...» Regenbauer omuzlarını silkîi. «Onu gördünüz. Çocuk gibi konuşuyor. Söylediklerinden bazıları belki deşifre edilebilir, ama doktorlar bize fazla bir umut vaat etmiyorlar.

Yine de biz ona sorular soruyor ve küçük armağanlar veriyoruz. Ama beklemeye niyetim yok benim. Trentlyon'-dan öğrendiklerimiz bizi size kadar götürdü. Ondan öğreneme-diklerimizi siz tamamlayacaksınız.»
Ted yere bakıyordu. Trentlyon'un cam gibi anlamsız bakışları hâlâ gözlerinin önündeydi. «Demek benim de beynimi kesecek, sinirlerimi koparacaksınız?» dedi.
«Oh, hayır. Bu müdahale, sizin gibi sağlıklı bir erkeğin üze-

rinde denenecek kadar geliştirilmiş değil. Dediğim gibi, Trentlyon olayında bile bile tehlikeyi göze aldık. Ama sizin durumunuz özel. Hayır, sizi o doktorların eline teslim etmem. Bu halinizle benim için çok değerlisiniz.»
Ted kaşlarını çattı. «Öyleyse niyetiniz nedir?» Regenbauer orta duvardaki bir düğmenin önünde durmuştu. Odanın öbür ucundaki gardiyana işaret etmesiyle birlikte o-dadaki ışıklar ölgünleşti. Bunun üzerine Regenbauer ikinci bir düğmeyi çevirince, ikinci aynanın arkasındaki oda ortaya çıktı.
Kate de aynen Trentlyon gibi bir sandalyede iki taraflı aynaya karşı oturuyordu. Arkasında aynı tipte bir hastane gömleği vardı. Gözleri bir şey görmese de, tetikte olduğu farkedili-yordu. Kollarını önünde devşirmişti. Bulunduğu odadaki ışıklar yanınca, değişikliği hissederek hafifçe başını çevirdi. O zaman bir şey söyledi, ama sözleri ses geçirmeyen odada kayboldu.
Gardiyan Ted'i koltuğundan fırlamasına vakit bırakmadan kıskıvrak etti. Genç adam direndiyse de, Alman'a karşı koyacak gücü yoktu. Koltuğun kollarına tutunarak doğrulması bile epeyi bir çaba gerektirmişti. Şimdi başı dönüyor, Kate'i görebilmek için gözlerini hızlı hızlı kırpıştırmak zorunda kalıyordu. Niçin ayağa kalkamıyordu acaba? Kuvvetine ne olmuştu? Tamam... yiyecekler! Yiyeceklerin içine bir şey koymuşlardı!
Ted, Regenbauer'in, «Zararsızdır,» dediğini duydu. «Adrenalin akımını nötralize eden bir ilaç. Ona karşı koymaya çalışmanız yararsız.»
Ted, «Ona dokunayım demeyin!» diye bağırdı. «Ona dokuyun'demeyin, soysuzlar!» Regenbauer odanın karanlık köşesinden, «Buradaki doktorların, kör olmasına karşın, başka her bakımdan sağlıklı bir kimsenin akıl fonksiyonları üzerinde deneyler yapmaya sabırsızlandıklarını tahmin edersiniz.» dedi.. «Hayır!»
«O zaman belki bir uzlaşmaya varabiliriz.»
Ted bu sözleri yarım yamalak duymuştu. Bir karanlığın içi-

ne ağır ağır kaydığını hissediyordu. İlaç üzerinde bu etkiyi yapıyor, o direndikçe, etkisi artıyordu. Fakat karanlık tarafından yutulmadan önce Regenbauer'in önerisini duydu. Buna cevap vermeye vakti olmamış, ama söyleneni duymuş ve anlamıştı.
37
Odasında uyandı.
Ted bir saati aşkın bir süre odasına birini getirmeye çalıştı. Bağırdı, kapıyı yumrukladı, ama boşuna kuvvet tüketiyordu. Derken öğle yemeğini getirdiler. Hemşire tepsiyi masanın üstüne bıraktı.
Ted hiçbir şey yemedi. Onu ytne uyutmalarına izin vermeyecekti. Yatağın üstüne oturarak Regenbauer'e karşı tutumunu saptamaya çalıştı. Kate'i düşünmemeye çalışıyor, ama başarâ-mryordu. Trentlyon'un o boş bakışlarını ya da kesme şekeri görünce, o yorgun, zavallı yüzünde beliren imrenişi de anımsa-mamaya çalışıyordu. Onun hedefi Regenbauer'di. Yalnız Regenbauer. Sadist herifi, ağa düşen küçük bir balık, sadece bir haberci olduğuna inandırması gerekliydi. Trentlyon bir İngiliz ajanıydı, ama Ted onun Almanya'ya nasıl girdiğinden habersizdi. Trentlyon'u en son Londra'da, Carstairs'in yanında görmüştü. Bunu da söylemesinde bir sakınca yoktu. Carstairs Öklid'-di, bu düzeni yöneten İngiliz haberalma örgütünün adamı. Pi-tagor'a gelince... Pitagor'a bir ad vermesi gerekse, bu ne olacaktı? Herhalde Hess değil. Hess asla. Hess'e bazı şeyler borçluydu. Hess'ten başka bir tek aday vardı. Tanıma uyabilen öbür adam. Hükümette görevli biri. Sırrı korumak uğruna Hess yerine kendini feda edebilecek biri.
Haushofer.
Ted bunu istemeyerek yapacaktı, ama başka biri var mıydı

!ki? Öbür adlara gelince... Arthur Spengler de kimdi? Ultra 'kimdi ve Enigma neydi? Ted bu sorulan nasıl atlatacaktı? Regenbauer'e, Hess dışında tüm bildiklerini anlatmak ve sadist therifi, öbür konulardan habersiz olduğuna inandırmak zorundaydı. .
Ortalık kararırken odasının ışığı yandı, biraz sonra da yemeği geldi. Hemşire yeni tepsiyi masanın üstüne koydu ve yenilmemiş yemekleri aldı.
Ted ona, «Regenbauer'i görmek istiyorum. Konuşmaya hazırım,» dedi.
Kadın cevap vermedi.
«Ne dediğimi duydunuz, Regenbauer'i görmek istiyorum. Ona hazır olduğumu söyleyin.»
Kadın kapıda Ted'e bir şey söylemeden baktı, sonra, gardiyanın yanından geçerek gözden kayboldu. Ted duvara yaslandı. «Kaltak karı.» Ama söylediklerini Regenbauer'e nakledeceğinden emindi. Başka ne işi vardı ki?

Fakat o gece kimsegelmedi. Ertesi gün de sessiz hemşire dışında kimse odaya uğramadı. Ted şimdi aralıklı da olsa, Kate'i düşünmekten kendini alamıyordu. Bir süre sonra genç kadını daha sık düşünür oldu. Ve terlemeye başladı.
O gece kapının üstüne işedi. Sıkıştığını hissederek uyanmış, fakat odadan çıkamayacağına göre, kapıya işemişti. Sabahleyin kahvaltıyı getirince, hemşirenin su birikintisine basıp kayabileceğini düşünerek avunuyordu. Bu düşünce onun daha rahat uyumasını sağladı.
Fakat hemşirenin ayağı kaymadı. Sabahleyin gelmedi çünkü. O gün akşama kadar kimse gelmedi. O ana dek de yerdeki ■birikinti buharlaşmış, geride hafif bir amonyak kokusundan başka şey kalmamıştı. Hemşire yeni bir tepsi getirince, bir önceki tepsideki yiyeceklerin çoğunun yenildiğine dikkat etmiş görünmedi. Odadan çıkmasından önce de muhafızlardan biri, portatif bir tuvaleti cilalı çizmesinin ucuyla kapıdan içeri itti.
Ted yatağından, «Regenbauer'i   görmek istiyorum,» dedi.

«Onu görmek istediğimi söyleyin ona. Ona deyin ki — daha gitmesenize!»
Fakat kapı yavaşça kapandı ve dışarıdan kilitlendi.
Ted, «Tanrının belaları, beklediğiniz nedir?» diye uluduy-sa da, ne kimse cevap verdi, ne de gelen oldu.
Feryadı gece uyurken duydu. Once bunun bir kâbusun parçası olduğunu sandı. Ama sonra yatağın içinde oturup uykunun sersemliğinden kurtulmayı bekledi ve kulak kabarttı.
Bir süre sonra kalkıp pencereyi açtı. Dışarda yalnız soğuk ve karanlık vardı. Demir parmaklığın çubuklarının birinden sarkan buzu koparıp emmeye başladı. Bir yandan da en küçük bir sesi bile kaçırmamak için dikkat kesilmişti, ama çamların hışırtısından başka bir şey duymadı. Bunun üzerine pencereyi kapayıp yatağa döndü. Feryadı hayal mi etmişti acaba? Bir kadının çığlığı mıydı bu?
Bağıran Kate miydi?
Aradan günler geçti. Günlük program aynıydı. Bir yemek, yiyecek tepsilerini değiştirmek için sessiz hemşirenin bir ziyareti... Ted zaman kavramını kaybetmişti. Gündüzleri uykuda geçiriyor, geceleri pencerenin yanında uyanık oturup dinliyordu. Feryadın gerçek, bağıranınsa Kate olduğuna, gece uyanık kaldığı takdirde, bir yolunu bulup ona yardım edebileceğine kendini inandırmıştı. Feryatları duymasının istenilmediğine inanıyordu. Öyle olunca da, geceleri uyumadığı takdirde...
Ona asıl azap veren, feryadı tekrar duymak isteyişiydi. Feryadı tekrar duyduğu takdirde, yanılmadığı, aklını kaçırmak üzere olmadığı doğrulanmış olacaktı. Fakat onu bir daha duy-mayışı işi bozuyordu.
Şimdi uyanık geçirdiği her dakika Kate'i düşünüyordu. Genç kadını o odada yalnız olarak düşlüyordu. Genç kadınr şeker yerken gördüğü bir kâbusun orta yerinde terler içinde uyandı. Onu bir ameliyat masasının üstünde başı traş edilmiş olarak ve görmeyen gözlerinde dipsiz bir korkuyla ne olup bit-

Çiğini anlamaya çalışır halde hayalinde canlandırdı. Kate'i bir -masaya kayışlarla bağlanmış halde çırçıplak yatarken görüyor, göremediği eller bu kâbusta ona dokunuyor, beyaz gömlekli doktorlar sırayla ona sahip oluyorlardı. Aralarında kahkahalarla gülen Regenbauer de vardı. Kate'in vücudu onların pisliğiyle yapış yapıştı. Bacakları da. Göğüsleri de. Ağzı da... Durunnnnn!
Ama Ted düşüncelerini durduramıyor, hayallerin geçit törenine son veremiyordu. Zamanını dolduracak başka bir uğraşı yoktu. Regenbauer de bunu çok iyi biliyordu.
*
**
Bir şey onu uyandırmıştı. Gözlerini açıp duvara gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra, sırtüstü döndü. Hemşire kapı aralığında duruyordu. Ted doğrulup etrafına bakındı. Ortalık henüz apaydınlıktı. Vakti gerçi bilmiyordu, ama öğleden sonranın ■erken saatleri olmalıydı. Kadının bu saatte odaya geî-ımesiyse alışılmışın dışındaydı. Yalnızca geceleri yemek tepkisiyle geliyordu. Ama şimdi eli boş olarak karşısında duruyordu.
«Benimle gelin lütfen.» dedi. Yüzündeki anlamda bir deği-■Iklik yoktu. Daha doğrusu, yüzü ne zevk, ne hüzün, ne hoşnutsuzluk ne de budalalık yansıtıyordu. Sadece ilgisizlik vardı hu yüzde. Hatta Ted onun, doktorun başarılı lobotomi ürünlerinden biri olup olmadığını bile merak etti. Ama aklı Kate'de olduğu için, bunun fazla üzerinde durmadı.
Hemen yataktan fırladı. «Kate'e bir şey mi oldu? Bir şeyi yok ya? Söyleyin!»
Fakat hemşire dönerek iki muhafızın arasından koridora çıkmıştı. «Bu taraftan,» dedi.
Regenbauer bir çalışma odasında onu bekliyordu. Arkacında siyah üniforması vardı. Bu odada ayna yoktu. Regenba-

uer'in arkasındaki geniş pencereden avlu, uzakta da ahırlar görülüyordu.
SS binbaşısı masasının önündeki bir sandalyeyi işaret ederek, «Oturun,» dedi. Dönen iskemlesinde arkasına dayanarak sigara içiyordu.
Ted, «Kate nerede?» diye sordu.

Regenbauer, «Bana tepeden bakılmasından hoşlanmam. Oturur musunuz!» diye karşılık verdi. Ted oturdu. «Kate nerede?» «Hâlâ burada.»
«Nerede yani? Onu görmek istiyorum!» Regenbauer sigarasının ucundaki külü küçük bir cam kâseye silkti. «Burada fazla bir şey öğrenmediğinizi görüyorum.» «Ben sadece—»
«Burada hiçbir şey isteyemezsiniz. Personelden, odanıza gelen hemşireden, muhafızlarınızdan...» Regenbauer koltujğun-da öne eğilip sigarasını ezip söndürüdü ve Ted'in gözlerinin içine baktı. «... Ve özellikle benden. Anladınız mı?»
Ted evet gibilerden başını eğdi.
«Duymadım.»
«Evet,» dedi Ted.
«Evet... ne?»
Ted siyah üniformalı adama ters ters baktı. «Evet... anladım.»
Regenbauer, «Efendim,» diye ekledi. «Evet, anladım, efendim.»
«Evet, anladım... efendim.»
«Hah şöyle.» Regenbauer masasının üstündeki bir klasörü önüne çekti ve açtı. «Şimdi görüşmemiz gereken birkaç konu var.»
«Kate ne olacak?» «O sonra.» «Şimdi.»
Regenbauer derin bir iç geçirdi. Ted'e bakarak, «Onun gü-

vencede olduğunu söyledim,» dedi. «Buna inanabilirsiniz.»
Ted adamın yüzüne baktıysa da bir şey demedi.
Regenbauer devam etti. «Ona bir zarar verilmedi.»
Ted düşmanına bakmayı sürdürüyordu. «Bir feryat duydum,» dedi.
Regenbauer bir kaşını kaldırdı. «Sahi mi?» Sesinde hafif bir alay seziliyordu. «Ne zaman oldu bu?»
«Bana bakın, bana yapacaklarınız umurumda değil! Ama Kate'i görmeden tek kelime söylemem!»
Regenbauer klasörü kapayıp telefonu eline aldı ve ağızlığın içine bir şeyler söyledi. Sonra katı bakışını Ted'in yüzüne dikti. «Onun güvencede olduğunu size söylemiştim,» dedi. «Ama madem gözlerinizle görmek istiyorsunuz...» Omuzlarını silkti. «Onu buraya getiriyorlar.»
Ted sandalyesinde doğruldu. Avuçları terliyordu. Korkunç bir karabasanın yeni yeni etkisinden kurtuluyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Kate'i en sonunda görecekti. Bunun yanında hiçbir şeyin önemi yoktu.'Kendini başkasının gözleriyle görmeye çalıştı: Kirli bir tutuklu üniformasının içindeki pis ve traş-sız biriydi. Günlerden beri kilit altında tutulmuş, traş olmasına, yıkanmasına, üstünü değiştirmesine izin verilmemişti. Kaçmaya çalıştığı gece ona verilen beyaz hastane giysileri tozlanmış, terden kokmuştu. Saçları haftalardır tarak yüzü görmemiş dolaşık bir kitleydi. Tırnaklarıysa Kate'i duymak için kendini uykudan yoksun ettiği gecelerde pencerelerinin demir çubuklarına asılmaktan tırtık tırtıktı.
Ama Kate'i görüp bir şeyi olmadığını anladığı takdirde, bunların hiçbirinin öneani olmazdı. İşte o zaman, Reganbauer'e yalan söyleyemeyeceği büyük bir netlikle kafasına dank etti. Ted ona, sırf Kate'i korumak için bütün bilmek istediklerini hem de seve seve söyleyecekti. Yalnız başına hapsedilmesinin amacı buydu: Kate'e neler yapıldığı hakkında kendi korkunç düşün-

celeriyle baş başa olarak küçük odasında günlerce azap çekmesi ve isteri krizlerinin eşiğine gelmesi. Regenbauer'in Kate'e elini sürmesine hiç gerek yoktu. Eğer gerçekse, o feryat, Ted'in hayalini harekete geçirmek için gerekli uyarım oimuştu. Genç Amerikalı, Regenbauer'in oyununu son ruhsal savunması da yıkılan bir adamın umutsuz zihin berraklığıyla anlıyordu şimdi. Regenbauer'in elinde, ona karşı kullanabileceği sağlıklı bir Kate olduğu için konuşacaktı Ted. Hiç kuşkusuz genç kadın gerçekten güvencede olduğu takdirde...
Çipil gözlü, şişman bir kadın az sonra Kate'i odaya soktu. Sevgilisini görünce, Ted'in boğazına bir şey düğümlendi. Kate'e tertemiz bir beyaz hastane gömleği giydirilmişti. Kızıl saçları da taranmış ve başının arkasında topuz biçiminde toplanmıştı. Biraz zayıflamışa ve sararıp solmuşa benziyordu, ama üstünde Ted'in görebildiği hiçbir yara, bere izi yoktu.
Çirpil gözlü, şişman bir kadın az sonra Kate'i odaya soktu. Sevgilisini görünce, Ted'in boğazına bir şey düğümtendi. Kate'e tertemiz bir beyaz hastane gömleği giydirilmişti. Kızıl saçları da taranmış ve başının arkasında topuz biçiminde toplanmıştı. Biraz zayıflamışa ve sararıp solmuşa benziyordu, ama üstünde Ted'in görebildiği hiçbir yara, bere izi yoktu.
Genç adam ona doğru koştu. Elini ovucuna alarak yüzüne dokundu. «Kate, Ted'im ben... İyisin, değil mi? Sana bir şey yapmadılar—»
Çok iyi tanıdığı sesi duyunca, Kate ona doğru kollarını u-zattı. «Ted! Gerçekten sen misin?» Parmaklarını erkeğin yüzünde gezdirdi, saçlarına dokundu, sonra da ona sarıldı. «Ted!' Ah Tanrım, sanmıştım ki, onlar seni...»
«Ben iyiyim. Ya sen?»

Genç kadın ona sımsıkı sarılmıştı. «Çok iyiyim,» dedi. «Birkaç gün hasta oldum, ama sırf bana getirdikleri pisliği yemeyi reddettiğim için. Ama şimdi iyiyim. Burada ne olup bittiğini ya da nerede olduğumu bilmiyorum... Bana hiçbir şey söylemediler. Benimle konuşmuyorlar bile.»
— 323 —
Regenbauer o sırada masanın arkasındaki yerinden, «Ko-nuğumsun, Katherine,» dedi. Bir sigara daha yakmış, Ted'e garip bir hoşnutlukla bakıyordu.
Regenbauer'in gücüyle ilgili olarak Ted'in içinde en küçük bir şüphe doğmuş olsaydı bile, SS binbaşısı konuştuğu anda bundan eser kalmazdı. Kate'in gösterdiği tepki tek kelimeyle dehşet oldu. Gardiyanlarının kim olduğunu bilmiyordu, ama Regenbauer sesini duyurunca, kiminle karşı karşıya olduğunu anladığı, yüzündeki korkudan belli oldu.
«Johann...» Soluğunu tutarak bu adı söylemişti.
Regenbauer gülümseyerek Ted'e dönüp, «Ne kadar samimî yer, değil mi?» dedi. «Üçümüz burada bir aradayız.»
Ted'e söylenecek bir şey kalmamıştı. Regenbauer partiyi kazanacaktı. Ted'e anlatmak istediği buydu. Bunun kanıtı da arasında duran kadın ve bu kadının titreyişiyle görmeyen yeşil gözlerindeki yaşlardı. Evet, Regenbauer'in silahı Katherine Buc-hanan'dı.
En çok konuşan Regenbauer oldu. Kendisiyle işbirliği yaptıkları takdirde, birbirlerini görmelerine izin vereceğini söyledi. Dediğine göre, tüm sorulan yanıtlamaları bir hafta sürmezdi, bundan sonra da istedikleri kadar beraber kalabilirler, hatta aynı odayı paylaşabilirlerdi.
Ted, «O zaman ne olacağız?» diye sordu. Böyle derken Kate'e bakmıştı. Genç kadının eli oturduğu koltuğun kolunun üstündeydi, Ted de uzanıp bu eli avucuna aldı.
Regenbauer, «O kadar şüpheci olmayın,» dedi. «Size hiçbir şey olmayacak... ikinize de olmayacak.»
Kate o zaman sakin bir sesle, «Açık konuş, Johann,» diye söze karıştı. «Ne yapacaksın bizi? Karşısındakiler çocuk değil.»
Regenbauer, «Hayır, çocuk değil, casus,» diye genç kadını susturdu. Soğuk bir gülümseyişle ekledi. «Reich'a karşı girişilmiş bir düzeni açığa çıkarmakta bizimle işbirliği ettiğiniz >lçin hayatınızı bağışlıyacağız.»

— 324
«Ne demek bu?» diye sordu Ted.
SS binbaşısı, «Kovuşturmam bitene kadar ikiniz de burada kalacaksınız,» dedi. «Sonra Campbell'den benimle Berlin'e gelip, amirim Heydrick'le yapacağımız toplantıda düzenin elebaşılarını ele vermesini isteyeceğim. Bjr mahkeme olacağından kuşkulu bulunduğum için, tanıklığı uzun sürmeyecek Camp-bell'in. Bundan sonra ikiniz de Birleşik Amerika'ya iade edileceksiniz.»
Kate sordu. «Paki, ya seninle işbirliği yapmazsak ne olur?»
Regenbaur okumakta olduğu dosyadan başını kaldırdı. «Hiç kuşkusuz işbirliği yapacağınız kanısındayım.»
Ted, Regenbauer'in önündeki dosyanın başlığını okumaya çalıştıysa da, aralarındaki uzaklık görmesine engel oldu.
Regenbauer, «İlk geldiğinde burada bir sağlık muayenesinden geçmiştin, anımsıyor musun, Katherine?» diye sorduktan sonra Ted'e baktı. Genç Amerikalı, Regenbauer'in, Kate'le konuşurken ona bakmayı alışkanlık haline getirdiğine dikkat etmişti. Sanki Ted'i, Kate'in gözleri olarak görüyordu.
«Evet, ne olacakmış?» diye sordu Kate. *
«O muayenenin sonuçları şimdi önümde. Olağanüstü sağlıklı bir kadınsın. Körlüğüne rağmen ya da belki bu yüzden öbür duyguların normalin üstünde gelişmiş.»
Ted sandalyesinde huzursuzluk içinde kıpırdadı. Bu iş hoşuna gitmemişti. Regenbauer kendi kendine gülümsüyor ve ona bakıyordu. Bir şeyler hazırlıyordu besbelli. Ted bunun ne olduğunu bilmiyor, ama birazdan öğreneceğini hissediyordu.
Regenbauer sayfayı çevirirken, «Çok ilginç,» dedi. «Fazla sigara içmemeni öneriyorlar. Hiç kuşkusuz, içkiyi de bırakmış-sındır.»
«Herhalde isteyerek değil.» Kate kollarını önünde dev-şirdi. Sesi eğer bir ipucuysa, artık korkmuyordu. -
Regenbeauer sordu. «On hafta önce nerede olduğunu a-nımsıyor musun?»
— 325
Kate, «Şimdi nerede olduğumu, hatta günlerden hangisi olduğunu bile bilmiyorum,» diye sert bir çıkış yaptı.
Regenbauer, «Bugün günlerden cumartesi,» diye karşılık verdi. «Ve şubatın sekizi.»
Ted, «Şubat ha!» diye atıldı. «Ulu Tanrım, ne kadar zamandır buradayız biz?»
Regenbauer onun bu sözlerini önemsemeden, «Şu nokta-nın sizi ilgilendireceğini sanıyorum, Campbell,» dedi.
«On hafta önce yaklaşık olarak kasım ayının sonuydu. Sanırım, Katheri-ne'le siz o sırada beraberdiniz.»
«Evet, ne var bunda?»
Regenbauer, «Sanırım, Katherine için bu çok önemli,» dedi. «Bunun nedenini kendisine söyleyeceğim. Siz başınıza gelecekleri umursamayabilirsiniz, ama bu kadar sağlıklı bir kadına zarar vermek çok yazık olur. Özellikle burada tehlikeye düşecek olan yalnız kendisi de olmayacağına göre...»
Ted, tamam, şimdi öğreneceğiz, diye düşündü.

Regenbauer devam etti. «Çocuğu da düşünmek gerek.»
«Ne?» Ted, Kate'e baktı. Genç kadının yüzünde şimdi yepyeni bir kavrayışla müthiş bir korkunun biçimlendiğine tanık oluyordu. «Hangi çocuk bu?»
Regenbauer de Kate'e bakıyor ve gördüklerinden belli ki zevk alıyordu. «Evet, işbirliği yapacağınızı sanıyorum,» dedi. «Yoksa yanılıyor muyum?»
«Kimin bu çocuk!» diye bağırdı Ted.
Regenbauer, «Herhalde sizindir,» dedi. «Sevgiliniz hamile. Karnında yaklaşık yetmiş günlük bir dölüt taşıyor. Tüm belirtiler sağlıklı olduğunu gösteriyor.» Ted'e bakarak ekledi. «Kutlarım.»
«Seni ahlaksız—»
Fakat Kate daha kıpırdamasına vakit bırakmadan Ted'in kolunu yakaladı. «Yapma, Ted! Boş yere canını yakarlar. Ziyanı yok.»
Kate'in gözleri yaşlıydı. «Lütfen, Ted,..j canını yakmalarına

neden olma... Ben... ben zaten bebeği biliyordum. Haftalardır biliyorum.»
Ted genç kadını kendine çekti ve gözlerini kapayarak yanağını saçlarına yapıştırdı. «Üzgünüm, Kate,» diye mırıldandı. «İnan bana...»
«Önce emin değildim. Ama aybaşılarım gelmeyince...» Kate içini çekti. «Bir kadına hamile olduğunu anlatan şaşmaz belirtiler vardır. Ama onların da bildiklerini bilmiyordum.»
«Kate—»
«Üzgün olduğunu bir daha söyleme bana, çünkü ben değilim! Bebek ikimizin.» Genç kadın erkeğin kollarından sıyrılarak elini onun yanağına götürdü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Bir şey yapmayacağına söz ver bana,» dedi. «Onun sorularını nasılsa yanıtlayacağım... senin güvenliğin için ne isterse yaparım. Ona istediklerini söyler, sonra da evimize gideriz. Artık İngilizlere yardım edemezsin, yoksa ikimize de zarar verirsin. Ziyanı yok... Bu pis savaş artık umurumda değil. Yalnız seninle bebek önemli...»
Genç kadın gülümsemeye çalıştı. Çenesi titriyordu. Ted evet gibilerden başını salladı ve sevgilisinin parmaklarını öptü.
Regenbauer, «Ne kadar dokunaklı sahne,» diye mırıldandı.
Kate o zaman gayet sakin, «Johann?» dedi.
Regenbauer koltuğunda öne doğru eğildi. «Evet?»
Kate, SS binbaşısının sesinin geldiği yöne döndü. Ellerini karnının üstüne dayayarak, «Bunun senden olmadığına hani neredeyse üzüleceğim,» dedi. «Çünkü senden olsaydı, onu ne yapacağımı çok iyi biliyorum.»
Regenbauer'in gülümseyişi o an silindi. Koltuğunda dimdik oturarak, «Çıkarın şunları!» diye bağırdı. «İkisini de çıkarın!» Klasörü gürültüyle kapadı. «Sorgular yarın başlıyor!»

38
Haushofer istasyon penceresinden dışarısını görebilmek için buz tutmuş camı eliyle sildi. Arthur geciktiği için kaygı duyuyordu. Tenha istasyonda bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. Arthur bundan önce hiç gecikmemişti. Ya yakalandıysa? Haushofer bir an ilk Kurfürstendamm trenine binip evine gitmeyi düşündü, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Gerekirse bu dayanılmaz soğukta bir saat daha bekleyecekti. Binada ısıtma yoktu, dışarıdaysa ısı sıfırın altındaydı. Pencereden dışarısını görebilmek için eğildi. Nerede kalmıştı bu adam!
Birden arkasında bir ses, «Selam, Albrecht,» dedi. «Pek pis bir gün, değil mi?»
Haushofer donmuş I ayaklarının üstünde bir dönüştür döndü.
Arthur Spengler özür dilemeye gerek görmeden, «Geciktim,» dedi. «Ama elimde değildi.»
«Buldun mu onları?» Haushofer'in yüzü soğuktan kızarmtş-
Ü
«Hayır. Sanırım, sen de bulmadın.»
Haushofer hayır gibisinden başını salladı.
«Tam altı haftadır ortada yoklar...» Spengler sözüne ara verip bîr sigara yaktı. «Bununla birlikte ne o, ne de kız ülkeden çıktılar.»
«Orasını biliyoruz,» dedi Haushofer. Hohlayarak ellerini ısıtmaya çalıştı. «Eee, sonra..?»
Spengler bir duman bulutu üfürdükten sonra, «Şu halde, Regenbauer'in elindeler,» dedi.
Profesör gözlerini kapadı. «Bu durumda ne yapmamızı önerirsin?»

«Gampbell'i hâlâ istiyor musun?»
Haushofer evet anlamında başını eğdi. «Eğer hayattaysa. Hâlâ bir uçak kullanabilirse.» Karşısındaki adama dikkatle baktı. «Biliyor musun, Hess bir kez denedi. Geçen ay. Messersc-mitt'lerinin muhafaza edildiği Augsburg'a gitti ve bir tanesini sisii havada uçurdu. Ancak yolunu kaybettiği, aynca, motoru arıza yaptığı için geri dönmek zorunda kaldı. Tanrım, ölseydi ne yapardık!»

«Sence, yine deneyecek midir?»
Haushofer başını salladı. «Kendi başına hayır. O macera ödünü koparttı. Hess korkak değil, ama aptalca bir cesareti de yok. Iskoçya'ya Hamilton Dükünü görmeye gitmesinin tek yolunun, Campbell'in onu oraya götürmesi olduğunu biliyor şimdi. İstilanın yine gündeme alınmasını durdurmak için çırpınıyor.» Profesör, Spengler'e âdeta yalvararak baktı. «Onun için Campbell'i kurtarmalısın! Elimizdeki tek koz artık o!»
«Gampbell'i bulmanın tek yolu, önce Regenbauer'i bulmak!»
«Öyleyse yap bunu!»
«Bu hiç de ucuza mal olmayacak, Haushofer! Bunu peşinen bilmelisin.»
«Anlamadım...»
«Yani bu girişim bir sürü hayata mal olabilir, Haushofer. Regenbauer herhalde birisinin elini kolunu sallaya sallaya gelip Cambell'i götürmesine izin vermeyecektir. Bu seni rahatsız etmiyor mu?»
Haushofer, «Hess birkaç askerden daha önemli,» diye karşılık verdi.
«Ben de aynı şeyi düşündüm,» dedi Spengler.

39

Ted ilk sorudan itibaren gerçeği söyledi. Regenbauer de ilk cevaptan itibaren, onun söylediklerinin tek kelimesine inanmadı.
İçinde bir ses kayıt aygıtı, kapısındaysa nöbetçi olan bir odadaydılar. Ted bir masanın başında, Regenbauer'in karşısında oturuyordu. Regenbauer'in odasındaki konuşmalarından beri farklı muamele görmüştü. Yıkanıp traş olmasına izin verilmiş, ona temiz bir hastane üniforması getirilmişti. Regenbauer ona ayrıca bir paket sigara armağan etmişti.
İlk sorunun ne olacağı belliydi. Regenbauer kayıt makinesini çalıştırdı.
«Pitagor kim?»
«Rudolf Hess.»
Regenbauer makineyi durdurdu. «Artık oyun oynamıyoruz. Sorulara cevap verin.»
Ted kaşlarını çattı. «Durun biraz, ben—»
Regenbauer, «Ne zaman konuşabileceğinizi ben söyleyeceğim,» diye onu uyardıktan sonra makineyi tekrar çalıştırdı. «İngiliz haberalma örgütünün Pitagor şifre adını verdiği hain kim?»
«Söyledim size... Rodolf Hess.» «Hess!»
Ted evet gibilerden başını eğdi. «Tamam! Führer Vekili Rudolf.»
«Susun!» Regenbauer yumruğunu masanın üstüne indirdi. «Hâlâ hiç mi bir şey öğrenemediniz? Şaka mı ediyorum sandınız? Söylediklerimi yapmayacağımı mı sandınız? Bayan Buc-hanan'ın saçlarının traş edilmesini mi istiyorsunuz? Doktorla-

rın onun üstünde çalışmalarını size seyrettirmemi mi istiyorsunuz?»
«Regenbauer—»
«Pitagor kim?»
«Hess!»
Regenbauer elinin tersini Ted'in suratına çarptı. «Eğer benim bu zırvalara inanacak kadar aptal olduğumu sanıyorsanız, çok yanılırsınız!»
«Bekleyin!»
İkisi de soluk almak için durdular.
Ted sonunda bir el hareketi yaptı. «Siz kasapların Kate'e el sürmeniz tehlikesini göze alacağımı sanıyorsanız, delisiniz! Bana soruları sorun, ben de onları cevaplandırayım. Yalan söyleyemeyeceğim! Yalan söylemeyeceğimi biliyorsunuz! Pitagor'-un kim olduğunu bilmek istiyorsunuz. Hess'dir. Rudolf Hess! Führer'in Vekiliyse benim suçum ne? Önemli birini avlamak istiyordunuz, işte alın size!»
Regenbauer başını silkeledi. Kendi kendine konuşur gibi, «Hess,» diye mırıldandı. «Olanaksız.»
«Ama gerçek.» Ted koltuğunun içine çöktü. «İster inanın, ister inanmayın, gerçek bu.»
Regenbauer bir süre ona baktı. Sonra sigara tabakasını çıkararak içinden bir sigara çekti. Duygusuz bir sesle, «Böyle devam ederseniz, ne olacağını biliyorsunuz,» dedi.
İki taraflı aynanın arkasındaki odada Trentlyon'un oturuşu bir an Ted'in gözlerinin önünde canlandı. Sonra, Kate'le ilgili birbirinden korkunç hayalleri bir bir belleğinin yüzeyine çıktı. Yutkundu. Sakinleşmek için ellerini masanın üstüne dayamış, tekrar terlemeye başlamıştı. Alnında boncuk boncuk terlerin biriktiğini hissedebiliyordu.
«Bakın...» Genç Amerikalı elinin tersiyle yüzünü sildi. «Size yalan söylemeyi düşünemem bile. Rasgele seçilmiş bir adla gözünüzü boyamak niyetinde değilim. Gerçeği söylüyorum. Pitagor yalnız bir tek adam değil, koskoca bir ajanlar ağı..., Bazı-

lan Almanya'da, bir bölümü Fransa'da, İtalya'da, Hollanda'da. Ama hepsinin görevi Berlin'den Londra'ya bilgiler göndermek. Pitagor'dan Öklid'e haber iletmek. Ama bu ağı yaşatan adam Pitagor'dur. O olmasa, öbürlerinin

varoluş nedeni ortadan kalkar. Pitagor denen adamın önemli biri olması gerektiğini bun-dandan da anlıyorsunuz ya. Önemlidir... çünkü Rudolf Hess o!»
Regenbauer, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. Sigarasından birkaç nefes çekip odanın belirsiz bir noktasına bir süre baktıktan sonra tekrar konuştu. «Yani Führer'in vekili, öyle mi?»
«Evet, öyle.» Ted, Regenbauer'de herhangi bir tepki fark-etmiyordu. Adam sadece oturmuş, sigarasını içmeyi sürdürüyordu.
Regenbauer yine, «Führer'in en sadık hizmetkârı, en sadık dostu ha?» diye sordu. «Münih'teki ayaklanmada Hitler'in yanında olan adam ha? Landsberg hapishanesinde Hitler'le birlikte acı çeken adam? Mein Kampf'ın yazılmasına yardımcı o-lan adam? Bu adam bir İngiliz casusu ha!»
«Bırakın, anlatayım—»
«Göring ya da Göbbels olmasını yeğ tutardım!» Regenbauer ayağa kalktı. «Dinleyin beni.»
«Artık yalanlarınızı duymak istemiyorum!» Regenbauer sigarasını ezip söndürdü. «Sizi pişman edeceğim, Campbell... Sîzi de, Katherine'i de.» Regenbauer nöbetçiye işaret etti. «Hayır, bekleyin!»
Regenbauer bir düğmeye bastı. «Kadını buraya getirin.» Sonra SS muhafızına bir şey söyleyerek Lüger'ini çıkardı.
Ted hemen, «Ne yapacaksınız?» diye atıldı. Koltuğundan kalkmaya yeltendiyse de, muhafız onu iterek oturmaya zorladı. Ted, Regenbauer'in silahının şarjörünü kontrol etmesini giderek artan bir panikle seyrediyordu. «Aman Tanrım! Ne yapacaksınız!» diye uludu.
«Gerçeği öğreneceğim.»

Regenbauer'in tehdit dolu bakışı karşısında Ted midesine yumruk yemiş gibi oldu. Ulu Tanrım, Kate'i vuracak!
«Hayır!» diye bağırdı genç adam. «Onu incitmeyin! Size gerçeği söylüyorum! Dinleyin! Öğrenmek istediiğniz isim Hess'-tır, Hess!»
Regenbauer birden elindeki Luger'i Ted'in suratına çarptı. Onu az daha sandalyesinden yere yuvarlıyordu. «Benden izin almadan konuşmayın!» diye tısladı. SS binbaşısının gözlerinde deli bakışı vardı. «Duydunuz mu!» dedi. «Konuşmayın yoksa kadının beynine bir kurşun yerleştiririm! Anlaşıldı mı?»
Ted'in âdeta beyni sarsılmıştı. Elini başına götürünce, kulağının arkasındaki yapışkan yarayı hissetti. Parmaklarına bulaşan kana bakakalmıştı.
Regenbauer tekrar, «Anlaşıldı mı?» diye hırladı.
Ted bir homurtuyla cevap vererek, evet gibilerden başını eğmeye çalıştı. Darbe bir an boyu kafasını karıştırmıştı. Duyduğu acıdan gözleri sulanmıştı, ama Regenbauer'in tehdidini çok iyi anlıyordu.
Kate az sonra geçen defaki kadının eşliğinde odaya girdi. Ağlamış gibi gözleri şişti, ama bunun dışında sağlıklı görünüyordu. Korkmuşa da benzemiyordu. Ted ona seslenmek, moral vermek istiyordu, ama cesaret edemedi. Regenbauer'in Kate'i vuracağına pek inanmıyordu, ama adam öfkeden çılgın halde olduğundan ne yapacağı kestirilemezdi.
Kadın gardiyan Kate'i bir sandalyeye oturttuktan sonra, Regenbauer, «Sana birkaç soru soracağım, Katherine,» dedi.
Kate sesin geldiği yöne başını çevirdi. «Ted'i ne zaman göreceğim?»
Regenbauer, «Ben uygun gördüğüm zaman,» diye kestirip attı. «Benimle işbirliği yapacağına söz vermiştin. Şu halde sorularıma cevap ver.»
Genç kadın gayet sakin, «Peki,» dedi. «Sor.»
Regenbauer, Ted'e düşmanca bir bakış fırlattı. «Önce şu:

Campbell'in, Aimanya'daki bir İngiliz casusluk örgütünün üyesi olduğunu biliyorsun, değil mi?»
Kate derin bir göğüs geçirdi. «O yüzden buradayız, öyle değil mi?»
«Campbell bu işi sana anlatmıştı her halde?»
«Evet, evet...»
«Tüm ayrıntılarını da mı?»
«Sanırım. Uygun gördüğü kadarını anlatmıştır.»
Ted oturduğu sandalyede katılıp kalmıştı. Genç kadına,. «Açıklama yapma, herifin sorduklarını yanıtla sadece,» diy© bağırmak istiyordu. Regenbauer, Kate'in sandalyesinin etrafında dolaşıyor, bu arada Luger'i gevşek bir biçimde tutuyordu. Küçük parmağı tetiğin emniyetinin üstündeydi. Her soru soruşta durup genç kadına doğru dönüyor, tabancanın namlusunu onun başına yöneltiyordu.
«Demek o harekât hakkında Cambell kadar bilgi sahibisin, öyle mi?» Regenbauer, Kate'in tam önünde duruyordu.
Genç kadın omuzlarını silkti. Sesin geldiği yön doğrultusunda başını kaldırdığında, dosdoğru silaha bakıyordu.
«Sanırım. Ama dediğim gibi, yalnızca Ted'in bana anlattıklarını biliyorum,» dedi.
Regenbauer tehdidini anımsatmak ister gibi Ted'e baktı. «Pitagor kim, Katherine?»

Kate bir duraklama geçirerek dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Ted şakalarını zonkladığını hissediyor, «Söyle ona! Aptallık etme! Bütün bildiklerini anlat!» diye bağıracağı geliyordu.
Ama genç kadın, «Bilmiyorum,» dedi. «Ted bana bunu söylemedi.»
Tabanca küçük odanın içinde bomba gibi patladı. Ted'in korku çığlığı da şiddet bakımından ondan geri kalmıyordu ama. Ani şokun etkisiyle sandalyesinden havaya fırladı, hele Kate'in iki eliyle kulaklarını tıkayarak iki büklüm olduğunu görünce, soluğu kesildi, kalbi duracak gibi oldu. Regenbauer Luger'i du-

vara ateşlemişti. Fakat silâhın namlusu o sırada Kate'in başının ancak birkaç santim ötesindeydi.
«Tekrar soruyorum. Ama bu son olacak. Pitagor kim?» Regenbauer Luger'i Kate'in çenesine dayayarak başını kaldırmıştı. Namluyu genç kadının boğazına dokundurdu.
Ted daha fazla dayanamayarak ayağa fırladı. «Söyle ona!» Bir yandan da muhafızla boğuşuyordu. «Tanrı aşkına... gerçeği söyle!»
Kate sevgilisinin odadaki yerini keşfetmeye çalışıyordu. «Ted? Ted!»
Regenbauer hızla dönerek Ted'e baktı. «Sizi uyarmıştım, Campbell. Ne olacağını söylemiştim size.» «Hayır...»
Regenbauer Luger'i doğrultarak Kate'in kafasına nişan al-
di.
«HAYIR! Yalvarırım...»
Bu kez Kate, «Vurmayın onu!» diye bağırdı. Regenbauer'i yakalamak için bir hareket yapmıştı, ama adamın bulunduğunun aksi yönüne. «Hess'dir!» diye bağırmasını sürdürdü. «Rudolf Hess, Pitagor'dur! Öldürmeyin onu!» Şimdi bir isteri krizi geçiriyor, ağlıyor, bağırıyor, karanlığının çemberini yarmaya çalışıyordu. «Hess'dir... Hess... HESS...»
Rebenbauer silahı indirdi. Hemen hemen Ted kadar gürültülü soluklar alıp veriyordu. «Kadını götürün,» dedi sonunda. «Çıkarın onu buradan!»
Kate gittikten sonra Regenbauer, «Ben gerçeği öğreninceye kadar onu bir daha görmeyeceksiniz,» dedi. Ted onun sakinleştiğine dikkat ediyordu. Kate'i öldürmesine ramak kalmıştı. Bir yararı olacağına inandığı takdirde, onun bunu da yapacağından Ted hiç şüphe etmiyordu. Ama bir şey elini tutmuştu. Belki de Kate'in söylediklerine inandığı kanısına varmıştı.
Regenbauer, «Size gerçeği şu ya da bu şekilde söyleteceğim,» diye devam etti. «Hiç kuşkunuz olmasın bundan.»
«Gerçeği söyledim.» Ted'de daha fazla ısrar edecek güç
kalmamıştı. «Bana ne isterseniz sorun, eğer biliyorsam size cevabını veririm,» dedi.
«Ben yalnızca Pitagor'un kimliğiyle ilgileniyorum.»
Ted içini çekti.
Regenbauer, «Yarın doktorlarla Katherine hakkında konuşacağım,» dedi. «Doktorlar mı!»
«Yani bugün bir ilerleme kaydetmezsek.» Regenbauer cebinde bir sigara bularak yaktı. «Hess'in Pitagor olduğunu ona' siz söylediniz,» dedi.
«Gerçek olduğu için söyledim.»
«Gerçek haini korumak için söylediniz.»
«Hayır.»
«Bu gece düşünün. Eğer bu masalda ısrar ederseniz.. » Regenbauer omuzlarını silkti. «Katherine'i bir daha gördüğünüz zaman tanıyamayacaksınız.»
Ted gözlerini kapayarak başını eğdi. «Ne diyebilirim ki? Size yalan söylesem, size başka bir ad versem, bunun yalan olduğunu nasılsa öğreneceksiniz.»
«Pitagor kim?»
Ted başını kaldırdı. «Bana bundan başka ne sorarsanız sorun,» diye yalvardı. «Size Oklid'i anlatayım. Bu pis işi o yönetiyor! Adı James Carstairs. İngiliz Casusluk Örgütünden. Beni bu işe karıştıran o oldu. Her şeyi o planladı! Hess, Berlin'deki casuslar ağı, Londra'nın bombalanması, ajanların yerleştirilmesi hep onun eseri...»
Regenbauer kaşlarını çattı. «Londra'nın bombalanması mî dediniz?»
«Evet!»
«Kastettiğiniz Berlin olmalı.»
«Hayır, Londra'yı kastediyorum. Bir İngiliz eylemiydi bu. Berlin'e saldırma nedeni olması için, kentin bombalanmasın; istediler.»
«Bu manevranın amacı neydi?»

«Berlin hiç faombalanmamıştı.» Ted derin bir soluk aldı. «Bombalandığı takdirde, Hitler'in hiddetinden deliye döneceğini biliyorlardı. O zaman Göring'e Londra'yı dünya yüzünden silmesi için emir vereceğini hesapladılar. Bu da RAF havaalanları üzerindeki baskıyı hafifletecek bir stratejiydi. İstilayı engellemek için son bir çaba.»
Regenbauer bir an düşündükten sonra, «Peki, siz bütün bunları nereden biliyorsunuz?» diye sordu. «Ben de bu işlere karıştığım için.» • «Siz mi?» Regenbauer gülümsedi. «Nasıl yani?» «Uçağı ben kullanıyordum.»

Regenbauer'in sırıtışı daha da belirginleşti. «Uçağı siz kullanıyordunuz ha? Berlin'deydiniz, ama bir İngiliz bombardıman uçağını kullanarak. Büyük Britanya'nın başkentini bombaladınız.» Adam başını salladı. «İnanılır şey değil. Londra'yı bombaladınız ha!» SS binbaşısı kişner gibi bir ses çıkardı. «Sizinle kadınınızı astığımız zaman, bu öyküden söz etmeyi hatırlatın bana. Katherine, boynu kırılmadan önce son bir kere gülsün bacı.»
Ted, «Sersem herif!» diye atıldı. «Bir RAF uçağında değil, Luftwaffe'nin bir bombardıman uçağındaydım. Bir Heinkel bir -on bir'de. Ayrıca Berlin'de de değil, Hollanda'da Dokuzuncu Hava Tümeninin İkinci Bombardıman Grubundaydım.»
«Olamaz,» dedi Regenbauer.
«Pekâlâ, oldu işte. İsterseniz, kontrol ettirin. Yirmi dört ağustos gecesi Thameshaven'deki petrol depolarını bombardıman etmekle görevlendirilen pilotların arasında bir Alfred Horn'un bulunup bulunmadığını araştırın. Kayıp olarak kayda geçip geçmediğine bakın. Ben Üsteğmen Horn olduğum ve Londra'yı bombaladığım için, dediklerimin harfi* harfine doğru olduğunu göreceksiniz.»
Regenbauer, «Kaçıkça bir konuşma, bu!» dediyse de, artık pek o kadar emin değildi. «Londra'nın bombalanması bir ka-
zaydı.» diye devam etti. «Bir Luftwaffe pilotunun rotası dışına kayması...»
«Yok canım! Hepsi bir İngiliz oyunuydu ve başarılı oldu. Sersem herif! Trentlyon bile olanları sayıkladı... 'Campbell, Campbell, küçük çocuk... Dallara takıldı, ağaçlara takıldı. Ne olur, gelip bom - bomlama beni,' dememiş miydi? Ben Horn'dum. İnanın bana!»
Regenbauer'in sigarasının uzun külü kopup tertemiz siyah gömleğin üstüne döküldü. SS binbaşısı. Ted'e bakıyor, fakat onu görmüyordu. Anlatılanları çözümlüyor, böylesine inanılmaz bir planın mantığını araştırıyor, zayıf noktalarını arıyordu.
Ted, «Dediklerimin doğruluğunu kanıtlayabilirim, Regenbauer. Hem de şimdi burada,» dedi.
Regenbauer ona baktıysa da bir şey demedi.
«Sizi orada gördüm,» dedi Ted.
«Olamaz!»
«Dinleyin öyleyse. Uçağınız Soesterberg havaalanına inmişti, öyle değil mi? Bombardıman uçaklarının hareketini seyretmek için pistin yanındaki çimlerin üstünde yürüyordunuz. Vakit geceydi. Bir sigara içiyordunuz ve bombardıman uçaklarını görmek için harekât dairesinden henüz çıkmıştınız. Orade ne yaptığınızı bilmiyorum, ama oradaydınız. Ben de orada olmasam bilemezdim bunu. Ama oradaydım. Elinizi sallayarak uğurladığınız o uçağın içindeydim!» Ted de sonunda gülümsedi. «Sersem herif!»
Onu bıkıp usanmadan dövdüler. İki muhafız tam üç gün süresince onu birinci kattaki bir hücreye sürükleyerek, içi kumla doldurulmuş çoraplarla dövdüler. Bundan sonra sıra sorulara geldi. Ted bütün bu süre içinde Regenbauer'i görmedi. SS binbaşısı sanki bu pis işle ellerini kirletmek istemiyordu.
Bundan sonra Ted birkaç gün kadar kendi odasında bıra-

kıldı. Fakat muhafızları tekrar karşısında gördüğünde, bir kez daha dövülmeye götürülmedi. Onu Regenbauer'in beklediği sorgu odasına götürdüler.
Regenbauer, «Soesterberg havaalanına nasıl gelebildiniz?» diye sordu. Üniforması, uzun bir otomobil yolculuğunun sonrasındaki gibi hafif tozluydu.
Ted dik oturmaya çalıştıysa da, kaburgalarıyla kolları yediği dayaklardan hâlâ sızlıyordu. Bu nedenle ancak bir dirseğini sandalyenin arkalığına takmakla oturduğu yerde yığılıp kalmanın önüne geçti. Çatlamış dudaklarının arasından, «Kate nerede?» sorusu çıktı.
«Sizinle işim bitene kadar bir daha görmeyeceksiniz onu.»
«Yoksa onu...» Ted sancıya rağmen doğrulmuştu.
«Henüz değil. Siz Soesterberg'i anlatın.»
«Bindiğim basın uçağı Hollanda üzerinde bir RAF avcı uçağı tarafından düşürülmüştü. Eindhoven'e kadar yürüdüm ve otostop yaptım. Oradan da Soesterberg'e nakledildim.»
Regenbauer önündeki kâğıda bir göz attı. «Uçağınızdaki -silahçıların adları neydi?»
Ted birden durumu kavradı. «Soesterberg'e gittiniz ha!»
«Adları istiyorum, Campbell.»
Ted, Regenbauer'i daha iyi görmek için sandalyesinde durumunu değiştirirken acıdan yüzünü ekşitti. Regenbauer'in, anlattıklarının doğruluğunu kovuşturmak için Soesterberg'e gittiğinden şüphe etmiyordu. Artık kendinden o kadar emin olmasa gerekti. Ted o bombardıman görevine katıldığını kanıtlayabildiği takdirde, Regenbauer başka konularda da ona inanmaya başlardı. Genç adam daha net düşünebilmek için gözlerini kapadı. Yediği dayakların sonucu olan sersemlikten hâlâ kurtulamamıştı. Yüzleri anımsayabiliyordu şimdi. Burundaki silahçı üçünün içinde en genciydi. Adı O ile başlıyordu. Tamam... Olden... Orden... Olten!
Ted, «Öndeki silahçının adı Olten'di,» dedi. Ağzı kurumuştu. «Arkadaki iki arkadaşı da...Aa...»

«Vakit kazanmaya çalışıyorsunuz.»
«Bırakın da düşüneyim! Onları sadece birkaç saat tanıdım!» Hans'ın soyadı neydi? Galiba Bekker. Bekker ve... ve Rühle. Ted heyecanla atıldı. «Adları Rühle ve Bekker'di! Silahçıların adları sırayla Olten, Bekker ve Rühle'ydi.»
Regenbauer elindeki kâğıttan başını kaldırdı. Sakin bir sesle, «Baukner,» dedi. «Baukner, Olton ve Rühle.» Kâğıdı katlayarak cebine soktu. «Yarın sorguya yeniden başlıyoruz.» Nöbetçiye başıyla işaret etti.
' Ted sordu. «Kate ne olacak peki?»
Regenbauer onu duymazlıktan geldi. «Artık sizi dövmeyeceğiz.»
Pitagor kim?
Rudolf Hess.
Hep aynı sorular ve aynı yanıtlar. Derken, Regenbauer'in sorularının vurguladığı noktalar değişti. Hâlâ Pitagor'u öğrenmek istiyordu, ama öğrenmek istediği başka şeyler de vardı.
«Spengler kim?»
«Bilmiyorum.»
«Kim olduğunu sanıyorsunuz?» «Hiçbir fikrim yok.»
Regenbauer bir tepki göstermedi. Görünürde öfkelenmiyordu artık.
«Bana Trentlyon'u anlatın.» «Size onu anlattım.» «Tekrar dinlemek istiyorum.»
Beş, altı kez tekrarlanan şeyler yeniden soruluyordu. Çil-dırtıcı bir tekdüzelikle.
Bazı sorgular ancak Regenbauer'in, daha önce banta alınmış bir görüşmenin belli bir bölümünü dinlemesine ve Ted'in bununla ilgili bir soruyu yanıtlamasına yetecek kadar bir zaman sürüyordu. Bazı görüşmelerse saatlerce uzuyordu.
«Londra'yı bombalamak fikrini Carstairs'e önerdiğiniz zaman, Trentlyon da oradaydı, değil mi?»

«Doğru.»
«Yani Carstairs'i her görüşünüzde Trentlyon da yanındaydı, öyle mi?» «Evet.»
«Öyleyse Carstairs'in tüm bildikleri, yani Pitagor ve MI-6 hakkındaki her şey, Trentlyon tarafından da biliniyordu, tamam mı?»
«Bunu Carstairs'e sormanız daha yerinde olur.» «Ama öyle olduğunu varsayabiliriz, değil mi?» «Niçin olmasın?»
Regenbauer'in elinde Trentlyon'un söylediklerini içeren bantlar da vardı. Kilometrelerce bant. Ted de bunların her santimini dinledi.
«Sır sırdır... Ultra'yı korumalı... sırrı daima korumalı...»
«Bu size ne anlatıyor?»
«Size ne anlatıyorsa onu... yani hiçbir şey. Zavallının beyninden hayır kalmamış.»
«Sizce Pitagor'dan mı söz ediyor?»
«Neden söz ettiğini bildiğini sanmıyorum.»
«Carstairs Öklid, Hess de Pitagor'sa, şu halde Ultra kim?»
«Bilmiyorum.»
«Yoksa sizden mi sözediyor? Ultra mısınız?» «On bininci kez yineliyorum: Ben Alfred'im. Ultra'yı daha önce hiç duymamıştım.»
«Spengler Ultra olabilir mi?»
«Bilmiyorum. Spengler adını da ilk kez sizden duydum.» «Ultra cevaptır.... herkes biliyor... kimse bilmiyor...»
«Ultra neyin cevabı olabilir?»
«Bilmiyorum! Belki de bir Times bilmecesini çözmeye çalışıyordu.»
«Hess'in Pitagor olduğuna sizi inandırmak, İngilizlerin ustaca bir manevrası olabilir.» «Çök doğru.»
«Demek, böyle bir olasılığın varolduğunu kabul ediyorsu-

nuz?»
«Tabiî. Ama bu takdirde görüştüğüm o adam, kendine Hess dedirten adam kim acaba? Çünkü Hess iki tane olamaz, değil mi ya?»
«Diyelim ki, Führer Vekili Hess'in Pitagor olduğuna bir an için inandım... Onunla birkaç kez görüştünüz, değil mi?» «Öyle.»
«Ama Reichdammer Sokağındaki adreste değil herhalde.»
«Hayır. Hess orasını bilmiyordu.»
«Kendisiyle görüştüğünüz zaman, ne dedi? Yani size askerî bilgilet mi veriyordu demek istiyorum?»
«Size daha önce de kaç kez anlattım, Regenbauer. Cevaplarıma bir göz atamaz mısınız?»
«Siz soruma yanıt verin.»

«Hayır, bana askerî sırlar vermedi. Daha önce de söylediğim gibi, Hess, Almanya'nın İngiltere'yi istila etmesini istemiyordu. Hamilton Düküyle arasında elçilik yapmamı istiyordu. Savaşın sona erdirilmesi için görüşmeler başlatmak istiyordu.»
«Carstairs de bunu engelledi mi?» «Beni bir yararı olmayacağına inandırdı.» «Nasıl yani?»
«Hess Almanya adına, Hitler adına konuşmuyordu.» «Demek Hamilton'la görüşmediniz. Carstairs dışında hiç kimseyi görmediniz, öyle mi?» «Diyelim ki öyle.»
«Carstairs de size Führer Vekiline yalan söylemenizi, Hamilton'la karşılaştığınızı, ama onun sizi atlattığını söylemenizi buyurdu.»
«Hess'in öyle kolay kolay caymasını istemiyordu. Ona biraz umut bıraktığını anımsıyorsunuzdur. Haberleşmeye devam etmelerinin iyi olacağını söylemişti.»
«Cartairs ile tabiî.»

«Evet!» «Anlıyorum.»
«Campbell, bu sabah size bazı varsayılı görüşler sunacağım. Bunlar hakkındaki fikirlerinizi istiyorum.»
«Sizi dinliyorum.»
«Rudolf Hess Pitagor'dur.»
«Buna varsayılı gözüyle bakmak gereksiz.»
«Arthur Spengler, Berlin'de Carstairs hesabına çalışan bir İngiliz ajanı, ama siz onunla hiç karşılaşmadınız.»
«Kim olduğunu bilmiyorum. Size kaç kez söyledim bunu.»
«Bu dg varsayılı bir görüş, Campbell.»
«Peki... peki. Spengler ve Berlin. Tamam.»
«Carstairs'in yardımcısı olduğu için, Trentlyon İngiliz casusluk örgütünün birçok sırlarını biliyordu. Pitagor'u da...»
«Evet.»
«Ultra'yı da biliyordu.»
«Bu kelime sizde saplantı halini almış.»
«Diyelim ki, Spengler, Trentlyon'un hayatta ve Almanların elinde olduğunu öğrendi. Ne yapar dersiniz?»
«Herifle tanışmadığıma göre, ne diyebilirim ki?»
«Onu buradan çıkarmaya ya da öldürmeye çalışır. Bu fikirde değil misiniz?»
«Sizin böyle davranacağınızdan eminim.»
«Diyelim ki. Ultra, Pitagor'dan da daha büyük bir proje. Şimdilik öyle olduğunu varsayalım.»
«Güzel.»
«İngilizlerin onu ne pahasına olursa olsun korumak isteyeceklerini de varsayalım.»
«Artık sıkılmaya başladım. Bütün bunlar hayal ürünü.»
«Diyelim ki, sizi aldattılar, Campbell. Bu Pitagor projesinin, asıl sırrı gizlemek için bir tuzak, bir hile, bir yalan olduğunu varsayalım. Bunu sizin bilmemeniz gerektiğini varsayalım. Başka bir şeyin korunması için, bizim Führer Vekili Hess'in bir va-

tan haini olduğuna inanmamızın istendiğini, sizinse bu tuzakta gerekirse harcanabilecek bir piyon olduğunuzu varsayalım. Diyelim ki, biri, belki de Spengler, sizi kandırdı. Planın, bazı noktalarda karanlıkta bırakılmış bir parçası olduğunuzdan, Pitagor sizin için bir gerçek. Buna ne diyeceksiniz?»
«Size kaçık derdim, ama tekrar dövülmek istemiyorum.»
«Dediğim gibi, söylediklerim sadece bir varsayım. Gelelim şimdi bombardıman hikâyesine...»
Sorular, denemeler, varsayımlar aynı hava içersinde sürdü. Regenbauer, Ted'in inandığı gerçeğe inanmayı reddediyor, Ted de her gün aynı sorulara aynı yanıtları vermeyi sürdürüyordu. Regenbauer kendine dev bir sorun yaratmış, buysa Ted'in kurtuluşu olmuştu.
Regenbauer sonunda neyi keşfederse etsin Ted'i öldürme-yecekti. Ted gerçek Pitagor'la arasında hâlâ tek bağlantı olduğu için, yalan söylese bile Ted'e zarar veremezdi. Gerçeği söylediği takdirde de Ted'i incitmek işine gelmezdi. Bu gerçeği kanıtlamak için Ted'in işbirliğini ve tanıklığını gereksinecek-ti çünkü. Ancak Rudolf Hess'in, Hitler'in en sadık hizmetkârı olmadığına Reinhard Heydrich'i inandırmak, dağ gibi kanıtlar gerektirecekti. Tek başına Ted Campbell ise yeterli değildi. Öte yandan Ted güvencede olduğu sürece, Kate de öyle olurdu. Ted, Regenbauer'in kafasının nasıl çalıştığını aşağı yukarı öğrenmişti. Ted'i hizaya getirmesinin tek çaresi olduğu için, SS binbaşısı Kate'e zarar vermezdi.
Genç Amerikalı o akşam yatağını çöktüren bir patlamayla uyandı. Bir ikinci patlama ışıkları söndürdü. Bunları izleyen yeni iki patlamanın sarsıntısı pencere camını parçalayınca, Ted odasının bir köşesine çekildi. Avludaki bir patlama tavanın alçılarını dökerken, tepeden geçen uçakların gümbürtüsü kulağına geldi.
Bombardıman uçakları... Ted odanın köşesinde yere çö

kerek alçı yağmuruna karşı kollarını başına siper etti. İngiliz bombardıman uçaklarıydı bunlar. Rolls Royce Merlin motorlarının sesi şüpheye yer bırakmıyordu. Tam o sırada muazzam bir patlama odayı sarstı. Ted'in arkasındaki duvar titredi. Pencerenin demirlerinden biri yerinden çıktı ve gümbürdeyerek yere çarptı. RAF şatoyu bomba yağmuruna tutmuştu!
Binanın içi tımarhaneye dönmüştü. Ted aşağıda bağrışan-ları duyabiliyordu. Derken, makineli tüfeklerin tarakası başladı. Çok geçmeden de bombardıman son buldu. Ted birden bunun kaçması için fırsat olduğunu kavradı. Karanlıkta el yordamıyla demir çubuğu ararken, terliklerinin altında cam kırıkları ve alçılar çatüdıyordu. Döküntüler arasında panik halinde aranırken, cam kırıkları elini kesti. Demir çubuk orada olmalıydı. Güm diye yere çarptığını duymuştu.
Demir çabuk sandığından daha uzundu. Ve de ağır. Bir u-cuna bir çimento parçası takılı kalmıştı. Ted bununla hücresinin kapısına vargücüyle saldırdı. Çabalarını özellikle kilit üzerinde odakiaştırmıştı. Demirin çimentolu ucunu buna vura vura kırdı. Dışardaki silah seslerini umursamıyordu. Avuçlarının terini pantolonuna silerek demir çubuğu sallamaya devam etti. Her darbe kolunu sanki omuzundan koparıyor, ama canının yanmasına aldırmayarak çabalarını sürdürüyordu. Kapı kilidinin etrafındaki tahta parça parça kırılmakta gecikmedi. Sağlam kapı en sonunda bu vahşice saldırıya yenik düştü-Menteşelerinin etrafında çatırdayarak koncoro devrildi. Ted'in kolları fena sancıyordu, ama dinlenmesinin sırası değildi. Koridorda üst katın merdiven sahanlığına doğru sendeledi. Demir çubuğunu iki eliyle taşıyordu. Bir silaha gereksinme duyacaktı. Her tarafta yangınlar çıkmıştı. Şato bir harabe görünümündeydi. Bombalardan duvarlar çökmüştü. Titrek ışıkta birtakım siluetlerin yanan odalardan deli gibi fırladıklarını görebiliyordu. Regenbauer neredeydi? İlk aklına gelen bu oldu. Hemen arkasından da Kate'i düşündü. O neredeydi acaba?

Koşa koşa merdiveni indi. Sorgu odasına giderken beiki bin kez geçtiği yolu izliyordu. Odaya dalınca, burasının boş ve yanmakta olduğunu gördü. İki taraflı aynalar hep kırılmıştı, arkalarındaki odalarsa boştu.
«Hey sen! Nasıl geldin buraya?»
Ted hızla döndü. Bir SS muhafızı kapıda duruyordu. Ted'i getirip götürenlerden, onu dövenlerden biriydi bu.
«Çabuk, yürü—»
Ted öfke ve çaresizlikle demir çubuğu savurdu. Muhafız darbeyi saptırmak için Luger'i tutan elini kaldırdıysa da, demir çubuk eli ezip geçerek olanca hızıyla adamın kafasına çarptı. Muhafız olduğu yere külçe gibi yığılmıştı. Ted hemen ölü Al-man'ın Lüger'ini kaptı. Ne olursa olsun, bu canavarlara boyun eğmeyecekti. Kate'in adını haykırarak koridorda koşmaya başladı. Kapıları tekmeleyerek açtı, fakat kimseoikleri bulamadı. Şatonun içinde silah sesleri vardı şimdi. Ted emirler haykıran sesler duyabiliyor, fakat kime ateş ettiklerini aniayamıyordu. Makineli tüfekler pek yakınlarda bir yerde ateş kusuyorlardı. Ted, Kate'i aramayı sürdürdü. Mutlaka bu odaların birinde olmalıydı. Genç adam sevgilisini daha önce başka bir yanan binadan kurtaraşındaki gibi, yine dumanlarla boğuşuyordu. Dumandan gözleri yaşarmıştı. Ama Kate'i bulmaya and içmişti. Bu uğursuz şatoyu parça parça yıkması gerekse bile Kate'i bulacaktı.
Fakat Kate'i değil, Trentlyon'u buldu.
Hücre karmakarışık döküntüler içindeydi.
Döküntüler hücrenin dört bir yanına saçılmıştı. Dış duvar yıkılmıştı. Ted bunun ötesinde kırk metre ileride başlayan ormanı görebiliyordu. Trentlyon ranzasının üstünde bir battaniyeyi göğsüne bastırarak oturuyordu. Alnındaki bir kesikten kan sızıyordu. Ted onun yanına koştu. «Trentlyon... Nigel! Ben, Campbell!»
Trentlyon'un yüzünde çocuksu bir muziplik belirdi. «Bum -bum.» Titrek ışıkta Ted'e çevrili bakışında korkudan eser yoktu.

Günkü korkuyu unutturmuşlardı ona. Duvardaki deliği işaret ederek, «Bum - bum!» diye yineledi.
«Aman Tanrım...» Ted onu ayağa kaldırarak ağaç çizgisini işaret etti. «Gitmelisin, Nigel... buradan çıkmalısın!»
Trentlyon gülümseyince ağzının köşesinden salyalar akmaya başladı. Ted'e avcunu uzatarak, «Lütfen,» dedi. Yakınlarda bir yerde bir makinelinin tarakası bir adamın çığlığını bastırdı. Ted koridorda koşan ayak sesleri duyuyordu. Trentlyon'u yatağın üstüne iterek, «Kıpırdama!» dedi. Sonra duvara yapışarak Luger'i kapıya çevirdi. Üstüne saldırdıkları takdirde, hiç değilse öndekini haklayacaktı. Fakat koridordaki öfkeli küfürleri duyunca, gelenin Regenbauer ya da Gestapo veya SS muhafızları olmadığını anladı. Ses İngilizce olarak haykırıyordu.
«Campbell... Campbell...!»
Kapı aralığında bir tabanca namlusu belirdi.
«Campbell...?»
Ted Luger'iyle tabancaya nişan aldı. «Kim o.?»
Adam odaya daldı. Birbirlerine çevrili tabancalarıyla bir an karşı karşıya kaldılar. Ted'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. «Moser!»
Moser, Ted'in Lüger'ini eliyle şöyle bir ittikten sonra, odayı gözden geçirdi ve duvardaki deliği gördü. «Buradan çıkmalısın.»
«Dur biraz...»

«Kıpırda, Campbell! Buraya birkaç kilometre uzakta bir SS müfrezesi var... Onların gelmelerini beklemeye niyetim yok!» Moser, Ted'i deliğe doğru itti.
Ted direndi. «Kate burada. Onu bulmak zorundayım.»
«Hayır, dostum. Burada değil.»
Ted donakaldı. Demek onu öldürdüler, diye düşündü. Regenbauer onu öldürdü! O soysuz herif onu öldürdü!
Moser, «Onun nerede olduğunu bilmiyorum,» diye devam etti. «Üç hafta önce tüm sağlık personeli buradan başka yere

nakledildi. Kate de onlarla birlikte gitti.» «Üç hafta ha!»
«Burada yalnız sen kaldın. Regenbauer bile burada değil artık. Pazarları burada olmaz. İkili saldırımızı o nedenle bu geceye aldık. Üç Wellington binayı bombalarken, adamlarımla ben, zayıf bir ekibin görev başında bulunmasından yararlanarak içerisini temizledik. Oturup gevezelik etmek isterdim, Campbell, ama hiç vakit yok! Haydi gidelim!»
Ted döküntülerin üstünden yıkık duvara doğru birkaç adım atmışken durdu. «Trentlyon'u da götürmeliyiz.»
«Ne!»
Ted, «Trentlyon'u,» diyerek yatağın üstündeki külçeyi işaret etti.
Moser onu kolundan yakaladı. «Trentlyon öldü. Altı ay önce Hollanda'da öldürdüler onu.» «Bu o diyorum sana!»
Moser küfrederek yatağa yürüdü ve battaniyeyi, bunun altında titreyen adamın üstünden çekti. «Olamaz,» dedi. Sonra loş ışıkta gözlerini kısarak tekrar baktı. «Aman Tanrım! Ne yaptılar ona böyle!»
Ted cevap vermeye vakit bulamadı. Yaklaşan kamyonları duymuştu.
Moser, «Geliyorlar!» diye bağırdı. Ormanı işaret etti. «Çabuk, fırla!»
«İyi ama—»
Moser genç adamı yakasından yakalayarak yıkık duvardan dışarı itti. «Sallanma! Ormana koş! Çabuk!»
Ted karın içinde terliklerinden birini kaybetti. Bir bomba çukurunun yanından koşarak geçti, sendeleyip dizüstü düştü ve o ara arkasına baktı. Moser duvarın dış yanında karlarin İçinde duruyordu. Ted, Moser'in sakin sesini duydu.
«Nigel, ben Arthur... üzgünüm, Nigel. İnan ki pek üzgünüm.»

Moser makineliyi doğrultunca, Ted ne olacağını birden kavrayarak, «HAYIIR...I» diye uludu.
Mermilerin çarpışı Trentlyon'u yataktan duvara doğru savurdu. Bir an orada asılı gibi durduktan sonra düştü. Battaniye elinden kurtuldu ve ranzadan aşağı yuvarlandı.
Moser bundan sonra karların içine çökmüş olan Ted'in yanına koştu. SS'ler şatonun içindeydi.
Ted bakışını hâlâ ölüm sahnesinden ayıramıyordu.
Moser, «O zaten ölmüştü!» diye bağırdı. Başının hareketiyle şatoyu işaret etti. «Sen de mi ölmek istiyorsun?»
Ted inanamıyormuş gibi, «Arthur...» diye kekeledi. «Sen... Sen Spengler'sın!»
Moser onu zorla ayağa kaldırdı. «Evet, Spengler'im... Ama şimdi hepimizin başı dertte. Regenbauer her şeyi biliyor. Hess'i kaçırmak zorundayız! Kıpırdayacak mısın sen!»
Ağaçların arasında koşmaya başladılar. Yolu bildiği için Spengler öndeydi. Pudra gibi karların üstünde, donmuş çayırlarda koştular, önce güneye, sonra doğuya saptılar ve bir yol aşarak Tuna Nehrine doğru inmeye başladılar. Artık koşmaktan başka yapılacak şey yoktu ve Ted de bunun nedenini biliyordu.
Trentlyon'un dediği gibi, düzen, sır içinde sırdı. Yalnız Ted işin aslından habersiz olduğu için inanmamıştı buna. Fakat Regenbauer, Ted'in de yardımıyla her gün yeni bir parçayı ekleyerek tabloyu tamamlamıştı. Pitagor ağı çok daha büyük bir şeyi korumak için tasarlanmış bir paravandı.
Ted soğuğu ve çıplak ayaklarının yarı donmuş durumunu düşünmeden koşuyordu. Carstairs'le şifre makineleri hakkındaki bütün bu sorular. Ultra'yla İngiliz hileleri hakkındaki sorular. Ted'in cevaplarını bilmediği sorular...
«Diyelim ki sizi aldattılar, Campbell. Bu Pitagor projesinin, asıl sırn gizlemek için bir tuzak, bir hile olduğunu varsayalım. Bunu sizin bilmemeniz gerektiğini varsayalım.»
Eğer varsayımlar doğruysa, gereğinde hepsi harcanabilir demekti. Hepsi... Spengler, Haushofer, Paris, Roma ve Lizbon'da-

ki ajanlar... Ama Hess değil, Ted değil. «Hess'i kaçırmak zorundayız!»
Her şey anlam kazanıyordu artık. Tüm oyun düşman taralından bilindiği için, Hess'i kaçırmak zorundaydılar. Ted'in şu sırada onlara yararlı olmasının bir tek nedeni vardı. Onun Hess'i uçakla kaçırmasını istiyorlardı! Casuslar ağında ona bir yer verilmemesi bu yüzdendi. Alfred'in A'sı, özel bir görevin özel bir şifre adıydı. Ted'e casuslar ağında yer verilmeyişi, o ağ nasılsa harcanacağı içindi. Hess'e karşılık ağ feda edilecek, böylece daha büyük sır keşfedilmekten kurtulacaktı!
Ted robot gibi koşuyordu. Bacakları uyuşmuştu. Sadece Spengler'ı izliyordu. Hepsi boşuna vakit kaybıydı. Regenbauer tüm kirli hileyi biliyordu. Hatta Spengler ile Haushofer'den de daha fazlasını biliyordu. Ted de

öğrenmişti şimdi. Sır Ultra'ydı. Her neyse, yüz insan hayatından daha önemliydi. Regenbauer bu senteze varmak için Ted'i kullanmıştı. Bunun ne demek olduğunu kavrayınca, Ted artık düşünmeden koşmayı sürdürdü. SS binbaşısı partiyi kazanmıştı. Spengler ne düşünürse düşünsün, Hess de, Ted de Regenbauer'in elindeydi. Dahası vardı: Kate güvencede değildi, hiçbir zaman da olmamıştı.

40

Regenbauer sönmüş izmaritlerle dolup taşan tablada sigarasını söndürdü. Üst üste attığı bacaklarını çözdü ve sabahın yoğunu ofisinde beklemekle geçirdiği işgüzar genç SS yüzbaşısına ters ters baktı.

Heydrich'in özel sekreteri olan bu kadınsı sersem yumuşak bir sesle, «Çok üzgünüm, binbaşım,» dedi. «Sizi beklettik. Ama komutanımın sizi birazdan kabul edeceklerinden eminim.»

«Kendisini hemen görmem gerekiyor!» Regenbauer kucağın-

daki büyük deri çantayı işaret etti. «Çok ivedi bir güvenlik sorunu sözkonusu.»

«Yarbay Eichmann çıkar çıkmaz, komutanıma burada olduğunuzu hatırlatırım. Biraz sabretmenizden başka çare yok, binbaşı...»

«Eichmann da kim?»

Sekreter içini çekti. «Reich'in Yahudi göçmenlik işleri merkez ofisinden.»

«Göçmenlik mi!» Regenbauer'in gözleri yuvalarından fırladı. «Yani göçmenlik işleri görüşülürken mi burada oturdum ben?» Birden ayağa fırladı.

«Binbaşı?»

Regenbauer umursamayarak kapıya yürüdü. «Binbaşı! Giremezsiniz...»

Fakat Regenbauer'in duraklaması bir an bile sürmedi. Kapının tokmağını çevirerek Heydrich'in çalışma odasına girdi.

Heydrich üstüne bir harita yayılmış bir masanın başındaydı. Genç bir SS yarbayı ona bu harita üstünde bir yeri işaret ediyordu.

Regenbauer, «Komutanım, sizinle hemen konuşmam gerek!» dedi. Odanın içinde iki, üç adım atmıştı ki, sekreter telaş içinde arkasından yetişti.

«Komutanım!..» Yüzbaşı soluk soluğaydı. «Bu binbaşı izinsiz olarak içeri girdi. Zorla... Ona dedim ki...»

Heydrich soğuk bir tavırla, «Günaydın, Binbaşı Regenbauer,» dedi. «Umarım, bu fırtınalı gelişinizin geçerli bir nedeni vardır?»

«Çok önemli bir konu yüzünden geldim, komutanım.» «Birkaç dakika bekleyemez mi bu?»

Reganbauer üstünün sözünü kesercesine, «Derhal dikkatinize sunulması zorunlu,» dedi.

Heydrich bunun üzerine yarbaya döndü. «Konuşmamıza daha sonra devam ederiz.»

Yalnız kaldıklarında, Heydrich çalışma masasının başında-

ki koltuğuna dönerken, «Bir daha hiçbir zaman bu saygısızlığı yapmayın,» dedi. «Habersiz olarak çalışma odama girmemeniz için uyarırım sizi. Ayrıca neyin derhal dikkatime sunulması gerektiğini de söylemeyin bana.»

«Bağışlayın, komutanım.»

«Size büyük ölçüde özgürlük ve geniş yetkiler verdim, ama ■sakın otoritenizin kapsamına girdiğim hayaline kapılayım demeyin.»

«Evet, efendim.»

Heydrich koltuğunda arkasına yaslandı. «Şimdi de...» İki elinin parmak uçlarını bitiştirerek çenesine dayadı ve bakışını Regenbauer'e dikti. «Getirdiğiniz şu çok önemli haber nedir bakalım?»

Regenbauer hepsini açıkladı. Trentlyon'dan ve Kopernik adil ajandan ve Pitagor ağını yöneten ve kendine Öklid dedirten İngiliz Carstairs'den itibaren anlatmaya girişti. Campbell'i, Haus-hofer'i ve Spengler adındaki İngiliz casusunu anlattı. Heydrich'e Ultra ile Hess'i ve Campbell'in kaçışını hikâye etti. Enigma şifre mekanizmasını çözmek için girişilmiş eylem hakkında Polonyalı Fryc'ten öğrendiklerini bir bir sıraladı, yolladığı sahte mesajların İngilizlerin girişimleri tarafından izlenmesinin, gizli Alman şifre mekanizmasının sır olmaktan çıktığının kanıtı olduğunu tekrarladı. Pitagor Harekâtının, İngiltere'nin asıl sırrı Ultra'yı, yani Enigma'yı başarıyla çözümleyen eylemi korumak için bir hileden başka şey olmadığını söyledi. Çantasından sayfalar dolusu kanıt çıkardı. Bunların arasında, Trentlyon, Campbell, Fryc ve Kep-ler'le yapılan görüşmelerin suretleri, şemalar, krokiler, mesajlar vardı. Bunların hepsi de İngilizlerin, Enigma tarafından şifrelenen çok gizli telsiz haberleşmesini çözmenin yolunu buldukları sonucunu vurguluyordu.

Söyleyeceklerini bitirince, Regenbauer arkasına yaslandı ve utkulu bir tavırla bekledi. Keşfedilmemesi halinde Almanya'ya rahatlıkla savaşı kaybettirebilecek bir düzeni ortaya çıkarmıştı. Üstelik bu işi tek başına yapmıştı. Zaferini paylaşacak baş-

kası yoktu. Dudaklarında belirli belirsiz bir gülümsemeyle Heyd-rich'e baktı.

Fakat üstü, «Bana kalırsa, siz son zamanlarda fazla çalıştınız, binbaşı,» dedi. İnce, uzun parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak ekledi. «Biraz tatil yapsanız hiç fena olmayacak bence.»
«Bu iş hallolduktan sonra tatil yapacağım, komutanım.»
«Paris'i ziyaret etmelisiniz.»
Regenbauer, «Paris'i gördüm,» diye atıldı.
Heydrich ona ters ters bakarak, «Öyleyse başka yerde dinlenin,» dedi. «Yorgunsunuz. Görevine çok bağlı bir subaysınız, ama gereğinden fazla çalışıyorsunuz. Sizin için planladığım iş için dinlenmiş olmanız gerek. Yakında Bohemya ve Moravya'nın protektörlüğüne atanacağımı umuyorum. Lina'yla birlikte Prag yakınında, Panenske-Breschen'de bir köşk kiraladık bile. Oradaki Çek yeraltı harekâtı beni çok kaygılandırıyor. Führer, von Neurath'ın bu işleri yönetiş tarzından hoşnut değil. Oraya gidince, direnişi kırmak için iyi bir istihbarat subayının yardımına gereksinmem olacak. Bu iş için sizi düşünüyorum. Bu hiç kuşkusuz bir terfi anlamına gelir.»
Regenbauer, Reich güvenlik örgütünün şefine kulaklarına inanamayarak bakıyordu. Amiri onun anlattıklarını dinledikten sonra Çeklerden söz etmeye başlamıştı. Regenbauer gözlerini kırpıştırdı. Heydrich'e, İngilizlerin, olanaksız olanı yaparak şifre mekanizmalarını çözdüklerini ayrıntılarıyla anlatmış, Führer Vekili Hess'in İngiliz casusluk örgütünün bir aleti olduğunu kanıtlamıştı. En kesin kanıt ise Campbell'in kurtarılışıydı. Hess'in hemen tutuklanması gerekiyordu! Regenbauer bu an uğruna ecel terleri dökmüştü. Almanya'da başka hiç kimsenin başaramayacağını başarmıştı. Heydrich ise koltuğunda rahat rahat oturmuş, tatillerden söz ediyordu! Regenbauer ilk kez görüyormuş gibi amirine baktı. Bunca zaman bir sersemin emrinde çalışmıştı! Heydrich neler düşünüyordu? Niçin dinlemiyordu?
«Efendim, bu İngiliz oyunu öncelikle ele alınmalıdır bence...»

Heydrich sinirli bir tavırla onun sözünü kesti. «Bunu daha ence tartışmıştık.»
«Enigma'yı evet, efendim ama...»
Heydrich azametle, «Enigma mekanizması tehlikeye düşmedi,» dedi. «Sırrını kimse çözemez çünkü. Hess hakkındaki bu inanılmaz masala gelince...»
«Masal mı!» Regenbauer'in gözlerinde şimşekler çakıyordu. «Komutanım sizi temin ederim ki...»
«Aldığınız emir uyarınca Reich'a karşı askeri alanda bir düzenin varlığını araştıracaktınız. Sizden, Führer'in Vekiline casusluk sıfatını yakıştırmanız istenmedi!» Heydrich öfkesini denetim altında tutmak için iki elinin parmaklarını birbirine kenetledi. «Rudolf Hess, İngilizlerin casusu değildir, binbaşı,» dedi. «Bunu ben söylüyorum size.»
Regenbauer bakışını önündeki belge çantasından kaldırdı. Daktilo yazısıyla doldurulmuş bir kâğıt destesini ovucunda buruşturdu. «Lütfen... size kanıtlamama izin verin...» diye rica etti.
Heydrich, «İngilizlerin amacı açık,» dedi. «Ama siz bunu göremiyorsunuz. Şifrelerimizi çözemedikleri için, çözdüklerine inandırmak amacıyla böyle bir plan tasarladılar.» Güvenlik örgütünün şefi artık Regenbauer'e bakmıyordu. Bakışlarını tavandaki belirsiz bir noktaya dikmişti. «Anlamıyor musunuz?» diye devam etti. «İngilizler, Enigma mekanizmasının sırrını çözdüklerine bizi inandırabilirlerse, o zaman başka bir sistemi denemek zorunda kalırız.»
«Hayır, efendim!» Regenbauer'in gırtlağı kurumuştu. «Hiç de öyle değil. Kanıtı da burada...» Bir yandan konuşurken, çantasını karıştırmaya başlamıştı.
Heydrich koltuğunda öfkeyle doğrularak, «Asıl kanıt şu!» dedi. «İngilizler en gizli şifrelerimizi çözmüş olsalardı, sayıca İngilizlerden çok az olan Rommel'in birlikleri nasıl oluyor da İngilizleri çölde geriletiyor ve Tobruk limanını tecrit edebiliyor? İn-

giliz Generali Wavell'in ordusu niçin Agheila, Mersa Brega ya da Bingazi'de çarpışmaları kazanmadı? Luftwaffe nasıl oluyor da Akdeniz'e girmeye ceraset eden Müttefik gemilerini bombardıman edebiliyor? Alman orduları nasıl oluyor da İngilizleri Yunanistan'da geri çekilmek zorunda bırakıyorlar? Kısacası, Almanya niçin bu savaşı kazanıyor?»
Regenbauer raporunun sayfalarını tekrar deri çantaya yerleştirdi. Heydrich'e bakmadı. Bir şey de demedi.
Heydrich kısa bir süre sonra, «Bu saplantı yüzünden yeterince zaman kaybettiniz,» dedi. «Unutun bunu. Dinlenmenizi istiyorum. İster burada Berlin'de, ister Paris ya da Roma'da dinlenin. İsterseniz, yanınıza bir kadın alın. Seyahat edin, ne isterseniz yapın, ama bu maskaralığı unutun!»
Regenbauer madeni bir takırtıyla çantasını kapayarak ayağa kalktı. «Peki, komutanım.»
Güvenlik örgütünün şefi, «İngilizler, bu saçmalara inanacağımızı umuyorlarsa, pek budalaymışlar,» dedi.
«Bence, budala olanlar yalnız onlar değil.»
Heydrich, binbaşının omzunu okşadı. «Kendi hakkınızda bu kadar sert yazgıya varmayın. Hepimizin bazen yanıldığı olur.»
Binadan çıkınca, Regenbauer serin esintiye karşı ağzına ellerini siper ederek bir sigara yaktı. Akciğerlerindeki dumanı soğuk havanın içine üfürene dek sükûnet bulmadı. Budala olanın kendisi olmadığını düşünüyordu. O

yanılmazdı. Reich'in güvenliği geri zekâlının biri tarafından yönetiliyordu. Regenbauer bunu daha önce farketmeyişine şaşmaktaydı.
Gestapo karargâhının önündeki basamakları indi. Görevini başarmak için kimseye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Bu işi yalnız başına tamamlayacaktı. Varsın Heydrich Prag'da Çekler yüzünden tasa edip dursundu. Regenbauer için şimdi kendini, kanıtlamanın bir tek yolu vardı. CampbeH'i bulmak.
41
Üç gündür saklanıyorlardı. Spengler ilk gece için sığınabilecekleri bir ambar bulmuştu. Daha sonra bir sebze kamyonuyla Günzburg'a geldiler, Spengler orada Ted'i bir meyhanenin üstündeki bir ikinci kat odasına yerleştirdi.
Ted, Carstairs'in onlara oynadığı oyunu açıkladıktan sonra, Spengler'in bir süre ağzını bıçak açmamıştı. Ted Spengler'e, Ultra'yı ve bunun, İngiliz casusluk örgütünün büyük sırrı olduğu yolundaki varsayımını da anlatmıştı. Spengler'in bu söylediklerine inanıp inanmadığını bilemiyordu. Adam Haushofer'le bağlantı Kurmak için Günzburg'dan ayrılmak zorunda kalınca, Ted ondan Kate'i bulmalarını istedi.
Spengler iki gün sonra döndüğünde, bütün bu süreyi uykusuz geçirmiş izlenimi uyandırıyordu. Spengler bir sandalye bu-Jup oturduktan sonra, Ted, «Önce bana Kate'in iyi olduğunu söyleyeceksin,» dedi. «Onun nerede olduğunu ve onu göreceğimizi söyleyeceksin. Bundan sonra öbür konulara geçeriz.»
Spengler eliyle ağzını ovuşturdu. «Bu iş o kadar basit değil.»
«Kate nerede?»
«Sağlık personeli Grafeneck'ten ayrılırken, Kate de onlarla gitmiş.» Spengler, Ted'le göz göze gelmemeye çalışıyordu. «Münih'in kuzeyinde Amper Nehri kıyısındaki bir kampa gittiler. Orada Luftwaffe adına deneyler yapılacakmış... tutuklulara uygulanacak yüksek irtifa testleri.»
Ted sesini yükseltti. «Söyle, Kate nerede?»
Spengler sonunda ona baktı. «Dachau'da.»
«Da...» Ted donakalmıştı.
«Üzgünüm, Campbell.»

«Toplama kampı!»
«Yapabileceğimiz bir şey olmasını isterdim!» Ted sonunda, «Onu oradan çıkarmalıyız,» dedi. «Çıkarmak zorundayız!»
«Campbell...»
«Onu orada bırakamam! Hamiledir... kör ve hamile! Öyle bir yerde ne kadar zaman dayanabilir? Tanrı aşkına bir şey yapi Spengler! Haushofer'le senin birçok tanıdığınız var! Kate'i çıkarın oradan!»
«O kamplardan kimse çıkamaz. Kate'i orada komünist örgüt üyesi olarak tutuyorlar. Bu, Yahudiden ancak bir basamak yukarısıdır.» Spengler başını salladı. «Hiç değilse siyasi bir tutuklu o. Deneyler adi suçlularla delilerin üzerinde yapılıyor.»
Ted yine, «Bir şey yapılmalı,» dedi. «Kate bir Amerikan vatandaşıdır.»
«Olamaz. Bu işin fazla üstüne gidilirse, onu casus olarak yargılamaya kalkışabilirler. Bir Rus casusu ya da İngiliz casusu olarak... Hiç değilse yaşıyor. Regenbauer onu öldürmedi.»
«İnsanları en akla gelmedik yerlerden çıkarmada üstüne olmayan kahrolası örgütünüze ne diyeyim! Bir şey bulun... ne yapın, ne edin, Kate'i oradan çıkarın!»
Spengler, «Örgüt falan kalmadı!» dedi. «Buradan ayrıldıktan sonra adamlarımızı aradım. Hepsi gitmişler.»
«Regenbauer!»
Spengler omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Senin bana anlattıklarını araştırdım. Deli olduğunu sanmıştım, ama şimdi her şeyi anlıyorum.» Spengler parmaklarını saçlarında gezdirdi. «Tüm ajanlar kayıp. Dört tanesiyle bağlantı kurmaya çalıştım, ama yoklardı. Regenbauer'in eline geçmiş olabilirler, ama sanmıyorum. En kötüsü, arkalarında Pitagor hakkında bir sürü suçlayıcı kanıt olmaları. Örgütü kastediyorum, Hess'i değil. Kurulan düze-ni kavramak için dâhi olmak hiç gerekli değil. Regenbauer bunu rahatça yapabilir...»

«Regenbauer zaten her şeyi biliyor. Hess'in Pitagor olduğunu öğrendi.»
Spengler olamaz der gibi başını salladı. «Aradan beş gün geçti. Regenbauer bir şey bilseydi, Hess şimdiye kadar çoktan tutuklanmıştı. Ama serbest geziyor. Şu anda Münih'te.»
«Beni bekliyor ha?» Ted, Spengler'e ters ters baktı. «Şu son birkaç gün uzun boylu düşünmeye fırsat buldum. Niçin bu kadar önemli olduğum kafamı kurcalıyordu. Örgüt dağıldığına göre, senin ya da Haushofer'in işine yarayamam. Bir yere de gidemem. Çünkü Regenbauer beni boğazlamak için tetikte bekliyor. Onun için düşündüm ve buldum. Yapabileceğim tek şey uçak kullanmak.»
Spengler bakışını Ted'den kaçırdı.
Ted, «Hess'i uçakla kaçırmak istiyorsunuz,» dedi. «Bu işde benim rolüm başından beri buydu, değil mi? İşler sarpa sardığı takdirde Hess'i Almanya'dan çıkarmak için bunca zaman hazırol durumunda bekletildim. Sizi alçaklar sizi! Ama sonuç fiyasko oldu, değil mi?»

«Hayır. Hess'i hâlâ Almanya dışına çıkarabilirsin.»
«Bana bak, sersem, Regenbauer her şeyi biliyor diyorum! Bunu unutmuş görünüyorsun. Hess'in yanından bile geçemem ben, çünkü Regenbauer'in beni orada bekleyeceğinden eminim. Hess'in Pitagor olduğunu biliyor. Benim şatodan kaçırılmam, bunu ona kanıtladı. Regenbauer'in bildiğiniyse, Gestapo da biliyordur. Hess'in Münih'te ne yaptığını bilmiyorum, ama günleri sayılı.»
Spengler, «Regenbauer, Berlin'de Heydrich'i görmeye gitti bile,» dedi.
«Görüyorsun ya...»
«Ama Heydrich ona inanmadı.» Spengler gülümsemeye çalıştı. «Regenbauer o görüşmeden eli boş döndü.»
«Ne!»
«Heydrich Regenbauer'in anlattıklarına inanmış olsaydı, Hess bir saatin İçinde yaka paça Hitler'le Göring'in karşısına

sürüklenirdi. Ama bu olmadı. Hess'in vatan haini olduğuna inan-nan tek Alman Regenbauer... onaysa kimse inanmıyor.»
Ted cevap vermeyerek Spengler'e bakmayı sürdürdü.
«Onun için de iş işten geçmiş sayılmaz. Hess'i hâlâ kaçırabiliriz.»
Ted kaşlarını çattı. «Niçin? Kimse ondan kuşkulanmıyorsa, gitmesi gerekmez.»
«Campbell, o gitmeyi istiyor. Ama onu İsviçre'ye uçuracak değilsin. Amacımız bu değil.»
«Nedir peki?»
«Hess bütün bunların gerçek nedenini bilmiyor. Hamilton Düküyle haberleştiğini sanıyor. O bir casus değil. Almanya ile İngiltere'nin Sovyetler'e karşı birleşmesini istiyor. Başından beri istediği yalnızca bu. Kralı bir görebilse, İngiltere'yle barış pazarlığına oturabileceğine inanıyor.»
«Nereye uçmamı istiyorsunuz peki?» Ted birden durarak Spengler'e bakakaldı.
Spengler, «İyi bildin,» dedi. «İskoçya'ya... Dungavel Şatosuna... Dükün kapısına uçmanızı istiyoruz. Bunu başarabilecek tek adam sensin. Savaş ortasında yalnız sen bir uçağa Almanya'yla Kuzey Denizini geçirtip İskoçya'ya varabilir ve ineceğin yeri gece vakti bulabilirsin. Yolu, ülkeyi, kentleri biliyorsun. Londra'yı bombardıman ettiğin zaman kanıtladın bunu.»
«İskoçya ha!»
«Başaracaksın. Tek çare bu. Hess bir kere yalnız uçmayı denedi, ama hava koşulları yüzünden geri dönmek zorunda kaldı. Yine de en geç cumartesiye kadar bekleyecek, istila tarihi aşağı yukarı saptandı. Ayın ortasından sonra yapılacak. Göring geçen yazki hatasından çok şey öğrendi. Aynı hatayı yinelemeyecekler. Hess istilayı durdurmanın tek yolunun, bu gecikmeli barış çabası olduğu kanısında ve bunun sonuçlarını göze almaya razı. Hess İngilizlerin elinde olunca, Hitler bir sürpriz saldınya geçmeden önce düşünecektir. Hess'in çıldırıp İngilizlere tüm planlarını açıkladığını sanacaktır.»

«Ama Regenbauer'i unutuyor. Regenbauer gerçeği biliyor.» «Ben Regenbauer'in çaresine bakarım.» Ted başını salladı. «Sen delisin. Haushofer de... Hess de öyle.»
«Son çare bu. Carstairs'in örgütünden bir ben kaldım. Seni de daha fazla koruyamam. Bu uçuş, senin de ülkeden sağ olarak çıkmak için son fırsatın.» Spengler soluğunu salıverdi. «Bir şey daha var. Ultra hakkında söylediklerin doğruysa... Pitagor Harekâtı, Almanların gerçeği anlamasını engellemek için bir paravanaysa, Hess'in gitmesi şart. Örgütün oluş amacı buydu zaten. Hess İngiltere'ye uçarsa, Heydrich, Göring ve Göbbels, sırları dışarıya sızdıranın Hess olduğuna inanacaklar.»
Ted yüzünü buruşturdu. «Sonuna kadar vazgeçmeyeceksin, değil mi?»
Spengler eliyle boşver gibilerden bir hareket yaptı. «Demek istediğim şu: İskoçya'ya vardığın zaman...» «Eğer varırsam yani...»
«Oraya varınca, Hess'in yalnız geldiği izlenimini uyandırmak için gerekeni yapmak zorundasın. Edinburgh'a gideceksin. Carstairs seni orada bekleyecek.»
«Ne!»
«Hess'in yakınında görülmen olmaz. Yakalanman her şeyi berbat eder. Hess'i senin kaçırdığını Almanlar keşfederlerse, Ultra'yı koruma konusunda bunca çaba boşa gitmiş olur. Bu işe senin de karıştığını zaten biliyorlar...»
«Sence benim nasıl kaybolmam gerekecek, öyle mi?»
«Ölmüş olacaksın,» dedi Spengler. «Köşkünü yakacağım. Yıkıntıların arasında kömürleşmiş bir ceset bulunacak.»
«Hayal gücüne diyecek yok, Spengler. Köşkü yakmasına yakarsın, ama yanmış ceset için kimi kullanacaksın? Bu işe gönüllü var mı?»
Spengler yavaşça, «Regenbauer'i düşündüm,» dedi. «İkiniz aşağı yukarı aynı yapıdasınız. Ne dersin?»
«Düşündüğüm nedir biliyor musun, kozlar benim elimde,

dostum.» Ted ayağa kalkıp kıpırdamamaktan uyuşmuş ayaklarını çalıştırdı. «Bu işi bensiz kıvıramazsın, tamam mı?»
Spengler tuttuğu soluğunu salıverdi.
Ted devam etti. «Tamam, değil mi? İkinci olarak söylemek istediğim şu: Hess, Almanya'da üçüncü en güçlü Nazi, öyle değil mi?»
«Nereye varmak istediğini merak ediyorum.»
«Bir pazarlık, daha doğrusu bir takas yapmak istiyorum, dostum.» Ted gayet sakindi. «Ben Hess'i Almanya'dan çıkaracağım, sen de Kate'i Almanya'dan çıkaracaksın.»
«Bunu yapamam! Onu kimsenin Dachau'dan çıkaramayacağını söylemiştim sana!»
«Hess bunu yapabilir,» dedi Ted. «Hess'in azıcık bir forsu varsa, kör bir kadını bir toplama kampından çıkarabilir. Üçüncü Reich'in Führer Vekili bunu da yapamazsa, gebersin!»
«Dachau SS'lerin denetiminde! Hess ise SS örgütünden bile değil!»
«Kolay olacağını söylemedim. Ama yapın bunu. Kate'in Almanya'dan çıktığını öğrendiğim zaman, pilotluk yeteneklerim emrinizdedir.» Ted bir kaşını kaldırdı. «Benim de koşulum, bu. Kabul edip etmemek, sizin bileceğiniz iş.»
Spengler, «Bugün günlerden salı!» diye atıldı. «Cumartesiye kadar topu topu dört gün var!»
Ted ona sert sert bakarak, «Öyleyse acele etseniz iyi olur,» dedi.
v- * **
Lowell Grayson bürosuna girerken, telefon çalmaya başladı.
«United Press, Grayson.» Gazeteci bir yandan ceketini sandalyesinin arkalığına geçirirken, telefonun almacını çenesinin altına sıkıştırmıştı.
Hattın öbür ucundaki ses, «Yalnızca evet veya hayır diye yanıt ver. Kim olduğumu biliyor musun?» dedi.

Ted'in sesini duyunca, Lowell sandalyesine çökmüştü. «Bu ne maskara...» diye başladıysa da, Ted onun sözünü kesti. «Yalnız evet veya hayır.» «Evet! Neredesin?» «Kes. Kalemin var mı?» «Var ya.»
«Öyleyse soracaklarımın yalnız cevabını yaz. 1936 yılının Oscar Ödülünü kazanan aktörün adı?» «Ne!»
«Yalnız cevabı yaz. Aktörün soyadını.» «Peki.»
«1934 Gül Kupasını kim kazandı?» «Bunun anlamı ne yahu?» «Yaz dedim.» «Pekâlâ.»
«Futbol maçının kırk beşer dakikalık her bir bölümünün adına ne diyorlar?» «İyi, ama...»
«Güzel, şimdi tüm cevaplar karşında yazılı mı?» «Tabii.» «Bak onlara.» Grayson baktı.
MUNİ. COLUMBIA. HAFTAYM.
«Şimdi ne olacak?»
«Son iki kelimenin ilk harfleri dışındaki bölümlerini at ve baştaki isimle bir kelime oluştur.» MUNİ. C. H.
«Oldu.»
«Orası gitmeni istediğim yerdir. Yarın öğleyin garda ol. Sorun çok önemli, Grayson. Yoksa telefon etmezdim.»
«Bütün bunların kayıp bir kızıl saçlıyla ilgisi var mı?» «Yanılmadın.»
«Orada olacağım,» dedi Grayson.
*

«Gluecks konuşuyor.»
«Günaydın, General Gluecks. Ben Führer Vekilinin yaveri Kari Pintsch. Münih'ten telefon ediyorum.»
«Führer Vekili bugün nasıllar, Bay Pintsch?»
«İyiler, generalim. Hafif bir soğuk algınlığı dışında. Neyse ki, ilkbahar yaklaştı.»
«Ben şu kışın bitimini iple çekiyorum. Yağmurlar sona erince çok sevineceğim. Sizin için ne yapabilirim, Bay Pintsch?»
«Emmy Göring'in doğum günü iki hafta sonra, generalim. Reich Mareşali de güzel eşine, bir parti düzenleyerek hoş bir sürpriz yapmaya karar verdi. Reich Mareşalinin partilerden ne kadar hoşlandığını bilirsiniz. Bu fikrini Führer Vekili Hess'e açınca, Führer Vekili ayrıntılarla ilgilenmekle beni görevlendirdi.»
SS generali, «Eh, görevleriniz daima can sıkıcı değil, öyle değil mi Pintsch?» diye kıkırdadı.
«Tahmin edeceğiniz üzere Reich Mareşali bu davetin çok tantanalı olmasını, fakat şimdilik gizli tutulmasını istiyor. Bayan Göring duyar da sürpriz mahvoiursa, kellem elden gider.»
«Dudaklarım kilitli olacak. Demek ben de partiye davetliyim, öyle mi Pintsch?»
«Tabii, tabii, ama başka bir sorun var. Durumu öğrenip Führer Vekiline ilettiğimde, hemen çaresine bakmamı buyurdu. Belki duyduğum söylentinin aslı esası yoktur, ama ben yine de durumu araştırmak zorundayım.»
«Neymiş bu söylenti peki?»
«Reich Mareşalinin bazı gözdeleri olduğunu biliyorsunuzdur... Nasıl söyleyeyim bilmem ki? Mareşalimiz esprili ve zeki arkadaşlardan pek hoşlanır, özellikle bunlar güzel kadınlar olunca. Davetlerinde de bu güzel hanımları görmek ister.»
«Anlıyorum. Ama bu niçin bir sorun olsun?»

«Hiç Bayan Katherine Buchanan'la karşılaştınız mı, generalim? Amerikalı bir radyo muhabiridir. Çok da güzel bir kadın. Reich Mareşali'nin gözdelerinden biri.»
«Buchanan mı dediniz? Hayır, bu adı anımsayamadım. Ama
— 363 —
son zamanlarda davetlere pek gitmiyorum. Peki, bir sorun mu var?»
«Toplama kamplarının Reich müfettişi olarak beni aydınlatabilirsiniz, generalim. Führer Vekili Hess, Bayan Buchanan'ın şu sırada Dachau toplama kampında siyasi bir tutuklu olarak bulunduğunu duymuş. Daha doğrusu, duyduğumuz söylenti bu. Bay Hess bana doğru Himmler'e gitmemi buyurduysa da, ben sizinle görüşmemin daha sağduyulu bir hareket olacağını düşündüm. Duyduğumuz haber eğer sadece bir söylentiyse, sizi rahatsız ettiğim için atfınızı dilerim. Ama olur ya, söylentide doğruluk payı varsa...»
Hattın öbür ucundaki ses, «Evet, beni aramakla iyi ettiniz, Pintsch...» dedi. «Hanımın adı Buchanan'dı dediniz, değil mi? Ve Dachau'da olduğu söyleniyor.»
«Büyük bir olasılıkla yersiz bir söylenti, generalim. Hanım Amerikalı ne de olsa. Dachau'da ne işi olabilir?»
«Ben bu işle derhal ilgilenirim. Pintsch.»
«O zaman bana telefon eder misiniz? Reich Maşerali konuyla yakından ilgileniyorlar.»
«Reich Mareşali ha!» Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. «Bu işin hemen çaresine bakacağım.»
«Teşekkür ederim, generalim. Heil Hitler.»
*
**
Kate yatağında kıpırdadı. Uyku sersemliğinden yavaş yavaş sıyrılırken, bir başkalık farketmeye başladı. Yatak farklıydı, başı bir yastığın üstündeydi, altında çarşaf vardı. Yatağın kokusu bile farklıydı; ne zamandır ilk kez temiz kokuyordu. Öbür tutukluların sesini de duyamıyordu üstelik. Ona yine yer değiştirt-mişlerdi. Ama neresi olabilirdi burası?
Karanlığın içinde bir ses, «Hemşire koridorda. Çağırayım mı?» dedi.
Kate sesin geldiği yöne döndü. Hiç yabancısı değildi bu

— 364 —
ses...
«Kim o?»
«Eski sarhoşluk arkadaşını tanıyamadın mı, Kate? Sana çok şaştım.»
Erkek onun eline dokundu.
«Lowell!» Kate eski dostunun elini yakaladı. «Ulu Tanrım, Lowell! İyi ama... nasıl buldun... beni? Neredeyim? Burası oyer değil.»
«Hayır, Kate. Münih'tesin. Eichendorff Hastanesinde. Ben de dün geceden beri yanındayım.» «Dün geceden beri mi?»
«Sana bir uyku ilacı verdiler.» Grayson genç kadının elini ovucunda sıktı. «Amma da derin uyudun. Şimdi nasılsın? Karnın acıktı mı?»
«Sanırım. Ama sen burada olduğumu nereden öğrendin?»
«Aslını istersen, Ted telefon etti.»
Kate'in gözleri iri iri açıldı. «Ted!»
«Evet, oldukça karmaşık bir hikâye. Sonra anlatırım. Şimdi önemli olan Almanya'dan çıkmamız. Campbell bunun ısrarla üzerinde durdu.»
«Onunla konuştun demek! Nasıl, iyi mi?»
«İyi. Seni merak ediyor tabii. Seni ve de şuradakini.» Grayson genç kadının şiş karnını okşadı.
«Ted nerede? Niçin burada değil?»
«Bana bak, kızım, benim bu işteki rolün pek önemsiz. Ben şahsen Ted'i görmedim, ama konuştuğum adam her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Cumartesi günü Bern'e hareket edecek bir uçakta yerim ayrıldı. Bir hanım arkadaşımla birlikte seyahat edeceğim.»
«Bir dakika! Umarım, o hanım arkadaşın ben değilimdir.» «Öyle bir şey dedim mi?»
«Lafı karıştırma, Ted'e, onsuz gitmeyeceğimi söyledim.» «O da gidiyor. Ama başka yoldan.» «Nerede şimdi?»
— 365 —
«Orasını bilmem. Tek bildiğim, seni o yerden çıkardığı ve bir arkadaşın eşliğinde Almanya'dan çıkman için gerekeni yapmakta olduğu. Öte yandan, biri hâlâ onu arıyormuş.»
Kate yatağın içinde doğruldu. «Aman Tanrım! Regenbauer' dir. Ted de saklanıyor. Şatodan nasıl çıkabildi?»
«Ben şato mato bilmiyorum. Tek bildiğim, benden beklenen
iş.»
«İyi ama... Regenbauer?»
«Sen yatıp rahatına bak. Önünde yorucu bir yolculuk var. Hemşireyi çağırıp sana yiyecek bir şey getirmesini söyleyeceğim. Hiç merak etme. İşler yolunda gidecek.»
*

**
Campbell akıllıydı, ama yeterince değil. Yerel Gestapo'dan ödünç aldığı iki yıllık mercedes'in kapısına yaslanırken, Regenbauer böyle düşünüyordu. Campbell'in şifreler hakkında öğrenmesi gereken daha pek çok şey vardı. Kimi aldattığını sanmıştı? Paul Muni'nin kim olduğunu Almanya'da herkes biliyordu. Gerisi de çocuk oyuncağıydı. Regenbauer, Grayson'un banta alınan telefon konuşmasını dinlemiş, bundan sonra Campbell'in haber ajansı müdürüne söylediklerini ve nereye gitmesi gerektiğini anlaması beş dakika bile sürmemişti.
Johann Regenbauer, Ted Campbeil'İ tanıyordu. Güçlü yanlarını, bundan daha önemlisi, zayıf yanlarını da biliyordu. İnsan birisiyle dört ayı birlikte geçirip de o kimse hakkında bir şeyler öğrenmemesi olanaksızdı. Campbell Almanya'dan çıkmaya çalışacaktı. Çaresizdi çünkü. Ayrıca Ultra'yla ilgili gerçeği Almanya' da doğrulayabilecek tek kişi olduğunu bildiği için kaçmaya çalışacaktı. Regenbauer, Campbell'in nerede olduğunu gerçi bilmiyordu, ama şimdilik bilmesine gerek yoktu. Campbell'in zayıf noktası kadındı. Onsuz ya da onun güvenliğe ulaştığını bilmeden Almanya'yı terketmezdi. Regenbauer, Ted'in, sevgilisini Dac-hau'dan nasıl çıkardığını bilmiyordu. Bu da akıllıca bir manev-

raydı, ama yine yeterli değil.
Campbell'in planı apaçıktı. Gazeteci Grayson Münih'ten Bern'e giden uçakta iki kişilik yer ayırtmıştı. Ne çare ki, Kathe-rine'i uçakla kaçırmak planı başarılı olamayacaktı. Regenbauer gözeticiyle Katherine"! havaalanında tutuklayacaktı. Ondan sonra da. sevgilisini korumak için teslim olacağı için, Campbell'i ele geçirecekti. Regenbauer Campbell'i de, Ultra'yı da elde edecek ve oyunu kazanacaktı.
Grayson hastaneden çıkarak bir taksi çevirdi. Regenbauer de Mercedes'in direksiyonuna geçip Münih trafiği içinde onu izledi. Şimdi önemli olan Grayson'u gözden kaybetmemekti. Regenbauer, Campbell'in ortaya çıkması olasılığına karşı, bir grup Gestapo ajanını Hess'in evini gözetlemekle görevlendirmişti. Campbell'in oraya gidecek kadar budala olmadığını biliyordu, ama ihtiyatlı olmaktan zarar gelmezdi.
42
Cumartesi günü yağmur yağdı.
Ted çarşamba gecesinden beri Augsburg'daydı. Havaalanına yakın bir pansiyonda kalıyordu. Gündüz saatlerinde Speng-ler'le birlikte planı inceleyerek zayıf noktalarını aradı. Ama bulamadı. Regenbauer yakınlarda bir yerde olmalıydı. Ted onun varlığını seziyordu. Kate'in güvenlik içinde yola çıktığını duyduğu an, Hess'le hareket edecekti. Tek zayıf nokta Grayson'du. Ted başkalarına bel bağlamaktan hoşlanmıyordu. Kate onun sorum-luluğuydu, ama başka seçeneği de yoktu. Fikir Spengler'indi, ama kendisi tarafından onaylanmıştı. Her şeylerini ona bağladıkları için, plan başarılı olmak zorundaydı. Grayson üstlendiği görevi başarabilirdi. Ted onun başaracağına güveniyordu...
Ted geceleyin ME-110'u inceledi. Gördüğü, fakat kullanma-

dığı bir uçaktı bu. Uçağı kullanabileceğine güveniyordu, ama: Hess'in Messerschmitt'e monte ettirdiği ek tanklara rağmen, yakıt kritik bir sorun olacağa benzerdi. İskoçya yaklaşık dokuz yüz mil uzaklıktaydı. Ek tanklar Messerchmitt'in menzilini en çok bin mile çıkaracaktı. Bu uzaklığı yüz millik bir yedekle aşmaya çalışmak çok büyük bir rizikoya atılmak olurdu. Çünkü pek çok şey, kötü hava koşulları, sis ve daha pek çok neden yedek ya-kıtı tüketebilirdi.
Hess, Ted'e yasak hava bölgelerinin bir haritasını sağlamıştı. Genç Amerikalı böylece uçağına bir rota saptayabilirdi. Buna göre, zikzak bir yol izleyerek Almanya'dan çıkacak, İskoçya açıklarındaki Farne takımadalarının bir noktasına doğru dümdüz bir yol tutturacak, oradan da Lanarkshire'e girecekti. Genç havacı tam üç gece yakıt oranları, piston performansı, kerteriz gibi binbir ayrıntıyı hesapladı. En büyük korkusu Kuzey Denizi üzerinde yakıtsız kalmaktı.
Bu nedenle sabahleyin kalkıp da pencere camlarının üstündeki yağmur damlalarını görünce, fena bozuldu. Bulutlu hava istiyordu, bulut örtüsü gizlenmesine yardımcı olurdu, ama yağmur istemiyordu. Çünkü hava ne kadar yoğun olursa, motorlar o denli zorlanırdı.
Neyse ki, öğleye doğru yağmur durdu.
Ted uyumaya çalıştı ama başaramadı, bir süre sonra da kalkarak, Messerschitt kumanda tablosunun kafadan bir şemasını çizdi. Herkesin şu birkaç saat içerisinde yapacağı işleri düşünüp tasa etmemek için mutlaka bir şeylerle oyalanması gerekiyordu. Grayson saat dörtte gidip Kate'i hastaneden alacaktı. Grayson'un oteline giderek Spengler'le buluşacak ve son ayrıntıları gözden geçireceklerdi. Hess saat beşte evinden ayrılacaktı. Pintsch'le birlikte kentte bir gezinti yapacaklar, sonra doğru otoyola çıkıp Augsburg'a yöneleceklerdi. Ted saat beş buçukta havaalanına yürüyecekti. Güneş altıyı on geçe batıyordu. Saat altı buçukta Grayson, Münih Havaalanına gitmek üzere arkada-

şıyla bir taksiye binecekti. Bern'e hareket saat yedideydi. Uçağa bir kere bindikten sonra, aşağı yukarı kurtulmuş sayılırlardı. Bütün sorun o uçağa binebilmeleriydi!

Ted saat dördü çeyrek geçe Grayson'un otel odasına telefon etmemek için kendini güç tutuyordu. Kate'in sesini duymaya, onun iyi olduğunu öğrenmeye, ona sevgisini tekrarlamaya can atıyordu.
Saat beşe doğru sigarası kalmadı. Odayı arşınlamaya başlamıştı artık. Ama beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bir aşağı bir yukarı yürüyüp saatinin yelkovanına ters ters bakmaktan ve daha çabuk yürümesini dilemekten başka ne yapabilirdi? Planın uygulanmasına başlanmıştı. Kate için dönüş yoktu artık. Hess de bir yerlerde otomobilinin içindeydi.
Saat beşte Ted göğü kontrol etmek üzere pencereye yürüdü. Parçalı bulutluydu, ama yağmur bulutu değildi bunlar. Bir saat kadar sonra ortalık kararırdı. Hayır, saatine bakma!
Telefon birden çalmaya başlayınca, genç adamın kalbi duracak gibi oldu. Ona kimse buraya telefon etmeyecekti çünkü. Planda yoktu bu. Demek bir aksilik olmuştu. Telefona doğru atılırken, Ted'in aklında yalnızca Kate vardı. Mutlaka bir şey olmuştu!
«Alo!» diye soludu.
«Bay Campbell, ben Pintsch. Führer Vekilinin hangarında-yız. Hemen gelebilir misiniz?» «Bir şey mi var?»
«Bay Hess biraz sinirli olduğu için, buraya daha erken gelmeye karar verdi. Uçağı bir kere daha dikkatle gözden geçirmek istedi.»
«Hepsi bu kadar mı?»
«Kendileri biraz sinirli, Bay Campbell. Daha önce bir Mes-serschmitt'e yolcu olarak binmemişti de... Hemen gelebilecek misiniz?»
«Geliyorum.»

Kate, «Saat şimdi kaç?» diye sordu. Pencerenin yanındaki; bir koltukta oturuyordu. Grayson'un ona satın aldığı çiçekli elbise, vücuduna pek uymuyor, göğüs kısmı dar geliyordu.
Spengler odanın öbür ucundan, «Daha bir saatimiz var,» dedi.
Grayson da, «İşler yolunda, Kate,» diye ekledi.
Kate bunun üzerine bir sigara istedi. Grayson sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı. Kate onun yeni bir sigara pakedint yırttığını ve çakmağı çakışını duydu. Sigarayı genç adamın elinden alırken, «Başka zaman olsa, bana hasta muamelesi yaptığın için canına okurdum,» dedi. «Ama şimdi...» S*jaradan derin bir nefes çekti. «...Ama şimdi gözlerim görse bile sigara yakabilecek durumda değilim.»
«İyisin, iyisin. Korkma, bu heyecan uzun sürmeyecek.»
«Dilerim öyle olur,» Genç kadın yağmurluğu koltuğun kolundan kucağına çekti. «Hastaneden çıkarken bu kukuletanın yüzümü örteceğinden emin misin?» diye sordu.
Spengler, «Tasalanmayın, Bayan Buchanan,» dedi. «Hem. havaalanında hava kararmış olacak.»
«Çok mu karanlık olacak?»
«Yeterince karanlık,» dedi Grayson. «Ben tasalanmadıktan sonra, sana ne oluyor?»
Kate cevap vermedi. Sigaradan bir nefes daha çektikten sonra, başını odanın öbür köşesine çevirdi. «Siz sinirli değil misiniz?» diye sordu Spengler'e. «Saatlerdir ağzınızı açıp bir şey söylemediniz.» Konuştuğu kimsenin yüzünü görmek istiyordu. Kör olmanın bir sıkıntısı da buydu işte. Bir duvara mı, yoksa bir çiçek saksısına mı baktığınızı bilemiyordunuz.

Sakin bir ses, «Çok iyiyim,» diye yanıt verdi. «Siz sinirli değilseniz, ben de değilim.»

43

Messerschmitt hangar dizisinin hemen dışındaki beton pistle bekliyordu. Batmakta olan güneş, Messerschmitt'in zarif çizgilerini yalıyor, kırılan ışınlar pilot kabini camını olağanüstü bir parlaklıkla ışıldatıyordu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Ted uçağın başına yürüyerek sancak kanadının altındaki alüminyumdan yedek tankı inceledi. Acınacak kadar ufak görünüyordu.
«Bay Campbell...»
Ted sesin geldiği hangar yanına döndü. Pintsch kuyruğun etrafını dönerek kanadın altına girdi. «Uçuş giysileriniz pilotların giyinme odasında hazır,» dedi. «Öbür ayrıntılar da tamam.»
«Hess nerede?»
«Sizinle konuşmayı bekliyor. Bir an önce hareket etmeye sabırsızlanıyor.» Pintsch hafif bir omuz hareketiyle ekledi. «Führer Vekili biraz sinirli de...»
«Hepimiz biraz sinirliyiz.» Ted motorun üstüne elini dayadı. «Uçak revizyondan geçti mi? Motorları çalıştırıldı mı?»
«Evet, bugün öğleden sonra.»
«Yakıtını aldı?»
«O da tamam.»

Ted, «Ben de kendime göre bir kontrol uygulayacağım,» dedi. «Motorlarının sesini bir dinleyeyim.» Kuzeydoğudan sürüklenen bulutlara bir göz attı. «Uçuş için elverişli bir gece olacağa benzer. Münih'ten Grayson'un uçağının uçtuğu haberi gelince, biz de yola çıkarız. Havalanmamız on dakikayı geçmez.»
«Umarım, bir aksilik olmaz.» Pintsch huzursuz görünüyordu.
«Bu işi başarmak zorundayız.» Ted havaalanının öbür ucuna

endişeli bir bakış fırlattı. «Regenbauer'in şimdi nerede olduğunun bilmek isterdim. Ya küçük hilemiz etkili olmaz ve Kate'i eline geçirirse..?»
Pintsch, «Führer Vekilinin evi son dört gündür Gestapo'nun gözetimindeydi,» dedi.
«Regenbauer boş bulunup oraya gideceğimi umuyordu.» Ted gülümsediyse de, neşesiz bir gülümseyişti bu. «Sizi buraya kadar izlemediklerinden emin misiniz?» diye sordu.
«Onu merak etmeyin. Gestapo'nun, Führer Vekili Hess'i alelade bir zanlı gibi izlemesi için en azından Himmler'den emir çıkması gerek. Hem güvenlik polisi onun sık sık Augsburg'a geldiğini biliyor. Durumda olağandışı bir taraf yok.»
«Güzel.» Ted hangara baktı. Geniş kapılar açık duruyordu. Hess'in yedek uçağının yuvarlak burnu Genç Amerikalının gözüne çarptı. «Öbür uçak ne durumda?» diye sordu.
Pintsch kaşlarını çattı. «Niçin soruyorsunuz?»
«Bunda hoşuma gitmeyen bir şey çıkarsa, öbürü uçuşa hazır mı?»
Pintsch, «Bu uçakta hiçbir arıza yok,» diye atıldı. «O bakımdan içiniz rahat etsin. Uçaklardan birinin, gerekirse öbürünün zararına hazır edilmesi için gerekli emirleri verdim. Öbür uçağın da hazır tutulmasını söylemeye doğrusu gerek görmedim.»
Ted içini çekti. «Dilerim, bir aksilik olmaz.» Saatine baktıktan sonra, «Üstümü değiştirip Messerschmitt'e bir göz atacağım,» dedi. «Bu iş on beş, yirmi dakikadan fazla sürmez. Ondan sonra da telefonun başında oturacağım. O telefonu kaçırmak hiç işime gelmez.»
Grayson otelinin ön kapısından çıktığında ortalık kararalı birkaç dakika olmuştu. Gazeteciyi görür görmez tanıyan Regenbauer, Grayson'un bir taksiyi durdurmasını bekledikten sonra, Mercedes'i çalıştırdı. Gazetecinin pek akıllıca davrandığı söylenemezdi. Taksinin kapısını açtıktan sonra, otel kapısına döne-

rek Katherine'i kolundan tuttu ve arabaya binmesine yardım etti. Genç kadın hastaneden çıkarken arkasında olan yağmurluğu giymişti. Bunun kukuletası yüzünü gizliyordu.
Taksi hemen hareket etti. Regenbauer de spor Mercedes'î hareket ettirerek öbür taşıtı beş araba kadar geriden izlemeye koyuldu. Taksinin hedefinin havaalanı olduğu apaçıktı.
* *
Hess pilotların odasındaki koltuğunda oturduğu yerden, «İngiltere'yle barış yapacağız,» diyordu. Führer Vekilinin yeni havacı kostümünün önü beline kadar açıktı. Bunun içinde bir Luftwaffe üsteğmeninin ceketi göze çarpıyordu. Ted Messersch-mitt'i sınadıktan sonra yanına geleliden beri aralıksız konuşuyordu Hess. Almanya için kurduğu düşleri ve Führer'ine bağlılığını durmadan tekrarlaması ne kadar sinirli olduğunun kanıtıydı. Ted onun aslında kendi kendine konuştuğunun farkındaydı. İskoçya'ya uçarak Dugavel Şatosunun kapısını çalacak ve Hamii-ton'dan onu Kralla görüştürmesini isteyecek olan işte bu adamdı.
Ted saatini kontrol etti. Kate artık yola çıkmış olmalıydı, Ted, Hess'i bilincinden tümüyle uzaklaştırdı. Artık bekleyip dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu gece İngiltere'yi yerle bir edilmekten kurtarabilecek olan adamla yola çıkıyordu. Ama her şey bir telefon konuşmasına bağlıydı. Kate yakalandığı takdirde ölmüş sayılırdı. O zaman Ted de ölürdü, Hess de. Carstairs'in, İngiliz Haberalma Örgütünün, Ultra'nın Kate için ödeyecekleri bedeldi Hess... Başarısızlık onlara çok pahalıya •patlayacaktı.
*
Havaalanı terminalinin bir köşesinde, öbür yolcuların uzağında oturuyorlardı. Regenbauer dışarıda sigara içerek bekliyor, arada içeriye bir göz atıyordu. Kadınla erkeğin oturuşunu, iki

çobanın ısınmak için ateş başında birbirine sokulmasına benzeterek kendi kendine gülümsedi. Katherine yaprak gibi titriyordu. Başını eğmiş durumda oturuyor, korkudan omuzları sarsılıyor, yüzünü gölgede bırakan gülünç kukuletanın altından kızıl saçlarının perçemleri alnına dökülüyordu.
Regenbauer onların uçağa binmesine izin verecekti. Bir kere uçağa binince, Katherina'in titremesi sona erecekti, kendini artık güvenlikte sanacaktı. Regenbauer motorların çalışmasını ve uçağa yolcuların doldurulmasını bekleyecek, sonra tam kapılar kapanacağı sırada avını yakalayacaktı.
Campbell'in de burada olmasını çok isterdi. Terminalde, uçak havalanır havalanmaz Campbell'e telefon edecek biri vardı mutlaka. O birisi Campbell'e, gebe metresinin İsviçre yolunda olduğunu bildirecekti. Regenbauer bekleme salonunun penceresinden öbür yüzlere baktı. Her kimse o kişi, Campbell'e, beklediğinden çok farklı bir mesaj iletecekti.

Yolcular uçağa çağırıldı. Grayson'la Katherine uçağa doğru yürüyenlerin sırasında beşinci ve altıncıydılar. Regenbauer genç kadının şu anda ne düşündüğünü merak ediyordu. Tam o sırada bir esinti kukuletasını uçaracak gibi oldu. Onu yakalayayım derken az daha düşüyordu. Zavallı kör kahpe!... Grayson da allak bullaktı. Genç kadını uçağın merdiveninden çıkarmakta o kadar zorluk çekti ki, başından şapkası uçarak uçağın kuyruğunun ötesine yuvarlandı. Katherine merdiveni çıktıktan sonra, tam uçağın kapısından girerken sendeleyince, Regenbauer az daha kahkahayı basıyordu. Katherine için ne uzun yürüyüştü bu... Aynı yolu birazdan gerisin geriye yürüyeceğini herhalde aklından bile geçirmiyordu.
Junker'in motorları homurdanmaya başladı. İlk pervane dönüyordu. Regenbauer kapıdaki memura kimliğini göstermiş ve arkasındaki tüfekli dört muhafızla uçağa doğru yürümeye başlamıştı. Amerikalılar yolcu listesinde gazete muhabiri olarak gözüküyorlardı: GRAYSON, L,, UNITED PRESS ve STEVENSON, ALİCE, CHİCAGO TRIB. Regenbauer kendi kendine gülümsedi.

Kadının kendine nerede sahte pasaport çıkardığını öğrenmeyi de ihmal etmeyecekti.
Regenbauer kapının açılması için bir, iki dakika beklemek, zorunda kalmasına aldırmadı. Bekleyişin her saniyesi Katherine için fazladan bir dehşet saniyesiydi.
SS binbaşısı uçağın içine adımını atar atmaz Lüger'ini çekti. «Kimse kıpırdamasın! Reich Güvenlik Polisi adına bir tutuklama yapacağım!»
Uçağın ortasındaki geçitte ağır ağır ilerlemeye başladı Fenerinin ışığını şaşkın ve korkulu yüzlere tutuyordu. Derken Gray-son'u gördü. Amerikalı uçağın en arkasında oturuyordu. Kolunu yağmurluklu kadının omuzlarına dolamıştı. Kadın yüzünü onun omzuna dayamış, hıçkırıyor, dağılmış kızıl saçları yüzünü örtüyordu.
«Kalk!» Regenbauer ışığı Grayson'un yüzüne tutmuştu.
«İyi ama, hakkınız yok!»
«KALK!»
Grayson ayağa kalkınca, Regenbauer onu geçite itti, sonra fenerinin ışığını, yaşlar içindeki yüzünü elleriyle örtmüş olan çiçekli elbiseli kadının üzerine tuttu.
Kadının hareket edişinde bir özellik vardı. Regenbauer bir duraklama geçirdi. Işık yüzüne vurunca, kadın hıçkırarak başını çevirdi. Kadın ışıktan yüzünü kaçırmıştı! Oysa Katherine kördü! Regenbauer kaç kez onun sorgu odasında çiğ ışıklara gözünü kırpmadan bakmasına tanık olmuştu. SS binbaşısının şaşkınlıktan gözleri iri iri açıldı. Ani bir hareketle kukuletayı kadının başından çekti.
Kadın, «Ne olur, canımı yakmayın,» diye bağırdı. «Lütfen... Lütfen!» Şaşkın anlam Regenbauer'in yüzünde kalıplaşmış, ağzı açık kalmıştı. Işık tekrar yüzüne tutulunca, kadın elleriyle gözlerini örttü. Regenbauer önce Grayson'a, sonra tekrar kadına baktı. Gözlerine inanamıyordu.
Kadın Kate değildi.
44
Telefon çalıyordu.
«Alo... Ben Lowell... Başardık!» Grayson soluk soluğaydı. «Regenbauer bizi bekliyordu. Uçağa girdi... Herhalde işin başından beri beni izliyordu...» «Kate'ten ne haber?»
«Çıldırdı! Herif resmen çıldırdı! Tabancasıyla başıma vurdu uğursuz! Zavallı Alice daha otelden çıktığımız andan itibaren korkudan kriz geçirdi.»
«Kate'ten ne haber?»
«Spengler'le o şimdiye kadar Friedrichshafen'in yarı yolunda olmalılar.»
Ted gözlerini kapadı. Regenbauer, Grayson'la öbür kızın ^arkasından havaalanına yollanırken, Spengler Kate'i göl kenarındaki küçük eve ulaştırmış olmalıydı. Ted'in teknesi oradaydı. Geçirdiği uçak kazasından sonra kırık bacağıyla dinlenirken satın aldığı tekneydi bu. Bu tekneyle gölün öbür yakasına ulaşmak için Spengler'in gemici olmasına gerek yoktu. Konstans Gölü üzerinden İsviçre sekiz mil uzaklıktaydı.
Ted, «Teşekkür ederim, Lowell,» dedi. «Sana çok şey borçluyum.»
«Henüz kurtulmuş sayılmazsın.»
«İyi ama Kate'in kurtulduğunu söylüyordun.»
«Ben Kate'den söz etmiyorum. Söyledim sana. Regenbauer çılgına döndü. Manyak gibi uluyarak yanımızdan ayrıldı... Seninle Hess hakkında bir şeyler söylüyordu. Sonunda bir arabaya atlayarak gazladı.»
Ted sinirli bir tavırla koltuğunun kolları üstünde parmaklarıyla tempo tutan Pintsch'e baktı. Hess tuvalete gitmişti.

Grayson, «Regenbauer keçileri kaçırmıştı,» diye devam etti
Ted telefon ağızlığının içine, «Regenbauer bizi nerede arayacağını bilemez,» dedi.
«Bir dakika dinler misin! Nerede olduğunu bilmiyorum. Yani ne sen söyledin, ne de ben sordum. Ama Augsburg yakınında bir yerdeysen, toz olmanı öneririm!» Grayson kısa bir duraklamadan sonra, «Haykırdığı buydu Regenbauer'in...» dedi.

«Augsburg!» Ted ayağa fırladı.
«Seninle Malta ya da Multra gibi bir şeyden söz ediyordu.»
«Herif ne zaman yola çıktı?» Ted'in sesi yükselmişti. Pintsch de hızla başını kaldırıp ona baktı. Kaşlarının arasında kaygısın» ele veren bir kırışık oyulmuştu.
«Tanrım, demek gerçekten Augsburg'dasın...» Ne kadar heyecanlı olduğu Grayson'un sesinden anlaşılıyordu. «Çabuk, uzaklaş oradan, Ted. Augsburg'dan kaç! Elimden geldiğince çabuk telefona koştum. Anlarsın ya, o karışıklık yüzünden uçağın hareketini geciktirmişlerdi. Herkes uçaktan indi. Telefonun önündeki kuyrukta sıramın gelmesini beklemek zorunda kaldım.»
«Ne kadar bekledin?»
«On, on iki... en çok on beş dakika.»
«Aramızda otuz millik bir yol var!» Ted düşüncelerini yarıştırıyordu. Daha iş bitmemişti. Regenbauer, Hess'in Augsburg'a geldiğini biliyordu. Havaalanını da biliyordu. Hess'in arada sırada uçmak için oraya geldiğinden haberi vardı. Şimdi de niçin orada olduğunu kestirmesi uzun sürmezdi.
«Ted...»
«Ben gidiyorum,» dedi Ted. «Hoşçakal, Lowell. Teşekkürler» «İyi şans...» Ted'in almacı hızla yerine bırakması üzerine, Grayson'un iyi niyetli dileği yarıda kalmıştı. Genç Amerikalı, ona dehşet içinde bakan Pintsch'e doğru hızla döndü.
Adamcağız, «Regenbauer, değil mi?» dedi. «Buraya geliyor.»
Ted, «Ama biz burada olmayacağız,» diye onun konuşmasını
kısa kesti. Telefonun kordonunu duvardan kopardıktan sonra, «Hess'i getirin,» diye emretti.
Mercedes dört şeritli otoyolda bir kamyonu sollayarak geçti. Regenbauer'in direksiyonu kavrayan parmaklarının sanki bütün kanı çekilmişti. Gaz pedalını köklerken çılgından farksızdı.
Campbell onu kandırmıştı! Katherine uçakta değildi. O uçakla yolculuk etmesi söz konusu bile olmamıştı. Başka bir yerde kaçmakla meşguldü. Campbell, Grayson'la yaptığı telefon konuşması yardımıyla onu oyuna getirmişti. Kullandığı şifrenin basit olması kasıtlıydı. Bütün bunları Campbell planlamıştı. Ter lefon konuşmasını, Regenbauer'in nasıl bir girişimde bulunacağını öngörmüştü. Katherine'le öbür kadına yer değiştirtmeyi planlamıştı. Regenbauer direksiyona daha sıkı sarıldı. Takas otelde yapılmıştı. Kate gitmişti. Regenbauer artık onu bulamayacağın-; dan emindi, Katherine onun elinden kurtulmuştu. Ama Ted henüz kurtulmuş değildi. •
Regenbauer bir başka otomobili daha salladı. Campbell'in nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Havaalanındayken alelacele yaptığı bir telefon konuşması tahminini doğrulamıştı. Hess evinden ayrılarak Augsburg'a gitmişti. Orada Campbell'le bulaşacaktı. Amerikalıyla onu Almanya'dan kaçırması için anlaşmıştı! Her şey anlaşılıyordu şimdi. Campbell, Katherine'in güvenlikte olduğunu öğrenene kadar uçmayacaktı. Bu nedenle Regenbauer'i kandırıp yanlış yola sevketmişti. Ama fazla ihtiyatlı davranmıştı Campbell. Elinde fırsat varken, yola çıkması gerekirdi.
Regenbauer saatine bir göz attı. Düşmanını durdurması için henüz iş işten geçmemişti. Campbell, Regenbauer'in polise ya da Gestapo'ya telefon ederek onları durduramayacağını biliyordu. Hess'in uçmasını engellemeye, hele hele onu casus olarak tutuklamaya kimsenin yetkisi yoktu. Zaten Hess'in bir casus olduğunu

başka kimse de bilmiyordu. Hess'in özel Messerschmitt'inde bir gezintiye çıkmadığını Regenbauer'den başka bilen yoktu. O hainleri durdurabilecek olan da şimdi yalnızca oydu.
Bir işaret direği gelip geçti. Augsburg kavşağına yedi kilometre kalmıştı. Regenbauer gaz pedalını kökledi. Hız göstergesi saatte 180 kilometreyi gösteriyor, Mercedes âdeta uçuyordu.
Messerschmitt'in motorları gürül gürül gürül çalışıyordu. Ted uçağı piste kadar sürmüştü. Şimdi orada durmuş, dakikada bir galon oranında yakıt tüketiyordu. Ted harekete, uçak uçuşa hazırdı, ama Hess neredeydi? Genç Amerikalı pistle hangar arasındaki karanlığı araştırıyordu. Pintsch ona uçağı hazır etmesini, onunla pistte buluşacaklarını söylemişti. Ted pilot koltuğundan kalktı. Hemen şimdi hareket etmek zorundaydılar! Regenbauer geliyordu! Hemen havalanmadıkları takdirde iş kötüydü!
Derken, pistte uçuş malzemesiyle boğuşarak yaklaşan karaltıları gördü. Hess topallıyordu.
Ted, «Hadisenize!» diye bağırdıysa da, sesi motorun homurtusunda kayboldu. Küfrederek kanada geçti ve piste atladı.
«Bu uçağı hemen şimdi havalandırmak zorundayız!» diyerek Hess'in taşıdığı çantayı kaptı. «Bu da nesi?»
«Belgeler. Mektuplar, notlar...»
«Çantanın ağırlığı en azından on beş kilo var! Bir yolcu uçağı değil bu! Ağırlığımız hayati önem taşır. Bununla uçama-yız!» Hess'in birden yüzünü buruşturarak Pinstch'in omzuna yaslanması üzerine, Ted hemen, «Ne oluyor?» diye sordu.
Pintsch, «Führer Vekili ayağını incitti,» diye haykırdı.
«Ulu Tanrım!»
«Önemi yok!» Hess çenesiyle uçağı işaret etti. «Şuna binmeme yardım edin yeter.»

Ted kanada çıkarak, arka koltuğun yukarısındaki kapağı kaldırdı. Hess'in çantasıyla iki paraşütü kanadın üstüne çektik-

ten sonra, Führer Vekiline elini uzattı. Aynı anda Oto farlarını gördü. Bir mil kadar ötedeki ağaçların arasında kayarken bir çift kedi gözünü andırıyordu. Bir otomobildi bu ve havaalanına giden toprak yolu karanlıkta kasırga hızıyla aşıyordu.
«Regenbauer!» diye uludu Ted. Hess omzunun üzerinden arkaya bakmaya çalıştıysa da. Ted onu, arkaya bakan silahçı bölmesine kaba bir hareketle itti. Führer Vekili de kucağında paraşütüyle koltuğun içine düşer gibi oturdu. Bu arada bağırarak bir şey söyledi, ama Ted kapağı kapatınca, sözleri motorların gürültüsünün içinde eridi.
Şimdi de Pintsch bağırıyordu, ama Ted onu da duymazlıktan geldi. Harekete geçmek zorundaydı! Regenbauer yetişmişti! Pilot yerinin yukarısındaki kapağı bir eliyle kaparken, öbürüyle park frenini salıverdi. Messerschmitt yürümeye başlamıştı. Ted kumanda kolunu öne iterken, oto farlarına son bir bakış fırlattı. Otomobili net olarak görebiliyordu şimdi. Bir Mercedes küpeydi! Namussuz herif ne de hızlı araba sürüyordu! Uçak pist üstünde ilerliyordu. Ted uçağın burnunu pistin orta çizgisi üstünde tutarak kalkış ışıklarını yaktı. Regenbauer daha önce görmemiş olsa bile şimdi uçağı görecekti, ama başka çaresi yoktu. Ted'in havalanmak için ışığa gereksinmesi vardı. Pisti görmek zorundaydı. Hess arkasında hâlâ bir şeyler haykırıyordu. Kapağın camına vurup Almanca olarak deliler gibi, «Şuraya bakın! Şuraya bakın!» diye bağırıyordu.
Ama Ted'in bakmasına gerek yoktu. Regenbauer'in Mer-cedes'i hangarın önünden ok gibi geçti, Hess'in özel arabasının etrafında patinaj yaparak döndü ve betonun üstünde kaymaya devam etti. Arka tekerlekler sürtünmenin oluşturduğu çekme sayesinde dengeyi sağlayınca, otomobil piste doğru uçmaya başladı.
Regenbauer'in ne yapmak istediği anında belli olmuştu. Uçağı mümkün olan tek çareye başvurarak durdurmaya çalışacaktı. Uçağın tahmini hızıyla otomobilin hız derecesini ölçerek, bu iki hattın kesiştiği noktayı kendine hedef olarak seç-

misti. Uçağa çarpacaktı!
Messerschmitt burnu pistin orta çizgisi üstünde olduğu halde hızlandı. Otomobili görmek için Ted'in başını çevirmesine gerek yoktu. Onu göz ucuyla görebiliyordu. Kumanda kolunu sonuna kadar iterek, «Uçsana mübarek!» diye söylenip duruyordu.
Yer hızı göstergesi saatte doksan mili gösteriyordu. Kuyruk tekerleği hoplamaya başlamıştı. Alnından fışkıran terler Ted'in gözlerinin içine akıyordu. Uçağın şimdiye dek havalanması gerekirdi! Mercedes o kadar yaklaşmıştı ki, direksiyonun başındaki Regenbauer netlikle görülebiliyordu. Otomobil mesafe kazanmaktaydı! Bu ne işti! Uğursuz otomobil uçaktan daha hızlı yol alıyordu!
Derken, Ted hendeği gördü. Oldu bitti oradaydı, görevi de pisti yoldan ayırmaktı. Ted hendeği görürken, ön tekerlekler Regenbauer'in arabasının uçağa çarpmasından bir saniye önce yerden kalktı.
Mercedes beton yoldan saatte 110 mil hızla ayrılmıştı. İki buçuk metrelik hendeği aşarak öylesine bir güçle pistin kenarına çarptı ki, iki ön tekerleği patladı. Otomobil bir kıvılcım yağmuru içinde âdeta havalandı, yirmi metre kadar bir uzaklığı havada katettikten sonra, tekrar yere indi ve pistin öbür yanındaki ıslak toprağa saplandı.
O ilk çarpma sırasında her iki kapı kırılarak açılmış, Regenbauer de otomobilden dışarı savrulma-mak için vargücüyle direksiyona yapışmak zorunda kalmıştı. Yüzü bu arada direksiyona çarpınca, burun köprüsündeki kıkırdağın çat diye kırıldığını hissetti.
Ted daha şanslı çıktı. Regenbauer çarpma açısını iyi hesaplamıştı. Otomobil uçağın altından geçerken, tepesinin sağ iniş takımına çarpmasının sarsıntısını Ted tüm kemiklerinde hissetti. Fakat Messerschmitt doğrulabildi, Ted ise Regenbauer'i en son olarak sersemlemiş halde dizleri üstüne düşerken gördü.
Ama Ted'in bu son evrede gördükleri bundan ibaret değil-

di. Messerschmitt'in havalanmakta bu kadar gecikmesinin nedeni, kanadın üstündeki bir cismin fazladan çekim ve ağırlık oluşturmasıydı. Çarpışma işte bunu düşürmüştü. Söz konusu cisim Ted'in paraşütüydü. Genç adam onun yuvarlanarak karanlığın içinde kaybolmasına tanık oldu. Paraşütle birlikte Hess'in belgelerinin bulunduğu çanta da gitmişti. Regenbauer'i görünce duyduğu panik Ted'e çantayı unutturmuştu!
«Belgelerim! Mektuplarım...» Hess'in bağırmaktan sesi boğuklaşmıştı. «Ne yaptınız, Campbell!» diye uludu. Bağırmasının nedeni demek buydu!
«Campbell—»
«Susun be!» Ted ceketinin koluyla yüzünü sildi. «Çanta gitti! Bağırıp çağırmak onu geri getirecek değil! Hiç değilse hayatta kaldığınıza şükredin!»
Havalanmak onlara çok pahalıya mal olmuştu, hem de bazı belgeleri kaybettikleri için değil. Ted zararın ne olduğunu şimdi farkediyordu. Regenbauer uçağı hasara uğratmıştı. Ted düğmeye basınca, sağ iniş takımının ışığı sönmedi. Bu demekti ki, sağ tekerlek içeri çekilmeyecek ve çekme yaratacaktı. Bu da daha fazla yakıt tüketecekleri anlamına geliyordu. Ted pilot koltuğunda arkasına yaslandı. Regenbauer'i henüz yenik dü-

şürmemişti. Uçağının yakıtı tükenmeden İskoçya'ya ulaştırmanın yolunu bulmak için beş saat vakti vardı. Ayrıca sakat bir uçakla intihardan farksız bir iniş yapması gerekecekti. Paraşütünün olmaması da cabasıydı!
Regenbauer harap olan arabadan sendeleyerek çıkmış ve -ıslak toprağın üstüne dizüstü çökmüştü. Neye çarptığını bilemiyordu. Otomobil piste ulaşacağı sırada, kara bir cisim görür gibi olmuştu, ama büyük hızı, bir karaltıdan başka şey seçebilmesini engellemişti. Başını salladı. Otomobilin uçağın bir bö-Jümüne tosladığından emindi. Çıkan gümlemeyi duymuştu. A-

 ma uçak düşmemiş, Campbell ve Hess'le birlikte gitmişti.
SS binbaşısı sendeleyerek ayağa kalktı. Eliyle yüzüne dokununca, burnunun üstündeki kanlı kesiği hissetti. Hiç değilse hayattaydı. Derken bir otomobil sesi duyup arkasına bakınca» hangardan yansıyan ışıkta Hess'in otomobilini gördü. Havaalanına gelen toprak yola doğru tam gaz uzaklaşıyordu. Pintsch'ti bu! Hess'in yardımcısı. Pintsch olan bitenleri biliyordu. Regenbauer onu konuşturmakta güçlük çekmezdi.
Pistte sendeleyerek yürümeye başladı. Bir telefona ulaşması zorunluydu. İlk yapacağı iş, Pintsch'i tutuklatmaktı. Pintsch, Hess'in bir casus olduğunu doğrulamak zorundaydı. Heydrich şimdi ister istemez Regenbauer'e inanacaktı. Regenbauer,. Hess'in Messerschmitt'te Campbell'le beraber olduğunu ve Hess'in Almanya'dan kaçmaya çalıştığını kanıtlayabildiği takdirde, onları durdurmak için henüz iş işten geçmemiş sayılırdı, Luftwaffe alarma geçirilebilir, iki hainin uçağı düşürülebilirdi.
Gegenbauer'in birden yerdeki paraşüte ayağı takıldı. Karanlık pistin orta yerinde düştüğü yerde kalmıştı. Derken, birkaç metre ötede yan yatmış çantayı gördü, Patladığından içinden dökülen kâğıtlar rüzgârda sağa sola uçuşuyordu. Kırık kilidin üstündeki başharfler kime ait olduğunu kanıtladı. Führer Vekilinin evrak çantasıydı, bu! Regenbauer çılgın gibi kâğıtları karıştırdı. Aradığı kanıt elindeydi! Astronomik haritalar, Hamilton Oüküyle Kral George'a yazılmış mektuplar, Almanya'yla İngiltere arasında yapılacak bir barışla ilgili notlar...
Regenbauer'in birden başı döndü. Ağzı kurumuştu. Hess'le İngilizler arasında bir anlaşma olduğundan o güne dek eğer emin olmamış olsaydı bile, bu belgeler son kuşkularını silmeye yeterdi. Kanıt elindeydi. Hem de Hess'in elyazısıyla! Ah, niçin baştan Campbell'e inanmamıştı!
Regenbauer kâğıtları tekrar çantanın içine tıkıştırdı. Bir tanesi bir uçuş haritasıydı. Campbell'in uçuş haritası. İzleyeceği yolu, İskoçya'ya uçacağını gösteriyordu. Regenbauer hangara kadar koştu. Birilerine haber vermesi, Campbell'i durdur-

ması gerekiyordu. Pilotların odasındaki telefonun kordonu koparılmıştı. Regenbauer koridorlarla giyinme odalarında soluk soluğa başka telefon aradı, sonra tekrar hangara giden kapıya koştu. Campbell binadaki tüm telefonları işlemez hale getirmiş, fakat bir şeyi unutmuştu.
Hess'in yedek Messerschmitt'! hangardaydı. Az önce havalanan uçak gibi bu da yedek yakıt depolarıyla donatılmıştı. Regenbauer'in bundan sonraki girişimini saptaması birkaç saniyeden uzun sürmedi. Evrak çantasıyla haritayı pilot kabinine "fırlattı, sonra da tekerlek takozlarını tekmeleyerek yuvarladı. Elinin altında bir telefon olsa bile, şu anda birine haber vermenin hiçbir şeyi garantilemeyeceğine karar vermişti. Luftwaf-fe'ye bir uçağı düşürme emrini vermeye yetkisi yoktu. Özellikle kendi uçaklarından birini. İş kendisine düşüyordu.
Regenbauer motorları çalıştırdı. Campbell'i kendisi durduracaktı. Amerikalının izleyeceği yolu biliyordu. Campbell'in a-maçladığı gibi yasak hava sahalarının kıyılarını izlemeye gerek görmeyerek kaybolan zamanı karşılayabilirdi. Uçağı yakıt pompasına kadar yürüttü. Campbell'in oyununu bozacak ve Hess'i »durduracaktı. İkisini de havada öldürecekti.

45

Ted, Wadden Zee'ye ulaşana kadar soluk almadı. Altındaki dağınık bulutların arasından Hollanda'nın Batı Frizye A-dalarını görebiliyordu. Ilerideyse Kuzey Denizinin hafif kavisli ufku uzanıyordu. Yolun yarısını tamamlamış sayılırdı artık, pek az bir süre sonra Hollanda geride kalacaktı. Almanya'nın üzerinden uçarken korktuğu sorunların hiçbiri gerçekleşmemişti. Oldukça yoğun bir telsiz haberleşmesine tanık olmuştu. Lond-ra'nın yeni bir bombardımanın eşiğinde olduğunu öğrenmişti

bunlardan, ama bombardıman uçağı gruplarına rastlamadı. Gece göğünde yalnızdı ve aşılması gereken beş yüz millik bir deniz uzanıyordu önünde.
Sallanan iniş takımı sorununu kafasında çözümlemişti. Tekerleğin iğrilmiş olması, kilitlenmiş olmadığını gösteriyordu. Sof tekerleğin açılmasını önlediği takdirde, karınüstü bir inişi başarabilmesi olasılığı vardı. Uçak yere değip sürüklendiğinde sakat tekerleğin kapması gerekirdi. Büyük bir rizikoydu bu, ama şans ondan yanaydı... Yakıtı yettiği takdirde tabiî.
«Denizin üzerinde miyiz?»
Ted, Hess'i hemen hemen unutmuştu. Uçağı yan yatırarak, «Bakın,» dedi. «Rotamıza ve uçuş planımıza sadık kaldık.» Ted aslında Messerschmitt'in, atlattığı kaza gözönünde tutulursa, umulandan da iyi bir performans verdiğini düşünüyordu.

Hess biraz sonra yine sesini duyurdu. «Tüm belgelerim kayboldu.»
«Orasını merak etmeyin siz.»
Arka bölmede kısa bir sessizlik oldu. Derken Hess yine konuştu. «Durumu anlamıyorsunuz.»
Ted, «Biraz daha bekleseydim, Regenbauer ikimizi de öldürürdü,» dedi. «Hiç değilse birimizi. Yaşadığınıza şükredin.»
«İyi ama belgelerim!» Hess'in sesinde korku seziliyordu, «Krokilerim... mektuplar! Kralla çok önemli konuları tartışmam gerekiyor. Notlarımın yanımda olması şarttı. Ama şimdi hiçbir şeyim yok. Hamilton Dükünün malikânesine varmadan önce dur-durulursam, gösterecek bir kimlik kartım bile yok.»
Ted yolcusunun yine tasalanmaya başladığını hissediyordu. Nasıl karşılanacağından emin olmadığı için kaygılıydı. Ted uzanıp cebinden cüzdanını çekti ve içinden çıkardığı kartı, «Şunu alın!» diye başının üzerinden arkaya uzattı.
«Nedir?»
«İstediğim yerde iniş yapamadığım takdirde, bunu kimlik belgesi olarak kullanırsınız. Resmi olmadığına göre, Hamilton'u görene kadar herkesi bir Luftwaffe pilotu olduğunuza inandır-

makta güçlük çekmezsiniz.» «Nereden buldunuz onu?»
Ted gülümsedi. «Hepimizin kendimize göre sırlarımız var. Yere indiğimizde ben ortadan kaybolacağım. Casus sanılarak vurulmak tehlikesini göze alamam. İngilizce konuştuğum için başımın çaresine bakabilirim. Onun için de bir soran olursa, bu makineyi yalnız başınıza İskoçya'ya getirdiğinizi söylersiniz. Oldu mu?»
Füfrer Vekili cevap vermedi.
«Hess?»
Karanlığın içindeki ses, «Evet, anlıyorum,» dedi. «Teşekkür ederim. Yalnız bu karanlıkta okuyamıyorum. Kimlikteki ad nedir?»
«Horn,» dedi Ted. «Üsteğmen Alfred Horn.»
Regenbauer bir saat önce dönüşü olmayan noktayı aşmıştı. Artık Almanya'ya dönmesine yetecek kadar yakıtı yoktu, ama umurunda değildi. Önemli olan yalnızca Campbell'i gebert-mesiydi. Uçağa yakıt,alması sandığından da uzun sürmüştü. Bu arada uçakta silah olmadığını keşfetmişti. Burna monte e-dilmiş makineli tüfeklere iki fişek haznesi bulması, çok değerli dakikalar kaybettirmişti ona. Campbell'i Almanya'da yakalayamamıştı. Ama şimdi denizin yukarısında onun hakkından gelecekti.
Regenbauer harita koordinatlarını bir kez daha kontrol etmek için bir ışık yaktı. Campbell buralarda bir yerde olmalıydı. Yakınlarda olmalıydı. Farne Adasına fazla bir yol kalmamıştı. Campbell'i bundan önce bulmak zorundaydı.
Ansızın uçağı gördü. Işığı söndürdükten sonra karanlığa alıştırmak İçin gözlerini sımsıkı kapamıştı. Gözlerini açarak tepesindeki göğe bakışlarını dikti. Bir ME-110 yaklaşık 450 met-

rede uçuyordu. Siluet yanılgıya yer vermiyordu. Bir Messersch-mitt'ti bu. Campbell'inki! Sağ iniş takımı açık kalmıştı. Regenbauer otomobiliyle uçağa çarptığını çok iyi anımsıyordu. Diliyle dudaklarını ıslattı. Campbell artık elinden kurtulamazdı.
Regenbauer kumanda kolunu arkaya çekince, Hess'in yedek Messerschmitt'i kardeş uçağa doğru sert bir eğimle gece göğünü yarmaya girişti. Regenbauer ateşleme düğmesine hafice dokundu. Şimdi öbür uçağın görüş açısına girmesi dışında bir şey istemiyordu.
Berrak gece göğünün niçin havai fişeklerle aydınlandığını Ted'in kavraması sadece bir an sürdü. İzli mermilerdi bunlar. Genç pilot anında içgüdüsel bir tepki gösterdi. Sol dümen pedalına şiddetle bastı ve kumanda kolunu olanca gücüyle öne itti. Messerschmitt hemen denize doğru dalışa geçti.
«Campbell!»
«Dayanın!»
Saldırıya uğraması aslında Ted'i şaşırtmamıştı. Ergeç RAF uçaklarıyla karşılaşacağını biliyordu. Onun için tek sürpriz, kıyıya bu kadar uzakta bir avcı müfrezesiyle karşılaşmasıydı. Kıyıya daha yirmi dakikalık yolu vardı çünkü. Neyse ki, bir Messerschmitt 110 ile uçuyordu. İngiltere'de değme Spitfire ya da Hurricane'den hızlı uçabilirdi.
Uç yüz metre kadar indikten sonra uçağı düzeltti ve boynunu uzatarak tepesindeki gökte avcı uçağını aradı. Hess'e, «Görüyor musunuz onu?» diye bağırdı.
«İsabet mi aldık?»
«Hayır, sanmıyorum.» Derken Ted öbür uçağın siluetini görerek yeni bir saldırıya hazırlandığını anladı. «İşte orada! Sıkı tutunun, Hess!» diye bağırdı.
Ted sağ yönde ağır bir dönüşe geçti. Sağa döndüğünün görüldüğünden emin olmak istiyordu. Öbür pilotun da dönüşe başlamasını bekledikten sonra, «Hemen şimdi!» diye kendi kendine komut verdi.

Seyir ışıklarını kapadı, sol dümeni bastırdı, kumanda kolunu geriye çekti, motora yakıt yükledi. Messerschmitt'in sol kanadı, aşağıdan yakalanıp çekilmiş gibi aşağıya çevrildi. Uçak arkaüstü yatarak maksimum hızla inişe geçmişti şimdi. Ted bakışını altimetreden ayırmıyordu. Bin beş yüz metrede uçağı düzeltti ve hızla dönerek arkasındaki göğe baktı. Amacı numaradan bir dönüş yaparak aksi yöne yuvarlanmaktı. Öbür uçağın pilotu bu manevraya kanacak, Ted tüm ışıklarını söndürdüğü için de Messersechmitt takipçisinin gözünden silinecekti. İyi bir fikirdi bu, ama ne yazık ki, başarılı olamadı.

Öbür uçağın arkasında olduğunu anlamak için, Ted'in onu görmesine gerek kalmadı. İzli mermiler göğü aydınlatıyordu. Kurşunların sağ kanadı deldiğini hissetti. Öbür avcı uçağını silkip atmak için aklına gelen tüm manevraları umutsuzca denedi: Tırmandı, yuvarlandı, dalışa geçti, perendeler attı, ama hiçbirinin yararı olmadı. Ted, Messerschmitt'lerin herhangi bir RAF uçağından daha hızlı olduğunu biliyordu. Bu Messerschmitt de sakat iniş takımının çekişine rağmen, tüm İngiliz uçaklarından hızlıydı. Şu halde niçin ondan kurtulamıyordu?

«Campbell! Sağda... başka avcılar!»

Ted kapağın ötesini görmek için oturduğu yerde âdeta zıplayarak döndü. Altı yüz metrede sürüklenen bir bulutun önünde iki Hurricane'in silueti seçiliyordu. Yoksa tüm RAF, Ted'i mi bekliyordu!

Hess, «Cambell, bir şey yapmalısınız!» diye inledi.

Fakat yapılabilecek bir tek şey vardı.

Ted ellerinin terini pantolonuna sildikten sonra kumanda yoluna yapıştı. Tepesindeki pilot kabini kapağının öte yanında iki Hurricane'in onu karşılamaya hazırlandıkları görülüyordu. Ted, «Peki, Hess, sıkı tutunun!» diye arkaya seslendi.

«Ne yapacaksınız?»

«Saldırıya geçiyorum.»

«İyi ama silahlı değiliz!»

Ted. Messerschmitt'in burnunu Hurricane'lerin geldikleri yöne çevirdi. Uçaklar altında olduklarından, onları karşılamak üzere dalış yapması gerekecekti.

«Campbell, deli olmayın! Lütfen...!»

Fakat Ted, Hess'i duymazlıktan geldi. Dikkatini Hurrica-ne'lere vermişti. Uçaklar kanatları birbirine değercesine yan yana uçuyorlardı. Ted'in tek şansı, onların üzerine pike inmek ve pilotlarının reflekslerinin kuvvetli olmasına dua etmekti. Onlara izini kaybettiremese de, hiç değilse ödlerini koparabilirdi.

«Hepimizi öldüreceksiniz!»

Gerçekten de öldürmesine ramak kaldı. Hurricane'lerin pilotları az daha zamanında tepki göstermiyorlardı. Ted kumanda kolunu her iki eliyle kavramıştı. İki RAF avcı uçağı son anda panik halinde yan takla atarak birbirlerinden uzaklaştılar, açılan boşluktan da Messerschmitt gülle gibi ileri savruldu. Ted, Hurricane'lerin, yanından ok gibi geçtiklerini gördü. Onlara o kadar yakındı ki, vakti olsa uçakların seri numaralarını okuya-bilirdi. Messersechmitt'i dahşta tutmayı sürdürdü ve ancak su yüzeyine yaklaşırken doğrulttu. O kadar alçakta uçuyordu ki, dağların beyaz köpükten taçlarını görebiliyordu. Dışarı uzan-sa, dalgaların üstüne tükürebilirdi. Derken tam ilerisinde Holy Adasını gördü ve uçağı tam gazla o yöne sürdü.

Iskoçya topraklarına girdiğinde Ted saatte 270 kilometre yapıyordu. Yakıtı korkunç derecede azalmıştı. O dalışlar ve yuvarlanmalar yakıtını tüketmişti. Tek umudu, bu kadar alçaktan ışıksız olarak uçmak ve ağaçlarla evlerin damlarını sıyırır-casına geçmek suretiyle RAF' avcı uçaklarına izini kaybettirmekti. Bu yükseklikte hızını çaresiz yarıya indirmek zorunda kalmıştı. Ama eğer hâlâ peşindelerse, Hurricane'ler de aynı sorunlarla karşı karşıyaydılar. Kanatların altındaki iki yedek yakıt tankının yarattığı çekme onu rahatsız ediyordu. İçlerindeki ya-kıt tümüyle tükenmişti artık, kalan azıcık yakıtı Messerschmitt'in ana deposundaydı. Genç Amerikalı yedek tankları atmayı bir an aklından geçirdiyse de, sonra vazgeçti. Bu yükseklik-

te çok tehlikeli olurdu bu. Hava fazla ağırdı. Birdenbire iki yüz elli kilo hafiflediği takdirde, uçağın nasıl davranacağı kestirilemezdi.

Ted'in yalandan bir sağ dönüşe giriştiğini gördüğü anda Regenbauer kanat ucu ve pilot kabininin ışıklarını söndürmüştü. Avcı pilotlarının bu alışılagelmiş manevrası onu aldatma-mıştı. Campbell'in uçağını denize kadar izlemiş, sürekli olarak uçağının burnundaki makinelileri ateşlemişti. Vakit yetersizliğinden burundaki dört makineliden ancak ikisini doldurabilmişti. Şimdiyse mermilerinin tümünü tüketmiş bulunuyordu.

Campbell'in usta bir pilot olduğunu Regenbauer itiraf etti. Hele onu hemen hemen yere kadar indiren şu son manevrası, İngiliz avcı uçaklarını ürkütüp kaçırmıştı. Şimdi kendilerini toparlamış olsalar bile, Campbell'i tekrar bulmaları olanaksızdı. Campbell'in seyir ışıkları yanmıyordu. İngiliz uçakları da Messerschmitt'in egzosundaki hafif alevleri göremeyecek kadar uzakta kalmışlardı.

Fakat Regenbauer uzakta değildi. Campbell'in hemen arkasında, öndeki uçağın motorlarının oluşturduğu ışıltıların rehberliğinde yol alıyordu. Gecenin içinde birbirinin arkasında uçan iki karanlık lekeydiler. Peş peşe dağ yamaçları tırmanıyorlar, dağın öbür yanından tekrar aşağı kayıyorlar, bütün bunlarsa yerin sadece birkaç metre yükseğinde olageliyordu. Regenbauer, Campbell'i gölge gibi izliyordu. Campbell doğu yönüne dönünce,

Regenbauer da dönüyor, Campbell bir demiryolunu izleyince, Regenbauer de öndeki uçağın kuyruğunun sadece otuz metre gerisinden varlığını hissettirmeksizin aynı şeyi yapıyordu. Regenbauer yakıt tüketiminin kritik noktaya yaklaştığını bildiği için yedek kanat tanklarını denizin yukarısında salmıştı. Kırık tekerlek nedeniyle Campbell, katettikleri her kilometre için Regenbauer'den daha fazla yakıt tüketiyordu. Pek yakında yere inmediği takdirde, tüm yakıtı tüketecekti. Fakat Regenbauer onun inmesine izin vermemeye kararlıydı. Campbell'i düşü-

remezdi belki, ama inmesini engelleyebilirdi. Campbell, Regenbauer'in elindeydi artık. Campbell yere inemez ya da uçaktan atlayamazdı. Yapabileceği tek şey ölmekti.

Ted yakıt göstergesine parmağıyla dokundu. Başaramayacaklardı işte. Dungavel Şatosuna varmaları için yeterince yakıtları kalmamıştı. Şatoyla aralarında daha on dakikalık mesafe vardı, oysa bu uçakla beş dakika daha uçabilirlerse şanslı sayılırlardı.

«Hess?» Ted oturduğu yerde arkasına döndü.

«Evet?»

«Dungavel'e varamayacağız. Birkaç kilometre yakınına gelebilirim, ama hepsi o kadar.» Genç adam arkadan bir yanıt bekledi. Motorlar tıksırmaya başlamışlardı bile. «Hess?»

«Evet, anlıyorum.» Führer Vekili en sonunda sesini duyurmuştu. Fiziksel bakımdan tükenmiş izlenimini uyandırıyordu. Sesi motorların homurtusu arasında hemen hemen duyulamaz gibiydi. Geçirdiği şokların etkisiyle korkusu sessiz bir umutsuz-suzluğa yerini bırakmıştı. «Uçak düşecek mi?» diye sordu.

«•Düşmek mi!» Ted dayanamayıp bağırmıştı. Ölmeyecekti o! Kimse ölmeyecekti! «Saçma bir kazada ölmemiz için bunca yolu gelmedim ben!» diye homurdandı.

«İyi ama...»

«Bu uçağa sürülmüş bir tarlaya karmüstü iniş yaptıracağım! Anlıyor musunuz? Ne siz öleceksiniz... ne de ben!»

«Ben hazırım.»

Ted derin bir soluk alarak iniş ışıklarını yaktı. «Tamam,» dedi. «Sıkı tutunun.» Genç Amerikalı gösterge tablosunun üzerinden ilerisini görmek için eğildi. Bir süre önce yüz yirmi metreye çıkmıştı. Alçalmanın zamanıydı. İniş ışıkları daha aşağılara inene kadar işine yaramayacaktı, ama hiç değilse ufak engelleri görürdü.

«Campbell, dikkat!»

Hess öbür uçağı görmüştü. Ama Ted'in görmesine gerek

kalmamış, tüm pilot kabinini titreten korkunç sarsıntı ona yetmişti.

Hess, «Bir uçak, Campbell!» diye bağırdı. «Hemen arkanda bir uçak var! Kanadını dengeleyiciye çarpıyor!»

Ted bir sarsıntı daha hissetti. Messerscehmitt'in kontrolünü az daha yitirecekti.

Hess bağırıyordu. «Ulu Tanrım! Bir Messerschmitt bu! Bir Alman uçağı!»

Ted'in midesine bir şeyler oldu. Uçağın dengesini korumak için tüm çabasını harcıyordu, öbür pilotun kim olduğunu birdenbire anladığı için paniğin eşiğindeydi. Bunca zamandır onu kovalayan, bir Hurricane ya da Spitfire değildi. Tevekkeli ondan kurtulamıyordu... Soğuk terler dökmeye başladı. Onu göklerden kovmaya çalışan düşman Regenbauer'di! Ve bu kadar uzun menzili ve yakıt kapasitesi olan dünya yüzündeki iki Messer-schmitt'ten birini kullanıyordu: Hess'in yedek uçağını. Regenbauer onu tâ Almanya'dan beri izliyordu ve onu gülünç duruma düşüren adamı öldürmek için kendi kendine verdiği sözü tutacaktı.

«Bir Messerschmitt!» Hess hâlâ gözlerine inanamıyormuş gibi bağırıyordu. «Kim olabilir?»

«Regenbauer,» diye yanıt verdi Ted. «Namussuz herif...» SS binbaşısının yeni bir manevrasını beklemedi. Aynaya bakınca,-öbür uçağın, çarpışma olmadan tırmanmasına izin verecek kadar uzakta olduğunu gördü. Hemen kumanda kolunu geriye çekti.

«Ne yapıyorsunuz?» diye sordu Hess.

«O ensemizdeyken iniş yapamam!» Ted yükseklik göstergesinin tırmanmasını seyretti. Uç yüz metre... üç yüz elli metre...» Hess'e, «Paraşütünüzü takın,» diye seslendi.

«Ne?»

«Dediğimi yapın siz! Paraşütünüzü takın!» Altimetre şimdi dört yüz elli metreyi gösteriyordu. Ted bir çılgının onu düşürmesi için buralara kadar gelmemişti. Yine aynaya bir göz attı.

Regenbauer biraz gerideydi. Ted'in yükselmesine engel olmaya çalışmıyordu. Nedeni de belliydi. Aşağılık herif Ted'in inmesine izin vermeyecekti, ama yakıtının yükenmesine bir diyeceği, yoktu. Ted ne kadar yükseğe çıkarsa, o kadar yüksekten düşecekti çünkü! Regenbauer yükselmesine izin verdiğine göre, Ted'in paraşütü olmadığını biliyordu mutlaka.

Hess motorların gürültüsü arasında sesini duyurdu. «Paraşütü taktım!»

Yükseklik göstergesinin ibresi altı yüz altmış metredeydi ve orada kaldı. Yakıt ibresiyse sıfırdaydı.

«Kapağı kaldırın!» diye bağıran Ted uçağı düz duruma getirdi. Nerede olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Dungavel'in batısında bir yer olmalıydı. Hess'e seslendi. «Mandallarını sökün de kendiliğinden uçsun!»

«Oışarı tırmanamayacağım!»
Führer Vekilinin bundan sonra söyledikleri, kabin kapağını' alıp götüren hava akımının içinde kayboldu.
Messerschmitt düz pozisyonda batı yönünde uçuyordu. Regenbauer, Ted'in yaklaşık elli metre arkasında ve hafifçe yukarıda olup aralığı kapamaya çalışıyordu. Ted, ne yapacağımı kestiremiyor, diye düşündü. Regenbauer tam iniş ışıklarına tosladığı sırada, uçağa yarım bir perende attırdı. Ted bir an boyu öbür uçağın lambalarının güçlü ışınlarından başka şey göremedi. Ama bu arada Hess'in uçaktan düştüğünü de görmüştü. Ve başka şey görmesine gerek yoktu artık.
Görevini yerine getirmiş, yapmaya söz verdiğini yapmıştı* Rudolf Hess Iskoçya'daydı.
Messerschmitt'in burnunu birden yere doğru çevirdi. Hayatta kalmasının bir tek olasılığı vardı: Regenbauer'i geride bırakıp uçağa bir tarlaya zorunlu inişi yaptırmak. Pek de parlak bir yol değildi bu, ama paraşütsüz olarak ve yalnız buharla u-çan bir uçağın içinde başka seçeneği yoktu.
Uçağı kaldırabileceği en sert dalışa geçirdi. Bu arada onu yere kaydırmak için bir yer arıyordu gözleriyle. Ne çare ki, el-

verişli görünen hiçbir yer yoktu. Arazinin hemen tümü. bu hızla inen bir uçağı paramparça edecek engebeli çayırlardı.
Bakışları bir göl aradı. Iskoçya'nın her yerinde göller, su birikintileri vardı. Ama şimdi neredeydiler!
En sonunda iki mil kadar uzakta bir göl farketti. Pek büyük bir göl değildi, ama olmasına gerek de yoktu. Ted aynaya baktı. Regenbauer arayı kapıyordu; az önceki gibi kırk ya da elli metre arkada değil, topu topu yirmi, yirmi beş metre uzaklıktaydı şimdi. Canavar SS mesafe kazanıyordu, birkaç saniye kalmadan Ted'in tepesine inecekti.
Regenbauer nasıl olur da mesafe kazanıyordu? Ted'in bakışları göstergeler üstünde dolaştı. Yaptığı yanlış ne olabilirdi? Eş iki uçağı kullanıyorlardı, ama Regenbauer'inki onunkinden daha fazla hız yapıyordu. Regenbauer deliydi! İkisinin de ölümüne neden olacaktı. Bu amaçla uçağını Ted'inkine toslatacaktı. Ted'inse buna karşı yapabileceği bir şey yoktu. Ölecekti. Bir çılgın onu düşürecek, o da eğrilip bükülmüş maden parçalarının arasında can verecekti. Bunu algılamak genç adamı korkuttu. Her şeyin çok çabuk olup bitmesini diliyordu. Bir an boyu Kate'i düşündü.
Sonra her şeyi gördü. Aynaya bakarak Regenbauer'in ölüm darbesini bekliyordu. O sırada öbür uçağın sağ kanadı aynanın içine yansıdı.
Bunun üstünde yedek yakıt tankı yoktu. Her şey şimdi anlaşılıyordu. Ted kendi tanklarını atmamıştı. Tevekkeli Regenbauer ona yetişmiyordu. Öbür uçak boş yakıt tankları atıldığı için daha hızlı uçuyor, ek ağırlık ve çekme onu yavaşlatmıyordu.
Ted'in eli tankları salmak için kola uzandıysa da, hemen ardından hızını arttırmanın işine yaramayacağını kavradı. Son bir hızlanma, yalnızca kalan yakıtını emecek ve kaçınılmaz sonu sadece birkaç saniye geciktirecekti. Uğrunda kendisinin de ölmesi gerekse, onu öldürmeyi aklına koymuştu Regenbauer. Bir mucize olur da Ted zorunlu bir iniş sonucunda hayatta kal-

sa bile, Regenbauer'in yine de peşini bırakmayacağını biliyordu. Manyak, uçağını onun üstüne düşürecekti! Ama Ted böyle olmamasına kararlıydı. Yine de hayatta .kalması şansı on binde birdi.
Kumanda kolunu arkaya çekti. İki motor kalan birkaç gram yakıtı çekmekle birlikte, bu son komuta uydular. Messersch-mitt'in burnu dikildi. Bu manevra makinistinin kontrolünden çıkmış bir treni frenle durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi. Aslında önemsiz bir yavaşlama sağlamak dışında hiçbir şeyi değiştireceği yoktu. Fakat 'Messerschmitt'in dalış eyimini yassılt-mıştı, Ted'in bütün istediği de buydu.
Arkadan gelen bir düşman uçağıyla pozisyon değiştirmek, avcı pilotlarının bilinen hilelerindendi. Fakat Regenbauer böylesine açık bir oyuna gelemeyecek kadar tecrübeli bir pilottu. Bunu, denizin yukarısında Ted'in Hurricane'lerin arasına intihar dalışını izlerken de kanıtlamıştı. Şimdiye dek düşmanının her manevrasını öngörmüştü. Ted'in güvendiği de buydu: Regenbauer'in basit oyunlara konamayacak kadar akıllı oluşu. Ted'in şu anda başardığı şey, Regenbauer'e pozisyonunu az çok kaybettirmek oldu. Messerschmitt'i şimdi Ted'inkinin hemen arkasında olacak yerde, arkasında ve biraz aşağısıydaydı. Genç Amerikalının istediği olmuştu.
Ted hemen yedek yakıt tankını salan koia yapıştı. Göl hız-Ja yaklaşıyordu. Ay ışığı suyun yüzeyine yansımıştı. Ted ağaç tepelerinin kanatlarına değercesine yakın geçtiğini görebiliyordu. Ne olacaksa olacaktı artık. Zaten uçağı yönettiği yoktu. Makine sadece atalet tarafından sürülerek havada kalıyorduk Genç adam derin bir soluk alarak kolu çekti.
Messerschmitt birden hafifleyince havada zıpladı. İlk düşen sağ tank oldu. Regenbauer'inki kadar yakın bir uçağa isabet etmemesi mucizeydi, ama kanadının hemen yanından geçerek karanlığın içinde kayboldu. Fakat sol tank hedefini buldu. Sağ tanktan saniyenin kesri kadar bir süre sonra düşmüştü. Regenbauer'in sol motorunun pervanesi ona çarptığı sıra-

da, yarım bir dönüş halinde ve ucu yere çevriliydi.

Patlama geceyi aydınlattı. Ted aynaya bakmakta olduğundan ani parıltı gözlerini âdeta kör etti. Patlamanın oluşturduğu hava çalkantısı onu koltuğunda zıp zıp zıplattı. Genç Amerikalı bir patlama ummamıştı. Tüm istediği Regenbauer'in uçağını sakatlamak, onun takibinden kurtulmak, bu arada, eğer mümkün olabilirse, Regenbauer'i öldürmekti. Patlamayı bir sürpriz olarak nitelerken, iki tank zarfının bombadan farkı olmadığı kafasına dank etti. Gerçi içlerinde yakıt kalmamıştı, a-ma içlerinde hapsolmuş buharlar onları öldürücü birer silah haline getirmekteydi. Ted, Regenbauer'in uçağının döne döne düşerek yere çakıldığına ve patladığına tanık oldu. Aynı anda kendi uçağı da suya çarptı.
Messerchmitt saatte hemen hemen yüz millik bir hızla suya düşmüştü. Suya değdiği anda arkasındaki küçük kanatlar koparken, ana gövde suyun yüzeyine karınüstü oturdu ve sakatlanmış iniş takımının kopmasına neden oldu. Uçak iki kez hopladı. Pervane kanatları daha ilk darbede motor kapaklarının üzerine döndüler ve uçak ansızın durdu. Motorları tıslıyor ve cızırdıyor burnu çalkantılı ve bulanık suda şamandıra gibi hop-luyordu. Ted'in ilk gösterdiği tepki şaşkınlık oldu: Önce hayatta kaldığına, ikincisiyse bir yerinin kırılmamış olmasına... Hemen arkasından uçak batmaya başladı.
Ted pilot yerinin yukarısındaki kapağı açtı ve su tam başının üzerinde kapanırken, derin bir soluk aldı. Uçağın battığını hissediyordu. Gözlerini açınca, görülecek hiçbir şey olmadığını farketti. Karanlık bir gecenin içindeydiler, ama bu soğuk ve ıslgk karanlık bildiği karanlıkların en koyusu, en yoğunuydu. Uçak en sonunda burnunu dibe çarpıp yatay olarak yerleştiğinde, Ted pilot yerinin yukarısındaki kapağın, raylı olan silahçımın-kinin tersine, pilot koltuğunun arkasında tepeye menteşeyle bağlı olduğunu anımsadı. Düşüp kabinin üzerine kapandığı takdirde, Ted içeride hapis kalacaktı.
Pilot kabininden kurtulmak için çabalamaya başladı. Par-

maklarının kaymasından emniyet kemerinin tokasını açmayr başaramıyordu. Oysa bu işi kaç kez yaptığını bile unutmuştu! Boğulmayacağına kendini inandırmaya çalışıyordu. İskoçya'ya gelip meçhul bir gölde boğulmak için mi, bir kıta aşıp Alman'-ya'nın en yetenekli SS pilotunu matetmişti...
Sonunda toka açıldı. Ted'in akciğerleri patlama raddele-rindeydi, ama elleriyle kollarını uzatarak kendini bir tekmeyle kabinden dışarı fırlatabildi. Suyun yüzeyini yardığında göğsü cayır cayır yanıyordu. Ayakkabılarıyla deri uçuş ceketini üstünden attıktan sonra, yağlı suları yutmamaya çalışarak yönünü saptadı. Regenbauer'in uçağının kalıntısı doğu yönünde bir tarlanın ortasında yanmaktaydı. Ted tekrar rahat soluyuncaya kadar bekledi. Sonra enkaza doğru yüzmeye başladı. Soğuk sudan sürünerek çıktı ve bir kütüğün yanına yığıldı. Regenbauer'i bulması gerekiyordu. Adam öldüyse ölmüştü. Ama eğer ölmediyse, mucize kabilinden hayatta kaldıysa, Ted onu bulup işini bitirmek zorundaydı.
Genç Amerikalı en sonunda ayağa kalkabildi. Tarla maden parçalarıyla kaplıydı. Çakılış noktasının yaklaşık yirmi metre ötesinde bir motor ya da kanat parçası hâlâ yanmaktaydı. Ted kuyruğun dümen bölümünü buldu. Gövdeye de rastlayınca, tümüyle parçalanmış olmamasına şaştı. Görünüşe bakılırsa, u-çak havada dağılmış, gövde ayrılarak düşmüş ve sağ yanı üstüne devrilmişti. Ted sendeleyerek pilot kabinini aradı. Regenbauer hâlâ pilot koltuğunda oturuyordu. Başı bir yana sarkmıştı. Gözleri açıktı. Bir kan çizgisi kulağından siyah üniforması-nın yakasına uzanmaktaydı. Ted onun tüm kemiklerinin kırılmış olduğunu tahmin etti. Gövdeye dayanarak Regenbauer'in ölüsüne baktı. Kemerinin kayışları hâlâ göğsünün üstünde bağlıydı. Regenbauer'in de paraşütü yoktu.
Derken Ted sesler duyarak hemen uçağın yanına çömel-di. Birtakım kimseler tarlanın öbür ucundan yaklaşmaktaydılar. İster çiftçi ister polis, her kim olurlarsa olsunlar, Ted, Regenbauer'in ölüsünün onlar tarafından uçağın içinde bulunmasına

izin veremezdi. Hess, İskoçya'ya yalnız uçtuğunu iddia edecekti. Buna ve öbür anlatacaklarına inanılabilmesi için Regenbauer'in ölüsünün yok edilmesi gerekiyordu. Hess'in barış uğruna bu yolculuğu yaptığına inanılması zorunluydu. Bu uğurda ona yardım etmekse Ted'in borcuydu. Kate'i Oachau'dan çıkaran Hess olmuştu ne de olsa.
Ted cesedi pilot kabininden çekip çıkardı. Orada bir şey daha vardı... Hess'in çantası. Ted onu da aldı. Regenbauer'i elli metre kadar sürükledikten sonra, soluk almak için durdu. Sesler yaklaşmıştı şimdi. Yanan motorların ölgünleşen alevlerinin ışığında daha başkalarını da gördü. Ama bunların hepsi enkaza doğru koşuyordu. Göl yönüne gelen yoktu. Ted'in, SS binbaşının ölüsünü suyun kenarına ulaştırması epey zaman aldı. Regenbauer'in üniformasını çıkararak Hess'in çantasının içine tıktı, sonra göl kıyısının çamurlarıyla çantayı doldurdu ve elinden geldiğince uzağa fırlattı.
Yapabileceği her şeyi yapmıştı artık. O kadar çok hayata mal olan sır güvencedeydi. Hess İskoçya'ya getirilmiş, bu serüven de böylece sona ermişti. Ted ayağa kalktı. Üstü başı sırsıklam ve pislik içindeydi. Bitkin halde Regenbauer'in ölüsüne baktı. Birisinin ergeç onu bulup gömeceğinden kuşkusu yoktu. SS binbaşısı İskoçya'nın bir mezarlığındaki isimsiz mezarında son uykusunu uyuyacaktı.
Ted, Regenbauer'in ölüsünü göl kenarındaki çamurun içinde yüzükoyun yatar bıraktı. Güney yönünde yürürken, bir yola rastlayınca, nereye gittiğini merak bile etmeyerek bunu izlemeye başladı. Fena halde üşüyordu.

Elbiseleri de hâlâ sırsıklamdı. Ama üşütücü karanlıkta bir sonraki adımından ötesini düşünmeyerek sürüklenmeye devam etti.
Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bir ses duyması üzerine silkinerek uyuşukluğundan sıyrıldı.
«Hey sen! Nereye gidiyorsun böyle?»
Ted hızla döndü. Ayağı bu arada bir tekerleğin yolda bıraktığı oyuğa girdiğinden az daha düşüyordu. Gözlerine dolan oto-

mobi! farlarının ışığına karşı ellerini siper etti.
Ses, «Kıpırdama bakalım,» dedi. Bir kadın sesiydi bu» Sahibi de korku olması gereken bir duyguyu maskelemeye yönelik bir sertlikle konuşmaktaydı. «Çabuk, ellerini kaldır. Tabancam var...»
Ted farların ötesini görmeye çalıştıysa da, ışık çok kuvvetliydi. Farların niçin maviye boyanmamış olduklarını merak etti.
Işığın arkasındaki ses. «Ne yapıyorsun burada?» diye bağırdı. «Kimsin?»
«Uçak kazası...» diye geveledi Ted. Sesi soğuktan titriyordu. Ürperdiğini hissetti. «Uçağım düştü... yerini bilmiyorum...» Cümlelerini kafasında düzenlemeye çalışmasına rağmen, ağzından anlamsız sözler dökülüyordu. Birden, sırf anlaşılır bir İngilizce konuşmayışı yüzünden, Alman pilotu olduğu sanılarak ıssız bir Iskoçya yolunda bir köylü kız tarafından vurulması olasılığı hayalinde canlandı. «Lütfen...» dedi. «Ateş etmeyin.» Bir şey farkettirirmiş gibi ekledi. «Amerikalıyım.»
«Amerikalı ha? Pekâlâ, şu tarafa gel de seni göreyim.»
Ted elleri havada olarak otomobilin yanına yürüdü.
Kız, «Avuçlarını motor kapağına daya,» diye emretti. «Hah,, oldu. Numara falan istemem. Unutma, silahlıyım.»
Ted kadının otomobilin açık şoför kapısının önündeki siluetini görebiliyordu. İlk sandığı gibi, bir genç kız değildi bu. Altmış yaşını geçkin bir kadındı. Başındaki erkek kasketinin altından kırlaşmış perçemleri fışkırmıştı.
Genç adam yine. «Lütfen... ateş etmeyin,» diye geveledi. «Ben...»
«Alman olmadığını görebiliyorum. İşin ne burada? Gece yasağını bilmiyor musun?»
Ted radyatörden sızan sıcaklığa başını dayadı. Dizlerinin bükülmemesi için otomobilin tamponunu kendine destek yapmıştı. Yine, «Ben...» diye başladıysa da, arkasını getiremedi. Soğukla bitkinlik beyniyle dili arasındaki bağlantıyı koparmıştı sanki.
— 399 —
Kadın yanına gelince, Ted onun elindeki çekiç büyüklüğündeki tabancayı gördü. «Bu ne hal?» dedi kadın. «Beni fena korkuttun.» Elini uzatıp Ted'in gömleğine dokundurdu. «Sırsıklamsın üstelik. Suya mı düştün nedir? Haydi gel. Başına dikkat.»
Kadın Ted'i yolcu kapısına getirerek arabaya binmesine yardım etti. Bez tepeli eski bir Beardmore'du bu. Kadın arkada bir de battaniye bularak Ted'in vücuduna sardı.
Direksiyona geçerek, «Çok soğuk bir gece, değil mi?» dedi. «Köylüler tırmıklar ve sopalarla Lanark yönüne gidiyorlardı. Duyduğuma göre, yörede başka Alman olup olmadığını araş-tıracaklarmış, Şanslıymışsın ki, seni ben buldum.»
Ted battaniyeye daha sıkı sarındı. Dişlerinin takırdaması-arasında, «Başka Alman mı dediniz?» diye sorabildi.
Kadın bakışını yoldan ayırmadan evet gibilerden başını salladı. «Eaglèsham bataklığı tarafında oturan bir köylü bir pilotu yakaladığını iddia ediyor. Adam ayağını da incitmiş üstelik.»
«Bir Alman pilotu muymuş?»
«Iskoçyalılara inanabilirseniz, öyleymiş. Ben pek inanmamda. Gloucester'liyim ben. Ama kocam Iskoçyalıydı. Verdun'de öldü. O da az masal uydurmazdı hani. Her neyse, duyduğuma göre, yakalanan adam tam bir centilmenmiş. Hatta Lord Ha-milton'u görmek istemiş. Buna inanmak zor ya. Bir Iskoçyalının masal dağarcığından neler çıkacağını bilemezsiniz.»
Ted, Hess'in başardığını düşünüyordu. Hiç olmazsa hayattaydı. Öfkeli bir köylü tarafından vurulmuş ya da boğazlan-mamıştı. Ama bundan sonra kimseden yardım umamazdı, başının çaresine bakmak zorundaydı. Ted başını koltuğa dayadı. Ne kadar da yorgundu. Augsburg'dan ayrılalı yüzyıl geçmiş gibiydi. Carstairs'in ne yaptığını bir an merak etti, ama aslında umurunda değildi. Bütün bu serüvenler bir kahraman yaratacak, belki de bu, Carstairs olacaktı. Ya da Hamilton'un yanına varmayı başardığı takdirde, Hess. Ama Ted Campbell'in kimse sırtını okşamayacak, göğsüne bir madalya iğnelemeyecek

--400-- ya da korkusuz bir savaş kahramanı olarak alkışlamayacaktı onu. Ama bu sondu. Son olmasına kararlıydı Ted. Bu kararı verirken, Ann... Londra ve Trentlyon gözlerinin önünde canlanmıştı.
Ted gözlerini kapayarak otomobilin kapısının yanına büzüldü. Başka her şeyi zihninden uzaklaştırarak Kate'i düşündü. Spengler'le İsviçre'de bir yerde, belki de Zürih'teydiler. Spengler'in planı uyarınca, Kate birkaç gün sonra San Sebas-tian'dan yola çıkan bir gemiyle Plymouth'a varacaktı. Sadece birkaç gün daha sabretmek zorundaydı. Kate'i düşünmek, elbiselerinin soğuğuna karşı Ted'i koruyor, onu ısıtıyordu.

İhtiyar kadın birden, «Lochmaben,» diyerek Ted'i yerinden hoplattı. «Oraya kadar gidiyorum, Amerikalı. İlerideki kent Abin •gton'dur. İstersen seni orada bırakabilirim. Herhalde birilerine telefon etmek, boğulmadığını bildirmek istersin.»
Ted ilerideki yoldaki ışıklara bakışlarını dikti. Kime telefon etmeyi isteyebilirdi? «Edinburgh'a gideceksin. Carstairs ■orada bekleyecek,» demişlerdi ona. Carstairs.
«Evet, Amerikalı?»
«Abington iyi,» dedi Ted. «Oradan Edinburgh ne kadar?»
Kadın başının altını kaşıdı. «Kesin söyleyemem. Ama çok ►uzun bir yürüyüş olacağından emin olabilirsin, Amerikalı.»
Ted battaniyenin köşelerini kollarının altına sıkıştırdıktan sonra belirli belirsiz gülümsedi. Hafifçe ürpererek, «Güzel,» dedi. «Ben de oraya gitmiyorum zaten.»
SON

Uçak mühendisi Ted Campbell kanı ile İngiltere'ye, uçak fabrikasındaki göreviyle Berlin'e bağlıydı. Soğuk bir kış günü esrarengiz bir ziyaretçi Ted'e Almanya'daki anti-Hitler örgütüyle İngiltere arasında bağlantı kurmayı önerdi.

Aynı saatlerde Londra'da İngilizler Rudolph Hess'e casusluk teklifinde bulunmaktaydı.

Böylece gelişen olaylar zinciri heyecanla bezenmiş bir romanın yalnızca başlangıcı olacaktı.

KARA ŞİFRE, İkinci Dünya Savaşı'nda, cephe gerisindeki ölüm-kalım mücadelesinin gizli belgelerini gün ışığına çıkaran gerçekçi bir romandır. Bu eserde, dünyanın kaderini tayin eden isimsiz kahramanların soluk kesici serüvenleri sergileniyor.

KARA ŞİFRE'nin (Code of Arms) yayın hakları tam 28 ülkeye satıldı.

450 Lira